

Đoán Xem Anh Yêu Em Nhiều Bao Nhiêu

Contents

Đoán Xem Anh Yêu Em Nhiều Bao Nhiêu	2
1. Chương 1: Tình Huống Gặp Lại Thứ 1522	2
2. Chương 2: Chúng Ta Vào Nhà Thôi	6
3. Chương 3: Vì Yêu? Hay Vì Hận?!	10
4. Chương 4: Khúc Mắc	13
5. Chương 5: Ánh Mắt	16
6. Chương 7: Em Thắng	21
7. Chương 8: Đánh Cuộc	24
8. Chương 9: Con Đường	28
9. Chương 10: Khê Đình	32
10. Chương 11: Điên Cuồng Hay Tỉnh Táo	36
11. Chương 12: Vẫn Ở Cùng Nhau	38
12. Chương 13: Mộng	42
13. Chương 15: Bụng Tiểu Nhân So Lòng Quân Tử	44
14. Chương 16: Chương 16	48
15. Chương 17: Đêm Nguy Hiểm (trung)	48
16. Chương 18: Đêm Nguy Hiểm (hạ)	54
17. Chương 19: Anh Hận Em Một Chuyện	57
18. Chương 20: Đoán Xem, Anh Yêu Em Nhiều Bao Nhiêu	59
19. Chương 21: Con Nổi Dối	64
20. Chương 22: Bầy Liên Hoàn	68
21. Chương 23: Nếu Là Địa Ngục Của Người	72
22. Chương 24: Rơi Xuống	77
23. Chương 25: Tâm Nguyên	79
24. Chương 26: Cha	83
25. Chương 27: Yêu Anh Ấy Chính Là Niềm Vinh Hạnh Của Tôi	87
26. Chương 28: Áo	91
27. Chương 29: Chương 29	92
28. Chương 30: Vô Đề	92
29. Chương 31: Sầu Trong Kí Ức	95
30. Chương 32: Dịp Tốt	96
31. Chương 33: Săn Mồi	99
32. Chương 34: Dừng...nói Gạt Anh	101
33. Chương 35: Ánh Đèn	104
34. Chương 36: Được Mất	108
35. Chương 37: Hôn Anh Thật Tốt Đi	111
36. Chương 38: Tình Cảm Lệch Lạc	114
37. Chương 39: Máu Đào Và Nước Lã	117
38. Chương 40: Cha Con	120
39. Chương 41: Cát Bụi	124
40. Chương 42: Trói Tâm	125

41. Chương 43: Mẹ Và Con Gái	128
42. Chương 44: Thất Tình	131
43. Chương 45: Dụ Bắt	134
44. Chương 46: Chưa Kết Thúc	137
45. Chương 47: Rét Lạnh Và Điên Cuồng	142
46. Chương 48: Đường Cùng	144
47. Chương 49: Tình Yêu Của Tôi Không Phải Là Dạ Oanh	148
48. Chương 50: Quá Khứ	150
49. Chương 51: Giấc Mơ Dài	155

Đoán Xem Anh Yêu Em Nhiều Bao Nhiêu

Giới thiệu

Đây quả thật là một cảnh kịch tình đầy xấu hổ, bộ đồng phục đoàn trang cao nhã của cô còn mặc tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-xem-anh-yeu-em-nhieu-bao-nhieu>

1. Chương 1: Tình Huống Gặp Lại Thứ 1522

Thành phố A, ánh đèn đêm rực rỡ, tại nhà hàng Hạnh Vũ Nam.

Tổng Từ Băng che ngực, bộ dáng giống như sắp học máu đến nơi đi vào phòng thay đồ, không ngừng la hét: “Tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi!”

Uông Tiết ngồi đối diện chiếc gương đang chải tóc ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: “Sao vậy? Lại bị mấy người nhà giàu mới nổi ở bàn kia gây khó dễ nữa à?”

“Thật ghê tởm! Còn ghê tởm hơn nuốt phải ruồi!” Tổng Từ Băng oán hận nói: “Cũng không biết lấy đâu ra một đám nhà thầu học đòi đến nhà hàng Hạnh Vũ Nam ăn cơm, cậu nói bọn hần muốn ăn cơm thì ăn đi, miệng lại còn không ngừng phun mấy lời cái gì mà “Phụ nữ chính là cái đuôi chó của lão tử” rồi “Chỉ cần có tiền, tất cả đều giống như chó mẹ ngoan ngoãn bò tới, bảo cô ta liếm thì liếm, bảo cô ta cút thì cút”, TMD, cứ ở đó mà phun không ngừng, chọc cho lão nương phát điên! Buồn nôn nhất chính là đám con gái đi theo bọn hần còn ở đó “Ừ, ghét ~~”, “Tổng giám đốc Vương thật là đáng ghét ~~”...Thật tức muốn chết!”

Tổng Từ Băng học lại với giọng điệu giống như đúc khiến ấy cô gái ở đây cũng thấy kinh tởm, mọi người không khỏi vừa nghe vừa mắng to, càng nói càng cảm phẫn.

Đúng lúc đó, một nữ phục vụ khá lớn tuổi vừa chậm rãi thay lại quần áo vừa nói: “Được rồi, cùng chó mẹ giao phối cũng chỉ có chó đực, chó đực sữa loạn mấy tiếng các cô để ý làm cái quái gì?”

Mọi người sững sờ, bắt đầu cười ha hả, Tổng Từ Băng vội chạy tới ôm cô: “Đúng, đúng, vẫn là chị Chung của chúng ta nói có lý!”

Cô cười một tiếng, đúng lúc đang định nói chuyện tiếp lại thấy cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, một người vội vã chạy vào ôm lấy cô hét lớn: “Chị Chung mau cứu mạng!”

“Chị Chung” đen mặt nói: “Tránh sang một bên, hôm nay không rảnh thay ca cho em.”

Người nọ vẻ mặt như đưa đám: “Chị Chung, giúp em một lần nha, chỉ lần này thôi, mẹ chồng tương lai của em ngày mai sẽ tới đây, em phải lập tức trở về bàn bạc đối sách, vô cùng khẩn cấp...”

Tổng Từ Bằng đẩy đẩy cô, “Lưu Tiểu Nhã, cô thật không biết ngại sao? Trong một tuần mà cô bận việc gấp đến ba lần lận, cô lấy đâu ra nhiều việc gấp như vậy hả?”

Lưu Tiểu Nhã không thèm để ý tới Từ Bằng, chỉ xông tới trước mặt chị Chung chấp tay trước ngực cầu xin: “Lần này là thật, lão đại cứu em...”

Cô sợ nhất chính là bị người khác quần lấy làm phiền, chỉ đành thỏa hiệp: “Chỉ một lần này nữa thôi đấy, hôm nào kết hôn tiền lì xì nhiều hay ít cũng đừng trách.”

Mặt Lưu Tiểu Nhã lập tức nở hoa: “Cảm ơn chị Chung, phòng chữ Thiên thứ nhất nha, giúp em chống đỡ, bọn họ cũng ăn sắp xong rồi. Đúng rồi, trong đó có hai anh chàng đúng là siêu cấp đẹp trai nhé.”

Vừa nói xong đã chạy nhanh như chớp, đồng phục cũng không kịp đổi, xem ra đúng là có chuyện thật.

Những người khác đồng tình nói: “Phòng chữ Thiên thứ nhất nha, còn không mau đi hầu hạ, ngộ nhỡ xảy ra sai sót Lưu Bàn Tử lại nổi đóa lên bây giờ.”

Chị Chung thở dài nói: “Không biết lại là cái bọn đốt tiền nào, tôi sẽ tới nhìn xem một chút trai đẹp cấp ngu muội.”

Nói xong cô lại đem đồng phục vừa mới cởi xuống mặc vào, soi gương kiểm tra lại một chút đầu tóc xem có bị rối không, sau đó đeo tai nghe vào rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng thay đồ.

Làm nhân viên phục vụ chính là như vậy, ngày ngày phải ra vẻ nhún nhường trước mặt khách, không có tinh thần AQ(1) là không được.

Hạnh Vũ Nam không phải là nhà hàng sang trọng nhất ở thành phố A, nhưng tuyệt đối là nhà hàng tốt nhất. Tạp chí ẩm thực nổi tiếng “Michelin” đã giới thiệu về Hạnh Vũ Nam như thế này: “Đây là một nhà hàng đặc biệt đáng giá để các bạn ghé thăm một lần, với những món ăn cực kỳ tinh tế và ngon miệng khiến người ta khó quên.” Nghe nói có rất nhiều người giàu có đặc biệt đi máy bay đến chỉ để dùng một bữa cơm.

Nhà hàng tọa lạc bên hồ nước, phong cách của nó khác hẳn với mấy nhà hàng ven hồ khác, hành lang uốn lượn quanh co nối tiếp nhau, non sông tươi đẹp càng được tôn lên. Mỗi khi đêm đến, viên ngọc minh châu giống hệt như những ngọn đèn dầu vụt sáng lên, hình ảnh ngược của lầu Ngọc Vũ Quỳnh soi rõ trên mặt nước, Hạnh Vũ Nam lộng lẫy nhưng cũng vô cùng trang nhã, tuyệt đẹp giống như tiên cảnh.

Mặc dù đến nơi này làm việc đã gần nửa năm, nhưng mà cảnh sắc trước mặt vẫn khiến cho cô nhin không được khê thờ dài một cái.

Nói đến phòng chữ Thiên thứ nhất dĩ nhiên là căn phòng có quang cảnh tốt nhất, phí dùng cơm ở chỗ này ít nhất cũng hơn năm vạn. Nửa phòng ngoài tách biệt là nơi dành cho phục vụ, vừa dễ dàng để nhân viên phục vụ làm việc vừa giữ đúng khoảng cách thích hợp với khách bên trong.

“Chị Chung” vừa bước vào phòng, một người trợ lý mặc tây trang giày da vội vã bước tới, vẻ mặt không hài lòng nói: “Chạy đi đâu vậy? Muốn gọi thêm món ăn mà kêu nửa ngày cũng không có người đáp lại.”

Cô vội nói: “Xin lỗi, tôi tới ngay.”

Cô cầm lấy thực đơn đi vào bên trong, nhã nhặn hỏi: “Xin hỏi, các vị muốn gọi thêm món ăn gì?”

Vừa dứt lời, cô liền ngáy ngẩn cả người.

Trong phòng ăn đủ để chứa hai mươi người bây giờ chỉ có bảy tám người ngồi quanh bàn ăn, đối diện cô là hai người đàn ông, đều khoảng ba mươi tuổi, phong độ bất phàm, bên phải là một người có vẻ ngoài tuấn tú, khuôn mặt sáng sủa. Mà bên trái là một, bên trái là một...

Anh nhìn cô, ánh mắt thoáng chốc tựa như gió nổi mây vần, lại tựa như đại dương lạnh lẽo, mênh mông bát ngát không chút gợn sóng.

Cô giật mình sao? Không, 1521 ngày cách biệt, cô cơ hồ cũng tưởng tượng đến 1521 tình huống có thể gặp lại nhau, dĩ nhiên cũng bao gồm một loại.

Cho nên, cô vẫn bình tĩnh hỏi lại: “Xin hỏi, là vị nào cần gọi món ăn?”

Người đàn ông ngồi bên phải nở nụ cười, một nụ cười cực kỳ giễu cợt, nhướn mày trả lời: “Đương nhiên phải để cho phái nữ chọn món rồi.”

Trên bàn ngồi bảy người, sáu nam và một nữ, người phụ nữ duy nhất ngồi bên cạnh người đàn ông bên trái kia.

Không sao, trong 1521 khả năng cũng có tình huống như thế, cho nên cô rất bình tĩnh đặt thực đơn trước mặt cô gái, lịch sự nói “Xin mời.”

Cô gái ngược mắt liếc nhìn cô, sóng mắt lưu chuyển, có thể nói là tuyệt sắc.

Cô gái kia an tĩnh lật xem thực đơn, trong phòng cũng im lặng đến quỷ dị. Cô tiếp tục bình tĩnh đứng một bên, dáng người thẳng tắp, nhưng dần dần có chút chao đảo, không phải vì mùi hương mê người của cô gái bên cạnh xộc vào mà là bị khí thế mạnh mẽ đến nguy hiểm của người đàn ông cách đó không xa bức bách.

Thời gian không lưu lại trên mặt anh quá nhiều dấu vết, vẫn gương mặt anh tuấn lạnh lùng, bình tĩnh sâu xa, còn có cái loại hương vị đàn ông khiến cho người khác không tự chủ được mà ngừng thở nhưng lại không nén được sóng lòng cuộn cuộn.

Chỉ có ánh mắt của anh là thay đổi, trở nên càng thâm thúy, càng sắc bén hơn, kiêu ngạo hơn cũng bình thản hơn, giống như một vị vương giả chân chính.

Đúng, anh nhất định sẽ trở thành một người như vậy, khiến cho tất cả mọi người hâm mộ và cảm phục. Chẳng qua là, ánh mắt của anh nhìn cô cho tới bây giờ không quan hệ với những từ ngữ miêu tả kia, ánh mắt ấy vẫn sáng ngời như vậy, ôn hòa như vậy, thậm chí có thể nhìn thấy đáy mắt trong suốt.

Cô vẫn nhớ lông mày của anh hơi nhíu lên lộ ra vẻ mặt mỉm cười, trên đời này không có người nào có vẻ mặt mỉm cười say lòng đến như vậy.

Một Bùi Thủ Thành như vậy hiện tại thuộc về ai?

“Cô giới thiệu một chút chỗ này có món ăn nào đặc sắc.” Cô gái bên cạnh anh chợt lên tiếng hỏi, giọng nói dịu dàng, trong trẻo như mùa xuân, rung động lòng người.

Phương Vân Hi đem thực đơn đưa lại cho người phục vụ trước mặt, đồng thời lặng lẽ quan sát cô.

Tình huống bây giờ có vẻ quỷ dị, kẻ ngu cũng nhận ra quan hệ giữa người phụ nữ này và Bùi Thủ Thành không hề đơn giản. Một nữ phục vụ, một người đàn ông thành đạt giá trị hàng tỷ, có thể có được quan hệ thế nào đây?

Tổ chất của nhân viên tạp vụ ở Hạnh Vũ Nam nổi tiếng là rất cao, người phụ nữ trước mặt này vẻ ngoài thanh tú, dáng người đoan trang, nhất cử nhất động xem ra đều rất tiêu chuẩn. Có thể cảm giác được cô ấy khác hẳn với vẻ duyên dáng yêu kiều của những nữ phục vụ khác ở nhà hàng Hạnh Vũ Nam này, không có dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu của những cô gái đó nhưng ngược lại có một loại cảm giác mạnh mẽ không ai có thể xem thường, nói thế nào đây... Tương tự với cái loại khí chất của một người đàn ông, có phong độ của một vị đại tướng.

Phương Vân Hi bị ý nghĩ của mình làm cho hồ đồ, làm nghề như các cô quan trọng là phải có tầm nhìn, phải biết nhìn người chính xác, bất quá chỉ là một nữ nhân viên phục vụ? Phong độ của một đại tướng? Chắc cô đã nhìn lầm rồi.

Chỉ thấy người nữ phục vụ ấy hơi trầm ngâm, lật mấy tờ thực đơn bày ra trước mặt, nói: “Món ‘tâm như hoa sen’ này thì thế nào? Món canh là dùng hạt sen, củ sen, bạch quả, khoai tây và gà núi hầm với nhau, ở giữa đặt thêm một búp hoa sen nổi bông bênh trên mặt nước, búp sen sau khi gặp hơi nóng sẽ từ từ nở ra trong bát canh màu hồng phách, sau đó giống như bông tuyết tan dần rồi chìm xuống đáy.

Giọng nói của cô êm ái trầm thấp, chỉ ít ỏi giới thiệu mấy câu liền làm cho người ta đối với món ăn này sinh ra mười phần hứng thú.

Phương Vân Hi vui mừng nói: “Thật sự thú vị như vậy? Vậy chọn món này đi!”

“Được.”

Nữ nhân viên phục vụ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đang định thôi lui khỏi bàn ăn. Đúng lúc này có người chậm rãi lên tiếng: “Thêm một bình rượu nữa.”

Giọng nói rất thanh thúy, rất dày, mang theo một chút lưỡi biếng mê hoặc.

Cô không thể làm gì hơn là bước tới hỏi: “Xin hỏi ngài cần rượu gì?”

Anh nhìn cô chăm chăm, “Hóa đơn.”

Cô khẽ cúi người đem hóa đơn rượu trong tay đưa cho anh.

Thế nhưng, anh không nhận hóa đơn trong tay cô mà bàn tay cực kỳ nhanh nhẹn hướng tới trước ngực cô, giật được cái băng tên gắn bên ngực phải. Chiếc áo khoác màu xám tro của cô nhất thời bị xé rách, lộ ra chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong.

Cô lui về sau một bước, kinh sợ nhìn anh chăm chăm.

Mọi người trong phòng cũng tròn tròn mắt, yên lặng không tiếng động.

Bùi Thù Thành nhìn bằng tên kim loại trong tay, khóe miệng gợi lên một nụ cười không rõ là vui hay giận: “Chung Linh Dục...Hừ, Kỳ Liên Sơ, xem ra cô cũng rất rảnh rồi.”

Liên Sơ cắn răng, sắc mặt tái nhợt, một lát sau lập tức sải bước bỏ chạy ra ngoài.

Bùi Thù Thành nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, rét lạnh đến mức khiến người xung quanh không dám thở mạnh. Đột nhiên, anh đem vật trong tay hung hăng ném xuống, ánh mắt tóe lửa, lật bàn, sau đó lao thẳng ra ngoài.

Mọi người trong phòng hai mắt nhìn nhau, ánh mắt Lâm Trí nhìn lại bằng tên có khắc ba chữ “Chung Linh Dục” nằm trên mặt đất, khẽ giật mình.

Lúc này, Phương Vân Hi mới dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc Lâm? Người phụ nữ vừa rồi có quan hệ thế nào với tổng giám đốc Bùi vậy?”

Lâm Trí nhìn cô ngẫm thờ dài, một mỹ nhân như vậy cũng thật đáng tiếc. Anh trầm mặc một lát rồi trả lời: “...Đó là vợ trước của anh ta.”

Kỳ Liên Sơ mới vừa chạy ra cửa chính liền bị người phía sau một tay kéo lại.

“Buông tôi ra!” Cô dùng sức muốn hất tay anh ra, nhưng đó chỉ là chuyện mơ tưởng. Anh kéo cô tới gần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào cô rất lâu, khóe môi mím chặt lộ ra nụ cười chế giễu: “Kỳ Liên Sơ, rốt cuộc em đang nghĩ gì? Muốn anh thả em sao?”

Nói xong, anh liền kéo cô giống như kéo cái va ly hành lý đến thẳng bãi đỗ xe.

Cô không đoán trước được anh sẽ làm như vậy, cô nghĩ tới anh sẽ khi dễ cô, sẽ hận cô, sẽ coi thường cô, nhưng không nghĩ đến sẽ trực tiếp thô bạo với cô, hành động này hoàn toàn không phù hợp với thân phận và tính cách của anh.

Anh và cô, đã từng là một đôi truyền kỳ của giới cảnh sát thành phố. Trong truyền thuyết, bọn họ là những con người trí dũng song toàn, tinh táo kín kẽ, tính toán chu đáo tỉ mỉ khiến cho tội phạm vừa nghe thấy tên đã sợ đến mất mặt.

Nhưng bây giờ bọn họ lại giống như hai cái gì kia, lồi lồi kéo kéo nhau trên đường lớn.

“...Này, anh buông tay trước đã, cứ như vậy thật mất mặt.”

Nét mặt của anh vẫn trầm tĩnh như nước, ngoảnh mặt làm ngơ.

Này?! Rất tốt, đây là tiếng gọi đầu tiên của cô sau khi gặp lại anh. Không phải “Thù Thành” cũng không phải “Ông xã” mà là “Này”. Rất tốt, hiện tại cho dù cô có quỳ xuống trước mặt anh khóc lóc nức nở nói câu xin lỗi, anh cũng không thể có chút khoan dung nào với cô nữa. Cô còn dám gọi “Này” với anh sao!

Anh lôi kéo cô đến bãi đỗ xe, trực tiếp nhét cô vào ghế lái phụ, sau đó hung hăng đóng cửa xe. Chỉ một giây sau, cô lại nhanh chóng đẩy cửa xe nhảy ra ngoài, ánh mắt phẫn nộ nhìn anh chằm chằm: “Đủ chưa! Anh...”

Anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, tròng mắt khẽ híp lại, khí thế kiêu ngạo tràn ngập trong lòng cô nhất thời đã bị đánh gục trở lại. Đúng vậy, cô làm sao có thể nổi giận với anh? Chẳng lẽ bởi vì anh vẫn còn yêu cô? “...Anh, anh làm như vậy là không đúng.”

Anh mỉm cười, nụ cười giống như nhiều năm về trước, dịu dàng và ấm áp, “Không đúng? Anh đưa bà xã của mình về nhà có gì không đúng?”

Một câu nói nhẹ nhàng lại khiến cho lỗ tai của cô giống như bị vô vàn tia sấm xẹt qua. Cơ thể bất tri bất giác cũng dựa vào thành xe cứng rắn lạnh lẽo.

Cô đã tưởng tượng qua 1521 tình huống gặp lại, nhưng trong đó không bao gồm một loại.

Anh nhẹ nhàng tiến lên từng bước cho đến khi cô không thể lùi được nữa, sau đó nhìn vào mắt cô, bình tĩnh nói:

“Liên Sơ, chúng ta còn chưa có ly hôn, em chính là vợ của anh.”

(1) AQ: là viết tắt của Adversity Quotient, là chỉ số biểu thị khả năng vượt qua nghịch cảnh, bất hạnh, lao đao...gọi tắt là chỉ số vượt khó. Ai muốn hiểu rõ hơn cái tinh thần AQ này thì đọc tác phẩm “AQ chính truyện” của Lỗ Tấn nhé.

2. Chương 2: Chúng Ta Vào Nhà Thôi

Liên Sơ mờ mịt bị nhét vào trong xe, chiếc xe tăng tốc vững vàng chạy trên đường, vẻ mặt trầm tĩnh như nước của anh lại khiến cho nhịp tim của cô rối loạn không ngừng.

Hồi lâu, cô mới cúi đầu nhẹ giọng hỏi một câu: “Tại sao?”

Nếu nhờ vào giấy thỏa thuận li hôn mà cô để lại cùng với các mối quan hệ giao tiếp của anh, việc li hôn của bọn họ chẳng phải quá dễ dàng sao. Cho dù không được, dựa theo trình tự của luật li hôn thì việc cô bỏ đi mấy năm như vậy cũng không có vấn đề gì, sao anh lại không làm?

Không khí trong xe cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho người khác hít thở không thông. Không biết thời gian kéo dài đến bao lâu, anh mới cười khẽ nói một tiếng: “Đến rồi.”

Liên Sơ ngẩng đầu lên mới phát hiện bọn họ đang đứng trước một ngôi biệt thự cao lớn theo kiểu Châu Âu, được thiết kế theo phong cách cổ điển vô cùng sang trọng.

Thù Thành dừng xe lại rồi mở cửa giúp cô, vịn tay cô chờ cô bước xuống, dịu dàng giống như trước đây.

Anh dẫn cô chậm rãi đi tới căn nhà sang trọng mà trang nhã kia, càng thấy rõ thiết kế ở bên trong, tim của cô càng lạnh xuống.

Anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Căn nhà này là anh đặc biệt vì em mà chuẩn bị, đã hoàn thiện từ một năm trước rồi, em có thích không?”

Liên Sơ nhìn về bốn phía, chỗ này nằm ngay dưới chân núi Mai.

Cái tên núi Mai này trở nên nổi tiếng là bởi vì dưới chân dãy núi phía nam được trồng rất nhiều cây mai rừng. Mỗi dịp xuân về, cả rừng mai đồng loạt nở rộ phủ trắng cả một góc trời, tựa như hình ảnh những dãy núi tuyết mùa đông.

Bọn họ đã từng đùa giỡn nói về cuộc sống ở chỗ này.

“Như vậy có được gọi là cuộc sống Hương Khê(2) không?”

“Đúng vậy, không đầy hai tháng nữa hoa mai sẽ nở rộ, cánh hoa rơi xuống từng khe suối nhỏ, dùng nước này đun nước pha trà, nấu cơm đều có hương vị của hoa mai. Liên Sơ, vào tháng Hai chúng ta sẽ trở lại, anh dẫn em đi thưởng thức bữa tiệc hoa mai.”

“Hay là chúng ta dứt khoát chuyển tới chỗ này làm một gia đình lâm viên(3) cũng được, tiết kiệm thời gian chạy tới chạy lui để lấy nước pha trà.”

“Được, cứ quyết định như vậy nhé, chờ chúng ta về hưu sẽ tới.”

Bọn họ đã từng ảo tưởng qua cuộc sống của mình dưới chân núi Mai, xây một căn nhà bên bờ Hương Khê, nhưng mà, không phải giống như nhà tù thế này.

Đúng vậy, cô vừa mới nhìn đã lập tức hiểu ra, ngôi nhà này nhìn qua cực kỳ sang trọng và trang nhã nhưng thực tế chẳng khác một nơi giam cầm là mấy.

Hệ thống camera được bố trí khắp nơi, song cửa sổ bằng sắt chặt chẽ, mỗi cánh cửa đều dùng thiết bị nhận diện bằng dấu vân tay, trang bị hệ thống báo động bằng tia hồng ngoại...

Thù Thành nắm lấy tay cô, sự hưng phấn mãnh liệt giống như một luồng điện xẹt qua trái tim anh, rốt cuộc anh cũng chạm được vào cô lần nữa.

“Chúng ta vào nhà thôi.”

Liên Sơ bất động đứng yên tại chỗ.

Anh dịu dàng lặp lại thêm lần nữa: “Chúng ta vào nhà thôi.”

Nước mắt cô như chực rớt xuống, không phải là Thù Thành, đó chắc chắn không phải Thù Thành của cô. “Không cần, Thù Thành, anh không nên làm như vậy.”

Ánh mắt anh thoáng chốc trở nên mãnh liệt, sau đó lập tức nén lại: “Liên Sơ, anh đợi em bốn năm, chẳng lẽ em chỉ nói được với anh những lời này.”

“Anh muốn em phải nói thế nào đây? Nói thật xin lỗi? Đúng vậy, em thật xin lỗi, Thù Thành, thật xin lỗi...”

Trời ạ, cô đã làm gì với anh vậy.

“Được”, giọng nói của anh rất lạnh, “Như vậy, anh đồng ý tha thứ cho em.”

Cô khiếp sợ nhìn anh.

Anh tiến lại gần cô, mỉm cười nói: “Phải rồi, em căn bản không muốn cầu xin anh tha thứ, đúng không? ‘đừng tha thứ cho em’!!! Được, tốt lắm, vậy thì em hãy tha thứ cho anh bất chấp tất cả dây dưa đến chết!”

Vừa nói, tay anh giống như một gọng kìm siết chặt lấy bàn tay cô kéo thẳng tới cửa.

Cô phản xạ muốn thoát khỏi gọng kìm đang siết chặt của anh, đồng thời đá mạnh một cước vào chân anh. Anh dễ dàng tránh được, xoay người đá lại một cước vào phía sau đầu gối của cô, cùng lúc đó bàn tay cũng

buông hẳn. Đúng lúc cô chuẩn bị ngã quy về phía trước, anh tiến lên một bước một tay ôm lấy thắt lưng, tay còn lại giữ lấy bả vai cô, tư thế hết sức bảo vệ.

Anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: “Liên Sơ, anh là người đã huấn luyện em.”

Tay phải đột nhiên dùng sức, một tiếng “Rắc rắc” đem bả vai vừa mới bị trật khớp của cô nắn lại như cũ, giọng nói không biết là tức giận hay đùa cợt: “Liên Sơ, đừng có tùy hứng nữa, nếu không anh sẽ bóp vỡ tất cả khớp xương của em, khiến em chỉ có thể nằm trên giường anh cả đời.”

Cô khiếp sợ lập tức quay đầu nhìn anh, sắc mặt tái nhợt.

Ánh mắt anh trầm tĩnh như nước, dưới đáy lòng cũng tràn ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Cô thay đổi so với trước kia rất nhiều, không còn nét trẻ trung rực rỡ của tuổi thanh xuân, thay vào đó là gương mặt thanh tú trở nên bình thản, cách nói chuyện trầm ổn đúng mực, cộng với khí chất thanh cao, tự nhiên, phóng khoáng không hề kiểu cách.

Vậy mà trong một khắc này, anh tựa như thấy được một Kỳ Liên Sơ trước kia, không phải người đội trưởng tinh táo, bén nhọn, suy nghĩ kín kẽ lúc truy lùng tội phạm ma túy, cũng không phải là nữ phục vụ khéo léo, lịch sự, vô cùng đúng mực kia mà là một Liên Sơ vốn chỉ thuộc về anh. Cô gái ấy dù bên ngoài có gian khổ thế nào cũng chịu đựng được nhưng trước mặt anh lại không thể chịu nổi một câu nặng lời.

Cô vẫn lộ ra ánh mắt như vậy, bên dưới sự quật cường là một sự ủy khuất không kiềm chế được, khiến anh mỗi lần nhìn thấy đều phải buông tha cho ý định ban đầu, phá bỏ ranh giới của mình để thuận ý cưng chiều cô. Mỗi một lần, anh đều chịu thua bởi vẻ mặt này, nhưng mà lần này tuyệt đối không thể như vậy nữa.

Bàn tay anh từ từ di chuyển lên xuống, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cô, dịu dàng nhắc lại thêm lần nữa: “Chúng ta vào nhà thôi.”

Trong phòng ngủ lầu hai.

Liên Sơ kinh ngạc nằm trên giường ngẩn người. Mọi thứ ở đây và biệt thự mà hai người họ từng ở tại thành phố X quả thật giống nhau như đúc.

Nhưng dù có giống nhau đi nữa cũng chỉ là cái vẻ bề ngoài, nơi đó chứa đựng bao nhiêu kỷ niệm ấm áp và lãng mạn của bọn họ, còn ở đây chỉ mang lại cho cô cảm giác lạnh lẽo, hít thở không thông. Cũng giống như Thù Thành bây giờ, nụ cười ấm áp tựa như không hề thay đổi ấy lại khiến cô nhìn không được mà run rẩy.

Ngay cả khi ở trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh trên chiếc thuyền năm ấy, cô cũng không cảm thấy vô lực giống như lúc này. Hoàn cảnh lúc đó mặc dù nguy hiểm đến đáng sợ nhưng cô đã sớm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

Còn bây giờ thì sao?

Tình huống xấu nhất là gì? Rốt cuộc Thù Thành còn có thể biến thành đáng sợ xa lạ đến mức nào đây?

Liên Sơ nằm trên giường bình tĩnh sắp xếp lại suy nghĩ của mình, một lát sau bỗng lật người xuống giường.

Mặc kệ thế nào, anh ấy vẫn là Thù Thành, không phải là người nói chuyện không thể thông suốt được.

Cô đi dạo một vòng trong nhà, đây đúng là một cái lồng chim cực kỳ tinh xảo, cảnh sắc xung quanh đẹp như tranh vẽ, thiết bị trong nhà được trang bị đầy đủ, điện thoại và TV đều không cắt, xem ra anh cũng không sợ cô sẽ liên lạc với bên ngoài.

Cô bỗng nhiên không hiểu nổi anh.

Bước xuống lầu, cô chỉ thấy Thù Thành ở trong phòng bếp bình thản nấu ăn, áo khoác ngoài đã cởi ra, trông cực kỳ tao nhã anh tuấn. Cảnh tượng mê người thập phần quen thuộc ấy, nếu là trước kia cô sẽ thừa dịp này chạy lại quấy rối anh.

Cô bước tới, liếc nhìn bánh sủi cảo chiên ở trong nồi, sau đó mở tủ lạnh nhìn qua một chút, ừ, nguyên liệu nấu ăn cực kỳ phong phú.

Cô lên tiếng hỏi: “Bình thường anh đều ở chỗ này sao?”

“Thỉnh thoảng”, anh quay đầu lại cười, “Chẳng qua là anh sẽ cho người tới đây quét dọn và chuẩn bị một ít thức ăn mỗi tuần. Bởi vì không biết chính xác chừng nào em sẽ trở lại, không phải sao?”

“...”

Cô nghĩ ngợi một lát, chuyển đề tài: “Một bàn thức ăn năm vạn còn chưa no bụng sao?”

Anh khê hừ một tiếng, “Biết rõ còn hỏi.”

Quả nhiên là nấu cho cô ăn, thật ra thì cô cũng hơi đói bụng, công việc ở nhà hàng rất bận rộn, mỗi lần ăn tối chỉ có thể tranh thủ ăn vài miếng.

Chỉ lát sau, sủi cảo đã được chiên xong, bánh chiên vàng giòn trông rất ngon miệng, vừa nhìn đã muốn ăn, xem ra tay nghề vẫn giỏi như trước kia. Thù Thành múc ra hai đĩa, nói: “Lại đây, anh cũng ăn thêm chút nữa cùng với em.”

“Kết hợp thêm nước canh nữa.” Cô nói.

Thù Thành hơi sững sờ, sau đó nở nụ cười: “Được, vậy em xem TV một lát trước đi.”

Liên Sơ quả nhiên chạy tới sofa ngồi xuống mở ti vi.

Nếu anh đã ngang ngược như vậy, cô cũng đành vô liêm sỉ một chút thôi.

Chẳng bao lâu, một bát canh đậu hũ đơn giản mà lại ngon miệng đã được nấu xong, hai người ngồi xuống bàn ăn bắt đầu dùng cơm.

“Liên Sơ, em làm việc ở nhà hàng Hạnh Vũ Nam đã bao lâu rồi?”

“Gần nửa năm.”

Thù Thành gật đầu một cái, “Sống ở đường Tam Minh cũng không dễ dàng lắm phải không?”

Trong lòng cô đột nhiên chùng xuống, cô vừa tới đây chưa đủ một tiếng đồng hồ, anh đã tra được địa chỉ nhà mà cô đã đăng ký ở công ty, hơn nữa rất có thể đã xác nhận đó chỉ là địa chỉ giả.

Anh lại hỏi: “Ồ đó còn có đồ gì không? Ngày mai anh cùng em đi lấy?”

Quả nhiên, anh đã biết.

Liên Sơ đành lấp liếm, “Chẳng có thứ gì quan trọng cả, anh sẽ mua đồ mới cho em không phải sao?”

Ánh mắt anh khê trầm xuống, mỉm cười nói: “Cũng phải, chủ nhật chúng ta cùng đi.”

“Anh bây giờ có vẻ rất có tiền? Vẫn tiếp tục làm việc ở công ty của Lâm Trí sao?”

Thù Thành tỏ ra rất vui vì rốt cuộc cô cũng quan tâm tới tình trạng của anh: “Không có, anh tự mở công ty riêng rồi.”

Liên Sơ gật đầu một cái: “Mẹ cùng với mấy người ở nhà đều tốt cả chứ?”

“Rất tốt! À, Từ Trần cũng kết hôn rồi.”

.....

Trong lòng Liên Sơ thầm nghĩ, như vậy cũng không tồi, bọn họ cứ giống như căn nhà trống rỗng và giả tạo này, ngồi chung một chỗ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói chuyện phiếm, bàn luận việc trong nhà, thậm chí đùa giỡn với nhau giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Liên Sơ khê bật cười, như vậy thật ra cũng không tồi, chỉ là không biết bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu?!

Đúng lúc này, di động của cô chợt vang lên.

Thù Thành yên lặng nhìn cô.

Liên Sơ cầm điện thoại lên nhìn qua một chút, nhấn phím tắt, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Chợt, cả hai cùng đột ngột đứng dậy. Thù Thành chạy lại phía Liên Sơ, Liên Sơ vội vàng chạy ra ném đi động vào trong chậu cá cảnh đặt ở phòng ăn.

Thù Thành chỉ chậm hơn một bước, anh túm cô lại, nhìn cô với ánh mắt cực kỳ sắc bén, phần nộ giống như có thể ăn tươi nuốt sống được cô vậy. Liên Sơ cắn răng chống lại ánh mắt của anh, không hề né tránh.

Giằng co hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng thả lỏng nắm tay, khẽ bật cười, nhỏ giọng nói: “Liên Sơ, lần này dù em cố giấu hấn ta cũng vô ích.”

(2) Cuộc sống Hương Khê: đây là câu nói đùa nhái theo cụm từ “Cuộc sống Tào Khê”, bắt nguồn từ điển tích “Uống trà Tào Khê”.

Tào Khê vốn là một địa danh nổi tiếng trong Phật giáo, lấy tên một dòng suối chảy trước chùa Hoa Nam thuộc núi Song Phong, Quận Khúc Giang, Thành phố Thiệu Quan, Tỉnh Quảng Đông – Trung Quốc. Tương truyền vào năm 502 Tây lịch, một nhà sư Ấn Độ tên là Trí Dược Tam Tạng đi thuyền sang Trung Quốc để truyền đạo. Khi thuyền đi ngang qua dòng Tào Khê, ông lấy tay vốc một ngụm nước lên nếm thử, thấy thơm ngon liền bảo: “Đầu nguồn suối này ắt có nơi đất tốt”. Ông ngược dòng tìm lên đầu nguồn, mở núi dựng chùa đặt tên là Bảo Lâm Tự (sau đổi tên thành Hoa Nam Tự tức chùa Hoa Nam). Về sau, Ngài Huệ Năng, vị Tổ tăng đời thứ sáu của Thiền Tông Trung Quốc đến đây hoằng pháp, thổi một luồng gió mới cho đời sống tu hành của các đệ tử Phật pháp với pháp tu đón ngộ. Từ đó, hàng triệu đệ tử của Phật pháp khắp nơi nhờ vào pháp tu của Ngài mà đạt đến hạnh phúc, an lạc, giác ngộ và giải thoát

Chính vì vậy, Tào Khê được người đời coi là Phật cảnh, ý báo và chánh báo của suối Tào Khê và chùa Nam Hoa đều viên mãn. Con người giác ngộ ở đâu thì cảnh vật nơi đó cũng thay đổi, môi trường sống xung quanh cũng trở nên mát mẻ và thanh thoát. Tào Khê đã trở thành một danh thắng tâm linh, là điểm đến của du khách hành hương. Khách đến đây được đãi một ly trà thơm lấy từ nước suối Tào Khê, sẽ cảm thấy trong lòng thanh thản và sáng khoái đến lạ thường. Chính vì vậy mới có sự ra đời của các điển tích: “Ăn cơm Hương Tích”, “Uống trà tào Khê”, “Ngồi thuyền Bát Nhã” hay “Ngắm trăng Lăng Già”...

(3) Gia đình lâm viên: chỉ những hộ gia đình làm lâm nghiệp.

3. Chương 3: Vì Yêu? Hay Vì Hận?!

Thật ra thì đó cũng không phải là cuộc điện thoại từ Dạ Nhiên.

Chỉ là ánh mắt trầm tĩnh và kiềm chế của anh vừa rồi khiến Liên Sơ chợt hiểu tại sao anh chưa từng ngăn cản cô liên lạc với bên ngoài: anh biết cô không dám tìm cảnh sát, cũng không sợ cô tìm cảnh sát, anh là tạo cơ hội để cô tự tìm đến Dạ Nhiên.

Trên thực tế, cô cùng Dạ Nhiên liên lạc với nhau cũng không nhiều, rốt cuộc cú điện thoại này cũng dời đi phần nào lực chú ý của anh. Bất quá, giống như anh nói, sớm muộn gì anh cũng tìm được hấn thôi.

Liên Sơ u oán nhìn anh mở miệng: “Thù Thành, nếu em nói hiện tại em cùng hấn không hề có chút quan hệ mờ ám nào vậy anh có tin không?”

Anh nhìn cô, trầm mặc không nói.

“Anh còn nhớ ngày đó em đã nói gì không? Em sẽ không nữa...Thù Thành, em thật sự xin lỗi anh, điều em có thể làm được cũng chỉ có như vậy, cho nên em sẽ không thất tín.”

Anh lẳng lẳng ngược nhìn những giọt nước mắt chực trào trong khóe mắt cô, qua một hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Vậy trước đây? Các người có không?”

Nước mắt của cô rưng rưng chảy xuống, “...Có.”

“Vậy thì,” anh chậm rãi nói, “Hắn phải chết.”

Liên Sơ sục sạo! Tại sao? Sao mặc kệ cô làm cái gì cũng đều tổn công vô ích, không thể thay đổi được cục diện? Nếu cô có thể dễ dàng tha thứ việc anh vì cô mà tự phá hủy mình, cô cần gì phải chịu đựng sự chia ly thống khổ này.

Anh kéo cô đứng dậy ôm vào lồng ngực ấm áp của mình, nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc nữa, đừng suy nghĩ đến chuyện này nữa.”

Dù sao cho tới bây giờ, lồng ngực của anh vẫn như cũ khiến cô trầm mê và mềm yếu. Cô vùi đầu trước ngực anh, nước mắt chảy dài làm áo anh ướt nhẹp.

“Thù Thành, anh làm sao vậy? Rốt cuộc anh còn biết mình đang làm cái gì nữa không?”

Những tiếng rít gào, rên rỉ bất giác chạy qua. Đang làm gì? Liên Sơ, anh biết rõ, dĩ nhiên là biết.

Chính là muốn chúng ta cùng nhau hủy diệt.

Anh dịu dàng nói: “Liên Sơ, em không cần lo lắng bất cứ điều gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn sống bên cạnh anh là được rồi. Giống như trước kia chúng ta đã nói, chúng ta phải ở chung một chỗ.”

“Tại sao?” Cô đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Vì yêu...Hay vì hận?”

Không khí trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Họ cứ như vậy im lặng nhìn nhau, nhìn thấu nỗi bi thương trong ánh mắt của đối phương.

Thù Thành chậm rãi lên tiếng trước, “Mặc kệ là vì cái gì, chính là chúng ta vẫn phải ở cùng nhau.”

Sắc mặt Liên Sơ biến đổi, ánh mắt không kìm nén được sự tức giận, oán hận nhìn anh chằm chằm, sau đó đột nhiên cắn răng xoay người bỏ đi.

Thù Thành im lặng đứng yên tại chỗ, từ từ nhớ lại vẻ mặt của cô lúc bỏ đi. Tại sao cô ấy lại tức giận, ủy khuất giống như một đứa bé tự nhiên bị vứt bỏ, tại sao? Là vì anh không chịu thả cô ấy đi? Hay vì anh...không yêu cô nữa?

Anh lắc đầu tự giễu mình: mày lại bắt đầu mơ mộng hão huyền rồi. Năm đó, lúc nhìn thấy những hình ảnh kia, mày còn mơ tưởng chỉ là cô ấy nhất thời hồ đồ; lúc bị cô ấy bỏ rơi ở sân bay, mày còn mơ tưởng cô ấy sẽ còn quay lại. Không dám rời nhà bỏ đi, không muốn thay đổi phương thức liên lạc, chờ đợi mỗi ngày, năm này qua năm khác. Mỗi khi đêm xuống lại đau khổ tưởng tượng đến cảnh cô đang nằm bên cạnh một người đàn ông khác, cứ tưởng tượng như vậy rồi cuộc cũng phát điên lên rồi.

Bây giờ, mày lại bắt đầu ảo tưởng người phụ nữ tàn nhẫn, giáo hoạt ấy vẫn còn một chút lưu luyến mày nữa ư!

Liên Sơ nằm trên giường ngẩn người, trầm nghĩ: thật ngốc, thật ngốc, không phải mày đã sớm đoán được những chuyện như vậy rồi sao? Ăn đoạn nghĩa tuyệt, khắc sâu vô tận, chẳng lẽ anh ấy không thể hận mày sao? Chẳng lẽ anh ấy còn có thể yêu mày? Không phải mày vẫn nghĩ thà bị như vậy còn hơn để anh ấy lưu luyến mãi không quên được sao? Nhưng mà vừa rồi, lúc thực sự đối mặt với những chuyện kia sao mày lại không chịu nổi mà tức giận? Kỳ Liên Sơ, Kỳ Liên Sơ, mày là đứa ăn ở hai lòng, mày được Bùi Thù Thành yêu nhiều đến nỗi thành thói quen, căn bản không tiếp nhận nổi thực tế anh ấy không còn yêu mày nữa. Trước kia không nhìn thấy thì tim sẽ không đau, còn bây giờ...Thật đáng đời, tức chết mày đi!

Cô nằm đó tự đả kích mình đến nửa ngày, trong lòng vẫn phiền loạn như cũ. Đúng lúc này thì Thù Thành bước vào.

Anh nhìn cô thờ dãi: “Liên Sơ, không còn sớm nữa, em đi tắm rửa trước đi, tắm sớm nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô ngồi dậy từ trên giường, lạnh nhạt trừng anh một lúc: “Tắm cái gì mà tắm? Tắm rửa chờ anh tới sao?”

Lời vừa thốt ra, cả hai bỗng chốc ngây ngẩn cả người, lát sau, Thù Thành khẽ bật cười: “Cảm ơn em đã nhắc nhở, anh hiểu rồi.”

Liên Sơ nổi giận từ trên giường nhảy xuống: “Bùì Thù Thành, anh việc gì phải tự khiến mình không thoải mái? Còn rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn em nữa mà, anh tự ép mình lên giường với em liệu còn có hứng thú nữa không? Thật ra thì anh vừa nhìn thấy em đã cảm thấy khó chịu rồi đúng không? Sao anh lại không thừa nhận? Sao anh không thể thả em đi cũng chính là cởi trói cho chính mình.”

Ánh mắt Thù Thành đã hằn vãi tia máu, một tay giữ chặt gáy cô để cô ngẩng mặt lên, ghé mắt lại nhìn thẳng vào mắt cô điềm nhiên nói: “Liên Sơ, em có biết những năm này việc anh hối hận nhất là gì không? Chính là tối hôm đó không nuốt sạch em.”

Anh đột nhiên cúi đầu cắn xuống cổ trắng mịn của cô, trong thoáng chốc, một luồng rung động đánh tới khiến cho nước mắt của cô cũng rơi xuống. Anh đẩy cô ngã xuống giường, xé toang vạt áo ngăn trở tầm mắt của anh, thân thể kiều diễm, thuần khiết lại lần nữa bại lộ trước mặt anh, làn da trắng nõn nà, cảnh tượng xinh đẹp ấy vẫn nguyên vẹn giống như trong trí nhớ của anh.

Sự đau đớn điên cuồng như muốn phá hủy anh, anh lật cô lại hung hăng tiến vào từ phía sau. Không có ôm, không có hôn, cũng không có sự vuốt ve, chỉ có một tư thế, dùng một lực không ngừng đoạt lấy cô, từng đợt va chạm kịch liệt cứ liên tục đánh tới.

Cô cũng không phản kháng, mặc anh bày ra đủ loại tư thế xa lạ.

Khung cảnh trong phòng quá đổi quen thuộc, đã từng có một căn phòng cùng với ánh trăng chiếu rọi giống như bây giờ. Bên ngoài cửa sổ, từng đợt sóng nhấp nhô vỗ bờ như tấu lên một bản tình ca nhẹ nhàng không bao giờ tắt.

— —— ta là dải phân cách —— ———

Hồ hấp của hai người dần dần trở lại bình thường, trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại chút dư vị của cuộc hoan ái.

Cô không thể tin, cũng không ngờ tới cuộc đời này của cô còn có được thời khắc như vậy.

Cô ngẩng lên từ trong lồng ngực căng đầy nhũ nhụi của anh, lại thấy anh lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt cực kỳ phức tạp không nhìn rõ tâm trạng của anh.

Anh cứ trầm mặc nhìn cô chằm chằm rất lâu, khóe môi anh bất chợt hiện lên một đường cong lạnh lẽo, nhẹ giọng nói: “Kỹ thuật tiến bộ lên rất nhiều, là huấn luyện em sao?”

Sắc mặt cô thoáng chốc trở nên trắng bệch như tờ giấy, kinh hoàng nhìn anh. Ngực anh bỗng nhiên đau nhói giống như bị vật gì đó đâm thủng, “Liên Sơ...”

Cô hung hăng đẩy anh, hoảng hốt nhảy xuống giường, anh lập tức đuổi theo phía sau một tay ôm chặt lấy cô.

“Buông ra! Buông em ra!” Cô dùng sức giãy dụa, liều mạng đá anh túi bụi. Anh để mặc cô đâm đá, ấn cô trở lại trên giường không ngừng hôn xuống an ủi.

“Liên Sơ, anh sẽ không nhắc lại nữa, anh bảo đảm.”

Cô chỉ khóc, khóc nức nở, bao nhiêu ủy khuất và đau khổ đè nén suốt mấy năm này cũng theo nước mắt điên cuồng rót xuống.

Anh không yêu cô, thật sự không còn yêu cô! Thù Thành của cô, một Thù Thành chấp nhận từ bỏ tất cả vì cô, một Thù Thành bị cô phản bội vẫn không đành lòng để cô chết đói, vĩnh viễn sẽ không nói những lời tổn thương cô đến như vậy.

Một Liên Sơ như vậy quả thật khiến anh chẳng còn cách nào, anh chỉ biết cố gắng làm cô thoải mái, dùng hết khả năng của mình khiến cô vui vẻ, trừ việc này, anh thật sự không biết nên làm thế nào cả.

Lần này tới lần khác, cô mệt mỏi đau đớn, anh dùng lưỡi dịu dàng an ủi cô. Cô vẫn vùi trong ngực anh, ẩm ướt và siết chặt quần lầy anh như cũ, nhưng trong lòng lại thấy cô đơn cùng lạc lõng.

4. Chương 4: Khúc Mắc

Một ngày mới lại bắt đầu, Liên Sơ bị tiếng hót của chú chim sơn ca thức tỉnh. Cô lẳng lặng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ửng đỏ từ từ hiện lên phía sau dãy núi, một lớp sương mù thật mỏng bao quanh toàn bộ khu rừng, mọi thứ đều tươi đẹp, trong lành như vậy.

Bóng đêm dần tan, tất cả dường như đã trở lại như cũ.

Nằm bên cạnh, Thù Thành lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt của cô, nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ra ngoài đi dạo được không?”

Liên Sơ khẽ hừ một tiếng, đứng dậy bước xuống giường.

Nhưng vừa mới chạm đất, Liên Sơ cảm thấy đôi chân của mình như mềm nhũn, thiếu chút nữa là không đứng vững được.

Cảm giác được sự đau đớn từ tối qua, cũng không biết bị giày vò đến mấy lần khiến cho toàn bộ tinh thần và sức lực của cô đều cạn kiệt.

Thân thể đột nhiên nhẹ bồng, cô đã bị anh ôm lấy.

“Có phải muốn đi tắm không? Để anh dẫn em đi.” Ánh mắt anh yên tĩnh, dịu dàng nhìn cô.

Liên Sơ từ chối đáp lại, chỉ là khóe môi ẩn chứa một nụ cười như có như không.

Thù Thành thật sự bế cô đến phòng tắm, đặt cô lên bồn đá cẩm thạch nghỉ ngơi, sau đó thay cô chuẩn bị nước ấm.

Lúc quay đầu lại chỉ thấy đôi mắt của cô vẫn khép hờ, mệt mỏi dựa vào bồn tắm như cũ. Anh do dự một lát, nhẹ nhàng bước lại cởi áo giúp cô, cô khẽ ngược mắt nhìn anh một cái, không có ý định ngăn cản. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh từ từ được cởi xuống, một phần thân thể xinh đẹp của cô lộ ra, những dấu ấn màu hồng diễm lệ trên người cô như dụ hoặc anh tiếp tục hưởng thụ cần mẫn thêm lần nữa.

Thù Thành cố gắng kiềm chế dục vọng của bản thân, cẩn thận ôm cô thả vào trong nước ấm. Một làn hơi nước ấm áp thấm vào da thịt cô, cực kỳ dễ chịu, cô nhắm mắt từ từ hưởng thụ cảm giác này.

Anh nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp huyết thái dương, sau đó chuyển xuống xoa bóp đôi chân dài mềm mại, động tác giống hệt những lần trước kia. Không biết là do hơi nóng của nước hay vì động tình, sắc mặt của cô ngày càng ửng đỏ. Cảnh sắc mê người như vậy khiến cho cứng rắn của anh cũng trưởng lên, ngón tay thon dài trượt xuống giữa hai chân, nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa đã sưng đỏ, cô nhũn mày than nhẹ: “Không được.”

Động tác của anh dừng lại, cổ họng khô khốc, hầu kết không tự chủ giật giật mấy cái. Anh rút tay ra, cúi đầu hôn xuống trán cô, nhẹ giọng nói: “Em tự ngâm mình trong nước ấm một lát rồi ra ngoài ăn sáng.”

Nửa tiếng sau, Liên Sơ từ phòng tắm bước ra, tinh thần thoải mái, thân thể thả lỏng. Bữa sáng dĩ nhiên đã được chuẩn bị xong, mặc dù không nhiều lắm cực kỳ tinh xảo, tươi tốt ngon miệng.

“Anh gọi người mang tới sao?” Liên Sơ hỏi.

“Ừ, thích không?”

Liên Sơ cười nhẹ một tiếng: “Sao lại không thích? Món bào ngư hầm chim bồ câu và bánh hạt sen nổi tiếng của nhà hàng Hạnh Vũ Nam, trước đây em chỉ phụ trách bung tới chứ chưa từng được nếm qua. Đúng rồi,

cái món ‘tâm như hoa sen’ ngày hôm qua cũng chưa từng được ăn nữa, lúc nào đó anh dẫn em trở lại chốn cũ nếm thử một chút nha?”

Giọng điệu của cô khiến cho ánh mắt của anh trở nên lạnh lẽo, khóe môi vẫn giữ một nụ cười dịu dàng như cũ: “Được, em muốn đi lúc nào cũng được?”

Cô hừ lạnh, không thèm nói chuyện nữa.

Ăn sáng xong, Thù Thành dẫn cô lên núi tản bộ một vòng. Bây giờ là tháng tư, cả rừng cây trùng điệp xanh mướt, hương thơm cỏ cây lan tỏa, tiếng chim hót líu lo, dòng suối nhỏ chảy róc rách trong không khí tỏa ra mùi hương thanh khiết của cây cối, hoa dại hòa lẫn với bùn đất. Hai người thanh thản dạo bước trên con đường tràn ngập hương vị núi rừng, giống như bước vào chốn đào nguyên tiên cảnh(4).

Cô rất bình thản, bình thản thuận theo khiến cho người ta cảm thấy khó mà tin được.

Thù Thành lên tiếng trước: “Liên Sơ, em muốn đến đâu chơi? Ngày mai chúng ta sẽ đi. Hồ Mạc có được không?”

Liên Sơ lạnh nhạt trả lời: “Không cần, chó thì cứ chạy nhảy trong nhà là được, cần gì chạy xa như thế?”

Phong cảnh tốt đẹp bị phá hủy, không khí thoáng chốc trở nên ngột ngạt đến hít thở không thông.

Mặt anh tái mét rồi đành lại, con người híp lại nhìn cô.

Liên Sơ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh giễu cợt: “Anh nhốt em ở nơi này, giúp em chuẩn bị thức ăn, giúp em tiêu khiển, thậm chí giúp em tắm, không phải đem em nuôi thành chó thì là cái gì?!”

Được! Rất tốt!! Anh có thể vì cô mà làm hết mọi thứ, anh đem tất cả của mình tặng hết cho cô, vậy mà trong mắt cô lại trở thành khó coi như vậy.

Liên Sơ tiến lên một bước tiếp tục nói: “Thù Thành, thật ra thì anh đã không còn yêu em nữa, chỉ là anh quá cố chấp nên không bỏ xuống được mà thôi. Nếu như không có sự tồn tại của em, anh nhất định có thể hạnh phúc gấp trăm lần...Đúng vậy, em biết rõ anh vẫn còn tình cảm đối với em, chúng ta từng có một khoảng thời gian tốt đẹp như vậy...Nhưng mà, tất cả đều chỉ là quá khứ. Bây giờ, việc chúng ta ở chung một chỗ chỉ có thể làm anh nhớ lại những chuyện không vui, chỉ khiến cho cả hai chúng ta đều khổ sở. Tại sao nhất định cứ phải giày vò lẫn nhau, cuối cùng đem tất cả những điều tốt đẹp ấy cũng xóa hết? Thù Thanh, làm như vậy rốt cuộc là nhốt em hay là anh đang tự nhốt chặt chính mình.”

Mọi âm thanh trong rừng dường như biến mất, không có tiếng nước chảy róc rách, không còn tiếng chim hót líu lo, thậm chí không có tiếng hít thở của hai người, chỉ còn lại giọng nói của cô.

Cô nói: “Thù Thành, thả em đi thôi.”

Anh chậm rãi nở nụ cười, vẻ mặt ung dung nói: “Đúng vậy quả thật em nói rất đúng, không có em, anh nhất định có thể hạnh phúc hơn bây giờ gấp trăm lần. Chỉ là, anh cảm thấy để em bên cạnh hành hạ lẫn nhau cũng khá thú vị.”

Sắc mặt Liên Sơ khê biến đổi.

Anh tiến lên một bước nắm chặt cổ tay trắng nõn của cô.

Nắm tay, cùng nhau sống đến bạc đầu.

Thì ra là phải dùng đến cách này.

Anh như hiểu ra, khẽ cười một tiếng, sau đó ngược mắt bình tĩnh nhìn cô: “Liên Sơ, anh biết rõ em chỉ làm việc tự do ở nhà hàng đó, em cứ thử trốn anh một lần như trước nữa xem, thử lại một lần. Chẳng qua là, anh đề nghị em tìm cơ hội giết chết anh còn có hiệu quả hơn, nếu không, cho dù là chết, em cũng phải chết bên cạnh anh.”

Trở lại biệt thự, Liên Sơ im lặng không nói năng gì chạy thẳng lên lầu.

Thù Thành dõi theo bóng lưng của cô một lát, sau đó xoay người bước tới thư phòng mở máy tính ra, xử lý một vài bưu kiện tương đối khẩn cấp.

Lúc này đã là xế chiều, chuông cửa đột ngột vang lên.

Thù Thành nhìn qua màn hình theo dõi, chỉ thấy một chiếc xe Cayenne màu đen bóng loáng dừng lại trước cửa biệt thự, anh thầm thở dài, nhấn nút mở cửa.

Xe chạy vào đến cửa rồi dừng lại.

Một đôi nam nữ nhanh nhẹn bước xuống từ chiếc xe, chính là Lâm Trí cùng người phụ nữ xinh đẹp Phương Vân Hi.

Hai người vừa bước vào phòng khách đã thấy Bùi Thù Thành chờ sẵn ở đó.

Nhìn thấy người đàn ông anh tuấn cao nhả, phong độ bất phàm Bùi Thù Thành, ánh mắt Phương Vân Hi chợt sáng lên.

Lâm Trí đỉnh đạc cười nói: “Thù Thành, quả nhiên cậu ở chỗ này, gọi điện thoại cho cậu nửa ngày cũng không được, tôi đành chạy thẳng tới đây vậy.”

Thù Thành lớn tiếng bật cười: “Ngồi đi, có chuyện gì?”

“Cũng chẳng có chuyện gì, cô Phương lo lắng cho cậu, tôi đưa cô ấy đến đây gặp cậu một lát thôi.” Lâm Trí trả lời.

Gương mặt Phương Vân Hi lộ ra vài nét ửng hồng, đôi mắt sáng như nước nhìn Thù Thành mỉm cười chào hỏi: “Tổng giám đốc Bùi.”

Bùi Thù Thành khẽ chau mày, không đáp lại cô, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang chỗ khác.

Vẻ mặt của Phương Vân Hi hiện lên sự lúng túng.

Lâm Trí thu cả vào trong mắt, cũng nắm rõ, âm thầm cười lạnh một tiếng, tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, còn có một chuyện, hôm nay chẳng phải có tiệc mừng thọ của ông cụ nhà họ Tần sao? Hay là chúng ta cùng đến đó.”

Thù Thành nhíu nhíu mày, nói: “Thôi, các cậu đi đi, tôi không muốn đi.”

Lâm Trí đang muốn mở miệng thuyết phục thì cửa căn phòng ở tầng hai mở ra, có người bước ra từ trong phòng.

Liên Sơ chậm rãi bước xuống cầu thang, ánh mắt thản nhiên của Thù Thành, nụ cười giễu cợt của Lâm Trí, còn vẻ kinh ngạc của người phụ nữ xinh đẹp kia, tất cả đều được thu vào trong mắt.

Thù Thành lên tiếng trước: “Liên Sơ, tới đây chào hỏi Lâm Trí một chút.”

Lâm Trí cười rộ lên, “Chị Sáu, đã lâu không gặp. À, đúng rồi, chúng ta vừa mới gặp mặt ngày hôm qua, nhưng mà chị chạy nhanh quá nên tôi còn chưa kịp chào hỏi.”

Liên Sơ cười nhạt, “Chào anh, Lâm Trí.”

Mặc dù cô không thích anh chàng Lâm Trí này, nhưng khách quan mà nói thì anh ta đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều, với lại, cô cũng quen dần với kiểu khiêu khích nho nhỏ này rồi, chẳng thêm so đo với anh ta nữa.

Lâm Trí nhìn nụ cười nhạt trước sau như một của cô, âm thầm nghiêng răng, da mặt của người phụ nữ đối trá này cũng đủ dày thật!

Anh ta cười nói: “Có cô ở đây thật đúng lúc, Thù Thành cũng không thiếu bạn gái rồi, chúng ta cùng tham dự tiệc mừng thọ của ông cụ nhà họ Tần.”

Thù Thành lên tiếng trước: “Thôi, tôi cùng Liên Sơ còn...”

“Cũng được, phải đến xem một chút chứ.” Liên Sơ mở miệng cắt ngang.

Thù Thành hơi ngần ra, “Em muốn đi?”

Liên Sơ gật đầu một cái: “Khó có dịp được ra ngoài hóng gió, sao lại không đi.”

Thù Thành nhìn cô trầm mặc không nói.

Cô cúi đầu liếc xuống nhìn mình một cái, nhếch mày: “Sao vậy, bề ngoài của em không xứng để người ta nhìn.”

Vốn dĩ trong biệt thự có rất nhiều quần áo đã được mua sẵn vì cô, xuân hạ thu đông đều có, nhưng chỉ là trang phục đơn giản được mua theo thói quen ăn mặc hàng ngày của cô.

Ví dụ như chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với quần âu này, chất liệu rất tốt, mặc vào cũng rất thoải mái nhưng không phải là bộ quần áo thích hợp để tham dự bữa tiệc cao cấp.

Thù Thành cười khê một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, “Sao lại không xứng để người ta nhìn? Em muốn đi thì chúng ta cứ đi thôi.”

Phương Vân Hi vốn đang đứng một bên không khỏi sững sờ, cô chưa bao giờ nghĩ tới lại có thể nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt Bùi Thù Thành, giống như làn gió nhẹ thổi tới làm tan chảy cả khối băng, lại giống như một bóng cây sừng sững đột nhiên biến thành một đóa sen trắng dịu dàng.

(4) Đào nguyên tiên cảnh: hay còn gọi “đào nguyên”, là một điển tích văn học được sử dụng nhiều trong thơ ca xưa có ý nghĩa để chỉ nơi tiên cảnh – cảnh đẹp như tiên, không có ở trần gian

5. Chương 5: Ánh Mắt

Tiệc mừng thọ của ông cụ nhà họ Tần được tổ chức tại hội quán Tinh Bắc nổi tiếng, cao cấp bậc nhất ở thành phố A.

Nhóm Thù Thành vừa tới thì bên trong đại sảnh của phòng tiệc cao cấp, trang nhã này đã tập trung rất nhiều bạn bè, thân hữu với đủ loại trang phục bắt mắt.

Con trai thứ tư của ông cụ, chủ tịch tập đoàn Trung Liên tên Tần Mộ Xuyên niềm nở tiến lên tiếp đón: “Tổng giám đốc Bùi, tổng giám đốc Lâm, hoan nghênh các vị đã đến.”

Khách và chủ chào hỏi một lát, Tần Mộ Xuyên nhìn sang Phương Vân Hi cười nói: “Cô Phương, đã lâu không gặp, đúng là ngày càng xinh đẹp.”

Phương Vân Hi xinh đẹp cười nói: “Tổng giám đốc Tần lại trêu chọc tôi rồi.”

Tần Mộ Xuyên ha ha chọc ghẹo vài câu, quay mặt nhìn Liên Sơ vẫn đứng ở bên cạnh: “Vị xinh đẹp này có vẻ lạ mặt, xin hỏi phải xưng hô thế nào?”

Bùi Thù Thành mỉm cười giới thiệu: “Đây là bà xã của tôi, Kỳ Liên Sơ.”

Tần Mộ Xuyên bất giác sững sờ, sau một lúc vội cười nói: “A, hóa ra là em dâu. Tổng giám đốc Bùi quả thật không đúng rồi, có bà xã xinh đẹp như vậy cũng không giới thiệu với mọi người sớm một chút, thất lễ, thất lễ rồi, xin mời vào.”

Bước vào đại sảnh, Tần Mộ Xuyên dẫn đầu chủ động giới thiệu Tần Liên Sơ với vợ của mình. Vừa nhìn thấy Liên Sơ, trong mắt bà Tần không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thái độ bình thường, tươi cười rạng rỡ lôi kéo Liên Sơ nói chuyện phiếm.

Liên Sơ chỉ tán gẫu mấy câu rồi tìm lý do lẩn tránh sang chỗ khác.

Thật ra mà nói, những buổi tiệc thế này cô không tham dự nhiều lắm nhưng vẫn biết một ít quy củ, cô ăn mặc thế này quả thật hơi thất lễ. Lúc ấy là do cô cố tình muốn trả thù anh, kết quả bây giờ cô mới là người cảm thấy mất mặt.

Bên ngoài cửa sổ là một dải đất dài được phủ bởi màu xanh, cách đó không xa có một hồ nước uốn lượn, ánh trắng bạc chiếu rọi xuống mặt hồ phẳng lặng.

Ở khu vực mà đất đai cực kỳ đắt đỏ này lại có thể nhìn thấy một dải đất rộng mênh mông được trồng toàn cây cỏ cùng với hồ nước thì thật đúng là kỳ tích.

Đúng lúc này, Thù Thành đi tới, dịu dàng hỏi: “Cảm thấy nhàm chán?”

“Ừ, một chút.”

“Vậy chúng ta đợi thêm lát nữa rồi cáo từ trước, anh dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Liên Sơ lắc đầu một cái: “Không cần như vậy.”

Anh nhìn thấy Liên Sơ cứ nhìn ra ngoài cửa sổ nên mới tò mò hỏi: “Sao vậy?”

“Không biết người nào lại có thể trồng được một bãi cỏ lớn như vậy ngay tại khu này.”

Thù Thành yên lặng một chút, trả lời: “Nhiếp Minh Thành.”

Lúc nói ra ba chữ này, giọng nói của anh cực kỳ khác lạ khiến Liên Sơ không khỏi quay đầu nhìn lại.

“Ông ấy vốn là tổng giám đốc của tập đoàn Đỉnh Việt, hội quán Tinh Bắc này cũng là của ông ấy, nhưng mà hiện tại ông ấy đang ở tù. Bãi cỏ trước mặt em, theo lời đồn là do ông ấy đặc biệt thuê người khác trồng vì người vợ của mình.” Thù Thành giải thích.

Liên Sơ cảm thấy hứng thú, “Không ngờ anh cũng biết mấy cái chuyện bát quái(5) này.”

Thù Thành khẽ mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Thật ra thì, mặc dù anh không chấp nhận việc mẹ anh Triệu Thư Vân và Nhiếp Bá Khôn quen biết nhau. Nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, anh vẫn đặc biệt quan tâm đến tình hình của ông ấy, đối với người đàn ông bên cạnh Nhiếp Bá Khôn đã từng được ông nhận làm con nuôi, anh cũng tỉ mỉ điều tra một chút. Hơn nữa, anh lựa chọn thành lập chi nhánh công ty ở thành phố A này có một phần lý do là hy vọng có thể tìm cơ hội gặp mặt cha để anh một lần.

Đúng lúc này, Tần Mộ Xuyên vội vã chạy tới lôi kéo anh nói: “Tổng giám đốc Bùi, cậu tới đây một lát, tôi dẫn cậu đi gặp thị trưởng Vân, lần trước chúng ta đã nhắc đến chuyện này...”

Thù Thành bị kéo đi không thể nào phân thân ra được, ngoái đầu lại nhìn Liên Sơ, không yên lòng để cô ở lại một mình, do dự một chút lại thấy Lâm Trí đứng ở gần đó mới lên tiếng nhờ vả: “Lâm Trí, cậu chăm sóc Liên Sơ hộ tôi nhé.”

Lâm Trí cười cười bước tới: “Được, cậu cứ yên tâm.”

Sau khi hai người đó rời đi, Lâm Trí nở một nụ cười như có như không nhìn Liên Sơ từ trên xuống dưới, “Liên Sơ, hôm nay coi như là cô đã cho lão Lục tặng thêm thể diện rồi.”

Liên Sơ không muốn để ý đến anh ta, nhưng Lâm Trí không có ý định buông tha, tiếp tục nói: “Cô đừng thấy Tần Mộ Xuyên cười đến rạn rở như vậy, thật ra trong lòng ông ta khó chịu lắm. Vốn dĩ ông ta định đem con gái bán cho Thù Thành, không ngờ tự nhiên lại vọt ra một cô vợ.”

Liên Sơ lạnh nhạt đáp: “Tôi biết rồi.”

“Biết cái gì rồi?”

“Bùi Thù Thành đi đến đâu cũng được coi là rể quý, nếu như không có sự xuất hiện của tôi gây cản trở. Điều anh muốn nói không phải chính là như vậy sao?”

Lâm Trí cười rộ lên, “Cô đúng là tự biết mình. Chỉ là tôi thật sự không hiểu, một người phụ nữ phản bội hôn nhân, vứt bỏ gia đình giống như cô, sao có thể đi dạo một vòng rồi đột nhiên trở lại coi như không có

chuyện gì được? Rốt cuộc là cô được sung ái đến mức nào mới có thể mặt dày yên tâm thoải mái hưởng thụ như vậy?”

Nét mặt Liên Sơ vẫn không có chút cảm xúc nào, “Anh nói với tôi những lời này cũng vô dụng, tốt nhất là đi nói với Thù Thành ấy, để cho anh ấy tỉnh ngộ sớm một chút, đuổi tôi đi rồi giới thiệu mấy cô gái ăn chơi đàn điểm của anh nhảy vào thế chỗ.”

Sắc mặt của Lâm Trí không khỏi biến động.

Từ xa, Thù Thành đã trông thấy vẻ mặt khó chịu của hai người, khách sáo nói chuyện vài câu rồi xin phép cáo từ, vội vã chạy về nhìn hai người cười hỏi: “Hai người tán gẫu chuyện gì vậy?”

Lâm Trí xởi lời nói: “Không có gì, cậu về rồi tôi có thể an tâm giao người lại. Lão Lục, tốt nhất là cậu ở lại chăm sóc bà xã của mình, tôi chỉ có thể chăm sóc ấy loại phụ nữ chơi bởi đàn điểm kia thôi.”

Nói xong quay người rời đi.

Thù Thành nhú mày, quay đầu hỏi: “Cậu ấy nói lời tổn thương em.”

Liên Sơ cười khổ một tiếng, lạnh nhạt đáp: “Không có gì.”

Nói xong bước tới giữa đại sảnh xem khách quý đang phát biểu trên đài.

Thù Thành đứng đó trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn bước lại đứng bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ nói chuyện rõ ràng với cậu ta.”

Đôi mắt Liên Sơ khẽ sụp xuống, im lặng không nói thêm gì.

Sau khi dùng bữa xong rồi còn có thêm tiệc rượu và khiêu vũ, Lâm Trí cùng Phương Vân Hi đứng ra nhảy một điệu, quả nhiên là xinh đẹp đến mức khiến ai cũng trầm trồ khen ngợi.

Liên Sơ ngấm nhìn Phương Vân Hi đang được vòng tay của Lâm Trí ôm chặt, nụ cười tao nhã mê người, kỹ thuật nhảy hấp dẫn mà không dung tục, quả nhiên là báu vật lý tưởng của đàn ông.

Thù Thành thấy ánh mắt của Liên Sơ cứ nhìn vào trong sàn nhảy, lên tiếng hỏi cô: “Sao vậy? Muốn khiêu vũ sao?”

Liên Sơ âm thầm hừ lạnh một tiếng, muốn em mặc thể này PK (đấu) với anh để làm trò cười sao? Đúng là xấu bụng!

“Được, vậy thì nhảy thôi.”

Lần này đến lượt Thù Thành ngây ngẩn cả người trong khi Liên Sơ lại nhú mày nhìn anh, ánh mắt lộ ra một tia khiêu khích.

Anh không nhịn được bật cười, khuỷu tay khoác ở thắt lưng cô, “Rất vinh hạnh.”

Kết quả là, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị bọn họ hấp dẫn, không phải bởi vì cô gái ăn mặc kỳ quặc mà bởi vì sự phối hợp kì lạ giữa hai người họ.

Bước nhảy của bọn họ không được coi là thành thạo tinh tế, nhưng lại rất tao nhã tự tin, điềm tĩnh phóng khoáng, cứ như trong sàn nhảy chỉ còn lại hai người họ.

Trong sàn nhảy, Liên Sơ lại âm thầm hối hận, cô thật sự không biết hôm nay mình đã uống phải thuốc gì?!

Bàn tay Thù Thành đặt ở thắt lưng cô đột nhiên siết chặt làm cô thiếu chút nữa phải dựa vào trước ngực anh. Nhiệt độ cơ thể và hơi thở nam tính của anh phả ra khiến cho lòng cô bắt đầu hoảng hốt. Anh cứ như vậy giữ chặt vòng eo cô, hơi cúi đầu nhẹ giọng nói vào tai cô: “Em làm như vậy là muốn anh khó chịu sao? Đứa ngốc, quan trọng không phải là em mặc gì, mà là ôm em thế nào.”

Lúc hai người trở lại biệt thự, tâm trạng của Thù Thành rất tốt, còn Liên Sơ lại trầm mặc không nói lời nào. Cô không thoải mái. Lâm Trí, Phương Vân Hi, còn cả bản thân cô, tất cả đều khiến cô không được thoải mái.

Lúc vào đến nhà, Thù Thành bước thẳng lên lầu còn cô vẫn đứng yên ở đại sảnh.

Anh quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

“Em muốn có một phòng riêng.”

Sắc mặt Thù Thành đột nhiên trầm xuống, “Em tất nhiên là ở cùng một chỗ với anh.”

Liên Sơ bất động đứng yên tại chỗ.

Anh thở dài bước xuống khỏi cầu thang, kéo tay cô nói: “Anh biết tối qua đã làm em rất đau rồi, mấy ngày tới anh nhất định sẽ không làm loạn nữa.”

Nói xong liền ôm cô bế lên lầu.

Bùi Thù Thành bước ra từ phòng tắm, nửa thân trên để trần giống như trước, trên người chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng. Vóc dáng cao gầy, khớp xương hoàn mỹ, đường nét mạnh mẽ giống như một tác phẩm điêu khắc, mọi cử chỉ đều tự nhiên, tao nhã và cực kỳ quyến rũ.

Bùi Thù Thành của ba mươi ba tuổi xem ra không có sự khác biệt so với một Bùi Thù Thành của năm hai mươi sáu tuổi là mấy.

Còn thực tế thì sao?

Bùi Thù Thành bước tới, cúi đầu, mái tóc ngắn còn hơi ẩm ướt càng làm nổi bật thêm một đôi mắt thâm thúy đen như mực.

Liên Sơ dịch sang một bên giường, ấn nút tắt đèn, ra lệnh: “Ngủ đi.”

Anh hơi ngẩn người, sau đó trầm mặc trèo lên giường.

Trong bóng tối tĩnh mịch, anh vươn tay nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau.

Liên Sơ lập tức đẩy anh ra.

Anh ngập ngừng một lát, lại ôm lấy, mạnh mẽ ôm vào trong ngực, điệu bộ không được phép khước từ.

Cả người Liên Sơ cứng ngắc nằm yên ở đó.

Không khí trong phòng yên tĩnh hồi lâu, cô đột nhiên hỏi: “Anh có lên giường với cô ấy không?”

Anh hơi sững sờ, qua một hồi lâu, từ lỗ mũi mới phát ra một tiếng hắng giọng nho nhỏ.

“Còn gì nữa? Có hay không?”

Anh không trả lời.

“Rất nhiều?”

“...”

Trong bóng tối, thân thể hai người đều bất động giống như tảng đá, trong chớp mắt, Liên Sơ nhảy xuống từ trên giường, vọt tới cửa.

Thù Thành nhanh hơn một bước vọt tới, đóng lại cửa phòng mới bị cô kéo ra một nửa, nắm chặt tay cô kéo lại.

Cô giật bắn mình lại cố gắng hất ra, chạy lại kéo cửa, Thù Thành một tay ôm chặt lấy thắt lưng cô. Liên Sơ cũng không lên tiếng, cứ như vậy dùng sức giằng co trong bóng tối.

“Liên Sơ, em muốn làm gì hả?” Anh không nhận được nhỏ giọng quát, một tay khổng chế thân thể của cô, tay còn lại tìm cách ấn nút mở đèn.

Trong nháy mắt khi đèn phòng bật sáng, sự chán ghét của cô đập thẳng vào mắt khiến anh bất giác sững sờ. Cô thừa cơ hội thoát thân lao ra khỏi phòng, Thù Thành nắm được cánh tay cô kéo cô trở lại trong phòng, sức lực hơi mạnh khiến cô thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Anh cắn răng nhìn cô chăm chăm: “Em ầm ĩ đủ chưa, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Liên Sơ đành mặt đáp lại: “Anh tránh ra, em muốn đi.”

Ánh mắt Thù Thành càng sắc bén hơn, “Anh đã nói rồi, em đừng mơ tưởng.”

Nói xong, anh lại vươn tay muốn kéo cô lại, Liên Sơ lập tức tránh sang một bên, ánh mắt lộ rõ sự chán ghét, “Đừng đụng vào tôi...”

Ánh mắt kia ghim thẳng vào người khiến anh nổi điên, anh giận giữ nói: “Kỳ Liên Sơ, em có ý gì? Chê anh bẩn?! Tại sao em...”

“Đúng vậy! Chính là chê anh bẩn! Chính là chê anh bẩn!”

Thù Thành bị cô chọc giận đến nổi sắc mặt tái xanh, cắn răng nghiêng lợi, hận không thể tự tay xé nát cô ngay lúc này.

Liên Sơ bỗng nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thét lên, “Em biết rõ em không đủ tư cách để chê anh, cũng không có tư cách chỉ trích anh, em xin lỗi anh...Nhưng mà, anh từng hứa vĩnh viễn không để cho người phụ nữ khác có cơ hội leo lên người anh...Anh đã nói thân thể của anh là của em, trái tim cũng là của anh...Anh nói...Anh gạt em, anh đều gạt em...Anh khi dễ em...”

Thù Thành quả thật không biết là mình nên oán hận hay giận dữ. Người phụ nữ này, còn dám nói anh gạt cô?! Lại còn nói anh khi dễ cô nữa.

Anh cắn răng nửa ngày, tiến lên một bước kéo cô ôm vào trong ngực, “Đừng khóc, chết tiệt, em đừng khóc! Anh chưa từng chạm vào người phụ nữ kia, cũng chưa từng thất hứa với em, anh nói vậy chẳng qua là muốn nhìn thử phản ứng của em mà thôi.”

Liên Sơ ngẩn người, vài giây sau, đẩy anh ra, phần nộ nói: “Anh nói láo! Làm sao có thể!”

Chỉ riêng Thù Thành, cho dù không cần đến tiền bạc và địa vị như bây giờ cũng không thiếu thốn phụ nữ ái mộ bên cạnh anh, thời gian dài như vậy chắc hẳn cũng đã gặp được mấy người phụ nữ thích hợp.

Cô tuyệt tình vứt bỏ anh, phá hủy hạnh phúc của hai người, anh – một người đàn ông bình thường, khí lực dồi dào sao có thể vì cô mà thủ thân như ngọc, chịu đựng sự cô quạnh.

Thật ra, cô đã sớm nghĩ tới những điều này, chỉ là không ngờ có một ngày, lúc nghe được điều ấy từ anh lại cảm thấy trong lòng khó chịu như vậy.

Sắc mặt anh ngày càng lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Cho tới bây giờ chỉ có em gạt anh, có bao giờ anh gạt em đâu chứ. Nếu em trở về thành phố Đồng, có lẽ còn nghe được mấy lời đồn đãi, ví như thân thể của Bùi Thù Thành công ty Sở Thịnh có bệnh không tiện nói ra không gần phụ nữ. Lâm Trí dùng đủ mọi cách nhét phụ nữ bên cạnh anh chẳng qua là vì giúp anh xóa bỏ những lời đồn đãi này. Người phụ nữ đó coi như cũng biết thân phận, anh chỉ mang ra ngoài xã giao hai lần, chỉ có vậy mà thôi.” Khóe miệng anh giương lên một nụ cười giễu cợt: “Dù thế nào, những lời đồn đãi như vậy đối với một người đàn ông mà nói cũng không được coi là dễ nghe.”

Liên Sơ cảm giác được sự giằng xé và hỗn loạn trong lòng anh, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Tại sao? Tại sao?”

Trong mắt anh từ từ hiện ra một loại ánh mắt mà cô chưa từng nhìn thấy, cũng không cách nào hiểu được ánh mắt ấy, âm trầm, tức giận, bình tĩnh, bi thương, bất lực, ngạo mạn, thống hận, khát vọng...Cô không có cách nào nhìn rõ, không có cách nào hiểu được.

“Tại sao ư? Dù sao cũng không phải vì em!”

“...”

“Anh chưa từng có ý định vì em mà làm hòa thượng, chưa từng có.” Anh bình tĩnh nói: “Nhưng mà muốn tìm một người phụ nữ thích hợp cũng không dễ dàng gì. Người phụ nữ giống như Phương Vân Hi ấy? Hừ, anh còn chưa tệ đến mức dùng đến kỹ nữ để chà đạp. Phụ nữ đáng hoàng...Chỉ cần trong lòng anh còn tồn tại một tảng đá lớn giống như em, anh đã không đủ tư cách để trêu chọc.”

“Có người đó sao?”

“Người nào?”

“Phụ nữ đang hoảng?”

Cô chú ý thấy lúc anh nói đến bốn chữ này thì giọng nói hơi chững lại.

Trên mặt anh hiện lên một nụ cười chế nhạo: “Em như vậy có được coi là ghen không?”

Cô chưa xót gượng cười một cái: “Nói như vậy, anh giữ em lại bên cạnh, xả hết giận rồi, khi nào để xuống được tảng đá trong lòng thì sẽ thả em đi?”

Ánh mắt anh trầm xuống, một lúc lâu mới cười lạnh đứng lên: “Để xuống? Em nghĩ rằng anh không muốn sao? Liên Sơ, kể từ lúc em bỏ đi, không có ngày nào anh không nhớ tới em, đôi lúc nhện không được cũng muốn bắt chấp tất cả đi tìm người phụ nữ khác. Nhưng mà, cho dù khuôn mặt của người phụ nữ đó có thể nào đi nữa thì cuối cùng cũng biến thành của em, chuyện này đúng là chẳng vui vẻ gì.

Dĩ nhiên, cũng có loại phụ nữ bất chấp tất cả. Có một nữ trợ lý từng thừa dịp anh uống say len lén chạy vào phòng anh. Thấy dáng vẻ dâm dăng của cô ta, anh liền nhớ đến bộ dáng của em khi nằm dưới thân người đàn ông đó, bị hấn làm đến cao triều...Liên Sơ, trước ngày hôm đó, anh chưa bao giờ nghĩ mình cũng biết đánh phụ nữ, em cũng chưa từng nghĩ tới phải không? Nếu không phải nhờ cấp dưới của anh đi cùng ngủ ở phòng bên cạnh nghe được tiếng động, trời mới biết hôm đó anh sẽ đánh cô ta biến thành cái dạng gì nữa.

Bây giờ, em đã biết lý do vì sao những năm này dù anh có chịu bao nhiêu khổ sở cũng tuyệt đối không đụng vào người phụ nữ khác rồi phải không? Anh sợ sẽ lại nghĩ tới bộ dáng lúc đó của em mà muốn giết người.”

Liên Sơ bị ánh mắt của anh dồn ép đến nỗi không thể đứng vững.

Sai rồi, sai rồi! Có một số việc cô hoàn toàn nghĩ sai rồi!

“Liên Sơ, em muốn anh thả em sao? Nhưng mà, em lại không muốn lưu lại cho anh một con đường sống, bảo anh làm thế nào thả em đi?!”

(5) Chuyện bát quái: những chuyện đồn đãi, tin đồn.

6. Chương 7: Em Thắng

Thù Thành lẳng lặng nhìn cô, bờ môi lạnh lùng hơi mím lại. Trong đôi mắt màu đen thăm thẳm ấy, cô không thấy được điều gì, bao gồm cả tâm trạng của anh lúc này.

Liên Sơ khổ sở cười nhẹ một tiếng, “Nghe những lời này lại có cảm giác như một âm mưu đúng không? Cũng không thể trách anh nghĩ như vậy. Nhưng mà, Thù Thành, mặc dù em từng gạt anh, phản bội anh, những cũng không thể kết luận...em không yêu anh được.

Năm đó em rời đi không phải bởi vì không muốn cùng anh ở chung một chỗ, chẳng qua là cảm thấy anh vĩnh viễn cũng không quên được sự kiện kia, chúng ta vĩnh viễn không thể trở lại như lúc đầu. Thù Thành, anh có biết tại sao em lại lựa chọn công việc ở nhà hàng Hạnh Vũ Nam không? Bởi vì em biết một người đàn ông giống như anh nhất định sẽ có ngày thành đạt, em muốn làm việc ở một nhà hàng tốt nhất, hy vọng một ngày nào đó anh sẽ đến đó.

Em vẫn còn muốn được gặp lại anh, nếu có thể gạt bỏ quá khứ để mỉm cười chào nhau thì tốt, còn không, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua nhau cũng đủ rồi... Thù Thành, em cũng rất nhớ anh.”

Tận sâu trong mắt anh dường như có ánh lửa đột nhiên chớp sáng, ánh lên một sự rung động rất mơ hồ.

“Nhưng không ngờ tới anh có thể làm như vậy”, cô nói, “Em không nghĩ rằng anh vẫn chờ em, càng không nghĩ tới mấy năm này anh đã trải qua khổ sở như vậy. Em sai rồi, Thù Thành, em rất hối hận! Hãy cho em thêm một cơ hội, thêm một cơ hội để chúng ta cùng nhau vượt qua cửa cái khó khăn mà trước nay không thể nào vượt qua được.”

Thù Thành nhìn cô rất lâu, dường như muốn nhìn thấu nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt của cô.

Hồi lâu, anh mới hỏi: “Nói cho anh biết, Liên Sơ, em muốn anh phải làm thế nào?”

Liên Sơ thở phào nhẹ nhõm, nắm tay anh nói: “Bước đầu tiên chính là bắt đầu từ cuộc sống bình thường. Anh đi làm việc của anh, em ở nhà chờ anh trở về, anh yên tâm, em sẽ không bước ra khỏi căn biệt thự này.”

Anh lật tay nắm lại tay cô, cười rất dịu dàng, “Liên Sơ, chẳng lẽ em thật sự xem anh là đứa ngốc?”

Sắc mặt Liên Sơ cứng đờ, ngây dại vài giây, đột nhiên nổi giận dùng dùng hất tay anh chạy thẳng lên lầu.

Rõ là...Giận đến mức không còn cảm giác đau nhức nữa rồi!

Mới chạy vài bước đã bị anh bế lên, anh cười rộ lên, nói: “Mới nói một câu không hợp liền trở mặt, quả thật còn nhanh hơn cả lật sách.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh không nói gì, bế cô chạy thẳng lên lầu.

Liên Sơ nhẩn nại chờ anh bế cô thả xuống chiếc ghế dựa đặt trên sân thượng ở lầu ba. Không khí ở đây rất mát mẻ, tầm nhìn đẹp, những ngọn gió tháng tư lướt nhẹ qua mặt khiến cô cảm thấy cực kỳ sảng khoái. Nhưng mà, đó không phải là trọng điểm!

Cô hỏi lại: “Thù Thành, em hỏi anh rốt cuộc muốn làm thế nào?”

Nụ cười trên mặt anh từ từ hạ xuống, “Anh có thể đồng ý với em bất cứ chuyện gì, trừ chuyện này.”

“Anh...”

“Liên Sơ, em hiểu rõ, những lời em nói không thể nào không khiến anh dao động, chẳng qua là”, anh chậm rãi nói, “Em còn thiếu anh một cái lý do để anh tin tưởng. Anh đã từng cho em sự tin tưởng, rất nhiều lần, đổi lại kết quả chính là em quay lưng bỏ đi cùng với một tờ giấy thỏa thuận li hôn. Liên Sơ, ngược lại anh thật sự không ngại đợi thêm bốn năm nữa, chỉ là ai có thể đảm bảo bốn năm sau đó còn có thể may mắn gặp được em lần nữa? Xin lỗi, anh không thể mạo hiểm như vậy?”

Liên Sơ chết lặng.

Anh ngồi xổm xuống để ánh mắt mình đối diện mắt cô, “Anh biết rõ tính cách của em thích tự do tự tại, em yên tâm, cũng không phải giam lỏng em. Anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên cạnh em, em có thể tới bất kỳ chỗ nào em muốn, có thể sống bất kỳ cuộc sống nào em thích. Anh đảm bảo, em sẽ không cảm thấy gò bó hay nhàm chán, trừ phi...Em ghét anh làm bạn.”

“Nhưng em sẽ không thực sự vui vẻ”, Liên Sơ lớn tiếng phản bác, “Thù Thành, em không vui vẻ! Chẳng lẽ như vậy cũng không đáng giá để anh mạo hiểm một lần?”

Anh trầm mặc. Anh biết cô thật sự sẽ không vui vẻ, cô là con chim ưng có thói quen bay lượn tự do, là áng mây nhàn hạ, là ngọn gió bất kham. Bây giờ anh muốn đem cô nhốt lại trong lồng, dù chiếc lồng này có cao quý cỡ nào đi nữa, thoải mái đi nữa thì cô vẫn cảm thấy không vui vẻ.

Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, vẻ mặt hết sức khẩn cầu nói: “Thù Thành, nếu em không vui thì anh cũng sẽ không được vui vẻ đúng không? Hãy vì em mà thử một lần, thử một lần nhé, xin anh đấy...”

Cô tiếp tục van nài, còn anh vẫn mím môi trầm mặc không nói.

Liên Sơ nóng nảy, đôi môi đỏ ửng tìm môi anh, anh nghiêng đầu tránh né. Cô vô lại đuối theo lấp kín môi anh, dùng sức trần trọc. Hàm răng của anh đóng quá chặt, đầu lưỡi của cô vươn ra liếm láp, cạy mở, trên chọc anh. Hô hấp của anh ngày càng dồn dập, hàm răng khê mở, lưỡi của cô lập tức tiến vào, chiếm cứ toàn

bộ trong miệng anh, phác họa môi anh, mềm mại ướt át mang theo sự kích động...Toàn thân anh chợt run lên, bàn tay giữ chặt thắt lưng đột nhiên dùng sức kéo cô trượt thẳng xuống đất, anh ngồi dậy từ trên cao hạ xuống hôn cô, đầu lưỡi điên cuồng như muốn nuốt sạch cô.

Cô không thở nổi bắt đầu giãy giụa, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, nước nử nghẹn ngào, thật muốn lấy mạng người ta. Anh rời khỏi môi cô, cúi đầu ngậm lấy nơi cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ, cô ngửa đầu, để lộ đường cong quyến rũ, mê người.

“Thù Thành...Đồng ý với em...Đồng ý với em...”

Toàn thân anh cứng lại, bất động, sau một hồi lâu mới chán nản thả cô ra, vẻ mặt xám xịt, đứng dậy nói: “Liên Sơ, đừng như vậy, em đừng như vậy. Không...”

Cô nhào tới ôm chặt lấy anh, “Đừng nói không được, không được nói với em không được!”

Thù Thành nín lặng, trong mắt anh là một vẻ thống khổ.

Liên Sơ tiếp tục cầu xin: “Thù Thành, còn nhớ rõ anh đã nói gì với em lúc chúng ta kết hôn không? Chúng ta phải cùng nhau ít nhất 60 năm. Thù Thành, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy sống tiếp 60 năm nữa? Hãy thử một lần, xin anh...”

Thù Thành nhìn cô, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Cô khê cần rắng, quyết định nói: “Hay là, anh gắn thêm thiết bị truy tìm vào cơ thể em cũng được.”

Thù Thành trợn mắt, ánh mắt nhìn cô đầy khiếp sợ.

Ánh mắt Liên Sơ trở nên dịu dàng mà kiên định, “Không sao, em đồng ý. Em sẽ mang nó cho đến ngày anh hoàn toàn chấp nhận tin tưởng em lần nữa.”

Hai người im lặng nhìn nhau, hồi lâu, Thù Thành chậm rãi nở nụ cười, nụ cười cô đơn đầy chán nản, “Được, Liên Sơ, em thắng.”

Thù Thành lái xe rời đi. Xe chạy cách biệt thự ngày càng xa, trái tim anh cũng giống như bị một sợi dây siết lại càng ngày càng chặt. Năm đó ở sân sân bay, cô bắt quả chỉ mới rời đi năm phút đồng hồ, từ đó lại giống như nước sông hòa vào biển rộng, không còn tung tích.

Nghĩ tới đây, lồng ngực anh giống như ngừng hô hấp, hận không thể lập tức quay xe lao thẳng về nhà. Nhưng mà, khuôn mặt tươi cười nở rộ của cô vừa rồi bỗng nhiên hiện ra trước mặt, nhìn cô vui vẻ như vậy, giống như lập tức có cả thế giới.

Đúng vậy, là vì cái nụ cười ấy, vì nụ cười ấy...

Liên Sơ, xin đừng để anh thất vọng. Anh thầm nghĩ: nếu không anh thật sự sẽ hoàn toàn điên mất.

Đến phòng làm việc, anh lập tức bước vào một căn phòng được đóng kín hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Mở hệ thống theo dõi điện tử, thu hết vào mắt tất cả tình hình trong ngoài biệt thự. Hệ thống kiểm tra an toàn của biệt thự và ở đây đã được đồng bộ hóa, nếu có người bước vào hoặc rời đi đều tự động nhắc nhở.

Đúng vậy, cô không bỏ ra ngoài.

Anh thở phào một hơi, tắt máy, ra khỏi phòng, trở lại phòng làm việc, bình tĩnh, bận rộn xử lý hết công việc đang chất chồng.

Một lát sau, trợ lý Hoàng Việt của anh chạy vào, đó là một người phụ nữ trung niên ngoài ba mươi tuổi, tính cách kiên định mà lão luyện. “Tổng giám đốc Bùi, ngày hôm qua quản lý Tổng đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại, nhấn ngài nếu trở lại thì bớt chút thời gian gọi điện lại cho cô ấy.”

Anh gật đầu, “Biết.”

Anh nhấc điện thoại bàn lên bấm số, trầm giọng hỏi: “Tổng Ca, chuyện gì?”

Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ vô cùng hòa nhã, “Tổng giám đốc Bùi, trong hội nghị thường kỳ diễn ra tuần trước, tôi đã công bố mục tiêu giảm sản lượng khai thác năm nay xuống 70%, phần lớn mọi người đều phản ứng rất kịch liệt, một số trưởng bộ phận cũng kiên quyết phản đối, còn nói sắp tới sẽ đến thành phố A tìm ngài.”

Thù Thành hơi trầm mặc một lát, sau đó quả quyết nói: “Cô nói cho bọn họ biết, đây chính là quyết định của tôi. Bọn họ muốn từ chức thì cứ từ chức, tổng hợp lại thành bản báo cáo rồi gửi cho tôi là được.”

“Tổng giám đốc Bùi, nếu như giám đốc Lưu cũng từ chức...”

“Được rồi, Tổng Ca, nếu tôi đã giao mọi việc của công ty ở thành phố Đồng cho cô xử lý thì những chuyện này cô tự xem rồi giải quyết là được, không cần chuyện gì cũng phải xin phép sự đồng ý của tôi.” Thù Thành cắt ngang lời cô.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc rồi đáp lại: “Vâng.”

Thù Thành nhàn nhạt chào một tiếng rồi cúp điện thoại.

Anh cảm thấy hơi mệt mỏi nên dùng tay xoa nhẹ mi tâm, vừa nghỉ ngơi một lát lại thấy Hoàng Việt đi vào, hỏi: “Tổng giám đốc Bùi, ngài có cần đặt trước bữa trưa không ạ?”

Anh lắc đầu nói: “Hoàng Việt, chị giúp tôi hủy bỏ toàn bộ lịch trình buổi chiều nay, nếu như không có chuyện gì đặc biệt khẩn cấp thì không cần tìm tôi.”

“Vâng.”

Sau khi Hoàng Việt rời đi, anh lại đứng dậy đi vào căn phòng bí mật kia, mở lại toàn bộ màn hình giám sát, rất nhanh đã tìm được cô.

Cô thật sự không bước ra ngoài, chỉ bận rộn chạy khắp các tầng lầu từ trên xuống dưới, vội vàng...phá hủy camera theo dõi.

Cô kéo tay áo thở hổn hển di chuyển cái thang, bò lên, tóc đã rối mù, rõ ràng đã làm việc này được một lúc lâu rồi.

Cô ngẩng đầu ghé mắt nhìn thẳng vào camera theo dõi, dường như phát hiện anh cũng đang nhìn cô qua màn hình giám sát, bày ra vẻ mặt khinh bỉ đầy uy hiếp, dùng khẩu hình nói: “Lưu manh! Phòng tắm mà anh cũng đặt?”

Nói xong nâng khuỷu tay đập vỡ màn hình camera theo dõi.

Anh nhúm mày nhìn lại màn hình đột nhiên tối đen như mực, một lát sau, lắc đầu nở nụ cười.

7. Chương 8: Đánh Cuộc

Thù Thành vừa bước vào tới nhà, Liên Sơ lập tức chạy ra từ thư phòng, cười híp mắt, “Ông xã, vất vả quá!”

Anh cười như không cười nhìn cô, “Hình như không vất vả bằng em.”

Sắc mặt Liên Sơ đột nhiên cứng đờ, sau đó giả vờ ngớ ngẩn đánh lạc hướng, “Ha ha ha a, hôm nay em làm món canh thịt bò, để em vào bếp nếm thử một chút xem đã được chưa.”

Một tay anh bắt được tay cô từ phía sau, kéo lại, lạnh lùng nói: “Em cũng to gan thật? Muốn được voi đòi tiên đúng không?”

Liên Sơ lập tức phản bác: “Em chỉ phá hủy camera theo dõi ở trong phòng, tuyệt đối không phá hủy một cái ở bên ngoài.” Sau đó chuyển giọng nài nỉ: “Ông xã, nói thế nào chúng ta cũng phải bảo vệ sự riêng tư

của mình đúng không? Anh xem anh lắp đặt nhiều camera theo dõi trong phòng như vậy, ngộ nhờ có tên trộm nào lên vào đúng lúc nhìn thấy cảnh chúng ta ân ái cũng thật không tốt, phải không?”

Anh gật đầu một cái, “Vây cũng đúng, không có vật kia dễ dàng hơn nhiều. Hay là hôm nay chúng ta thử làm ở phòng khách một lần.”

Liên Sơ lập tức bày ra vẻ mặt cầu huyết, “Còn thử? Có phải anh không thêm quan tâm đến sự sống chết của em nữa không?”

Anh nhịn không được, véo nhẹ chóp mũi của cô nhẹ giọng nói: “Nhìn xem, dáng vẻ của em thật đúng là chẳng có chút tiền đồ(6) nào cả, để xem sau này em còn dám tùy hứng nữa không?”

Liên Sơ khẩu thị tâm phi(7) “Ừ” hai tiếng rồi rúc vào trong ngực anh không chịu ra ngoài.

Thù Thành dở khóc dở cười, “Hôm nay em nấu món ngon gì vậy, lấy ra để anh nếm thử một chút.”

Ăn tối xong, hai người rửa nhau ra ngoài tắm bộ, dọc theo đường mòn tìm được suối Hương Khê, đây là nơi mà bọn họ nhắc tới nhiều nhất kể từ khi đến ở nơi này.

Thời gian này, mặc dù không có nhiều cánh hoa rực rỡ rụng đầy suối Hương Khê nhưng lại có ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống mặt nước trong veo.

Liên Sơ ngồi xổm bên bờ suối bắt đầu nghịch nước, làn nước mềm mại giống như những sợi tơ lụa trượt qua kẽ tay của cô chảy xuống, hòa vào dòng suối chảy róc rách.

Thù Thành lên tiếng hỏi: “Hôm nay ở nhà có cảm thấy nhàm chán không?”

“Rất tốt. Có thể lên mạng, còn có nhiều sách như vậy, loáng một cái là hết ngày rồi. Đúng rồi, thức ăn trong nhà cũng vừa hết, ngày mai em có thể tự ra ngoài mua ít thức ăn không?”

Nói xong, trong lòng cô không khỏi căng thẳng.

Có lẽ cô quá nóng vội, không nên nói ra yêu cầu được ra khỏi nhà nhanh như vậy.

Thù Thành trầm mặc như có điều suy nghĩ, một lúc sau mới hỏi lại: “Liên Sơ, có muốn ra ngoài làm việc không?”

Liên Sơ tròn tròn hai mắt nhìn lại anh.

Thù Thành bắt đầu dĩ cười khở, “Dù sao, sớm muộn gì em cũng nói ra yêu cầu đó, giải quyết dứt điểm một lần là được rồi, mặc dù không biết sau này anh có hận chết mình vì cái quyết định này không.”

Liên Sơ hét lên một tiếng lập tức nhảy dựng lên nhào tới trước ngực anh, bàn tay ẩm ướt len vào mái tóc ngắn của anh, cúi đầu hôn tới tấp, “Ông xã, ông xã, ông xã, anh thật tốt...”

Thù Thành đợi cô nói xong mấy câu buồn nôn này, nghiêm mặt nói: “Liên Sơ, em biết anh phải đánh cược mất bao nhiêu không...Trận này anh không thua nổi, đừng khiến anh thất vọng.”

Liên Sơ kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt từ từ hóa thành dòng suối trong suốt dịu dàng, phải rất lâu mới đồng dạng nói: “Có Hương Khê làm chứng, tôi Kỳ Liên Sơ cuộc đời này tuyệt đối không phản bội Bùi Thù Thành nữa, nếu như làm trái lời thề sẽ phải chịu bớ vợ cả đời.”

Thù Thành ngẩng đầu hôn lấy cô.

Bóng đêm yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có dòng nước suối dịu dàng chảy róc rách.

Nằm vật xuống giường, Liên Sơ vẫn còn vui vẻ ra mặt. Thù Thành than thở: “Đã nghĩ kỹ xem muốn làm gì chưa?”

Liên Sơ nhú mi làm vẻ suy nghĩ một lát, “Không biết, ừ...Dù sao em vẫn chưa từ chức, hay là trở lại nhà hàng Hạnh Vũ Nam làm thêm một thời gian nữa vậy?”

“Còn muốn tiếp tục đi rửa chén à?”

“Không phải vậy, chẳng qua là em rất thích chỗ đó. Ngày ngày nhìn thấy cảnh đẹp món ngon, còn có một đám con gái trẻ tuổi tràn đầy sức sống, cảm giác mình cũng được trẻ ra.”

Thù Thành có điều suy nghĩ nói: “Như vậy đi, em cứ ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày nữa, chuyện này để anh đứng ra sắp xếp.”

Liên Sơ gật đầu một cái, cô biết Thù Thành không thể chấp nhận để mình quay về rửa chén đĩa, nhất định sẽ sắp xếp cho cô một vị trí nào đó có chức vị hơn, vì vậy nhắc nhở: “Để em làm quản lý đại sảnh hay gì đó cũng được, cao hơn nữa chắc em không làm được.”

Mấy ngày sau, Thù Thành đã sắp xếp mọi việc xong xuôi.

Liên Sơ nghĩ tới anh sẽ sắp xếp cho cô một vị trí có chức vị, nhưng lại không ngờ chức vị đó lại cao đến như vậy: Chủ tịch công ty CP nhà hàng Hạnh Vũ Nam.

Liên Sơ nhìn hợp đồng chuyển nhượng cổ phần trong tay: Bên A là Ông Hà Xuân Mậu đem toàn bộ cổ phần do ông đứng tên của nhà hàng Hạnh Vũ Nam (tức 71% cổ phần của công ty CP nhà hàng Hạnh Vũ Nam) chuyển nhượng cho bên B là Bà Kỳ Liên Sơ với tổng giá trị là 650 triệu nhân dân tệ.

Cô nhìn ba chữ Kỳ Liên Sơ trên bản hợp đồng bằng giấy trắng mực đen rõ ràng, kinh ngạc đến sững sờ.

Thù Thành thúc giục: “Mau ký tên đi, chỉ cần ký tên là bắt đầu có hiệu lực rồi, còn sững sờ gì nữa?”

Bàn tay đang cầm bút của Liên Sơ khẽ run rẩy, “Ký xong là em lập tức trở thành phú bà trị giá trăm triệu?”

Thù Thành nén cười, “Đúng vậy.”

Liên Sơ rét lạnh đặt bút xuống, đem bút ký tên đưa cho Thù Thành: “Thôi, hay là dùng tên của anh đi, bỗng nhiên có tiền như vậy đúng là quá dọa người rồi.”

Thù Thành đỡ tay của cô ký vào ba chữ “Kỳ Liên Sơ” trên bản hợp đồng, quay đầu lại cười một tiếng, “Đứa ngốc, của anh không phải cũng là của em sao. Lại nói, nếu không có em, anh cũng không thể nào mua được nhà hàng Hạnh Vũ Nam này.”

Hóa ra là, sau khi Liên Sơ bỏ đi, Thù Thành bán đi tất cả tài sản mà cô để lại, lấy tiền mặt mua lại công ty Sở Thịnh lúc đó. Năm thứ nhất gần như là tay không bắt sỏi lấy được dự án xây dựng và sửa chữa tòa cao ốc, kiếm được món tiền đầu tiên. Năm thứ hai lại có hành động kinh người: anh đầu tư tất cả tiền bạc lấy được quyền khai thác khoáng sản ở dãy núi phía Tây ngoại ô thành phố Đồng.

Liên Sơ đã từng đi qua dãy núi phía Tây ngoại ô thành phố Đồng, năm đó Dạ Nhiên thiết kế bấy bao vây cô chính là ở chỗ đó.

Chỗ đó ban đầu chỉ là một mảnh núi hoang, thứ nhìn thấy chỉ là một vùng đất đỏ badan lởm chởm và trơ trọi. Những năm trước đã từng phát hiện có khoáng sản ở trong núi, ngay lập tức chính quyền thành phố đã tiến hành trải đá sửa đường, xây dựng rầm rộ, cực kỳ náo nhiệt trong một khoảng thời gian dài. Sau lại phát hiện nguồn tài nguyên khoáng sản ở đó không nhiều, nơi đó dần dần biến thành một mảnh đất hoang.

Chẳng ai nghĩ tới Thù Thành sẽ bỏ hết của cải để lấy được quyền khai thác ở dãy núi đó.

Tình trạng ban đầu giống như hầu hết mọi người dự liệu, suốt cả một năm, công ty Sở Thịnh không đào ra được bất cứ thứ gì có giá trị. Đúng lúc công ty rơi vào hoàn cảnh gần như không thể tiếp tục duy trì, rốt cuộc cũng đào ra được một lượng lớn quặng đồng, thậm chí còn phát hiện ra mỏ thiếc. Các loại khoáng sản đều có sản lượng dư trữ cực kỳ phong phú khiến người ta phải lú lẫm. Cùng năm đó, Thù Thành lại lấy được quyền khai thác mỏ thiếc ở dãy núi, hai năm sau công ty Sở Thịnh chính thức đưa ra thị trường.

Liên Sơ nghe hết những lời tự thuật của anh, trong lòng cảm thấy xúc động ngậm ngùi. Ai có thể ngờ một người được coi là cảnh sát chìm tinh anh, lạnh lùng quả cảm lại trở thành một thương nhân liêu lĩnh đánh cược tất cả như vậy?

Cô thở dài nói: “Thật quá mạo hiểm, lỡ như anh không đào ra được bất cứ thứ gì thì phải làm thế nào? Tiền có thể từ từ kiếm cũng được, sao cứ phải liều mạng như vậy?”

Thù Thành cười khẽ không muốn trả lời.

Cô làm sao có thể hiểu được, muốn tìm một người cũng khó khăn giống như mò kim đáy biển! Nếu như không đủ tài lực và quyền hạn căn bản là không làm được.

Anh dịu dàng nói: “Liên Sơ, em phải kinh doanh nhà hàng Hạnh Vũ Nam thật tốt, cuộc sống sau này của chúng ta còn phải trông cậy vào nó.”

“Là thế nào?”

Thù Thành tiếp tục giải thích: “Năm đó anh và một vị chuyên gia phụ trách việc thăm dò đã nói chuyện với nhau, anh ta khẳng định với anh rằng nơi đó tuyệt đối có nguồn khoáng sản phong phú. Chỉ e là ngay cả anh ta cũng không nghĩ đến lại có mỏ thiếc ở chỗ đó, nguồn tài nguyên quý giá như vậy càng phải được khai thác cẩn thận. Sản lượng thiếc dự trữ của toàn thế giới hiện có chỉ đủ khai thác trong vòng 17 năm, Trung Quốc vốn là quốc gia có nguồn dự trữ lớn nhất, nhưng bởi vì mấy năm gần đây đã khai thác vượt mức nên chỉ sợ 17 năm cũng không đủ. Cuối năm ngoái anh đã trao đổi với thị trưởng Lâm, từ năm nay anh sẽ giảm bớt sản lượng khai thác khoáng sản ở dãy núi này, chỉ cần có đủ chi phí duy trì công ty là được. Đến lúc đó, giá cổ phiếu sẽ rút xuống, quy mô của công ty cũng được rút gọn, có thể anh sẽ không có nhiều tiền giống như bây giờ nữa.”

Liên Sơ biết được tâm sự của anh, trong lòng không kìm được hỗn loạn, phải biết quyền khai thác khoáng sản cũng có thời hạn, chỉ cần bớt đi một ngày là tài sản của anh cũng ít đi một phần.

Nơi đó rõ ràng là một dãy núi vàng núi bạc, chỉ nhờ nó mà trong thời gian ngắn ngủn mấy năm anh đã thu được trên trăm tỷ, thậm chí trên cả ngàn tỷ, nhưng anh lại lựa chọn chỉ canh chừng nó.

Liên Sơ lắc đầu cười nói: “Dù sao đối với em mà nói thì vài triệu hay mấy trăm triệu cũng chỉ là con số, không có gì khác biệt. Chỉ là, vài năm sau nếu anh không lấy được quyền tiếp tục khai thác thì khó đảm bảo người khác sẽ không điên cuồng khai thác nó.”

Thù Thành thở dài nói: “Đúng vậy, tạm thời giữ được cũng chỉ là tạm thời thôi.”

“Chắc không phải là đem tất cả tiền bạc kiếm được trong mấy năm này mua lại nhà hàng Hạnh Vũ Nam tặng cho em chứ?”

“Cũng gần như vậy.”

Liên Sơ đột nhiên cảm thấy bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần trong tay cô giống như một củ khoai lang nóng bỏng tay, ho khan mấy tiếng rồi nghiêm giọng nói: “Thù Thành, cái tật xấu được ăn ngả cả về không của anh phải sửa đổi! Nhất định phải sửa!”

Thù Thành bật cười, “Đừng lo lắng, em cứ chơi tùy ý, đập phá, cùn lăm thì chúng ta bắt đầu lại lần nữa.”

Vài ngày sau, Liên Sơ lần nữa bước vào nhà hàng Hạnh Vũ Nam. Vẫn là căn lầu nhỏ bên hồ lồng lẩy và trang nhã như trước, vẫn là hành lang uốn lượn quanh co nối tiếp nhau, non sông tươi đẹp được tô điểm lên, chỉ là cô hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức.

“Chị Chung!” Có người gọi lớn từ sau lưng.

Lúc cô vừa quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt hưng phấn của một cô gái, tươi cười nhìn cô.

“Tổng Từ Băng” Liên Sơ cũng cười đáp lại.

Tổng Từ Băng từ từ chạy tới, vui vẻ khoác lên cánh tay của cô hỏi: “Chị Chung, mấy ngày nay chị chạy đi đâu vậy? Nghe nói ngày hôm đó ở trên phòng chờ Thiên thứ nhất chị có cuộc gặp gỡ tốt đẹp?”

Liên Sơ lúng túng ho khan, “Khụ khụ, nào có cái gọi là cuộc gặp gỡ tốt đẹp.”

“Còn nói không có?” Tống Từ Bằng trợn tròn hai mắt, “Nhưng em nghe nói, ngày hôm đó có một người đàn ông cực kỳ tức giận túm lấy tay chị kéo thẳng ra ngoài. Bọn Tiểu Hoàng đứng ở cổng cũng phải nhìn không kịp chớp mắt nữa.”

Nhìn thấy cũng không chạy lại giúp một tay? Chỉ là với vẻ mặt sát khí đằng đằng của Thù Thành lúc ấy thì cũng chẳng mấy ai dám can.

“A...Đó là ông xã của chị.”

“Hả?” Lần này, không chỉ có mắt cô trợn to mà miệng cũng há ra, “Chị Chung, chị đã kết hôn rồi sao? Sao chưa bao giờ nghe chị nhắc tới? Có phải hai người gây gỗ với nhau không? Cho nên chị mới bỏ nhà ra ngoài? Oa, anh ấy nhất định là đã tìm chị khắp nơi rồi mới tìm đến được đây, chắc hẳn lúc ấy chồng chị vừa vui mừng lại vừa tức giận, thật là lãng mạn...”

Trần Liên Sơ đỏ mặt, ai nói trực giác của phụ nữ là không chính xác, thế này nếu không phải tám, chín thì cũng phải mười đi?

“A, đúng rồi, mấy ngày chị không có mặt đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Cái gì?”

“Nhà hàng chúng ta đổi chủ rồi! Tổng giám đốc Hà đem nhà hàng Hạnh Vũ Nam bán lại cho người khác.”

“A.”

“Sao chị không có chút phản ứng nào vậy?” Tống Từ Bằng bất mãn nói, lại nghĩ tiếp, “Nhưng mà cũng chẳng sao, không phải chuyện của mấy người nhỏ bé giống như chúng ta, chỉ là không biết ông chủ mới của chúng ta là ai, nếu là người đàn ông độc thân càng tốt. Chúng ta lại có thể được xem vở kịch mọi người đấu đá tranh giành nhau.”

Đứa nhỏ này, liên tưởng của cô cũng phong phú thật đấy! “Khụ khụ, chắc không phải đâu.”

“Sao chị biết được? Nhất định sẽ như vậy! Trước kia, tổng giám đốc Hà chỉ là một lão già, vậy mà bên cạnh ông ta mỗi ngày đều có tiểu Tam tiểu Tứ(8) đấu đá, tranh giành nhau, còn có tiểu Ngũ tiểu Lục(9) dán mắt nhìn chăm chăm. Tin em đi, một vòng tuyển tú(10) sẽ bắt đầu ngay thôi!”

Liên Sơ nhin không được lại bật cười.

(6) Tiền đồ: có triển vọng, có khả năng, viễn cảnh, khả năng thành công...tùy theo ngữ cảnh.

(7) Khẩu thị tâm phi: ăn ở hai lòng, suy nghĩ và lời nói không khớp nhau, nói một đường nghĩ một nẻo.

(8); (9):Tiểu Tam, tiểu Tứ, tiểu Ngũ, tiểu Lục: người thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu...ám chỉ những người chen ngang vào mối quan hệ của người khác.

(10) Tuyển tú: lựa chọn những người xinh đẹp, xuất sắc

8. Chương 9: Con Đường

Lúc này mấy cô gái khác đi ngang qua nhìn thấy Liên Sơ cũng vây lại, hưng phấn lôi kéo cô hỏi đủ thứ chuyện. Liên Sơ bị họ riu rít hỏi nhức cả đầu, đúng lúc nghe được tiếng quát đã giúp cô thoát khỏi tình cảnh này: “Còn vây lại đó làm gì nữa? Không muốn làm việc nữa đúng không?”

Mọi người nhất thời im lặng, Liên Sơ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mập mạp giống như xe tăng nổi giận đùng đùng bước tới.

Mấy cô gái nhỏ thành thật cúi đầu im lặng đứng yên tại chỗ, ánh mắt sắc bén của người đàn ông quét qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Liên Sơ.

Liên Sơ lên tiếng chào hỏi: “Giám đốc Lưu.”

Lưu Hành Giản u ám hỏi: “Chung Linh Dục, cô vô cớ bỏ bê công việc mất mấy ngày là thế nào?”

“Là tôi không đúng, trong nhà có một chút chuyện khẩn cấp nên bị mắc kẹt.”

Đôi mắt của Lưu Hành Giản trợn lên: “Tôi không cần biết cô có chuyện gấp gì? Đã nhận tiền thì phải làm việc! Tốt nhất là cô đến phòng tài vụ tính tiền đi, nếu không cứ theo quy định mà khấu trừ toàn bộ tiền lương của cô tháng này.”

Tổng Từ Bằng không nhịn được nói thăm: “Toàn bộ tiền lương? Rõ ràng là mới vắng mặt có mấy ngày...”

Liên Sơ cắt đứt lời nói của cô: “Cứ trừ đi! Việc nên làm.”

Lưu Hành Giản lạnh lùng rên một tiếng, đang muốn nói tiếp thì thấy cửa thang máy bên cạnh mở ra, chủ tịch Hà Xuân Mậu cùng với thư ký bên cạnh ông ta bước ra. Lưu Hành Giản vội vàng tươi cười chào hỏi: “Chủ tịch.”

Hà Xuân Mậu không thêm để ý tới ông ta mà đi thẳng đến trước mặt Liên Sơ, vui vẻ chào hỏi: “Chủ tịch Kỳ, từ lúc nhận được điện thoại báo tôi vẫn chờ cô, đang chuẩn bị tới cửa đón cô đây.”

Liên Sơ mỉm cười đáp: “Thật Xin lỗi, để ngài đợi lâu.”

“Đâu có đâu có, xin mời, chúng ta đến phòng làm việc nói chuyện. Đúng rồi, hôm nay tổng giám đốc Bùi không tới...”

Hà Xuân Mậu vừa thăm hỏi vừa dẫn Liên Sơ bước vào thang máy, để lại sau lưng một hàng người trợn mắt há mồm nhìn theo bọn họ.

Xế chiều hôm đó, sau khi kết thúc hội nghị quản lý, toàn bộ từ trên xuống dưới nhà hàng như nổ tung, một câu chuyện còn ly kỳ hơn cả truyền thuyết được truyền tai nhau: một nữ phục vụ không có tiếng tăm gì lắc mình một cái trở thành bà chủ mới của nhà hàng Hạnh Vũ Nam, hơn nữa còn thay đổi cả tên họ.

Tinh thần ảo tưởng của mọi người bị kích thích cực độ, các loại phiên bản khác nhau được tung ra tới tấp. Nhưng mà, cho đến khi Liên Sơ bước ra khỏi phòng làm việc cũng không có ai dám đứng ra xác nhận, ngay cả mấy cô bé vẫn thích dính chặt lấy cô trước kia cũng sợ hãi trốn tránh, ngược lại có một bóng dáng mập mạp vẫn ngấp ngừng theo cô. đi n dần lê q ụy đơn.

Cô đứng lại, quay đầu, biết rõ còn hỏi: “Giám đốc Lưu có chuyện gì sao?”

Lưu Hành Giản lúng túng trả lời: “Tổng giám đốc Kỳ, tôi muốn nói lời xin lỗi với ngài, tôi...tôi thật sự không biết...Ha ha, thành thật xin lỗi.”

Liên Sơ bình tĩnh nhìn ông ta, trên chiếc trán mập mạp của ông ta từ từ toát ra một tầng mồ hôi bóng nhẫy, Liên Sơ nhe răng cười một tiếng: “Giám đốc Lưu, thẳng thắn mà nói, lúc làm cấp dưới của ông quả thật tôi rất ghét ông, chỉ là nếu làm cấp trên của ông...Tôi cảm thấy số mệnh của mình cũng không tệ lắm.”

Lưu Hành Giản há hốc miệng nhìn cô trân trối.

Liên Sơ lắc đầu cười một tiếng xoay người rời đi.

Liên Sơ vừa về đến nhà, Thù Thành đặt xuống tờ báo ở trên tay, trong ánh mắt mơ hồ hàm chứa ý cười hỏi: “Chủ tịch Kỳ, cảm giác thế nào?”

Liên Sơ thở dài một hơi ngồi xuống bên cạnh anh, “Đúng là không có mặt mũi nào đi gặp phụ lão Giang Đông(11) nữa.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên, mấy cô bé kia cũng lặn mất tăm còn dùng ánh mắt ai oán nhìn em, mọi người cư xử giống như bị em lừa gạt tình cảm.”

“Sợ là chột dạ đi, chắc hẳn trước kia có không ít người nói xấu ông chủ trước mặt em.”

Liên Sơ cười rộ nói: “Đúng vậy đấy, lúc đó không có việc gì liên lấy ông chủ ra đùa giỡn.”

Cô nhìn vào phòng bếp cỏ vẻ lạnh tanh, hỏi: “Còn chưa nấu cơm à?”

Thù Thành kéo cô đứng dậy, “Dĩ nhiên hôm nay chúng ta phải ra ngoài ăn rồi.”

Cuộc sống bình lặng trôi qua, công việc của Liên Sơ cũng không gặp khó khăn như tưởng tượng. Nhà hàng Hạnh Vũ Nam vốn là công ty tương đối phát triển, có chế độ quản lý hoàn thiện và tầng lớp quản lý bậc trung chủ động, ổn định, mặc dù đổi chủ nhưng cũng không gây trở ngại cho các hoạt động bình thường khác.

Liên Sơ là người bước lên từ tầng lớp cơ sở, quen thuộc với các khâu của nghề ăn uống, thích ứng rất nhanh với công việc. Cô không cố ra vẻ ta đây tiến hành cải cách và thay đổi nhân sự của công ty mà chỉ sửa đổi một ít vấn đề nhỏ dựa vào khả năng quan sát và kinh nghiệm nửa năm làm việc ở cơ sở. Mặc dù chỉ là những thay đổi rất nhỏ nhưng mang lại hiệu quả tốt hơn ngoài dự đoán.

Mà quan hệ giữa cô và Thù Thành cũng khôi phục tốt hơn dự liệu.

Bọn họ giống như trở lại mấy năm trước kia, giống như nhặt lại được toàn bộ hạnh phúc và vui vẻ vốn dĩ đã mất đi từ lâu...Ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ có những lúc lơ đãng trầm mặc, những lúc bình lặng suy tư, hay là lúc ái ân kịch liệt bỗng nhiên nhớ lại những giây phút vấn vương bịn rịn của trước kia. Hana-doođoolooqood.

Lúc này, bọn họ đều cẩn thận từng li từng tí, tránh nhắc đến một vấn đề ____ Dạ Nhiên.

Liên Sơ lưỡng lự không biết có nên trực tiếp nói ra toàn bộ mọi chuyện năm đó hay không? Nếu như nói ra vậy có thể giúp cho bọn họ đỡ bỏ được khúc mắc ở trong lòng, chỉ mà tiếp đó lại phải đối mặt với nhiều phiền toái hơn nữa.

Sự kiện kia vốn là một vết sẹo thối rữa, ngay cả chính cô cũng không muốn chạm vào. Có thể tưởng tượng được nó sẽ trở thành một chấn động lớn thế nào đối với Thù Thành.

Không có gì phải nghi ngờ, anh nhất định cảm thấy càng khó chịu hơn cô nhiều, anh nhất định không có cách nào dễ dàng tha thứ cho việc cô phải chịu lắng nhục như vậy!

Cũng không có gì phải nghi ngờ, anh nhất định càng không muốn bỏ qua cho cái tên Dạ Nhiên.

Cô biết thời gian của mình không còn nhiều, có lẽ Thù Thành chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Dạ Nhiên, anh sẽ bắt đầu loại bỏ từng số điện thoại liên lạc từ trong di động của cô.

Anh sẽ nhanh chóng tìm được hân.

Liên Sơ nhớ lại nhiều năm về trước, lúc cô còn là một nhân viên cảnh sát đã từng tiếp xúc với một vụ án. Một cặp vợ chồng trẻ tuổi ra ngoài đi dạo thì gặp phải mấy kẻ lưu manh, mấy tên đó trói chặt người chồng rồi thay nhau cưỡng bức cô vợ trước mặt anh ta.

Người vợ đó không thể nào tiếp nhận được đả kích lớn như vậy đã tự sát mấy lần. Người chồng bán hết gia sản, dốc hết tiền bạc tận lực chữa bệnh cho cô ấy.

Cô và lãnh đạo của đồn công an cùng đi thăm hỏi cặp vợ chồng khó khăn này, nhìn vẻ mặt tiêu tụy của người đàn ông kia, hết lòng chăm sóc cho vợ, cô và Mạnh Tinh cũng bị cảm động đến mức rơi lệ.

Nhưng mà, một năm sau đó bọn họ ly hôn.

Sau này, lúc cảnh sát bắt được những kẻ bị tình nghi là phạm tội lúc đó, đôi nam nữ kia được mời tới đồn cảnh sát nhận diện. Liên Sơ gặp lại hai người họ lần nữa. Post by die^ⁿ_dan_le^ⁿ_quy_do^ⁿ.

Lần này, bọn họ giống như người xa lạ, sắc mặt cứng đờ, cũng không nhìn đối phương lấy một lần.

Qua lớp cửa kính bằng thủy tinh, lúc nhìn thấy mấy gã đàn ông kia thì toàn thân cô gái run rẩy kịch liệt, đáng vẻ ấy khiến cho người ta cực kỳ chua xót, nhưng người đàn ông đã từng được gọi là chồng của cô ấy lại cứ đứng như vậy không hề nhúc nhích.

Mạnh Tinh cực kỳ tức giận chạy lại chất vấn anh ta tại sao lại có thể như vậy?

Ai ngờ cô gái kia đột nhiên xông lại bảo vệ cho người đàn ông của mình, vừa khóc lóc nói với Mạnh Tinh: “Cô thì biết cái gì? Cô có thể biết được cái gì?!”

Đúng lúc mọi người đang trợn mắt há mồm ngạc nhiên hết sức, người đàn ông bên cạnh vốn không có phản ứng nào bỗng nhiên quỳ sập trên mặt đất ôm đầu mà khóc, không ngừng bứt tóc của mình nói: “Quyên Tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, bây giờ anh thật sự không có cách nào...”

Liên Sơ vĩnh viễn không bao giờ quên được dáng vẻ của người đàn ông lúc đó.

Mặc dù Thù Thành vĩnh viễn sẽ không khóc rống thảm thiết, chảy hết nước mắt giống như người đàn ông đó, nhưng mà cô biết nỗi thống khổ, dần vạt trong lòng anh không hề thua kém anh ta.

Chỉ là, anh tuyệt đối không hèn yếu vứt bỏ người vợ đã từng bị vũ nhục giống như anh ta, anh nhất định sẽ lựa chọn dùng máu tươi để rửa sạch nỗi sỉ nhục của cả hai người.

Tình yêu của Thù Thành điên cuồng đến mức không muốn giữ lại một đường lui, nhưng cô lại không thể không giúp anh chữa lại một đường.

Cơ hội cũng tới rất nhanh, hai ngày sau Thù Thành phải về thành phố Đồng xử lý một vài công việc.

Ban đêm, Thù Thành gặm cắn nhũ hoa của cô ăn vạ: “Đi cùng với anh, nếu nhanh thì ngày mai là có thể trở lại.”

Cô kiềm chế lại sự rung động, nghiêm túc nói: “Đừng có dùng mỹ nhân kế với em, hiện tại em đã trở thành chủ tịch rồi, còn có việc.”

Anh nổi giận, “Em được lắm Kỳ Liên Sơ! Bây giờ trong mắt em đã không có người khác nữa rồi! Hôm nay anh sẽ chứng tỏ cho em thấy ai mới là chồng của em.”

“...”

Bất chợt, anh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mơ hồ thấy được dục vọng đang cố kìm nén, “Liên Sơ, chúng ta cùng nhau trở về đi.”

Liên Sơ do dự một chút rồi lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, mai là lần đầu tiên em chủ trì hội nghị thường kỳ.”

Anh dừng lại một chút, rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ bình thản giấu cợt vồn có của mình, “Đã biết, nữ cường nhân(12) của anh”

Ngày hôm sau, Liên Sơ lái xe vào một khu phố thoáng đãng sạch sẽ. Nơi này không phải là phố xá sa hoa, sầm uất, lại có mấy phần ưu nhã, tịch mịch, hàng ngô đồng hai bên đường giống như những chiếc ô lớn, ánh mặt trời ảm áp, cành lá xanh rữ xuống khiến người ta mê mẩn.

Liên Sơ do dự một chút rồi đẩy cửa xuống xe, đi về phía một quán cà phê nhỏ bình thường ở đối diện.

Cách đó không xa có một cô bé chừng 5, 6 tuổi đang cúi đầu ngồi dưới gốc ngô đồng chơi chơi đá.

Liên Sơ bước tới ngồi xổm xuống, “Khê Đình đang đùa nghịch cái gì vậy?”

Cô bé ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn bỗng nhiên lộ ra một tia mừng rỡ: “Di Liên!”

Liên Sơ nở một nụ cười chói lọi, dang tay ôm lấy cô bé: “Khê Đình có nhớ dì không?”

Khê Đình chu mỏ nói: “Dĩ nhiên là nhớ nha..., lâu rồi sao dì không tới thăm cháu? Cháu bảo chú gọi điện cho dì nhưng chú nói dì rất bận nên không thể quấy rầy.”

Nụ cười trên mặt Liên Sơ khẽ cứng lại, dịu dàng nói: “Khê Đình chơi tiếp đi, đi vào trong nhà gặp chú nói chuyện một lát.”

Nói xong, cô đứng dậy đi tới cửa quán cà phê rồi đẩy cửa đi vào.

Lúc này mới hơn mười giờ sáng, trong tiệm cũng không có vị khách nào, nhưng vừa đến cửa là ngửi được một hương vị cà phê đậm đà rất tự nhiên.

Nếu là một buổi chiều yên tĩnh, ngồi ở chỗ này thưởng thức một ly cà phê có mùi vị như vậy hẳn là rất tuyệt.

Đúng lúc này, người đàn ông trầm tĩnh đang tập trung tinh thần với những động tác pha cà phê cũng nghe được tiếng động rồi quay đầu lại. Khuôn mặt anh ta tuần từ nhưng hơi nhợt nhạt làm nổi bật hàng lông mày đen nhánh khẽ xêch lên.

Anh ta vừa nhìn thấy Liên Sơ chợt hơi ngẩn ra, ngay sau đó, trong ánh mắt nhu hào điềm tĩnh lộ ra một tia khác thường. Anh ta mỉm cười chào hỏi: “Liên Sơ.”

(11) Câu nói này xuất phát từ một điển tích nói về Hạng Vũ. Sau khi triều nhà Tần bị diệt vong, Hạng Vũ và Lưu Bang tranh nhau làm bá chủ thiên hạ, mà lịch sử gọi là “Cuộc giành giật giữa Sở Hán”. Bấy giờ, Hạng Vũ và chú là Hạng Lương đã tổ chức một đội quân tinh nhuệ gồm hơn 8 nghìn đệ tử vùng Ngô Trung tức Huyện Ngô, tỉnh Giang Tô ngày nay. Tám nghìn tinh binh này đều dũng cảm thiện chiến, sau đó dần dần phát triển thành một đội quân lớn mạnh.

Tình hình bấy giờ rất có lợi cho Hạng Vũ, nhưng vì Hạng Vũ quá chuyên quyền độc đoán lại ngạo mạn khinh địch, cuối cùng sa vào bẫy của đại tướng Hàn Tín ở Cai Hạ, bị thiệt hại chỉ còn lại 8 nghìn lính Giang Đông. Hạng Vũ liều chết phá vây chạy đến sông Ô Giang. Bấy giờ, mặt trước có sông ngăn lối, mặt sau có quân địch đuổi theo, tình hình vô cùng nguy cấp. Trưởng đình Ô Giang thấy vậy mới nói với Hạng Vũ rằng: “Giang Đông tuy hẹp, nhưng cũng là đất rộng nghìn dặm có thể xưng vương, nay tôi dùng thuyền đưa ông qua sông thì quân Hán đừng hòng đuổi kịp”. Hạng Vũ từ chối rằng: “Đây cũng là trời muốn giết tôi, tôi làm sao có thể qua sông chạy trốn. Tôi dẫn 8 nghìn lính Giang Đông ra trận, nay chỉ còn mỗi mình tôi trở về, thì còn mặt mũi nào gặp mặt các bậc phụ lão Giang Đông”. Hạng Vũ nói xong bèn đem con ngựa Ô Truy của mình tặng cho trưởng đình, sau khi liên tiếp chém chết mấy chục tên quân Hán, liền nhảy xuống sông tự tử, bấy giờ Hạng Vũ mới có 31 tuổi.

(12) Nữ cường nhân: dùng để chỉ những người phụ nữ thành đạt, có chức vị cao.

9. Chương 10: Khê Đình

Ba năm trước.

Lúc Liên Sơ bước ra cổng công ty đã là 10 giờ tối, ngoài trời gió lạnh thổi tới, những quán đồ nướng ven đường tỏa ra một mùi thơm nức, bụng cô bắt đầu kêu rột rột. Bởi vì bận rộn làm thêm giờ nên cô căn bản chưa kịp ăn bữa tối.

Cô suy nghĩ một lát, vào cửa hàng tiện lợi mua một hộp sữa và vài cái bánh bao, tiện tay xé ra một túi bánh bao ăn trước vài miếng để lót dạ sau đó xách túi lên tiếp tục đi về.

Cô thuê được một căn phòng nhỏ ở một tiểu khu cũ kỹ trong thành phố, phải đi qua một chiếc cầu vượt, dưới chân cầu vượt ấy là nơi trú ngụ của những kẻ lang thang không có chỗ ở.

Ngày hôm nay, lúc Liên Sơ đi ngang qua chỗ này lại thấy được một người đàn ông lang thang có dáng vẻ phóng khoáng đang ở đó tránh mưa, chỉ khác là trong ngực anh ta còn ôm một đứa bé đang ngủ thiếp đi. Hình ảnh đứa bé thiu thiu ngủ dưới ánh đèn đường mờ ảo giữa tiết trời lạnh đến thấu xương cực kỳ hấp dẫn tầm mắt của người qua đường.

Đây là hình ảnh khiến người ta cảm thấy chua xót, ở mỗi ngã đường của thành phố này, bạn sẽ thường xuyên bắt gặp những hình ảnh như vậy, cho nên Liên Sơ cũng chỉ giống như thường ngày im lặng lướt qua bọn họ.

Đi được hơn mười bước, cô chợt dừng lại, suy nghĩ một lát, sau đó quay người vòng lại, cúi đầu quan sát _____ cô thật sự không có nhìn lầm!

Ôm đứa bé ấy chính là một người đàn ông trẻ tuổi, quần áo và khuôn mặt cũng được coi là sạch sẽ, chỉ là hơi gầy gò yếu ớt, hốc mắt trũng sâu, nơi hàm dưới đã lún phún râu ria.

Mặc dù anh ta nhắm mắt ngồi dựa vào chân cầu nhưng dáng vẻ không hề sợ hãi, chỉ dùng sức bảo vệ đứa bé ở trong ngực, giống như kiểu người đàn ông mạnh mẽ, mặc dù rất nghèo túng nhưng vẫn không chịu từ bỏ nội tâm kiêu ngạo của mình.

Liên Sơ do dự một chút, sau đó ngồi xổm xuống gọi khẽ: “Dạ Nhiên.”

Dạ Nhiên mở mắt, trong thoáng chốc khi nhìn thấy Liên Sơ, ánh mắt của anh ta đại ra rồi trở nên trống rỗng, sau đó đột nhiên sáng lên, chỉ một lát lại tối sầm xuống. Anh ta cố gắng ngồi ngay ngắn lại, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Xin chào, Liên Sơ.”

Liên Sơ trầm mặc một lúc, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ vẫn ngủ yên trong ngực hắn, nhỏ giọng hỏi: “Cô bé là ai?”

Dạ Nhiên im lặng một lát, trả lời: “Cô bé gọi là Khê Đình.”

Thì ra đây là một đứa trẻ bị vứt bỏ mà hắn ta nhặt được ở ven đường, bên cạnh cô bé lúc ấy có một tờ bệnh án, cái tên này được viết ở trong đó.

Nói chuyện vài ba câu, Liên Sơ dường như đã đoán được tình trạng của Dạ Nhiên hiện tại. Tay chân của hắn vốn bị cắt đứt gân, dù sau đó có được nối lại nhưng khả năng vận động đã không bằng được lúc trước. Không làm được những việc tay chân nặng nhọc, chỉ làm công việc bồi bàn, bảo vệ nhưng cũng thường xuyên bị sa thải. Nếu là một mình vẫn có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, nhưng sau đó lại nuôi dưỡng thêm đứa trẻ này, tiền bạc dĩ nhiên là không đủ, không có chỗ ở ổn định.

Liên Sơ trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh theo tôi về nhà trước đã.”

Căn phòng Liên Sơ thuê được bao gồm một phòng ngủ và một phòng khách, mặc dù nằm ở vị trí rất thuận lợi nhưng phòng ốc thật sự quá cũ kỹ, vậy nên giá thuê phòng cũng không quá cao.

Lúc về đến nhà thì cô bé đã tỉnh ngủ rồi, cô bé mở to mắt kinh ngạc nhìn Liên Sơ và cảnh tượng quanh mình, trong đôi mắt đen nhánh tròn to tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

Cô bé này cũng thật gầy yếu giống với Dạ Nhiên, rất ít nói, không mở miệng hỏi gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Liên Sơ giúp mình tắm rửa rồi ôm đến bên giường.

Lúc được đặt xuống giường, cô bé cũng không ngủ mà ngồi nhìn Liên Sơ ở bên cạnh.

Liên Sơ bị cô bé nhìn mãi không được tự nhiên, bèn hỏi: “Có phải Khê Đình đói bụng rồi không?”

Cô bé hỏi lại: “Chú đâu ạ?”

“Chú nằm ngủ ở gian phòng ngoài kia.”

Cô gái nhỏ nói: “Dì à, cảm ơn bánh bao của dì.”

Đứa trẻ này, cuối cùng cũng nhớ tới việc cảm ơn.

Vừa rồi Liên Sơ đem bánh bao và hộp sữa tươi của mình đưa cho cô bé, cô bé chẳng kịp nói gì đã bắt đầu ăn như hổ đói, ăn xong lại tiếp tục trầm mặc quan sát.

Liên Sơ im lặng một lát rồi đáp lại: “Không cần cảm ơn, ngày mai dì lại mua cho cháu nữa, mau nằm xuống ngủ đi.”

Khê Đình nằm xuống ngủ, qua một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Dì à, dường của dì thật mềm.”

Một câu nói ngắn ngủi lại khiến cho trong lòng Liên Sơ đột nhiên đau xót, cô cúi đầu hôn nhẹ cô bé rồi tiện tay tắt đèn. Cô bé cười ngượng ngùng, đôi mắt sáng ngời nhìn cô trong bóng tối.

Ngày hôm sau, Liên Sơ đưa cho Dạ Nhiên một chiếc phong bì, “Anh cầm cái này dùng tạm đi, tiền mau thuốc cho Khê Đình không thể chậm trễ được.”

Dạ Nhiên nhìn chiếc phong bì trong tay Liên Sơ, ngạc nhiên không nói.

Liên Sơ âm thầm thở dài, đem chiếc phong bì ấy đặt lên bàn rồi đứng dậy ra ngoài.

Cô làm ỏ trong phòng làm việc chừng mấy ngày, sau đó vẫn quyết định về nhà xem một chút. Lúc mở cửa phòng ra, trong nhà không có một bóng người, chiếc phong bì ấy vẫn để trên bàn. Cô liếc xuống nhìn thử, bớt đi 500 tệ, 1500 tệ còn lại vẫn đặt nguyên ở đó.

Vào một ngày hai tháng sau, Liên Sơ vừa bước xuống lầu đã nhìn thấy một cô bé hoạt bát chạy tới, gọi lớn: “Dì Liên!”

Cô nhìn kỹ lại, đúng là Khê Đình.

Cô bé thắt hai bím tóc, mặc quần áo sạch sẽ, là loại quần áo giá rẻ nhưng còn mới tinh.

Liên Sơ ngồi xổm xuống, khen ngợi: “Hôm nay Khê Đình thật xinh đẹp.”

Cô bé cười đầy bí hiểm, phía sau cô bé, Dạ Nhiên đang chậm rãi đi tới...Hắn thoạt nhìn tốt hơn lần trước rất nhiều.

Liên Sơ đứng dậy.

Hắn đưa lại cho cô một chiếc phong bì, “Liên Sơ, cảm ơn cô.”

Liên Sơ lắc đầu cười cười, nhận lấy chiếc phong bì.

Hắn cũng nhẹ nhàng nở một nụ cười.

“Bây giờ anh thế nào rồi?”

“Cũng tạm được, tôi tìm được công việc ở một tiệm cà phê.”

Việc này xem ra khá thích hợp với hắn, Liên Sơ cũng chỉ gật đầu.

Dạ Nhiên quay lại nhìn cô, ánh mắt rất sáng, “Liên Sơ, tôi muốn nhờ cô giúp một việc.”

“Việc gì?”

“Thỉnh thoảng tôi phải phụ trách trực ca đêm, cô có thể giúp tôi trông chừng Khê Đình một chút không?”

Liên Sơ trầm mặc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dạ Nhiên, thật ra thì tình trạng của anh bây giờ căn bản không thích hợp để nuôi dưỡng cô bé này.”

Hắn im lặng một lát, trả lời: “Tôi biết rõ. Nhưng mà đây là chuyện tốt duy nhất mà tôi đã làm trong đời, tôi muốn cố gắng làm đến cùng.”

Liên Sơ lại trầm mặc không nói.

Dạ Nhiên đứng nhìn Khê Đình chơi đùa ở gần đó, “Tôi vốn lớn lên ở cô nhi viện, tình trạng cô bé này như vậy e là cô nhi viện cũng không muốn nhận.”

Qua một hồi lâu, Liên Sơ mới trả lời: “...Được.”

Sau này Liên Sơ dần dần hiểu rõ Dạ Nhiên hơn, đứa trẻ tên Khê Đình này bất tri bất giác đã đi sâu vào lòng cô. Năm Khê Đình bốn tuổi, bọn họ thiếu chút nữa đã mất đi cô bé. Vì để đủ tiền thuốc men, Liên Sơ và Dạ Nhiên đồng loạt trả lại phòng thuê, lấy tiền đặt cọc chữa bệnh cho cô bé.

Mấy ngày đó, Liên Sơ gần như trải qua cuộc sống của một kẻ lang thang, ba người dùng mấy tờ báo trải dưới chân cầu ngồi gặm bánh mì khô. Đột nhiên, Liên Sơ lướt qua nội dung tờ báo, hưng phấn hô: “Anh xem, khách sạn XX kỷ niệm 10 thành lập khuyến mãi đại hạ giá, phòng tiêu chuẩn giảm giá một nửa, mỗi ngày 55 tệ, phòng đơn giảm giá 30%...”

Dạ Nhiên lập tức đứng dậy lôi tờ báo trên đất.

“Anh làm gì thế?”

“Nhanh lên một chút, hoạt động khuyến mãi đến 12 giờ trưa mai là kết thúc rồi.”

“...”

Mọi việc bắt đầu chuyển biến tốt hơn từ khi Dạ Nhiên mua lại một tiệm cà phê nhỏ. Thì ra là chủ tiệm muốn rời khỏi thành phố A, bà ấy đem cửa hàng chuyển nhượng lại cho Dạ Nhiên với giá ưu đãi, hơn nữa còn chấp nhận để hắn trả góp trong 12 kỳ.

Vốn dĩ cửa tiệm kia làm ăn thua lỗ, nhưng kể từ khi Dạ Nhiên mau lại, tình hình buôn bán cũng chuyển biến tốt hơn. Bà chủ cũ của tiệm họ Khương cũng từng trêu ghẹo nói: “Cũng may là mới được anh chàng đẹp trai này dày công nghiên cứu hương vị cà phê.”

Thực tế đúng là như vậy.

Từ khi tiếp nhận, khả năng pha cà phê của Dạ Nhiên cũng ngày càng tiến bộ vượt bậc. Liên Sơ thỉnh thoảng đến thăm Khê Đình, tự nhiên cũng uống một vài tách.

Có một ngày, hắn bưng một tách Cappuccino đặt xuống trước mặt cô, hương vị cà phê đậm đà, thanh khiết kết hợp với lớp bọt sữa trắng mịn, không người phụ nữ nào có thể kháng cự được hương vị hấp dẫn ấy. Liên Sơ nếm thử một ngụm, hương vị ngọt ngào thấm vào miệng cô, khóe môi cũng từ từ hiện lên một nụ cười.

Giống như thật lâu trước kia, hắn cũng từng thấy một nụ cười như vậy.

Khi đó, cô và một nữ cảnh sát tên gọi Mạnh Tinh dùng cơm ở nhà ăn gần đó.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa thủy tinh lướt nhẹ qua bờ môi xinh đẹp của cô, ống kính màu đen của máy ảnh dừng lại ở hình ảnh nụ cười chói lọi hơn ánh mặt trời trên gương mặt cô.

Mặc dù cô không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô rực rỡ như ánh nắng mùa xuân.

Liên Sơ ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng như lửa đốt của Dạ Nhiên, không khỏi sững sờ. Ánh mắt ấy thay đổi chỉ trong nháy mắt, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Liên Sơ bình tĩnh đặt tách cà phê xuống, mỉm cười nói: “Mùi vị rất tuyệt. Tôi về trước.”

Nói xong đứng dậy xoa đầu Khê Đình rồi rời đi.

Lúc ra đến cửa lại nghe được giọng nói của Dạ Nhiên truyền tới từ phía sau: “Liên Sơ, có thể...”

“Không được.” Cô lên tiếng cắt đứt câu hỏi của hắn.

“...Tôi biết rồi.”

Từ lúc đó cô không hề quay lại tiệm cà phê này.

Dạ Nhiên đặt tách cà phê xuống trước mặt cô, lại là một tách Cappuccino.

Liên Sơ ngẩng đầu nhìn hắn.

Dạ Nhiên nói: “Ý nghĩa của Cappuccino chính là thăm mến, dường như rất thích hợp với tôi.”

Nụ cười của Liên Sơ cũng không dừng lại, “Dạ Nhiên, giúp tôi đi.”

“Chuyện gì?”

“Anh mang theo Khê Đình rồi khỏi nơi này được chứ.”

Nụ cười trên mặt Dạ Nhiên từ từ thu lại, qua một hồi lâu mới hỏi lại: “Có phải cô đã gặp lại Bùi Thù Thành?”

“Đúng vậy.”

Cô lấy ra một chiếc phong bì đặt lên bàn, “...Chuyện này cũng hơi khó xử, chẳng qua là tôi muốn vì Khê Đình mà làm chút chuyện.”

Dạ Nhiên lắc đầu một cái, “Không cần, cuộc phẫu thuật của Khê Đình phải chờ đến khi con bé hơn 10 tuổi, tôi sẽ tự tính toán.”

“Nhưng mà trước tiên anh phải đợi được cho đến khi con bé 10 tuổi.”

Dạ Nhiên lặng lẽ nhìn cô.

Liên Sơ chỉ có thể nói: “Rất xin lỗi.”

Hắn cúi đầu cười nhẹ, “Không cần, cô không cần phải xin lỗi. Nếu như tôi là anh ta thì cũng sẽ làm như vậy.”

“Anh đi đi, coi như là vì Khê Đình...”

“Liên Sơ, tại sao cô lại lo lắng như vậy, rốt cuộc là lo lắng cho tôi, hay là lo lắng anh ta.”

Hai người yên lặng một lát, “Dĩ nhiên vì tôi không muốn anh ấy vì tôi mà đả thương người khác, hơn nữa tôi cũng không hy vọng anh bỏ mạng vì tôi.”

Dạ Nhiên chậm rãi nở nụ cười, “Được rồi, tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi. Nếu như cô muốn nhìn thấy Khê Đình có thể đến...”

“Không cần, anh không cần báo địa chỉ cho tôi biết.” Liên Sơ lần nữa cắt đứt lời hắn.

10. Chương 11: Điên Cuồng Hay Tỉnh Táo

Lúc Liên Sơ bước ra từ trong quán, Khê Đình vẫn ngồi chơi một mình dưới bóng cây, vừa nhìn thấy Liên Sơ, cô bé lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt lấp lánh lôi kéo tay cô: “Dì Liên, dì qua đây nhìn này.”

Liên Sơ bước theo cô bé, chỉ thấy một bàn cờ năm quân nho nhỏ được vẽ trên mặt đất. Hai bên bàn cờ để sẵn hai chồng đá nhỏ, một chồng hơi đen, chồng còn lại thì hơi trắng.

“Dì Liên, lần trước dì dạy cháu chơi cờ năm quân cháu đã học xong rồi, cháu đánh cho dì xem.” Liên Sơ thấy ánh mắt sáng long lanh của cô bé đang chăm chăm nhìn cô.

Liên Sơ nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé, “Thật xin lỗi, hôm nay dì Liên còn có việc nên không thể xem cháu đánh cờ rồi.”

Trong ánh mắt của Khê Đình chứa đựng một sự thất vọng mà không lời nào có thể miêu tả được. Liên Sơ ngồi xổm xuống, từ trong ví lấy một chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Khê Đình, “Cái này gọi là khóa Khổng Minh, tổng cộng có 100 cách chơi, lúc không có việc gì làm cháu có thể lấy ra chơi từ từ. Khê Đình là cô bé thông minh nhất thế giới, nhất định có thể chơi hết 100 cách này.”

Nét mặt Khê Đình hiện lên nụ cười vui vẻ, “Dì Liên, có phải nếu cháu biết chơi hết thì dì sẽ quay lại gặp cháu.”

Liên Sơ ôm chặt cô bé vào trong ngực, cô nhớ lại lần đầu tiên mình ôm cô bé, rất gầy, rất nhẹ.

Liên Sơ hít thở một hơi, nhẹ nhàng buông cô bé, lộ ra nụ cười dịu dàng: “Khê Đình là ngoan nhất, nhất định phải nghe lời chú biết không.”

Trong một căn phòng lớn ở đối diện, có một người yên lặng chăm chú nhìn vào chiếc ôm dịu dàng mà kéo dài ấy, nhìn cô đứng dậy đi tới trạm xe buýt, nhìn cô quay đầu lần nữa xác nhận tình hình xung quanh, nhìn cô thuận tay ngăn cản một chiếc taxi rời đi.

Chiếc xe dần biến mất không nhìn thấy nữa.

Thù Thành lặng lẽ thu hồi tầm mắt phía sau ống nhòm đặt bên cửa sổ.

Trong quán cà phê, Dạ Nhiên rút ra tờ chi phiếu, nhìn con số phía trên, cười lạnh.

Hắn lấy ra một cái bật lửa từ từ đốt tấm chi phiếu, nhìn ngọn lửa từng chút từng chút nuốt chửng tờ chi phiếu trên tay, đột nhiên, đem nửa còn lại chưa bị đốt hung hăng nhúng vào tách cà phê còn chưa kịp uống xong.

Trên taxi, tâm trạng của Liên Sơ có chút bất an, cô lấy pin lắp lại vào điện thoại di động, gọi một cú điện thoại cho thư ký của mình: “Tiểu Vương, vừa rồi có ai điện thoại tìm tôi không?”

“Tổng giám đốc Bùi có gọi điện tìm chị, theo lời dặn dò của chị, tôi đã trả lời anh ấy là chị đang bận họp, anh ấy nói không có việc gì rồi bảo tôi nhắn lại với chị là anh ấy đã đến thành phố Đồng rồi.”

“Ừ, được, tôi biết rồi.”

Cô cúp điện thoại, trong lòng vẫn như cũ cảm thấy bất ổn, chỉ là không biết cụ thể bất ổn ở chỗ nào. Cô đem toàn bộ tình hình dọc theo đường đi lúc này rà soát lại lần nữa, không có vấn đề, đúng là không có ai theo dõi.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, những việc như vậy không thể lặp lại nữa, thật sự là mạo hiểm quá rồi.

Đêm, thành phố A, tại lầu mười sáu hội quán Tinh Bắc.

Đây là một quầy rượu vô cùng phong cách, chỉ đặt vài chiếc ghế sa son, tượng điêu khắc bằng bạc cùng với bầu trời đầy sao làm nổi bật tấm thảm màu xanh dương, khắp nơi tràn ngập vẻ thời thượng cùng với hơi thở thanh thoi, lười biếng. Những bậc tinh anh của thành phố ngày thường bảnh bao, lộng lẫy có thể ở chỗ này buông lỏng một chút, hưởng thụ một ít rượu ngon cùng bóng đêm thành phố.

Thù Thành chọn một chỗ ngồi thật gần rồi yên lặng ngắm cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, cảnh đêm rực rỡ của thành phố A làm nổi bật thêm đường nét tuấn mỹ và dáng vẻ điềm tĩnh của anh.

Lâm Trí thở dài hỏi: “Cậu đã bắt được gã kia rồi sao còn chưa động thủ? Nếu cậu cảm thấy không tiện ra tay thì để tôi đứng ra giải quyết.”

Thù Thành quay đầu lại, đôi mắt trùng sâu như nước, “Không cần vội, đợi tôi làm rõ mọi chuyện rồi hãy nói.”

“Còn có chuyện gì không rõ nữa?”

Anh chậm rãi nói: “Chuyện bốn năm trước còn có nhiều điểm rất đáng nghi. Năm đó, Liên Sơ và Đường Kiểm Ba phối hợp phá một vụ án ma túy lớn, ngày phá được án chính là ngày tôi nhận được video ghi lại cảnh Liên Sơ và Đỗ Đình làm chuyện đó. Mọi việc có thể trùng hợp như vậy sao? Sau đó Liên Sơ mất tích, Đường Kiểm Ba đột ngột từ chức, chỉ tiết vụ án đến nay còn rất nhiều điểm không rõ ràng.

Tôi từng mất một thời gian dài mới tìm được Đường Kiểm Ba, anh ta nói người phụ trách vụ án thực chất là Liên Sơ, anh ta chỉ biết được một ít tình huống. Ngày hôm đó vốn là Liên Sơ cùng bọn họ chuẩn bị cùng nhau hành động, trước khi hành động, Liên Sơ đột nhiên thay đổi ý định rồi sắp xếp người khác thay thế cô ấy chỉ huy hành động. Mà thời gian cô ấy thay đổi quyết định đúng lúc tôi vừa rời khỏi nhà. Lâm Trí, sao tôi lại cảm thấy bản thân trong lúc vô tình đã làm sai chuyện gì đó.

Sau hôm ấy Đỗ Đình đột nhiên mất tích, Liên Sơ nói cô ấy không biết, dĩ nhiên là lời nói dối. Cảnh sát nghi ngờ hẳn ta là người do bọn buôn bán ma túy phái tới nằm vùng, sau khi nhận được tin tức liền bỏ trốn. Nếu quả thật đúng là như vậy, chuyện năm đó chắc chắn còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.

Năm đó, tôi bị sự ghen tuông làm ù quáng, tùy tiện đưa ra phán đoán. Lần này, tôi nhất định phải làm rõ tất cả, chuyện bốn năm trước, bốn năm này và cả bây giờ nữa.”

Qua một lúc lâu, Lâm Trí mới hỏi: “Nếu như chân tướng sự việc thật sự rất tệ thì sẽ thế nào? Còn tệ hơn cả suy nghĩ của cậu nữa?”

Thù Thành trầm mặc một lát, trả lời: “Dĩ nhiên là tôi đã cân nhắc và tính toán đến tình huống tệ nhất.”

Nét mặt anh vẫn bình tĩnh, thông dong như cũ, nhưng có một khắc ánh mắt ấy lại khiến người bạn quen biết đã nhiều năm như Lâm Trí cũng phải âm thầm kinh hãi. Đó là ánh mắt điên cuồng hoàn toàn tỉnh táo, khiến cho người ta sợ phát run.

“Thù Thành, không đáng giá, đừng có làm chuyện ngu xuẩn chỉ vì loại phụ nữ kia?” Lâm Trí đột nhiên buột miệng.

Không đáng giá sao?

Nếu thật sự là như vậy, vậy anh cũng chỉ có thể làm chuyện ngu xuẩn rồi.

Anh cười cười chua xót, cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, “Lâm Trí, cậu còn nhớ rõ cái người tên Chung Linh Dục đó không?”

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, Lâm Trí không khỏi ngẩn ra.

Thù Thành nói: “Cậu còn nhớ rõ cái câu mà cô ấy đã nói không?”

Lâm Trí dĩ nhiên là nhớ.

Đó là một ngày khoảng hai năm trước, công ty Thù Thành rất cuộc cũng đào ra mỏ thiếc, chuẩn bị rơi đến đường cùng rồi cuộc cũng được cứu lại. Đêm hôm ấy, công ty mở tiệc chúc mừng ở khách sạn, hiển nhiên mọi người đều vui vẻ ăn uống no say, ngay cả người luôn luôn giữ được tỉnh táo như Thù Thành cũng uống say. Chẳng qua là, trong lúc tất cả mọi người đều đang khí thế bừng bừng lại không thấy mặt Thù Thành đâu.

Lâm Trí chạy đến phòng vệ sinh tìm Thù Thành, chỉ thấy anh đang say rượu bám vào bồn rửa tay, bàn tay đầy máu. Anh ta cố gắng mở nắm đấm của Thù Thành ra, chỉ thấy anh nắm chặt một chiếc nhẫn cưới của phụ nữ.

Sau đó, trên đường đưa Thù Thành về nhà, anh ta lại vô tình gặp được Chung Linh Dục. Hai người vì chuyện của Liên Sơ mà xảy ra tranh chấp, cãi nhau ầm ĩ. Trong lòng anh ta vốn đã tức giận, đúng lúc gặp được Chung Linh Dục, rất cuộc không kìm được miệng nói: “Cô không muốn thừa nhận cũng không được, sự thật ngay trước mắt, bạn của cô chính là loại người ong bướm, lẳng lơ, vong ân phụ nghĩa.”

Vừa dứt lời, Chung Linh Dục nhảy tới hung hăng đẩy anh ta một cái, anh ta đang muốn nổi điên, lại thấy cô tức giận đến phát run, nghiêng răng nói: “Tôi mặc kệ cái sự thật chó má gì, dù sao tôi chỉ biết bạn của tôi không phải là người như vậy!”

Nhớ tới chuyện cũ, Lâm Trí không khỏi buồn bã, trầm mặc.

Lúc ấy Thù Thành vốn là uống say, sau lại bị tiếng cãi vã kịch liệt bên ngoài thức tỉnh, vừa tỉnh lại liền nghe được câu nói kia của Chung Linh Dục.

“Lâm Trí, tôi không làm được giống như cô ấy, không thể bất chấp đạo lý, cũng không có chút nào tin tưởng. Bất quá, tôi chấp nhận dùng tất cả đánh cược một keo, vợ tôi không phải là người như vậy.”

11. Chương 12: Vẫn Ở Cùng Nhau

Ra khỏi Tỉnh Bắc, Thù Thành và Lâm Trí đều không muốn về nhà, quyết định lại lên núi.

Ban đêm ở trên núi hơi hơi lạnh, trên trời ánh sao dày đặc, thế giới bỗng chốc trở nên tĩnh mịch.

Cô đang ở ở bên kia sườn núi.

Nghĩ tới đây, mạch suy nghĩ vốn rất mạch lạc lại bắt đầu ngổn ngang. Đúng lúc này, điện thoại di động chợt vang lên. Thù Thành cầm lên nhìn, đúng là Liên Sơ.

Giọng nói của cô giống như mọi ngày vừa truyền tới đã hấp dẫn khiến cho cho người ta vui vẻ: “Thù Thành, anh đang làm gì vậy?”

“Không làm gì cả, chỉ cùng Lâm Trí uống vài chén.”

“Anh ta đang ở bên cạnh anh sao? Vậy không nói chuyện với anh nữa.”

“Tại sao?”

“Chẳng phải anh cũng biết là em và anh ta không hợp nhau à? Không phải bây giờ anh ta đang dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn anh sao?”

Thù Thành liếc mắt một cái, thật đúng vậy. Anh không khỏi cười khẽ.

Lâm Trí nhìn thấy đường cong gò má của anh ngày càng mềm mại, vẻ mặt càng xem thường: cái gì mà phải tra rõ? Rõ ràng là kiếm cớ cho cô ta thì có! Ai, con người quả nhiên chỉ tin tưởng người mình muốn tin tưởng, ngay cả Thù Thành cũng không ngoại lệ.

Đầu kia điện thoại, Liên Sơ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Lâm Trí lúc này, cô hừ lạnh một tiếng hỏi: “Bao giờ thì anh trở lại?”

“Chậm nhất là ngày mai thôi.”

“Không được.”

“Sao vậy?”

“Ngày mai phải trở lại!”

Thù Thành hơi ngừng lại một chút, sau đó khẽ “Ừ” một tiếng.

Liên Sơ còn muốn nói thêm vài câu buồn nôn với anh, nhưng ngại Lâm Trí ở bên cạnh thật không tiện, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Vậy em cúp máy.”

“Ừ, đi ngủ sớm một chút.”

“Thù Thành,” cô gọi anh, một lát sau, nhỏ giọng nói: “Ba chữ, anh biết chưa?”

Khóe môi của Thù Thành chợt cong lên, nhỏ giọng đáp: “Biết.”

Vừa cúp điện thoại lại nghe Lâm Trí hỏi: “Nghe nói cậu mua lại nhà hàng Hạnh Vũ Nam tặng cho Liên Sơ rồi hả?”

“Ừ.”

“Cậu thật đúng là...Muốn người ta nói câu tốt sao? Vợ cậu vốn là người rất to gan, lại còn thông minh nữa, cậu nâng người ta lên cao như vậy, cẩn thận kéo đến khi cánh người ta cứng cáp lên rồi muốn thu lại cũng không được.”

Thù Thành cười nói: “Ngược lại là lần đầu tiên nghe cậu nói được một câu khen ngợi cô ấy.”

Lâm Trí tức giận nói: “Đây mà được coi là lời khen ngợi? Phụ nữ nha, chỉ cần biết tình thú là được, tìm người lợi hại như vậy làm cái gì? Đúng là tự tìm phiền toái!”

“Phụ nữ thức thời rất nhiều, sao cậu còn nhìn trúng một Chung Linh Dục không hiểu chuyện.”

Lâm Trí nhất thời bị ghen, trợn mắt nhìn anh chằm chằm.

Thù Thành cười nói: “Nếu còn không nhìn ra hai người các cậu từng có một đoạn tình cảm thì tôi chẳng phải là kẻ ngốc sao?”

Lâm Trí lại bị ghen, “Thôi, tôi chẳng muốn quan tâm chuyện hai vợ chồng các cậu nữa, dù sao cũng là một đôi hoàn mỹ, cứ giằng vò lẫn nhau đi. Đúng rồi, tôi chuẩn bị chấm dứt việc kinh doanh.”

Thù Thành không khỏi cả kinh, “Đang êm đẹp, sao lại chấm dứt?”

Lâm Trí tự giễu cười, “Tốt cái gì, năm ngoài công ty lâm vào khủng hoảng dẫn đến tổn thất nặng nề, nếu không phải là cậu giúp tôi chống đỡ một phen thì đã sớm dẹp mẹ nó rồi. Ông già nhà tôi nói thật đúng, tôi thật sự không có số làm thương nhân.”

“Là việc ngoài ý muốn thôi, người nào làm ăn lại không có một lần thất bại, sau này cẩn thận chút là được.”

Lâm Trí lắc đầu một cái, “Thôi, cứ như vậy tôi cũng ngán rồi, tôi tự tìm được một chân ở ban kinh tế mật dịch của tỉnh, đại khái là nửa năm sau phải đi làm rồi.”

Thù Thành ngẩn người, không ngờ năm đó Lâm Trí từ chức ở cơ quan nhà nước để bắt đầu buôn bán, hiện tại lại muốn quay về, “Vậy công ty của cậu định làm thế nào?”

“Tìm xem có người mua thích hợp không, nếu không được thì đành phải từ bỏ lợi nhuận vậy.”

Thù Thành suy nghĩ một chút nói: “Hay là để tôi tiếp nhận.”

Lâm Trí giật mình: “Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa, tình trạng công ty bây giờ không được tốt như hồi cậu còn làm.”

Thù Thành khẽ cười đáp lại: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cứ quyết định như vậy.”

Vì vậy, ngay đến cả giá cả cùng không bàn bạc, hai người đã quyết định xong chuyện này.

Ngày hôm sau, Thù Thành trở lại biệt thự. Mới vào cửa, Liên Sơ lập tức nhào tới ôm lấy cổ anh.

Thù Thành hơi nghiêng đầu né tránh sự tấn công quá mức nhiệt tình của cô khiến cô nổi giận: “Cư nhiên lại tránh em! Em cứ hôn, cứ hôn đây!”

Nói xong liền đè anh ở trên cửa mà hung hăng chà đạp.

Thù Thành thật bất đắc dĩ, “Được rồi bà xã, để anh vào nhà trước rồi hãy thân mật được không?”

Không được, phải để em kiểm tra trước rồi mới có thể vào cửa.” Nói xong lại sáp lại dùng sức ngửi một cái.

“Sao nào?”

“Khai thật đi, có phải lúc trở về thành phố Đồng có người phụ nữ khác không, sao em thấy anh không quá nhiệt tình?”

Thù Thành bật cười, “Được lắm, bà xã của anh cũng biết đa nghi.”

“Tất nhiên, kể từ khi em nhảy lên làm CEO mới phát hiện, thực tế rất sa đọa, đàn ông cũng rất mỏng manh.”

“Muốn chứng minh sự trong sạch của anh như thế nào?”

“Hôn em, hôn em là biết ngay thôi mà.”

Thù Thành cúi đầu hôn cô.

Cô thích nụ hôn của anh, hết sức cuồng nhiệt nhưng cũng rất dịu dàng, khiến cho trái tim của cô đập mạnh, khiến cô yên lòng. Ai, mặc dù thực tế rất sa đọa nhưng người đàn ông này vẫn cố chấp yêu cô. Cô cười rộ lên.

Anh nhẹ nhàng ghé vào tai cô nói: “Ba chữ.”

Cô cười hì hì đáp lại: “Ba chữ.”

“Phải rồi, sao mà tay e toàn bột trắng vậy?” Thù Thành đột nhiên hỏi.

Liên Sơ vẫn cười hì hì, “Làm sủi cảo đấy.”

Anh nhìn cô đầy nghi ngờ, “Thật sao? Vậy để anh xem một chút.”

Thù Thành rửa tay rồi đi vào phòng bếp, quả nhiên nhìn thấy Liên Sơ đang tích cực làm bánh sủi cảo. Không phải dùng vỏ sủi cảo và nhân đã gói sẵn mà là tự mình cán bột, làm nhân.

Thù Thành cười trêu chọc: “Trông cũng được đấy, trước kia chưa từng thấy em làm cái này. Em xác định mình không quên bỏ muối chứ?”

Cô trềnh mắt, “Kể sī ba ngày(13) không gặp lau mắt mà nhìn có biết không? Nói cho anh biết, không có ai ăn từng sủi cảo của em rồi mà không vỗ tay khen tuyệt.”

Cô từng làm việc trong một nhà hàng sủi cảo, cũng coi như là người biết làm sủi cảo, tay nghề được coi là chuyên nghiệp, hôm nay sẽ để cho Thù Thành cảm nhận một chút thế nào gọi là người vợ vừa có tài vừa có đức.

Nụ cười trên mặt Thù Thành hơi chững lại.

“Còn đứng ngẩn đó làm cái gì? Mau tới giúp một tay chứ.”

“Việc này thì em phải dạy anh mới được.”

Liên Sơ hưng phấn, rốt cuộc cũng nắm được điểm yếu của Thù Thành, thật không dễ dàng nha.

“Tới đây nhìn đi, chri có một tuyệt chiêu đơn giản, đầu tiên làm như vậy...”

Món sủi cảo mà Liên Sơ làm quả thực rất ngon, cô chỉ dùng cách làm đặc biệt nhất của người Đông Bắc đó là “Một chiên hai hầm ba đổ nước lèo”. Đầu tiên đem bánh nhân thịt chiên sơ, sau đó lấy nước dùng gà ninh từ từ, đợi đến khi nước dùng ngấm vào nhân bánh, sủi cảo được ninh dần dần trở nên trơn mềm ngon ngọt, thơm và không ngán.

Liên Sơ nấu xong, múc một tô lớn, sau đó lấy thêm hai chén nhỏ đặt lên bàn.

Nếu như ngày hôm qua cô chưa từng xuất hiện trước cửa tiệm cà phê đó thì không thể nghi ngờ món sủi cảo này sẽ là món ăn quý hiếm và ngon miệng nhất mà anh đã từng ăn.

Vậy mà giờ phút này anh lại không cảm thấy ngon miệng.

Cô, hần, còn có cô bé kia có phải đã từng quây quần trước bàn ăn như vậy, nói cười rôm rả?

Chỗ đó hình như chỉ là một tiệm cà phê bình thường mà Đỗ Đình mở ra, nhưng những người tới đó lại hết sức khả nghi. Mặc dù chưa điều tra được kết quả nhưng thân phận của hần ta tuyệt đối không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Thật đáng chết, tên khốn kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Liên Sơ đã biết được bao nhiêu?

Thật ra bọn họ cũng không thường xuyên liên lạc với nhau, lần gần đây nhất cũng là mấy tháng trước rồi.

Cô đã từng nói “Em cùng hần hiện tại không có bất kỳ quan hệ mờ ám nào...Thù Thành, em thật sự xin lỗi anh, điều em có thể làm được cũng chỉ có như vậy, cho nên em sẽ không thất tín.”

Anh vẫn luôn tin tưởng vào câu nói này, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô chưa từng có người đàn ông khác.

Liên Sơ nhìn anh trầm mặc, ánh mắt không nhận được hơi ấm đậm.

Buổi tối, lúc Thù Thành tắm rửa xong bước vào phòng ngủ không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Liên Sơ nằm trên giường, không phải đắp chăn mà là nằm ở trên chăn, sau đó cuộn chăn bọc lại cơ thể mình kín mít.

Thù Thành bật cười, “Sao vậy, lại trò mèo gì nữa đây? Em thật sự ngây thơ như vậy sao?”

Cô buồn bực hừ lạnh, “Em là một cái bánh sủi cảo lớn.”

Khóe môi Thù Thành chột cong lên, “Lớn như vậy ăn một bữa cũng không hết được, để anh xem một chút là nhân gì.”

Nói xong, tiến lại dùng một tay kéo được chần ra, sau đó sững lại.

Chỉ thấy cô cuộn tròn trong chiếc chần lụa, khi bị kéo ra, đôi chân dài trơn mịn lộ ra ngoài, trên người mặc một chiếc áo sơ mi nam màu xanh dương nhạt đã được giặt đến mức biến thành màu trắng.

Chiếc áo này...

Thù Thành vuốt nhẹ lên ống tay áo, nơi đó thêu một chữ “Sơ” nho nhỏ.

Đó là chiếc áo cô đã đưa cho anh vào lần đầu hai người xa cách.

.....

Cô dương dương tự đắc, run rẩy giở chiếc áo để anh nhìn, anh tỉ mỉ nhìn lại, thì ra là cô dùng một loại chỉ đồng màu thêu một chữ “Sơ” nho nhỏ ở nơi không nhìn thấy được trên ống tay áo, còn thêu thêm một hình tròn nho nhỏ bao lấy chữ ấy, thoát nhìn rất đẹp.

“Không nhận ra bà xã của anh còn có tài này, còn có thể thêu hoa nữa cơ đấy.”

Cô lau mồ hôi hột nói: “Một chết em, đừng có nhìn mỗi cái đó không thôi, em phải mất mấy tiếng đồng hồ, vừa thêu vừa vẽ đấy.”

Anh ôm cô dậy, “Vậy sao anhỡ mặc được?”

.....

“Đây là vật duy nhất em mang ra khỏi nhà”, Liên Sơ nói, “Thù Thành, những năm này chúng ta vẫn ở cùng nhau.”

Anh lập tức che lại môi cô.

Cô mặc chiếc áo này cùng anh ân ái, nhớ lại những đêm dài cô tịch, cô mặc nó đi ngủ, giống như giờ phút này được anh ôm vào trong ngực.

Nước mắt tuôn ra từng đợt, anh hôn thế nào cũng không đủ.

Anh chỉ có thể dùng bàn tay che lại ánh mắt của cô, cúi đầu xuống phía dưới từ từ miêu tả hình dáng cặp nhũ hoa của cô qua lớp áo, rồi ngậm vào.

Cô bị anh hành hạ đến mức không kiềm chế được, đôi tay bấu chặt bờ vai rộng rãi, chắc nịch của anh, hai chân dùng sức gắt gao quấn chặt thắt lưng anh.

“Thù Thành, Thù Thành, em yêu anh.”

Anh chậm rãi tiến vào từng chút một, âm trầm ép hỏi: “Yêu anh? Hay chỉ muốn anh?”

Nơi mềm mại của cô run rẩy từng đợt, lần lượt đưa anh đến đỉnh, “Chính anh cảm nhận, chính anh cảm nhận...”

— — — — —

(13) Nguyên văn là một câu nói của Lã Mông – một đại tướng thời tam quốc: “Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi”, có nghĩa là kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn nhau bằng con mắt khác, con người sau một thời gian không gặp đã có nhiều thay đổi và tiến bộ.

12. Chương 13: Mộng

Đêm khuya, một chiếc xe hơi màu đen lặng lẽ chạy đến cửa sau của tiệm cà phê nhỏ, người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc lịch sự bước xuống từ chiếc xe, gõ gõ cửa sau rồi lách mình bước vào.

Lúc này, trong phòng tối ở một khu nhà đối diện, một người đàn ông đang lặng lẽ ghi lại tất cả sự việc bằng một chiếc máy quay phim.

Người trẻ tuổi kia đi tới lầu hai của tiệm cà phê, đẩy ra căn phòng, nhỏ giọng nói: “Anh.”

Dạ Nhiên quay đầu lại, gương mặt tuần tú dưới ánh đèn mờ nửa sáng nửa tối thật khó phân biệt, “Ngu Minh.”

Ngu Minh bước lại đem vật cầm trong tay giao cho hắn, “Đây là tình hình thu chi của gần đây.”

Dạ Nhiên tùy tiện xem một chút rồi gật đầu, “Cậu cứ quản lý sổ sách, nếu có việc gì cần phải ra mặt thì cứ bảo Vũ An làm.”

Ngu Minh vuốt cằm đáp lại: “Vâng, tôi hiểu rõ.”

“Trông chừng hắn kỹ một chút, đừng có để xuất hiện một Hàn Đông thứ hai.”

“Anh cứ yên tâm, hắn thật không dám. Hắn bị Nhiếp Minh Thành đuổi cùng giết tận, hiện tại chỉ có chúng ta mới có thể bảo vệ hắn.”die»n d an l«e qu»y d«on

Dạ Nhiên khẽ hừ một tiếng.

“Đúng rồi, anh. Cái tên họ Nhiếp cũng sắp ra rồi. Cái cậu ‘con giả’ kia liệu có thể cùng ‘con thật’ là anh tranh vị?”

“Cậu không phải lo lắng. Hôm nay tôi gọi cậu tới đây là muốn cậu tập trung đi làm một chuyện.” Dạ Nhiên trả lời.

“Chuyện gì?”

“Giết Bùi Thù Thành.”

Ngu Minh sửng sốt, “Lại là hắn? Anh, không tiện xuống tay với hắn được, quan trọng là quá khó. Ở Mĩ còn không giải quyết được, huống chi thân phận của hắn bây giờ cũng không giống ngày xưa, nếu không giết được sẽ chọc phải phiền toái.”

Ánh mắt Dạ Nhiên đột nhiên mãnh liệt, giọng điệu ngoan độc: “Không tiện xuống tay cũng phải xuống tay! Cậu còn không rõ sao? Họ Nhiếp đã nhằm nhò gì, hắn ta mới thực sự là họa lớn. Hắn hiện tại đang ở thành phố A, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với Nhiếp Bá Khôn, nếu như vậy mới thực sự phiền toái. Hiện tại còn chưa phải lúc chúng ta trở mặt với lão già.”

Sắc mặt Ngu Minh biến đổi, gật đầu nói: “Vâng.”

Dạ Nhiên lại nói: “Cũng không thể gấp gáp, chuẩn bị chu đáo rồi mới động thủ lần nữa.”

Ngu Minh do dự một lát rồi nói: “Anh, anh cũng biết, chuyện này muốn được chắc chắn chỉ có thể xuống tay với Kỳ Liên Sơ trước.”

Dạ Nhiên trầm mặc không nói.

Ngu Minh cẩn thận nhìn sắc mặt hắn ta nói: “Anh, anh đã bỏ ra vài năm để thu phục chị ta cũng không được, em thấy không bằng dứt khoát mạnh bạo. Dem hy vọng tái hợp với Họ Bùi kia cũng chặt đứt, biết đâu...”

Dạ Nhiên chặt đứt: “Không được.”

“Anh!”

Dạ Nhiên lạnh lùng nói: “Tôi đã nói là không được! Cậu chỉ cần thăm dò hành tung của Bùi Thù Thành cho tỉ mỉ, tôi sẽ tự sắp xếp chuyện này.”

Ngu Minh im lặng một lát rồi trả lời: “Vâng.”

“Còn Hàn Đông, đã có tin tức gì chưa?”

“Tạm thời chưa có, hiện tại hắc bạch hai nhà đều đang tìm hắc, không biết hắc núp ở góc nào mà chưa lộ diện.”

Dạ Nhiên lạnh lùng nói: “Tăng tiền thưởng lên gấp đôi, nhất định phải tóm được hắc ta trước cảnh sát.”

Giữa biển xanh thăm thẳm, cô dùng sức duỗi thân thể của mình, xa xa là ánh mặt trời chiếu rọi cùng với bờ cát trắng. dien dan le quy don

13. Chương 15: Bụng Tiểu Nhân So Lòng Quân Tử

Liên Sơ thầm nghĩ: Việc này để cô ra mặt, nếu để cho Thù Thành chẳng phải trở thành anh hùng cứu đại mỹ nhân.

Khi cô vào tới, trong phòng làm việc có bảy tám người vây thành một vòng, ở giữa còn có một nam một nữ đang đứng giằng co đến mức đỏ mặt tía tai, những người khác chỉ nhìn bọn họ tựa như chẻ giẻ. Cái người gọi là Lưu Tân Dã càng mắng càng tùy tiện: “Cô còn không phải là kỹ nữ đệ tiện bán dâm, đặc chí làm cái gì? Coi cô là người cô còn thật sự tự coi mình là bà chủ!”

Tổng Ca dù có giỏi giang thế nào cũng chỉ là một cô gái trẻ chưa kết hôn, bị người ta nhục mạ như vậy cũng chỉ có thể tức giận đến nổi cơ thể phát run, nước mắt đảo quanh mà không thốt được nên lời.

Đúng lúc này, Liên Sơ chợt cao giọng nói: “Quản lý Tổng, đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói không lớn nhưng lại ép được cả phòng yên tĩnh. Mọi người quay lại nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ bỗng nhiên xuất hiện cũng ngẩn cả ra. Tổng Ca càng giật mình, cô dù thế nào cũng không nghĩ đến người xuất hiện không phải Bùi Thù Thành mà là Kỳ Liên Sơ. ∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

Cô tự ép mình lấy lại bình tĩnh, giọng nói thật tự nhiên: “Chào cô, tổng giám đốc Kỳ.”

Lưu Tân Dã quan sát Liên Sơ với vẻ nghi hoặc, lấy giọng điệu kiêu ngạo hỏi: “Cô là ai?”

Tổng Ca trả lời: “Chị ấy chính là vợ của tổng giám đốc Bùi, Kỳ Liên Sơ.”

Mọi người lúc này mới chính thức cả kinh, nhất thời luống cuống nhìn lẫn nhau.

Liên Sơ nhìn về phía Lưu Tân Dã cười nhạt: “Là quản đốc Lưu đúng không? Ông có thể gọi tôi Tiểu Kỳ, Thù Thành có chút việc bận nên bảo tôi tới trước một chút.”

Lưu Tân Dã lúc này mới kịp phản ứng, vội vã cười nói: “Đâu có đâu có, lần đầu tiên gặp mặt mong tổng giám đốc Kỳ thông cảm bỏ qua.”

Liên Sơ cười cười, mặt không biến sắc, “Phải rồi, mới vừa rồi quản đốc Lưu và quản lý Tổng lớn tiếng như vậy là có chuyện gì xảy ra à?”

Lưu Tân Dã không khỏi lúng túng, nghĩ lại đúng lúc gặp được phu nhân chủ tịch quả là cơ hội tốt, vội cười nói: “Thật sự khiến cô phải chê cười, thật ra thì...Ai, chủ yếu là quản lý Tổng ý vào tổng giám đốc Bùi...tin tưởng, làm xằng làm bậy một chút. Tôi nhất thời kích động nói hơi quá lời, khiến tổng giám đốc Kỳ hoảng sợ, tôi thật sự xin lỗi.”

Tổng Ca tức giận đến đỏ mặt, “Rốt cuộc ai mới làm xằng làm bậy...”

Liên Sơ cắt đứt: “Quản đốc Lưu, vừa rồi tôi với Thù Thành mới đi dạo quanh đây phía Tây một lát, khu vực khai thác mỏ thứ nhất đúng là làm việc khí thế ngất trời.”

Sắc mặt của Lưu Tân Dã khê biến, “Tổng giám đốc Kỳ, tôi đang muốn bàn luận chuyện này với chủ tịch, định chỉ khai thác một ngày là công ty phải chịu tổn thất một ngày, tôi cũng chỉ vì lợi ích của công ty...”

“Tôi không nói với ông chuyện này”, Liên Sơ lạnh lùng nói, “quản đốc Lưu, cái khu vực khai thác mỏ kia từ ngày nhận được thông báo ngừng việc khai thác trở đi vẫn chưa nghỉ một ngày. Nhưng mà, số liệu báo cáo của ông gửi về tổng công ty cũng không thực tế, sản lượng khai thác chỉ có 60%, phần khoáng sản dư lại đã chạy đi đâu rồi hả?”

Lưu Tân Dã biện bạch nói: “Tổng giám đốc Kỳ, cô nhất định có chỗ hiểu lầm...”

Ánh mắt Liên Sơ bỗng rét lạnh, “Lưu Tân Dã, tôi dám nói vậy đương nhiên là nắm đủ chứng cứ. Ngày 23 tháng 2 ông bán cho công ty Thành Đạt 30 tấn quặng chì, ngày 17 tháng 4 bán cho công ty Vĩ Lâm 2 tấn quặng thiếc, ngày 30 tháng 4, cũng là công ty Vĩ Lâm, lần nữa lấy từ tay ông 1,5 tấn quặng thiếc...Có cần tôi phải kể tiếp không?”

Cả phòng làm việc nhất thời yên tĩnh, giọng nói của Liên Sơ lạnh lùng, quyết liệt chẳng khác nào sét đánh ở bên tai. Trước cái nhìn áp bách của cô, Lưu Tân Dã bất giác cúi thấp đầu, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Liên Sơ có vẻ ngoài xinh đẹp, nụ cười ôn hòa, thoát nhìn rất trẻ nhưng giờ phút này ánh mắt của cô đột nhiên biến đổi, sự nghiêm túc và lạnh lùng hiện lên trên khuôn mặt với đường nét mềm mại kia lại khiến người ta hít thở không thông. Khí thế như vậy Tổng Ca chỉ từng thấy qua ở Bùi Thù Thành, không hiểu sao trong lòng cô lúc này bỗng nhiên buồn bã.

Ánh mắt Liên Sơ lảng lạng quét qua mọi người, âm thầm suy tính. Lúc ở trên máy bay, cô và Thù Thành đã nói qua chuyện này, Thù Thành vẫn có khả năng khống chế được chính là vì thu thập đủ chứng cứ có liên quan. Chuyện bây giờ đã nắm vững tương đối rõ ràng, nhưng rốt cuộc muốn xử lý thế nào thì anh vẫn chưa nói.

Cô do dự một lát rồi nói: “Quản đốc Lưu, năm đó, trong những người đi theo Thù Thành đào ra được mỏ thiếc đầu tiên ở dãy phía tây chắc cũng có ông?”

Lưu Tân Dã cúi đầu, “Đúng vậy.”

“Thù Thành vẫn nhớ đến tình cảm trước kia lúc mọi người đồng cam cộng khổ nên đã cho ông cơ hội. Trước đó, anh ấy đã đặc biệt nhắc nhở ông, hy vọng ông có thể dừng lại trước khi quá muộn nhưng mà ông không những không biết hối cải ngược lại càng tệ hại hơn. Nếu đã vậy...Nếu vậy chúng ta gặp nhau trước tòa!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biến sắc.

Liên Sơ chậm rãi nói: “Lưu Tân Dã, hôm nay tôi dám nói những lời này với ông dĩ nhiên không sợ ông ôm tiền chạy trốn. Nếu không tin ông cứ chạy một chút thử xem. Đúng rồi, nếu như thật sự muốn chạy như vậy cũng đừng quên mang theo tất cả gia trẻ lớn bé ở trong nhà, đặc biệt là cậu con trai sắp được lên đại học. Kỳ Liên Sơ tôi việc khác không làm được nhưng khiến cho bọn họ đời này không có đất cắm dùi ở thành phố Đồng này vẫn có khả năng làm được.”

Sắc mặt của Lưu Tân Dã trắng bệch, lúng túng vàng dạn mất nửa ngày mới nói: “Tôi muốn gặp tổng giám đốc Bùi.”

Bùi Thù Thành đứng ở trước cửa chậm rãi đi tới, nét mặt âm trầm: “Ông muốn gặp tôi làm gì?”

Lưu Tân Dã thấy anh đi vào, sắc mặt không những không vui mà ngược lại càng thêm lo sợ, đỡ đỡ nửa ngày mới lập tức quỳ xuống trước mặt cầu xin: “Tổng giám đốc Bùi, là tôi nhất thời hồ đồ, cậu nể tình tôi đã tận tâm tận lực vì công ty một thời gian dài mà thả tôi lần này đi.”

Về mặt của anh vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm, giọng điệu trầm thấp, bình tĩnh hỏi lại: “Ông vừa nói cái gì?”

Lưu Tân Dã sửng sốt.

Ánh mắt Bùi Thù Thành bỗng nhiên tối lại, lặp lại lần nữa: “Ông vừa nói cái gì?”

Đầu óc của Lưu Tân Dã chợt lóe, lập tức phản ứng lại, quay mặt tự tát mình một cái bạt tai nói: “Tổng giám đốc Kỳ, quản lý Tổng, vừa rồi đầu óc của tôi có chút hồ đồ nên mới nói năng lộn xộn, các cô đại nhân đại lượng(19) tha thứ tôi một lần.”

Liên Sơ không nói lời nào, Tống Ca ngoảnh đầu rơi lệ.

Lưu Tân Dã quay mặt lại cầu xin: “Tổng giám đốc Bùi, bằng mọi giá tôi nhất định sẽ đem đủ tiền trả lại công ty, xin cậu để lại cho tôi cái mạng này đi. Hai đứa con của tôi đều còn đi học.”

Những người bên cạnh nhìn thấy bộ dáng này của ông ta cũng muốn đứng ra nói đỡ vài câu, nhưng bọn họ vừa theo Lưu Tân Dã đến đây gây sự, cũng không biết anh sẽ xử lý thế nào, trong lòng càng không nắm chắc nên nhất thời tất cả mọi người cũng chỉ câm như hến.

Thoảng chốc trong phòng yên tĩnh.

Thù Thành chậm rãi lên tiếng: “Tổng giám đốc Kỳ, ý của em thế nào?”

Liên Sơ tự nhiên bị điểm danh, nét mặt nghiêm túc thiếu chút nữa là giữ không được. Cô hơi ngập ngừng một lát lại nói: “Nếu đã vậy, xin quản lý Tống trước phái hai nhân viên tài vụ phối hợp với quản đốc Lưu đem tiền trả về, hôm nay có bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, phần còn lại hãy trả đủ trong vòng một tuần.”

Chuyện còn lại cũng xử lý rất ổn thỏa, Thù Thành dựa theo kết quả điều tra đề bạt một số người, cũng xử lý một số người, uy chấn thi hành, mạnh mẽ vang dội, rất nhanh đã đem mọi chuyện trở lại như bình thường.

Liên Sơ vốn định muốn nhân dịp này nghỉ ngơi thật tốt, ai biết Thù Thành việc lớn việc nhỏ, đại hội tiểu hội đều kéo cô theo. Cô cũng không có việc gì chỉ ở bên cạnh im lặng lắng nghe, có cảm giác bản thân mình giống như thị vệ(20) bên cạnh hoàng đế cổ đại.

Có một lần cô lại phủng mệnh(21) cùng anh tham dự một cái hội nghị của các trưởng bộ phận, nghe báo cáo đến nỗi nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là vụng trộm vẽ tranh lên bản sao của biên bản hội nghị, vẽ một Thù Thành hoành đao lập mã(22), vẽ bản thân mình lưng đeo kiếm lớn đứng ở phía sau, còn chú thích rõ ràng: nữ thị vệ mờ nhạt xinh đẹp!

Trong lúc cô đang tự tán thưởng mình, Thù Thành đột nhiên đứng lên cầm lấy ly trà đang đặt trước mặt cô, đi tới chỗ bình trà rót thêm một ly rồi đặt lại trước mặt cô, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, sắc mặt không đổi tiếp tục nghe báo cáo.

Không khí trong phòng họp tự nhiên ngừng lại, tất cả mọi người không hện mà cùng nín thở một giây, thân phận của Liên Sơ trong mắt mọi người từ chỗ thị vệ mờ nhạt biến thành vị thái hậu cao cao tại thượng(23).

Nán lại cho đến đến buổi tối mới về đến nhà, Thù Thành đã xử lý xong tất cả mọi chuyện. Ngày mai hai người lại có thể trở về thành phố A rồi.

Căn phòng này thật ra vốn là phòng ở trước đây của bọn họ. Năm đó Thù Thành đã bán nó đi để lấy tiền mặt, sau đó lại mua lại với giá rất cao.

Liên Sơ không rõ những năm vừa qua anh đã sống ở đây với tâm trạng thế nào, anh cứ như vậy tự làm khổ mình, luôn luôn chờ đợi một chỗ.

Thù Thành bước ra từ phòng vệ sinh đúng lúc nhìn thấy ánh mắt chua xót của Liên Sơ đang dờ dẫm vuốt vuốt ga trải giường. Bộ ga trải giường màu trắng thêu hoa cùng với tất cả đồ dùng trong nhà này đều được mua khi bọn họ kết hôn, bây giờ màu trắng đã nhạt đi rất nhiều. Thù Thành hơi khựng lại một chút, lại bước tới ôm lấy cô từ phía sau.

Liên Sơ ngả về phía sau tựa mình vào vòng tay mạnh mẽ của anh nói: “Anh thật ngốc, sao phải ở lại nơi này?”

Thù Thành hơi cười khổ, “Dù sao cũng không thể quên được, ở chỗ nào cũng vậy cả thôi.”

Trong lòng Liên Sơ đau xót, nghiêng đầu hôn xuống cánh tay của anh, da thịt của anh giống như được bao bởi một lớp nham thạch, cảm giác khi sờ vào thật tốt.

Bắp thịt của anh căng đầy như sắt, giam chặt cô trong ngực thật gắt gao. Anh cúi đầu hôn xuống cần cổ có đường nét xinh đẹp của cô, hơi thở nóng hổi gần như thiêu đốt da thịt cô.

“Thù Thành.”

“Ừ.”

“Ngày mai chúng ta sẽ về chứ?”

Cơ thể của anh hơi khựng lại, do dự một chút, sau đó quay mặt cô lại.

“Liên Sơ, em không có gì muốn hỏi anh sao?” Anh nhìn thẳng vào ánh mắt của cô.

“Hỏi gì?”

“Chuyện Lưu Tân Dã đã nói ấy, trong lòng em không nghi ngờ dù chỉ một chút sao?”

Liên Sơ bật cười hì hì, “Anh yên tâm, em đã trưởng thành, không cần nghi vấn.”

Thù Thành cũng nhin không được, cánh tay dài của anh vừa thả ra lại ôm chặt cô vào trong ngực, còn giải thích: “Em đừng nghe những người đó ăn nói lung tung, Tống Ca ngồi lên được vị trí này là bởi vì cô ấy thích hợp, giữa anh và cô ấy không hề có loại tình cảm mập mờ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.”

“Em biết, dùng người trước tiên phải chọn người trung thực đáng tin cậy, nhất là phải trông chừng cả một cái núi tiền thế này, người có lai lịch như cô ấy có thể dùng được. Nhưng mà, khó tránh khỏi sẽ có một Lưu Tân Dã thứ hai. Xét về mặt quyết đoán, Tống Ca có lẽ còn thiếu một chút nữa nhưng cô ấy lại trung thành, cẩn thận, năng lực cũng tốt, nếu muốn giữ lại bên cạnh thì cô ấy đúng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mà”, Liên Sơ dừng lại một chút, “Cô ấy vẫn cảm mến anh, để cô ấy ở lại chi nhánh của công ty, giữ khoảng cách với anh, công tư phân minh chính là phương án tốt nhất.”

Thù Thành im lặng, Liên Sơ quả nhiên vẫn sáng suốt như vậy.

Một lát sau, anh mới lên tiếng: “Cô ấy quả thực từng có ý định với anh, anh đã nói chuyện với cô ấy rất rõ ràng, bảo cô ấy công tư cần phải phân biệt giới hạn...Bất quá...Nếu em thực sự không thích, anh sẽ bảo cô ấy nghỉ việc.”

“Làm vậy anh có áy náy không?”

Đương nhiên là áy náy, dù sao Tống Ca cũng đã theo anh từ giai đoạn công ty gặp khó khăn nhất cho tới bây giờ. Anh thở dài một hơi nói: “Chỉ có thể bù đắp về mặt kinh tế nhiều hơn một chút.”

“Nhưng mà cô ấy chắc sẽ không nhận đúng không?” Liên Sơ cười cười, “Một người vợ lại đi ép buộc chồng làm việc trái với lương tâm không phải là người vợ tốt. Cho nên, không cần á.”

Thù Thành giật mình, sau đó lại nhéo mũi của cô thở dài, “Liên Sơ nhà chúng ta đúng là lớn thật rồi, bao dung, độ lượng như vậy.”

Liên Sơ lạnh lùng nói: “Đừng có khăng định quá sớm, nếu để em phát hiện anh còn có một nửa cái đỉnh ốc ý định mập mờ với cô ấy, anh xem em còn có thể độ lượng nữa được không.”

Thù Thành cau mày hỏi lại: “Còn có? Sao lại nói là còn có?”

“Chẳng lẽ không phải, một cô gái dịu dàng si tình như vậy vẫn chấp nhận ở lại bên cạnh anh trong những thời điểm khó khăn nhất, chẳng lẽ anh không có động lòng dù chỉ một chút? Ít nhiều vẫn có một chút đi? Nếu là em khẳng định sẽ không khổng chế được”, Liên Sơ dụ dỗ, “Thừa nhận đi, không sao, em có thể hiểu, chỉ cần bây giờ không có nữa là được.”

Thù Thành thực bất đắc dĩ nhìn cô, “Liên Sơ, em nghĩ ai cũng có thể dễ dàng động lòng được à? Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng lời nói ra lại khiến nụ cười trên mặt hai người bỗng nhiên khựng lại.

Đây là một vấn đề bế tắc mãi không ra.

—— Một cô gái dịu dàng si tình vẫn chấp nhận ở lại bên cạnh anh trong những thời điểm khó khăn nhất, chẳng lẽ anh không có động lòng dù chỉ một chút?

—— Cho nên, Liên Sơ, em cứ như vậy động lòng? Không chế không được nữa rồi sao?

“...Liên Sơ, em có yêu hấn không?”

-
- (19) Đại nhân đại lượng: người lớn hay người ở vị thế cao thì có lòng vị tha.
- (20) Thị vệ: một chức vị, chỉ người bảo vệ thân cận của hoàng đế ngày xưa.
- (21) Phủng mệnh: tuân mệnh, vâng mệnh
- (22) Hoành đao lập mã: chỉ hình ảnh tay cầm vũ khí, phóng ngựa rong ruổi, tác chiến trên sa trường.
- (23) Cao cao tại thượng: Bề trên, ở trên cao, cao hơn mọi người.

14. Chương 16: Chương 16

15. Chương 17: Đêm Nguy Hiểm (trung)

Hai ngày sau, đến ngày mở tiệc.

Liên Sơ gọi thợ trang điểm đến nhà riêng của mình để giúp cô sửa sang lại đầu tóc và trang điểm, sau đó chọn trang sức phối hợp với lễ phục thích hợp. Sau khi để thợ trang điểm về trước, Liên Sơ tự mình thay xong lễ phục, đi tới trước gương vừa nhìn vừa cảm thán: đây tuyệt đối là thời điểm gương mặt của cô trở nên xinh đẹp nhất trong cuộc đời này.

Không có người phụ nữ nào lại không thích mình được xinh đẹp như vậy. Liên Sơ mở hộp trang sức rực rỡ sắc màu của mình tỉ mỉ chọn một đôi bông tai bằng kim cương cao cấp có kiểu dáng trang nhã rất đặc biệt. Kích thước của nó không lớn nhưng kết hợp với gương mặt và trang phục của cô lại phát ra vẻ đẹp lộng lẫy, rực rỡ đến chói mắt.

Cô quay đầu lại hỏi: “Thế nào?”

Thù Thành lắc đầu một cái, “Không được, quá xinh đẹp rồi.”

Liên Sơ ngẩn người, không ngờ Thù Thành luôn luôn không có ý kiến với cách ăn mặc của cô bây giờ lại có thể nói ra một ý kiến chính xác như vậy.

Ừ, nếu vậy thì đổi thôi.

Cô gạt đầu, sau đó chọn một bộ lễ phục khác bước vào phòng thay đồ.

Thật ra thì bộ lễ phục này mặc lên người cô chẳng có cái gì là không được, tự nhiên phóng khoáng, kiểu dáng trang nhã, chẳng qua là ở sau lưng hơi hở một chút, đối với một bộ lễ phục mà nói thì đó cũng không được coi là vấn đề gì. Chỉ là, lúc cô vừa quay đầu lại, Thù Thành nhất quyết cho rằng cô mặc vào có cảm giác quá mê hoặc.

Một lát sau, Liên Sơ lại bước ra, lần này là một bộ váy dạ hội màu xanh dương đậm, trên nền váy sạch sẽ đính thêm những hạt thủy tinh nho nhỏ, giống như những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, rất khiêu tốn mà ánh sáng lại lịch sự tao nhã. Nhưng mà, anh vẫn lắc đầu.

“Lại sao nữa?” Bộ này cũng đủ chững chạc và khiêu tốn rồi.

Thù Thành chỉ chỉ bộ ngực của cô, “Chỗ này quá chật.”

Liên Sơ cúi đầu kiểm tra, đúng là hết chỗ nói rồi.

Bộ trang phục này được cắt xén cực tinh xảo, vừa khéo làm nổi bật lên đường nét thướt tha yếu điệu của cô, bờ vai khéo léo và phần eo bó sát cũng làm cho vòng ngực nở nang, đầy đặn của cô lộ rõ hơn, hấp dẫn đến mười phần. Cho nên, chỗ nào đó có muốn giấu cũng không được.

Liên Sơ phát điên nói: “Anh cố ý để em tiếp tục mặc áo sơ mi và quần jean đi dự tiệc đúng không?”

Thù Thành khẽ mỉm cười, tiến lên một bước bắt lấy tay cô đặt tại nơi nào đó của mình, có chút vô lại nói: “Thấy gì không? Em mặc bộ này chính là có hiệu quả thế này đấy.”

Liên Sơ thầm mắng một câu, mạnh mẽ hất tay của anh ra, kết quả _____ không bỏ ra được. Anh nắm tay của cô kéo xuống khóa quần, sau đó để nó trực tiếp chạm vào bộ vị nóng bỏng của anh, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Liên Sơ, em nhẫn tâm để ông xã của em vì cái này mà phải vật lộn với hơn 300 gã đàn ông xấu bụng sao?”

Vì vậy, lại tiếp tục giằng co mất nửa giờ, cô rút cuộc cũng chọn được một bộ lễ phục với hai màu trắng đen kinh điển có thể miễn cưỡng được chấp nhận.

Thay xong quần áo, Liên Sơ cảm tức nhìn anh, vốn muốn tạo ra một sự kinh ngạc, kết quả lại bị anh phá hư. Thù Thành mỉm cười hôn nhẹ cô, “Yên tâm, đã đẹp lắm rồi.”

“Đúng rồi, Tổng Ca sẽ đến tham dự bữa tiệc chứ?”

“Sẽ, thế nào?”

“Em nghĩ được một chiêu rất hay.”

“Chiêu gì?”

“Giới thiệu cô ấy cho Lâm Trí.”

Thù Thành nhăn mày, vốn là trai chưa vợ gái chưa chồng nên cũng không có gì là không được, bất quá một người coi mọi thứ chỉ là dạo chơi, một người lại rất nghiêm túc, “Tính cách của hai người đó có thể thích hợp không?”

“Chắc chắn thích hợp, bọn họ dù sao cũng đều thích anh, có cùng chung sở thích.”

Thù Thành thật sự chịu thua cô, “Em không cảm thấy như vậy quá độc à?”

“Chính là như vậy”, Liên Sơ ôm cổ anh, “Em đã sớm nhận ra, Lâm Trí mới chân chính là người thứ ba xen giữa tình cảm của chúng ta. Những người phụ nữ khác em đều có thể dễ dàng giết sạch nhưng lại không có cách nào đụng vào anh ta. Nói, anh rốt cuộc thích anh ta hay là thích em nhiều hơn?”

“Hừ, tiếp tục đi, em ngứa miệng thì cứ tiếp tục nói đi.”

Cô không sợ chết giận dữ nói: “Em hận cái loại quan hệ bạn bè kỳ quái giữa hai người đàn ông các anh, dám đem em trở thành quần áo!”

“Ai nói em là quần áo?”

“Vậy em là cái gì?”

Thù Thành hừ nhẹ một tiếng không thềm để ý tới cô, đi thẳng ra ngoài, “Đi thôi, sắp trễ rồi.”

Liên Sơ không tình nguyện đuổi theo, nhìn thấy bờ vai rộng lớn của anh, lại xem lại bộ lễ phục đang mặc trên người của mình, bất đắc dĩ từ bỏ.

Thù Thành đi ở phía trước giống như đoán được suy nghĩ của cô, lúc gần đến cửa thì ngừng lại, lạnh lùng nói: “Mau nhảy lên đi, nếu không hết cơ hội.”

Liên Sơ ngẩn người, ngay sau đó lại giống như con khỉ nhảy bổ vào lưng anh, cả hai cùng nở nụ cười.

Cô cắn cắn lỗ tai của anh nói: “Đồ tồi, thổ lộ một cái sẽ chết à? Nói mau, nói em là tâm can bảo bối của anh.”

Thù Thành bày ra vẻ mặt mắc ói không thôi, Liên Sơ then quá hóa giận, ngay sau đó cũng nhin không được bật cười.

Đây có thể được coi là một bữa tiệc rất thành công, không gian được thiết kế trang nhã, đẹp mắt, thức ăn cực kỳ tinh xảo, thái độ phục vụ thân thiện chu đáo, âm nhạc uyển chuyển cảm động lòng người, dĩ nhiên còn có sự tham dự của các vị khách quý là những nhân vật nổi tiếng.

Là chủ tịch của nhà hàng Hạnh Vũ Nam cũng là nữ chủ nhân của công ty Sở Thịnh, Liên Sơ chắc chắn là nữ nhân vật chính nổi bật nhất của đêm đó.

Cô đứng ở bên cạnh Thù Thành đón nhận những ánh mắt hâm mộ của người xung quanh, thầm thở dài trong lòng: trang sức đẹp nhất của phụ nữ thì ra không phải là trang phục xa xỉ, rực rỡ, cũng không phải kim cương mà chính là người đàn ông họ mang theo. Cô luôn có thói quen sống thoải mái, trường hợp thế này mặc dù có thể ứng phó nhưng cũng không quá quen.

Thù Thành cũng nhận ra được, vỗ nhẹ bàn tay của cô nói: “Mọi việc đều ổn, em qua đó nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa đến lúc cần thiết anh sẽ gọi em.”

Liên Sơ suy xét một lát nói: “Được, em qua đó nghỉ chân, không đứng nổi nữa, hôm nay gót giày thật sự quá cao.”

Thù Thành cười nhẹ một tiếng, Liên Sơ xoay người chuẩn bị đi đột nhiên bàn tay bị anh nắm lại.

Liên Sơ quay đầu lại, chỉ thấy nụ cười trên mặt anh khẽ cứng lại, ánh mắt tĩnh lặng nhìn chăm chú ra cửa, “Sao vậy?”

Một lát sau, anh chậm rãi nói: “Liên Sơ, theo anh đi gặp một người.”

Nhiếp Bá Khôn mang theo mấy tên tùy tùng từ từ tiến vào đại sảnh phòng tiệc, Lý Dũng ở bên cạnh ông ta liếc mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, cảm thán: “Thật con mẹ nó quá khí thế, chú Nhiếp, công ty Sở Thịnh này có lai lịch gì, trước kia cũng chưa từng nghe nhắc tới?”

Quý Tường một bên giải thích: “Công ty này mới đem trụ sở dời đến thành phố A vào năm nay, là công ty chuyên khai thác mỏ quặng, nhưng về thực lực tuyệt đối không thể coi thường.” Hắn cười ha ha một tiếng lại tiếp tục: “Thời nay kiếm tiền nhiều nhất không phải là buôn bán thuốc phiện mà là đào than đá, hơn nữa thứ công ty Sở Thịnh này đào còn quý hơn cả than đá, đó chính là mỏ thiếc! Chỉ là, bọn họ với công ty Đinh Việt chúng ta hình như không có quan hệ qua lại, sao lại gửi thiệp mời tới chỗ chúng ta?”

Nhiếp Bá Khôn nói: “Nếu bọn họ đã đến thành phố A này, không chắc sau này sẽ không có quan hệ giao tiếp, kết giao trước vẫn tốt hơn.”

Đang nói, chợt thấy một đôi nam nữ sóng vai bước tới, nhìn thấy bọn họ, mọi người không khỏi đều yên tĩnh lại. Chỉ thấy cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp, cử chỉ tao nhã, trong lúc di chuyển mơ hồ có cảm giác tao nhã giống như mây trôi, khí chất tự nhiên không câu nệ. Người đàn ông vóc dáng thon dài, vẻ ngoài anh tuấn, phong thái trầm tĩnh sâu xa chẳng ai sánh bằng kia khiến cho người ta dù mới gặp qua một lần cũng không thể nào quên được. đi n đàn lê q uý đôn

Người đàn ông lặng lẽ quan sát Nhiếp Bá Khôn ở đối diện, chậm rãi giơ tay, “Tổng giám đốc Nhiếp, chào mừng ông đã đến.”

Nhiếp Bá Khôn bắt tay lại với anh, cười nói: “Tổng giám đốc Bùi đúng không? Ngưỡng mộ đã lâu! Quả nhiên là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, phong độ không tầm thường.”

Thù Thành khẽ mỉm cười, nhẹ buông tay.

Sau khi trò chuyện vài câu, Thù Thành đích thân dẫn bọn họ đi tới chỗ ngồi của mình, giới thiệu với mọi người xong lại xin phép rời đi trước.

Hai người vẫn sóng vai đi, Liên Sơ có cảm giác giờ phút này Thù Thành có chút hơi trầm mặc, nhưng vừa rồi rõ ràng không có chuyện gì đặc biệt mà?

“Thù Thành, anh làm sao vậy?”

Thù Thành lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười đáp: “Không có gì.”

Không khí long trọng và nhiệt liệt của bữa tiệc đi qua, sau đó là tiệc rượu và khiêu vũ.

Âm nhạc uyển chuyển và hương thơm của rượu ngon luôn khiến cho người ta vui vẻ và buông lỏng mình, huống chi còn có vô số giai nhân trang điểm lộng lẫy. Tống Ca dĩ nhiên cũng ở trong này, cô mặc một chiếc váy dài màu trắng trông rất phóng khoáng, tự nhiên, trang điểm nhẹ nhàng thanh nhã, vẫn khiến cho người ta cảm thấy thoải mái giống như trước nay.

Dĩ nhiên, việc giới thiệu cô ấy cho Lâm Trí Liên Sơ cũng chỉ nói thôi, giới thiệu thì vẫn giới thiệu nhưng không phải tự cô làm, thắng lợi như vậy đối với đối thủ không khỏi có chút tàn nhẫn. Bản tính ghen tuông của Liên Sơ mặc dù mạnh nhưng đối với một cô gái nhỏ tự nhiên vẫn có sự thương tiếc. Cô rất may mắn vì Thù Thành có lập trường kiên định, để cô có thể thản nhiên giữ lại sự thương tiếc này. Tình địch tuy nhiều nhưng cô lại không cần đấu với bọn họ đến nỗi mưa máu gió tanh.

Nét mặt của Tống Ca có vẻ cô đơn, em gái Tống Từ Bằng vẫn ở bên cạnh cố gắng nói chuyện để chọc cười cô ấy.

Có đôi khi bạn sẽ may mắn gặp được một số người như vậy, không thực sự theo ý bạn, cũng không phải rất hiểu bạn, chỉ là luôn nghĩ cách trêu chọc để bạn vui vẻ, lại không biết rằng trong lúc vô tình đã giúp bạn không phải cô đơn tịch mịch.

Trên quầy bar, người pha chế rượu đang thực hiện nhiều động tác đa dạng, động tác tự nhiên, Liên Sơ dừng lại quan sát.

Lúc này, bên cạnh đưa tới một ly cocktail nhiều màu sắc, Liên Sơ quay đầu nhìn lại, là Thù Thành. Liên Sơ nhú mày nói: “Anh biết là tửu lượng của em không được mà.”

“Uống một ít cũng không sao, không có chuyện gì.” Anh nói.

Liên Sơ mỉm cười nhận lấy, nếm thử một ngụm, mùi rượu từ trong miệng tản ra mang theo mùi vị thanh khiết của trái cây, cô dừng lại một chút, lại nhấp thêm một ngụm.

Thù Thành lại nói: “Uống chậm một chút...Đừng thấy vị của nó dịu nhẹ, về sau sẽ ngấm.”

Liên Sơ liếc mắt khinh bỉ nhìn anh một cái, “Thật đông dài.”

Nói xong lại cứng đầu cứng cổ uống thêm một ngụm lớn, màu sắc óng ánh trong suốt của rượu chiếu vào sắc môi kiều diễm ướt át của cô, đột nhiên khiến người khác cũng nóng lên. *đi_ên_đàn_l_ê_Quý_đ_ôn.*

Đúng lúc này, một người đàn ông bụng theo một ly rượu nhẹ cũng đến, nhìn Liên Sơ mỉm cười nói: “Chị Sáu, tửu lượng thật tốt nha.”

Hừ, khinh thường cô không có tửu phẩm(27) đúng không?

Đối với cái người vẫn luôn bắt hòa với cô – Lâm Trí, Liên Sơ nét mặt không đổi hờ lạnh một tiếng biểu đạt mình coi thường.

Thù Thành nâng tay vỗ vỗ bả vai của Lâm Trí, cười sang sảng nói: “Tiểu tử cậu tới cũng đủ trẻ rồi nha.”

Khóe miệng Lâm Trí nhếch lên, “Chờ tới tiệc rượu không được sao, không tệ, chất lượng mỹ nhân cũng không tệ.”

Thù Thành không khỏi lắc đầu thở dài.

Hai người tán gẫu vài câu, điện thoại Thù Thành chợt vang lên, anh cúi đầu nhìn xuống dãy số, ánh mặt chợt lóe, sau đó bình thần bắt máy, chỉ nhàn nhạt đáp lại vài câu rồi lại cúp.

Anh cất lại điện thoại, trầm mặc một lát sau đó nói với Liên Sơ: “Liên Sơ, công ty ở bên kia xảy ra chút chuyện, anh muốn đi trước xử lý một chút.”

Liên Sơ cả kinh, sao tự nhiên phải rời khỏi vào lúc này? “Có phải nghiêm trọng lắm không?”

Thù Thành dịu dàng cười một tiếng, vuốt vuốt tóc cô, “Không có gì, cứ bình tĩnh đi. Em giúp anh giải quyết chuyện bên này được không?”

Liên Sơ gật đầu một cái, “Không thành vấn đề.”

Thù Thành xoay người lấy lại ly rượu từ tay Lâm Trí, “Tối nay đừng uống nữa, giúp tôi phụ trách đưa Liên Sơ về đến nhà.”

Lâm Trí nhìn qua tay phải rỗng tuếch của mình, thở dài, bất đắc dĩ nói: “...Được rồi, không vấn đề.”

Tổng Ca từ xa ngẩng nhìn ba người vẫn đứng trong đại sảnh cười nói. Không, nói chính xác hơn là ánh mắt của cô không tự chủ được mà chỉ quẩn quanh một người.

Đó là một Bùi Thù Thành mà cô cảm thấy xa lạ, khác hẳn với người đàn ông bình thường khiến cho người ta vừa kính sợ lại vừa kính trọng từ trước tới nay. Long mày của anh khẽ nhếch lên, lúc mỉm cười gương mặt anh tuấn giống như một loại gió xuân từ từ giãn ra, trong nét dịu dàng mang theo một chút hào phóng. Đột nhiên, anh cúi người hôn xuống gò má của Liên Sơ. Trong nháy mắt, trái tim của Tổng Ca giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ đâm vào.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng một người đàn ông lạnh đến thấu xương như anh lại có thể ở trước mặt mọi người làm ra một hành động thân mật tự nhiên như vậy? Nhưng mà, lúc anh làm ra hành động này nó lại cực kỳ tự nhiên, cực kỳ lưu loát, thản nhiên không có một chút kiêng kị, giống như đây là chính là chuyện tự nhiên nhất thiên hạ mà anh phải làm, làm cho người ta cảm thấy không có chỗ nào là không ổn.

Đây hẳn là một nụ hôn tạm biệt, anh cáo biệt bạn bè và vợ của mình xong sải bước ra cửa.

Hai chữ “Tổng giám đốc Bùi” () đồn nên trên cổ họng, giống như ngọn lửa thiêu đốt, chỉ cần anh hướng bên này liếc mắt một cái, một cái là được...Anh rút cuộc vẫn chỉ lướt qua trước mặt cô.

Thù Thành vừa bước ra đại sảnh, nét mặt lập tức trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng. Anh vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, ngay lập tức chuyển được, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam trầm thấp: “Ngài tới xem một chút đi, tình hình tối nay thật không bình thường.”

Trong đại sảnh, Liên Sơ nhìn theo Thù Thành biến mất ở cửa như có chút suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê, “Ai có sức quyến rũ lớn như vậy chứ? Một cú điện thoại đã đem lão Lục gọi đi.” đi n dần lê q ụy đôn

Liên Sơ chẳng thềm lên tiếng, xoay người di chuyển đến chỗ khác.

Lâm Trí xem như chẳng có gì đuổi theo, chế nhạo nói: “Không phải bình thường cô rất nhanh mồm nhanh miệng sao, hôm nay lại giống như người câm thể này?”

Liên Sơ không nhin được xì khói ở trên đầu, vẻ mặt hơi lạnh nhạt đáp trả: “Không phải bình thường anh cũng rất thông minh, có chuyện này thôi mà cũng nhìn không được?”

Lâm Trí cười một tiếng, “Thì thế nào? Không thềm nói hơn nữa câu?”

“Cũng không hẳn, mỗi lần nói chuyện với anh đều phải nhường nhịn anh, mệt mỏi dễ sợ.”

Bước chân của Lâm Trí hơi chậm lại.

Liên Sơ đi trước khoe môi khê nhếch lên.

Đấu với tôi? Nói về khả năng chọc giận người khác cho tới bây giờ cũng chẳng có ai thắng được tôi.

Đúng lúc này, âm nhạc trong phòng biến đổi, tiệc khiêu vũ cũng chính thức được bắt đầu.

Giám đốc Trần bộ phận PR của công ty Sở Thịnh vội vàng chạy tới, “Tổng giám đốc Kỳ, chủ tịch đâu ạ?”

Liên Sơ trả lời: “Anh ấy có chút việc phải rời đi trước.”

Giám đốc Trần gấp gáp: “Vậy biết làm sao bây giờ? Theo kế hoạch là muốn mời cô và chủ tịch tới nhảy một điệu mở màn đây.”

Liên Sơ đang định nói chuyện, Lâm Trí tiến lên một bước, vẻ mặt thản nhiên cười nói: “Không có việc gì, tôi với tổng giám đốc Kỳ nhảy một bản là được.”

Liên Sơ giật mình, giám đốc Trần vội cười, nói “Được, được, nếu vậy thì không có gì tốt hơn nữa rồi.”

Liên Sơ muốn mở miệng phản đối nhưng ở trước mặt giám đốc Trần cũng không tiện làm cho Lâm Trí bị mất hết mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là trở mặt nhìn giám đốc Trần chạy lên khán đài nhiệt tình giới thiệu, “Xin mời tổng giám đốc Kỳ và tổng giám đốc Lâm cùng gửi đến mọi người một điệu nhảy.”

Lâm Trí xoay người nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười bày ra tư thế mời khiêu vũ, Liên Sơ bất đắc dĩ đành phải đáp ứng theo. Anh ta dìu cô nhẹ nhàng bước ra sân khấu.

Điệu nhảy này căn bản cũng chỉ là điệu Valse chậm nhất. Liên Sơ và Thù Thành đều không quá am hiểu về khiêu vũ cho nên anh đặc biệt dặn dò người ta chuẩn bị một điệu nhảy phổ biến nhất để lên sân khấu. Ai biết bạn nhảy của cô bây giờ lại là Lâm Trí.

Lâm Trí dẫn dắt cô bước trên sàn nhảy với những động tác đa dạng từ những bước nhẹ, lướt, nghiêng người, xoay người, xoay tròn,...Bước nhảy càng lúc càng linh hoạt, phức tạp hơn, ánh mắt bốn phía tập trung vào họ, tiếng vỗ tay lớn dần. Liên Sơ trên trán đổ đầy mồ hôi, tập trung để ứng phó, miễn cưỡng bắt kịp tiết tấu của anh ta.

Lâm Trí hơi bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Được rồi, đừng có cứng đờ như khúc gỗ nữa, muốn bước thế nào cũng được, muốn dẫm lên chân của tôi cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Cũng may là điệu nhảy không dài, Liên Sơ cố gắng nhẫn nhịn đến khi kết thúc. Cô hơi gật đầu một cái coi như là giữ đúng lễ nghi, xoay người kết thúc. Lâm Trí cũng không để ý chỉ mỉm cười, ánh mắt sáng lên đi về phía mục tiêu mới.

Trên sàn nhảy, không khí đã hài hòa hơn, tiết tấu âm nhạc chợt thay đổi, cực kỳ lãng mạn. Lâm Trí dìu theo một cô gái xinh đẹp yếu điệu cùng nhau nhảy, eo dán chặt, bước nhảy hài hòa, kỹ thuật nhảy vô cùng tự nhiên cũng vô cùng...quyến rũ, đặc biệt là vùng thắt lưng mạnh mẽ của người đàn ông và vòng eo mềm mại đáng yêu của người phụ nữ cùng nhau lắc lư. đi_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Liên Sơ nhìn theo một hồi, nghĩ: nhất định không thể để cho Thù Thành và người phụ nữ khác cùng nhau nhảy điệu này. Cô nhớ tới ngày đó Thù Thành trêu chọc cô nói đức hạnh của cô giống Lưu phu nhân của Tạ An, không khỏi bật cười.

Đêm càng lúc càng khuya, ở bên kia thành phố lại hoàn toàn trái ngược với sự ồn ào náo nhiệt tại nhà hàng Hạnh Vũ Nam, nơi đây tĩnh lặng âm u giống như đang say giấc ngủ.

Sau tấm cửa sổ tối đen, một đôi mắt bén nhọn tinh táo đang lặng lẽ dán chặt vào những bóng đen nhanh nhẹn không một tiếng động len vào khu nhà tắm thường ở quán cà phê đối diện.

Dạ Nhiên đột nhiên mở mắt, tập trung nghe ngóng tiếng động ở trong đêm, đứng dậy, nhẹ nhàng kéo ra một gian phòng ngủ được nối liền, ngay sau đó không một tiếng động sờ tới chiếc giường, che lại miệng của cô bé đang ngủ ở trên đó.

Khê Đình kinh sợ mở mắt ra.

“Xuyt, đừng nói chuyện”, hần nhẹ giọng nói, “Đi theo chú”.

Hần kéo cô bé con nhét vào dưới gầm giường, đem điện thoại trong tay mình cho cô bé, nhỏ giọng: “Sau 20 phút thì gọi điện cho dì Liên Sơ, cứ nhấn phím ‘1’ là được.”

Nói xong tự mình đẩy cửa ra ngoài, bên ngoài có mấy tiếng động nhỏ vang lên, sau đó là tiếng đánh nhau ồn ào hỗn loạn. Ở trong bóng tối, Khê Đình tròn tròn hai mắt, gắt gao giữ chặt chiếc điện thoại trong tay.

Liên Sơ bước ra khỏi nhà hàng Hạnh Vũ Nam, hơi mệt mỗi day day khóe mắt, vừa lúc có một bóng dáng cao gầy cũng bước theo ra ngoài từ cửa sau, “Sao không nói tiếng nào đã đi?” đi n đàn lê q ụy đồn

Liên Sơ đáp lại: “Tôi hơi mệt, về trước. Anh tiếp tục chơi đi.”

“Thôi, để tôi đưa cô về nhà. Cô chờ một chút, tôi lấy xe.”

“Không cần...”

Lâm Trí cắt đứt lời cô: “Lão Lục đặc biệt dặn dò, tôi không dám không nghe.”

Liên Sơ suy nghĩ một chút, “Vây cũng được.”

Chỉ lát sau, Lâm Trí đã lấy được xe ra, hai người lên xe, suốt một đường trầm mặc.

Liên Sơ kỳ thật không muốn để anh ta đưa về, ở chung một chỗ với người mình đã biết rõ là mình không thích thực không cảm thấy thoải mái, cô khẽ nghiêng người, quay mặt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe. Ngoài cửa xe là những bóng cây mù mịt chạy lướt qua, lui dần, giống như không thể tìm về chỗ cũ. Phía sau phồn hoa càng tịch tịch, sâu trong hạnh phúc lại giết mình.

Cô không biết, tất cả hôm nay liệu có phải chỉ là một giấc mơ dài, không biết lúc nào sẽ tỉnh mộng.

Lâm Trí quay đầu liếc cô một cái, giờ phút này, vẻ mặt của cô thật yên tĩnh làm anh nhớ lại tình cảnh trước kia.

Anh ngồi ở phi trường bao người qua lại đợi cô để cùng nhau đến Mỹ gặp Thù Thành, qua thật lâu mới nhìn thấy cô xách rương hành lý chạy tới, mặc một chiếc áo khoác bằng vải màu ka-ki, kiểu dáng trẻ trung mà đỉnh đặc, làm nổi bật khuôn mặt trầm tĩnh giống như ngọc của cô, đứng trong đám người xa xa nhìn lại lại có một loại cảm giác thanh thuần thoát tục lại cô liêu.

Anh và cô dù sao cũng không phải ngay từ đầu đã luôn đối chọi gay gắt như vậy, có một đoạn thời gian, bọn họ thậm chí đã là bạn bè. Khi đó bọn họ vẫn còn ở thành phố X, nơi đó có bờ cát trắng với biển xanh, anh cùng hai vợ chồng bọn họ thường xuyên ra biển, xuất phát từ lúc giữa trưa, mãi đến khi ánh chiều tà nhuộm vàng mặt biển xanh biếc mới trở về.

“Két” một tiếng, ô tô đột nhiên dừng lại.

Liên Sơ giật mình, quay đầu lại, đang muốn mở miệng hỏi thăm.

Anh nghiêng người, nụ hôn rơi xuống môi cô.

16. Chương 18: Đêm Nguy Hiểm (hạ)

Đầu óc Liên Sơ “Oanh” một tiếng đột nhiên trống rỗng, đợi đến khi cô kịp phản ứng lại liền cảm giác được nụ hôn đang tham lam trần trọc ở môi mình, máu nóng trong người cũng nổi lên. Cô lập tức dùng hết sức lực đẩy anh ra, hai người gắt gao đối mặt một giây, anh hung hăng nhìn thẳng vào cô chòng chọc, sắc mặt cũng tái nhợt đến kinh người. Liên Sơ nhanh chóng xoay người mở cửa nhảy xuống xe.

Lâm Trí rất nhanh đã đuổi kịp cô, kéo cô lại từ phía sau, sau đó ép cô dựa vào thân xe, lần người tới, thân thể nam tính sít sao dán chặt cô.

Liên Sơ dùng sức tát một bạt tai, nghiêng răng nói: “Lâm Trí, anh con mẹ nó vậy là có ý gì?”

Trong nháy mắt không khí trở nên cứng lại, anh buông cô ra, trong mắt xẹt qua một tia bối rối, tàn nhẫn, “Kỳ Liên Sơ, cô con mẹ nó còn giả bộ thánh nữ cái gì?!”

Liên Sơ đẩy anh ra, không nói câu nào đi thẳng về phía trước.

Anh ở phía sau châm chọc một câu: “Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, ai không biết còn tưởng cô là liệt nữ trinh tiết.”

Liên Sơ quay đầu lại, “Vậy anh muốn làm gì? Thử xem có phải tôi là dâm phụ giống như anh nghĩ không?”

“Chẳng lẽ cô còn không phải?”

“Đúng thì thế nào? Đừng quên tôi là vợ người bạn tốt nhất của anh.”

Về mặt Lâm Trí đột nhiên cứng ngắc, một lát sau lại thành xấu hổ, sau đó giận dữ quát: “Cô còn dám nhắc tới cậu ta? Cô vẫn còn mặt mũi ở chung một chỗ với Thù Thành!”

Liên Sơ lạnh lùng đáp: “Chuyện này không khiến anh phải quan tâm.”

Lâm Trí cười nhạt nói: “Đúng vậy, cô có bản lĩnh, có thể đem đàn ông đùa giỡn vòng vòng, điểm này tôi phục cô, bất quá tôi càng phục cô có thể phản bội Thù Thành, nếu là con người sẽ không ai làm chuyện như cô được.”

Liên Sơ mặt hơi biến sắc, sắc mặt tái đi.

Lâm Trí lại tiếp tục: “Cô không phải không biết cậu ấy đối với cô thế nào? Vì để cho cô và mẹ cô có được cuộc sống tốt hơn, cậu ấy bỏ qua sự nghiệp chạy đi làm ăn, kiếm được chút tiền, cô lại cho là tiền dễ kiếm sao? Cô có biết để lấy được một đơn hàng phải bỏ ra bao nhiêu phần công sức? Phải nịnh bợ lấy lòng bao nhiêu kẻ mà cậu ấy vốn dĩ xem thương nhất? Thù Thành vốn là người rất cao ngạo, nhưng lúc theo tôi, những việc mà người làm ăn nên làm cậu ấy cũng làm rồi, chỉ trừ một việc – cậu ấy tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với cô, cái chuyện gặp dịp thì chơi ấy cậu ấy cũng không làm.

Còn cô đã làm được gì nào? Lúc anh ấy đang bị ngồi tù ở Mỹ, cô lại hồng hạnh xuất tường, tòa án chuẩn bị tuyên bố cô lại chạy theo trai. Cô có biết tại sao cậu ấy có thể ra khỏi nhà lao sớm như vậy không? Cô có biết cậu ấy đã chịu bao nhiêu nguy hiểm? Nghe nói cô chạy về thành phố Đồng làm cảnh sát, cậu ấy vì muốn sớm được ra ngoài để bảo vệ cô mà đã mua chuộc luật sư đe dọa nhân chứng.”

Liên Sơ đột nhiên lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, “Không, chuyện này không thể nào.”

Lâm Trí nghiêng răng cười lạnh nói: “Cô cũng cảm thấy không thể nào phải không? Bù Thù Thanh ấy mà, tôi sống đã hơn 30 năm rồi nhưng chưa từng thấy một ai chính trực và nguyên tắc được như cậu ta, kết quả chỉ vì cô mà cậu ấy từ bỏ tất cả. Nếu như chuyện này bị tòa án lật ra, có lẽ cả đời này cậu ấy chỉ có thể sống trong ngục giam của Mỹ.

Hừ, kết quả đâu? Kết quả cậu ấy chịu đựng trăm cay nghìn đắng để được trở lại bên cạnh cô lại đổi lấy bị cô hoàn toàn phản bội.”

Cả người Liên Sơ run rẩy gần như không đứng nổi nữa.

Thù Thành, Thù Thành...Cái tên này khiến cho nước mắt của cô lại rơi xuống như mưa.

Ánh mắt Lâm

Trí nhìn cô đầy phức tạp, chậm rãi nói: “Kỳ Liên Sơ, nếu cô còn chút lương tâm, hãy thu xếp thật tốt đi. Hoặc là triệt để rời khỏi Thù Thành, còn không thì hãy toàn tâm toàn ý sống cùng cậu ấy đến hết đời, đừng cấu kết với gã đàn ông kia làm tổn thương trái tim của cậu ấy nữa.”

Liên Sơ ngẩng đầu hỏi: “Anh nói cái gì?”

Nét mặt Lâm Trí hiện lên nụ cười giễu cợt: “Tôi nói gì không phải cô không hiểu? Kỳ Liên Sơ, đừng tiếp tục chơi trò đó nữa, nếu không cậu ấy thực sự bị cô chơi đùa đến điên rồi.”

Trong chớp mắt, tất cả đều được sáng tỏ _____

Thì ra Thù Thành đã tìm được Dạ Nhiên từ sớm. Ngày hôm đó, lúc cô tìm gặp Dạ Nhiên, anh đã đợi sẵn ở gần đó.

Ngày đó, lúc nhìn thấy cô xuất hiện ở đó anh có tâm trạng gì?

Cô nhớ tới ánh mắt chịu đựng kiềm chế của anh mấy ngày qua, nhớ tới ánh mắt nóng như lửa đốt ... Liên Sơ cố gắng hít một hơi, kiên cường hỏi: “Hôm nay thì sao? Anh mấy muốn làm gì?”

Lâm Trí nhìn cô một lúc lâu, chậm rãi lắc đầu: “Tôi không biết, trời mới biết cậu ấy sẽ làm là chuyện gì?”

Liên Sơ đột nhiên nhắm mắt lại, lúc sau, mở ra, nhanh chóng chạy tới đầu đường ngăn một chiếc xe taxi lại rồi đi mất.

Lâm Trí lẳng lẳng nhìn bóng xe biến mất, đứng nguyên tại chỗ thật lâu, sau đó chậm rãi trở lại chiếc xe của mình.

“Cô muốn đến chỗ nào?” Tài xế taxi hỏi.

“Đường Vĩnh Thanh.” Liên Sơ đáp lại.

Cô lấy điện thoại di động ra, khẽ cắn răng, gọi cho Thù Thành, trống ngực đập liên hồi... Quả nhiên là không gọi được.

Trong nháy mắt, cô gần như muốn điên rồi. Thù Thành, anh thật sự đi làm chuyện kia?!

Lát sau, cô lại cầm điện thoại di động lên, tìm số của Dạ Nhiên, gọi tới.

Bên ngoài truyền đến một loạt tiếng đánh nhau ầm ĩ, sau đó là tiếng thủy tinh vỡ, còn có người mắng: “Gặp quỷ! Hắn chạy ra ngoài rồi! Mau đuổi theo!”

Sau đó là một trận tiếng bước chân dồn dập.

Trong đêm tối, Khê Đình không nhìn được phát run, dùng sức siết chặt điện thoại di động trong tay, 20 phút, đã được 20 phút chưa?

Chiếc di động Dạ Nhiên để lại cho Khê Đình chỉ có một số điện thoại liên lạc duy nhất: Liên Sơ. Chẳng qua là, cô chưa từng chủ động gọi tới.

Đột nhiên, chiếc điện thoại đã im lặng ba năm lại vang lên.

Người áo đen cuối cùng đang chạy ra cửa đột nhiên quay đầu lại.

Hẻm phía sau của quán cà phê, Khê Đình ra sức chạy, hét vào chiếc điện thoại đang nắm ở trong tay: “Dì Liên Sơ _____”

Di động trên tay đột nhiên bị một chưởng đá bay, rớt xuống mặt đất vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Chính cô bé cũng bị kéo lại lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã nhào, vừa quay đầu lại đã thấy một bóng đen đang tiến lại ép chặt mình. Cô bé đang định thét lên liền bị người đó dùng một tay kẹp vào cổ xách lên khỏi mặt đất, cô bé liều mạng đá chân giãy giụa, sau đó dần dần không thở nổi.

Chợt từ sau lưng bóng đen lại xuất hiện một bóng người cao lớn, vừa vung tay, người đàn ông đang xách cô bé lên như tờ giấy kia đã bị ngã nhào xuống đất, cô bé cũng “phịch” một tiếng bị ném xuống mặt đất. Bóng người kia bước tới gần, là một người đàn ông cao lớn, anh ta ấn xuống cổ của cô bé, trầm giọng nói: “Không có việc gì.”

Trái tim cô bé chợt buông lỏng, thấy hoa mắt rồi bị ngất đi.

Liên Sơ dùng tốc độ nhanh nhất tới được quán cà phê, hiển nhiên đã có người vào trước. Cửa hàng ở lầu một, phòng ngủ ở lầu hai, một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là dấu vết của trận đánh nhau, còn có vài nơi là dấu đạn bắn.

Chỉ là, từ trên xuống dưới không có một bóng người.

Cô nghĩ tới tiếng thét chói tai đầy thê lương của Khê Đình vừa nãy, trong lòng đột nhiên rối loạn thành một đoàn.

Cô nhảy ra từ cửa sổ đã bể tan tành, chạy dọc theo con hẻm nhỏ ở sau nhà.

Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn bước lại từ đối diện.

Chậm rãi đến gần.

Đó là một người đàn ông cao lớn, trên vai còn vác một cô gái nhỏ bị hôn mê.

“Thù Thành...”

Anh không nói một lời, ánh mắt dừng lại trên người cô, nét mặt không đổi, ánh mắt như một hố sâu lạnh lẽo.

Cô xem xét vết thương trên mặt Khê Đình, lại nhìn xuống Thù Thành, trong lồng ngực bị ngạt thở như muốn nổ tung lên, cổ họng khô khản lắm mới phát ra được giọng nói khàn khàn: “Anh xử lý hắn thế nào?”

Anh vẫn im lặng không nói gì, một cổ áp lực rét lạnh, tàn độc phát ra bốn phía.

“Anh... Giết hắn rồi?”

Giọng nói của anh trầm thấp: “Phải thì thế nào?”

Liên Sơ sụp đổ quỳ rạp dưới đất: “Tại sao tại sao tại sao? Bùi Thù Thành, anh khốn kiếp!! Sao anh phải vì em mà giết người. Anh còn chê em nợ anh chưa đủ nhiều có phải không? Anh còn chê cuộc sống của em trải qua chưa đủ khổ phải không? Anh muốn cái mạng này của em phải không? Anh cứ lấy đi là được rồi! Khốn kiếp, khốn kiếp, sao anh phải làm như vậy? Em yêu anh, em yêu anh, cái này còn chưa đủ sao? Anh lại nhất định phải dùng máu của người kia mới rửa được oán hận ở trong lòng.”

17. Chương 19: Anh Hận Em Một Chuyện

Trong mắt Thù Thành nổi bão, qua hồi lâu, đánh giọng nói: “Liên Sơ, đứng lên!”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chưa đầy vẻ quật cường, tuyệt vọng và bất đắc dĩ, “Làm thế nào bây giờ? Nên làm thế nào bây giờ?”

“Đứng dậy, đến chỗ anh.”

Cô vẫn không nhúc nhích: “Anh đi đi, để em xử lý chuyện còn lại.”

Nét mặt Thù Thành khê động, ánh mắt bình tĩnh nhìn sắc mặt lộ vẻ sầu thảm của cô, sau một lúc lâu, nói: “Anh rất muốn giết hắn ta, nhưng lần này không phải anh.”

“Cái gì?” Ánh mắt Liên Sơ đột nhiên sáng lên.

“Anh vẫn cho người giám thị hắn, kết quả lại phát hiện số người muốn lấy mạng hắn cũng không ít. Vừa rồi hắn đã trốn ra từ cửa sau, chẳng qua là, hiện tại có bị người ta đuổi kịp không thì anh cũng không thể nói chính xác.”

Liên Sơ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chạy tới bắt lấy cánh tay anh: “Có thật không?”

Thù Thành nhìn đôi mắt sáng ngời đầy cố chấp của cô, mặt không có biểu cảm gì nói: “Cái người này, em vui mừng cái gì? Vì anh không giết người? Hay là hắn chưa chết?”

Cô ôm cổ anh, vừa như muốn khóc vừa bật cười: “Khốn kiếp khốn kiếp, anh làm em sợ muốn chết!”

“Làm sao bây giờ? Có muốn anh đi xem thử một chút xem hắn còn sống hay đã chết không?”

Liên Sơ ngó ra, trầm mặc hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Thôi, mỗi người đều có số mệnh của mình.” Cô nhìn sang Khê Đình trong ngực anh, “Chúng đi đưa Khê Đình đi bệnh viện trước đã.”

Đến lúc này, khóe môi nghiêm nghị lạnh lùng của Thù Thành mới khê cong lên. Anh không nói chuyện, xoay người đi về phía đầu ngõ.

Liên Sơ giật mình, chạy theo phía sau anh. Lúc chuẩn bị rời khỏi con hẻm, bước chân của cô dừng lại, không nhìn được quay đầu lại liếc mắt nhìn, con ngõ nhỏ hẹp dài, sâu thẳm giống như không có điểm tận cùng.

Bác sĩ giúp Khê Đình kiểm tra toàn diện, kết quả không có gì đáng ngại, chỉ là bình thường thân thể của cô bé cũng đã rất yếu, lại bị chút ngoại thương và kích thích cực độ nên tạm thời hôn mê. Đêm đó, Khê Đình phải ở lại bệnh viện quan sát một hôm.

Phòng bệnh mới mà bọn họ an bài là phòng bệnh VIP của bệnh viện, thật ra thì có hai phòng ngủ và một phòng khách. Sau khi thu xếp cho Khê Đình xong, hai người đi đến một gian phòng khác để nghỉ ngơi.

Lúc này đã là ba giờ sáng, thân thể Liên Sơ mệt mỏi tựa vào ghế sa lon lại không hề thấy buồn ngủ. Thù Thành đứng ở ngưỡng cửa nói chuyện với bác sĩ điều trị vài ba câu sau đó mới vào phòng. Liên Sơ thấy anh, lập tức từ ghế sa lon đứng lên.

Hai người trầm mặc đối mặt nhau trong chốc lát, Liên Sơ ngăn lại sự thấp thỏm trong lòng, lên tiếng trước: “Thù Thành, ngày đó em đến gặp hấn chỉ là muốn thuyết phục hấn rời khỏi thành phố A, anh đừng hiểu lầm.”

Ánh mắt của anh bình tĩnh hỏi lại cô: “Tại sao?”

Dưới ánh mắt của anh, cô dần dần lấy lại vẻ thản nhiên: “Bởi vì...Em không muốn những chuyện đã qua ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta bây giờ.”

Bên trong phòng yên tĩnh lại, qua một lúc lâu, Thù Thành chậm rãi nói: “Liên Sơ, có một số việc không phải em muốn để nó qua là qua được, trốn tránh không phải là cách, em có biết thân phận của Đỗ Đình hiện tại là gì không? Còn nữa, hấn đang làm những việc gì?”

“Những việc đó em chẳng thêm quan tâm!” Liên Sơ đột nhiên lớn giọng cắt đứt lời anh, cố chấp nói: “Thù Thành, em chỉ quan tâm anh.”

Thù Thành tiếp tục trầm mặc, Liên Sơ tiến lên trước một bước dán chặt vào ngực anh: “Em sợ nhất chính là xảy ra chuyện như vừa rồi. Lâm Trí nói cho em biết chuyện của anh ở Mỹ, Thù Thành, đừng vì em mà làm những chuyện ngốc nghếch thế nữa, Em sợ chuyện thế này, thật sự rất sợ.”

Đúng vậy, anh biết cô thật sự rất sợ.

Anh chưa từng thấy qua dáng vẻ cô suy sụp không khống chế được như vừa rồi, giọng điệu của cô còn vương nước mắt. Vài năm qua, đây là lần đầu tiên anh chân chính xác nhận được tình cảm của Liên Sơ đối với mình. Một khắc kia, trong lòng anh cảm động không nói nên lời.

Trong nháy mắt đó anh thậm chí đã nghĩ: cô ấy nói cũng đúng, chuyện qua rồi cứ để nó qua đi, cô ấy đã trở lại bên cạnh mình, đó là nguyện vọng của cô ấy, còn có chuyện gì không thể đáp ứng được đâu?

Nhưng giờ phút này khi tỉnh táo lại anh lại phát hiện ra một nghi vấn nặng nề, thái độ của Liên Sơ thay vì nói là thật sự để xuống không bằng nói là cố ý trốn tránh để lãng quên. Cô ấy không phải là kẻ mềm yếu, năm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khiến cô ấy không thể nói ra sự thật? Cô ấy cũng không phải là một cô gái lạm tình, rõ ràng vẫn thích anh, vậy tại sao lại đồng ý ở chung một chỗ với người đàn ông khác? Còn nữa...Dáng vẻ thống khổ và bất lực của cô vừa rồi là bởi vì anh, hay là bởi vì bản thân mình cùng với người đàn ông kia?

Do dự thật lâu, Thù Thành chậm chạp hỏi: “Liên Sơ, em có tức giận không?”

“Gì cơ?”

“Anh gạt em, theo dõi em và hành tung của hấn, em có cảm thấy anh không tin tưởng và tôn trọng em không?”

Liên Sơ sững sờ: “Không, không có.”

“Tại sao lại không?” Anh ép hỏi.

“Em...” Cô không khỏi có chút hoảng hốt và cứng họng.

“Có phải bởi vì vốn dĩ em gặt anh quá nhiều chuyện, cho nên nghĩ rằng việc anh nghi ngờ em cũng là việc nên làm không?”

Liên Sơ chu môi, không thốt nên lời.

Thù Thành chăm chú nhìn ánh mắt của cô, “Nói cho anh biết, Liên Sơ, mau nói chuyện này cho anh biết.”

Giọng nói của anh ôn hòa, trầm thấp khiến cho người ta cảm thấy ấm áp lại tin tưởng, khiến cho người ta không tự chủ được muốn nghe theo. Cô giật giật môi, trong cổ họng lại không thể thốt ra lời nào... Những xác chết kia, dòng sông kia, những lựa chọn, những nụ cười dữ tợn, còn có, trong mờ mịt, một người đàn ông không ngừng luật động trong cơ thể cô trước lúc cô bị hôn mê... Cổ họng đau rát, cô muốn dùng sức mở miệng nhưng lại có cái gì đó gắt gao chặn lại cổ họng của cô khiến cô không thể phát ra được âm thanh cũng không dám dùng sức.

Thù Thành quan sát từng điểm từng điểm biến hóa trên mặt cô, nhìn vẻ thống khổ, vùng vẫy và vằn vẹo khác thường trong ánh mắt của cô, nhìn giọt nước mắt bị ép chực trào ra trong mắt cô, trái tim không khỏi chìm xuống. Chuyện này có lẽ còn nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng, cho đến giờ vẫn giống như ác mộng quấn lấy cô, khiến cô không có cách nào mở miệng, cũng không muốn mở miệng. đi_ên_đàn_l_ê_quý_đ_ôn

Anh chậm chạp nói: “Được rồi, không cần tự ép mình, từ từ nói cho anh biết cũng được, bất cứ lúc nào em muốn.”

Cô ngơ ngàng nhìn anh, không thể nói gì.

Anh nhẹ nhàng tiến lên một bước ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Liên Sơ, đừng lo lắng nữa.”

Có lẽ, cuộc sống luôn có những bí mật không muốn nói ra, luôn có những nỗi khổ không có cách nào chia sẻ cho người khác. Nhưng mà, Liên Sơ, anh không cho phép.

____ Cứ giao cho anh, nếu em khó để hạ quyết tâm, em khó có thể mở miệng, vậy thì hãy để anh dùng phương thức của mình đi tìm hiểu chân tướng.

Cô đột nhiên ôm chặt anh khóc thành tiếng: “Em nói, Thù Thành, em nói.”

Ánh mắt Thù Thành run rẩy, ổn định tinh thần, trấn định nói: “Được, Liên Sơ, từ từ nói.”

Đáy lòng như mở ra một cái miệng nhỏ, những chuyện cũ lộn xộn, dữ dội không có cách nào ngăn được trào ra.

Bắt đầu từ đâu đây? Bắt đầu từ... Cái việc đâm sâu trong lòng bọn họ đi.

“Đỗ Đình... Hắn có một cái tên khác gọi là Dạ Nhiên, là con nuôi của ông trùm buôn thuốc phiện ở thành phố Đồng – Dạ Hiên, cũng là nội gián do Dạ Hiên cài vào trong cục cảnh sát. Có một ngày, em nhận được một cú điện thoại báo án tố cáo rằng ở hộp đêm Bắc Hồ đường Long Vực có người tụ tập hút thuốc phiện công khai...”

Theo lời kể của cô, chuyện năm đó dần dần được tái hiện lại, gương mặt của Thù Thành cũng theo lời kể của cô mà vằn vẹo như gang.

“...Chờ em đến được nhà hàng kia mới phát hiện, đó cũng chỉ là một cái bẫy do Dạ Nhiên bày ra... Hắn cho em một cơ hội lựa chọn, heroin số 7 với độc tính mạnh nhất, hoặc là... một viên thuốc kích dục có công hiệu mạnh... Em chọn về sau, thật xin lỗi, Thù Thành, em đã chọn về sau!” diên_dan_le_quy_don

18. Chương 20: Đoán Xem, Anh Yêu Em Nhiều Bao Nhiêu

Ánh mắt Thù Thành nhìn cô từ từ trở nên mềm mại, nụ cười chua xót đến khó tả: “Anh thừa nhận, anh khẳng định không thể quên được chuyện này, anh là một người đàn ông, chuyện này thực sự khiến anh cực kỳ khó chịu, nhưng hết thảy so với việc bị em phản bội thì có là cái gì?”

Liên Sơ im lặng nhìn anh, chờ dần mất một lúc mới đột nhiên tiến lại ôm chặt lấy anh.

Âm thầm rơi lệ, nước mắt thấm ướt vạt áo của anh, ướt sũng.

Thù Thành dịu dàng ôm lại cô, đôi mắt từ từ nhắm lại.

Không biết là bao lâu, có lẽ chỉ là một khoảnh khắc, cũng có thể kéo dài đằng đẳng suốt mấy năm.

Anh không có tiếng động hỏi: “Hiện tại thì thế nào? Không phải hấn vẫn còn giữ lại những thứ đó để uy hiếp em chứ?”

Thân thể trong ngực anh khê cứng đờ, “...Không có, hấn đã đưa hết những thứ đó lại cho em rồi.”

Thù Thành cũng khê cứng người lại.

Cô nhẹ nhàng thoát ra khỏi ngực anh, điều chỉnh lại suy nghĩ của mình nói: “Trong khoảng thời gian tiếp xúc với hấn, em đã từ từ thăm dò được tình hình nội bộ trong tổ chức bọn họ. Cha nuôi của Dạ Nhiên Dạ Hiến không chế được một xưởng gia công sản xuất ma túy lớn ở dưới lòng đất, thực tế, hấn chính là “Dạ Ca” – người đã sát hại ba của em năm đó.

Sắc mặt Thù Thành nhất thời trở nên nghiêm nghị.

Liên Sơ nói tiếp: “Hấn nhận ra em, cũng biết em đã nhận ra hấn, Hấn chuẩn bị sẵn một cái bẫy dụ em nhảy vào, nếu em không nhảy, kế hoạch của chúng ta chắc chắn sẽ bại lộ...Ngày em đi, tình hình hôm đó nguy hiểm cực kỳ, Dạ Nhiên bất ngờ ra tay cứu em, hấn bị Dạ Hiến đánh gãy tay chân...Sau đó, Dạ Hiến cũng chết.

Thù Thành, Dạ Nhiên mặc dù đáng hận, nhưng dù sao hấn cũng đã cứu em. Hơn nữa, hấn hiện tại chẳng khác gì một tên tàn phế, cũng coi như là bị trừng phạt. Cho nên, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, em cũng không cần so đo nữa. Thù Thành, anh cũng phải để cho tất cả trôi qua, có được không?”

Thù Thành không trả lời cô, chỉ hỏi lại: “Hôm đó có phải chính là ngày anh nhận được cuốn băng ghi hình?”

Sắc mặt Liên Sơ khê biến, nhỏ giọng đáp: “...Vâng.”

Ngực Thù Thành đột nhiên đau nhói cứ như bị một loại vũ khí sắc bén đâm thẳng vào: thì ra trong cuộc chiến này mình lại sắm vai một nhân vật như vậy – khiến Liên Sơ hoàn toàn tuyệt vọng! Cho nên, dù biết rõ ngày đó là cử tử nhất sinh(2, cô vẫn cứ đi.

Hốc mắt tự nhiên bắt đầu ê ẩm, đã nhiều năm anh chưa từng trải qua cảm giác thế này. Giờ phút này, tâm trạng của anh khó nói thành lời, không chỉ có đau lòng và phần hận, còn có áy náy, hối hận, và...ghen tỵ.

Anh đã từng thề sẽ vĩnh viễn bảo vệ người phụ nữ này, nhưng đúng thời khắc cô gặp nguy hiểm và yếu ớt nhất lại là cái gã đàn ông chết tiệt kia đứng ra bảo vệ cô.

Trong mắt Liên Sơ lộ hiện lên hốt hoảng, tiến lại ôm anh, vội vàng nói: “Không thể trách anh, Thù Thành, không thể trách anh. Anh không phải thần tiên, không thể nghĩ đến chuyện này, là tự em không nói rõ cho anh biết...”

Nhưng mà, anh nên nghĩ tới không phải sao?

Mặc dù tận mắt nhìn thấy những hình ảnh kia,

Mặc dù chính tai nghe được cô thừa nhận thực có lỗi với anh!

Bàn tay anh vuốt nhẹ tóc cô, dịu dàng nói: “Liên Sơ, em muốn hoàn toàn bỏ xuống những chuyện đã qua, cũng tốt, những chuyện đó không nhất thiết phải nhớ lại làm gì. Chỉ là, em phải đồng ý với anh một chuyện, không được có bất kỳ liên hệ bí mật gì với Dạ Nhiên nữa! Gã đàn ông kia tuyệt đối không hề đơn giản như em vẫn thấy, thân thể của hấn rất phức tạp, có một số chuyện anh vẫn chưa điều tra rõ ràng hết được, chẳng qua là anh nhất định phải cảnh báo em, người đàn ông này rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả bốn năm trước nữa.”

Liên Sơ lẳng lẳng nhìn ánh mắt anh, trầm mặc giây lát, khẳng định: “Được, Thù Thành, anh cứ yên tâm. Lần trước là do em lỗ mãng khinh thường để hấn thừa cơ lợi dụng, lần này tuyệt đối sẽ không như vậy nữa, em sẽ không để hấn có thêm bất cứ một cơ hội nào xen vào giữa chúng ta.”

Thù Thành dang tay ôm chặt lấy cô, “Được, Liên Sơ, được.”

Ngày hôm sau, tại phòng làm việc của Thù Thành.

Một người đàn ông đưa phong bì thư trên tay của mình cho Thù Thành, “Tổng giám đốc Bùi, đây là hình của mấy người hôm qua, chỉ là thân phận cụ thể còn phải điều tra một chút.”

Thù Thành gật đầu một cái: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Người đàn ông im lặng rút lui.

Thù Thành rút hình ra, lật xem từng tấm. Bởi vì góc chụp quá tối nên phần lớn đều rất mờ, chợt, tay của anh dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào tấm ảnh trên tay.

Đó là ảnh chụp một bên mặt của một người đàn ông áo đen, nét mặt cũng rất mơ hồ, chẳng qua là Thù Thành đã nhìn thấy qua ảnh của người này không chỉ một lần – chính là tên tội phạm quan trọng bị truy nã trong vụ đại án về ma túy mà Liên Sơ đã điều tra bốn năm trước: Hàn Đông.

“A _____”, một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm vẻ mặt dữ tợn phát ra những tiếng thét thê lương gần như chết.

Dạ Nhiên ngồi ở ghế sa lon đối diện nở nụ cười nho nhã ngấm ông ta, nhẹ nhàng mở miệng: “Xách lên!”

Mấy người bên cạnh đem cánh tay của người đàn ông xách ra từ thùng nước sôi.

Người đàn ông kia vẻ mặt mặt lả ngã nhào trên mặt đất, ánh mắt đờ đẫn, thân thể phát run.

Dạ Nhiên đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt ông ta, ngồi xổm xuống, mỉm cười nói: “Chú Hà, ngài nói xem ngài lớn tuổi như vậy coi là tội gì, coi như ngài chịu đựng được, bà Hà chưa chắc đã chịu được, phải không? Nói cho tôi biết Hàn Đông ở chỗ nào?”

Trong phòng bệnh, Khê Đình mở mắt ra, mờ mịt nhìn sang bốn phía, bỗng nhiên nhìn thấy Liên Sơ từ cửa bước vào, run giọng kêu lên: “Dì Liên Sơ.”

Liên Sơ mừng rỡ chạy tới: “Khê Đình, cháu tỉnh rồi! Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không được thoải mái không?”

Nước mắt Khê Đình lập tức chảy xuống: “Chú...Chú đem những người đó dẫn đi. Bây giờ chú ấy đang ở chỗ nào?”

Liên Sơ trầm mặc một lát, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô bé: “Khê Đình, đừng lo lắng, chú của cháu không có chuyện gì.”

Hai ngày sau đó, một người đàn ông vóc dáng cao gầy, vẻ mặt chán nản như chó chết chủ len lén vào một căn phòng nhỏ vắng vẻ, nhìn về bốn phía. Một người phụ nữ đột nhiên mở cửa phòng: “Hàn Đông.”

Hàn Đông một tay chế trụ cổ chị ta đẩy chị ta vào phòng, trở tay giữ chặt cửa phòng: “Đồ tiện, sao cô lại ở chỗ này? Nói, có phải là do Dạ Nhiên phái tới không?”

Người phụ nữ kia giãy giụa nói: “Không, tôi không có, tôi tới tìm anh.”

Cánh tay Hàn Đông khê buông lỏng, “Tìm tôi? Sao cô lại không bỏ đi tìm người tình cũ? Không phải cô vẫn muốn chạy sao? Dễ dàng lắm mới có cơ hội sao lại không chạy?”

Người phụ nữ kia mím môi không nói một lời.

Hắn kéo chị ta gần sát lại, cười châm chọc: “Cũng đúng, nhìn cái dáng vẻ như quỷ này của cô bây giờ thử xem, hẳn sao có thể thích cô được.”

Trên gương mặt tròn trịa của người phụ nữ kia phủ đầy những vết sẹo lớn nhỏ trông rất đáng sợ.

Hắn tiến lại gần hơn một chút nói nhỏ bên tai chị ta: “Mấy năm nay hẳn vẫn một mực tìm cô, chỉ là, ai mà ngờ được một Ngu Nhan xinh đẹp ngày xưa thế mà bây giờ lại biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này chứ?”

Người phụ nữ nhắm chặt hai mắt cúi đầu trầm mặc, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Hàn Đông khe khẽ thở dài một hơi, dịu dàng lau nước mắt giúp chị ta, sau đó hung hăng chuyển xuống dưới xé rách váy chị ta, vươn tay sờ vào đỉnh núi no đủ đang đứng thẳng của chị ta, thở dài nói: “Cũng may là, thân thể này vẫn còn đẹp như vậy.”

Hắn hai ba bước đã lột sạch chị ta, ánh mắt tham lam quét dọc từ trên xuống dưới thân thể như miếng ngọc trắng nõn nà này đánh giá một phen, sau đó vội vàng đẩy ngã chị ta xuống mặt đất, mở rộng hai chân, động thân tiến vào.

Hắn vừa điên cuồng luật động miệng vừa hỏi: “Ti tiện, có làm cô sướng không?? Nói nghe một chút xem rốt cuộc là tôi tốt hay là tên họ Dạ tốt? Nghe nói ở trên giường tên họ Dạ đó không ai địch nổi, phàm là phụ nữ đã bị hắn dùng qua không có ai là không một lòng quy phục hắn. Cô nói có đúng không?”

Ngu Nhan vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, sắc mặt như tro tàn.

Hắn lại tát chị ta một cái, “Mẹ, còn giả bộ như sắp chết làm cái gì! Bị họ Dạ chơi cô cũng có dáng vẻ như sắp chết này?”

Thấy Ngu Nhan không nói một lời, hắn chợt rút ra, đứng dậy, túm lấy tóc chị ta kéo chị ta ngồi dậy từ trên mặt đất, đè mạnh vào phía hạ bộ của mình, quát lên: “Không hé răng CMD liền ngậm chặt cho lão tử.”

Ngu Nhan nhục nhã quay mặt đi.

Hắn lại đem mặt chị ta kéo lại gần, “Sao vậy? Không muốn? Trước kia không phải cô cũng phục vụ lão chó già kia như vậy à! Ti tiện, thật CMD ti tiện, cả hai cha con đều phục vụ rồi. Cô còn bảo tôi đừng nói cho tên tiểu tử kia biết, ngu xuẩn, chẳng lẽ cô còn nghĩ rằng Dạ Nhiên lại có thể vì một đứa kĩ nữ như cô mà tiếp tục trở mặt với cha hắn?”

Ngu Nhan đột nhiên mở mắt đẩy hắn ra, “Đủ rồi, Hàn Đông, đủ rồi! Tôi tới tìm anh là muốn đi theo anh, nếu anh vẫn còn có tôi, tôi sống chết cũng theo anh, nếu anh không cần tôi, cũng cho tôi một câu trả lời thẳng thắn! Nếu anh vẫn chưa thấy yên tâm thì cứ giết tôi mà diệt khẩu.”

Hàn Đông sững sốt, một lát sau mới mờ mịt hỏi lại một câu: “Theo tôi?”

Ngu Nhan nhỏ giọng nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao?”

Ngu Nhan trả lời: “Tôi tự nguyện.”

Hàn Đông nâng mặt chị ta lên, xuyên thấu qua những vết sẹo dữ tợn đáng sợ kia, giống như lại thấy được khuôn mặt quá mức thản nhiên với nụ cười nở rộ như đóa hoa bách hợp, “Không phải cô hận tôi sao, tôi khiến cô trở thành cái bộ dáng này?”

Ngu Nhan ngược mắt nhìn hắn: “Hận! Chẳng qua là tôi vẫn tự nguyện.”

Hàn Đông không nói gì thêm nữa, lẳng lẳng nhìn cô im lặng không nói gì.

Liên Sơ giúp Khê Đình thay xong bộ quần áo mới, xoay đi xoay lại một vòng mới hài lòng nở nụ cười nói: “Khê Đình thật xinh đẹp, cô bé xinh đẹp của chúng ta xuất viện rồi.”

Khê Đình nhìn bộ váy mới trẻ trung, hoạt bát mặc trên người mình và một đôi giày rất dễ thương, gương mặt cũng không nhịn được mà hiện lên vẻ hưng phấn, ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên cô bé được mặc váy nha, “Dì Liên Sơ, nếu chú nhìn thấy liệu có thể bị hù dọa đến nỗi giật mình không?”

Nụ cười trên mặt Liên Sơ khẽ thu lại, cô ngồi chồm hồm xuống dịu dàng nói: “Khê Đình, hiện tại chú ấy không thể tới đón cháu ngay được, cháu về nhà với cô, ở lại nhà cô một thời gian trước đã.”

Nụ cười trên mặt Khê Đình biến mất, kinh ngạc hỏi: “Chú đâu? Sao chú ấy lại không đến thăm cháu được?”

Liên Sơ do dự một lát, trả lời: “Hiện tại chú của cháu đang có việc, tạm thời không thể tới gặp cháu. Khê Đình về nhà với dì Liên Sơ được không? Dì tiếp tục dạy cháu chơi chìa khóa Khổng Minh.”

Khê Đình trầm mặc một lúc lâu, hỏi lại: “Dì Liên Sơ, có phải chú đã chết rồi không?”

Liên Sơ á khẩu mất một lúc.

Lúc này, có người đi tới gõ cửa, hỏi: “Hai người chuẩn bị xong chưa?”

Khê Đình ngược mắt nhìn người đi tới, đó là một người đàn ông cao lớn rất đẹp trai, nhưng lại khác với chú, trên mặt chú luôn mang theo nụ cười dịu dàng, nhã nhặn, nhưng người đàn ông này trông rất nghiêm nghị, trên mặt không có lấy một nụ cười, khiến cho người ta vừa nhìn đã không nhịn được mà khấn trương, e sợ. Chỉ là, ánh mắt của chú cũng rất nhẹ nhàng, không khiến cho người ta sợ hãi.

Liên Sơ vụng trộm trừng mắt liếc Thù Thành một cái, cái người này, trước mặt đứa bé còn mặt lạnh làm cái gì.

Khóe môi Thù Thành khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười.

Liên Sơ quay đầu nhìn lại Khê Đình, nói: “Đây là ông xã của dì Liên Sơ, đúng rồi, ông xã là gì cháu biết không?”

Khê Đình gật đầu một cái: “Khôi Thái Lang(29) là ông xã của Hồng Thái Lang(30).”

Liên Sơ bật cười: “Thật thông minh, cháu cũng có thể gọi chú ấy là chú, chú Bùi. Chú Bùi mau tới đây, tới đây để Khê Đình chào hỏi một chút.”

Thù Thành khẽ nhú mày, nhưng vẫn nghe lời bước tới, chuẩn bị nói chuyện.

Khê Đình lên tiếng trước: “Cháu biết chú này, chú là người đã cứu cháu ngày hôm đó.”

Trở về biệt thự, trong đôi mắt của Khê Đình tràn ngập sự tò mò, nhưng biểu hiện của cô bé đã kìm nén rất nhiều so với những đứa trẻ khác, vẫn như cũ im lặng dùng ánh mắt đảo qua đảo lại khắp nhà.

Ai, đứa bé này thật quá trầm tĩnh rồi.

Buổi tối, Thù Thành về đến nhà lại phát hiện trong phòng an tĩnh, phòng trẻ con mới được chuẩn bị ở lầu trên lại sáng đèn.

Anh nhẹ nhàng bước lên lầu, bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm, mượt mà như những gợn nước mùa hè của Liên Sơ: “Câu chuyện này được gọi là ‘Đoán xem, ta yêu người nhiều bao nhiêu.’”

Thù Thành khẽ đẩy ra một khe cửa, chỉ thấy Liên Sơ và Khê Đình đều đang dựa vào trên giường, Liên Sơ cầm một quyển sách, Khê Đình lẳng lặng dựa vào cánh tay cô, mắt nhìn chăm chú vào quyển sách trong tay cô.

Liên Sơ đọc: “Con thỏ nhỏ màu nâu lên giường đi ngủ, nhưng nó vẫn nắm thật chặt cái tai dài của con thỏ lớn màu nâu không thả. Nó muốn thỏ lớn nghe nó nói chuyện xong.

‘Đoán xem một chút, ta yêu người nhiều bao nhiêu.’ Nó nói.

Thỏ lớn trả lời: ‘A, ta đây nhưng đoán không ra.’

‘Nhiều như vậy!’ con thỏ nhỏ nói, đem cánh tay mở ra, đang rộng hết cỡ.

Ừ, thế này quả thật rất nhiều, con thỏ nhỏ nghĩ.

‘Tay của ta đang rộng bao nhiêu ta liền yêu người nhiều bấy nhiêu.’ Con thỏ nhỏ nói.

‘Tay của ta đang rộng bao nhiêu ta liền yêu người nhiều bấy nhiêu.’ Thỏ lớn lại nói.

Đúng là rất rộng, còn thỏ nhỏ nghĩ, ta ước ta cũng có cánh tay dài như vậy thì tốt rồi.

Con thỏ nhỏ lại có một ý tưởng khác, nó chống ngược, đem chân mình gác ở thân cây, “Ta yêu người mãi đến đầu ngón chân của ta.” Nó nói.

Thỏ lớn đem thỏ nhỏ ôm lên, vắt qua đỉnh đầu của mình, “Ta yêu người mãi đến đầu ngón chân của người.”

‘Ta nhảy cao được bao nhiêu thì yêu người nhiều bấy nhiêu.’ Con thỏ nhỏ mỉm cười nhảy lên nhảy xuống.

‘Ta nhảy cao được bao nhiêu thì yêu người nhiều bấy nhiêu.’ Thỏ lớn cũng nhảy lên, nó nhảy được cao như vậy, tai cũng đụng phải nhánh cây rồi.

Đúng là nhảy quá cao, con thỏ nhỏ nghĩ, ta nghĩ ta có thể nhảy cao như vậy thì tốt rồi.

‘Ta yêu người, xa giống như từ con đường nhỏ chạy đến con sông nhỏ thế kia.’ Con thỏ nhỏ hét lên.

‘Ta yêu người, xa tới mức vượt qua sông nhỏ, lại vượt qua gò núi.’ Thỏ lớn nói.

Vậy cũng thật xa, con thỏ nhỏ nghĩ. Nó quá mệt, không thể nghĩ thêm điều gì nữa. Nó nhìn thấy lùm cây ở bên kia bầu trời đêm, không có gì xa hơn bầu trời tối om, “Ta yêu người mãi đến chỗ trăng sáng ở đó.” Nói xong, con thỏ nhỏ nhắm hai mắt lại.

‘A, nó thật sự rất xa’, thỏ lớn nói, ‘cực kỳ xa’. Con thỏ lớn đem con thỏ nhỏ đặt vào chiếc giường trải bằng lá cây. Nó cúi đầu xuống, hôn con thỏ nhỏ một cái, nói với nó chúc ngủ ngon. Sau đó, nó nằm bên cạnh con thỏ nhỏ, mỉm cười nói khẽ: ‘Ta yêu người mãi đến chỗ trăng sáng, lại từ đó trở về tới đây...’

Thù Thành nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, trở lại phòng của mình.

Qua hồi lâu, Liên Sơ bước vào phòng, nhìn thấy anh chợt vui vẻ: “Thù Thành, anh đã về rồi.”

Ánh mắt cô vẫn trong suốt giống như là năm đó vậy, như mây mùa xuân ở trên trời, như mặt nước mùa thu(31), khiến anh tự nhiên nghĩ tới những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này.

“Tới đây.” Anh nói.

Liên Sơ bước qua.

Anh tiện tay nắm được cái mũi của cô, hung dữ nói: “Liên Sơ, đoán xem anh yêu em nhiều bao nhiêu?”

19. Chương 21: Con Nối Dối

Liên Sơ vừa lau tóc vừa bước vào phòng ngủ, chỉ thấy Thù Thành đang lười biếng tựa vào đầu giường, nhìn cô đây hứng thú.

Liên Sơ hồ nghi hỏi: “Ánh mắt của anh sao lại quý dị như vậy?”

Thù Thành dang tay, “Tới đây!”

Liên Sơ ngoan ngoãn bước tới, thoải mái làm ổ trong ngực anh.

Anh vuốt ve mái tóc của cô, nhíu mày nói: “Sao lại ướt như vậy? Quay lại phòng tắm sấy lại lần nữa.”

“Không cần, em chưa từng sấy bao giờ.” Sao hôm nay anh lại có vẻ dài dòng?

“Không được, phụ nữ không thể bị nhiễm lạnh, không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến việc sinh con.”

Liên Sơ ngẩng đầu, thật im lặng nhìn anh.

Anh mạnh mẽ nhấn chặt mày lại, “Thế nào? Sợ phiền toái? Em lấy tới đây, anh sẽ giúp em thôi.”

Cô tức giận nói: “Để làm gì? Chê em không sinh nổi đứa bé?”

Bọn họ kết hôn đã nhiều năm như vậy, cô ngay cả một lần mang thai cũng chưa từng có, không phải là không thể sinh con chứ?

Thù Thành vỗ vỗ mặt cô cứ như dỗ đứa trẻ, “Cái gì mà chê hay không chê, anh chỉ là cảm thấy một nhân tài giống như em nếu không làm mẹ thì thật đáng tiếc. Em xem em đấy, xuất thân là giáo viên, giáo dục trẻ em là nghề chính nhé; lại từng làm qua cảnh sát, chắc chắn là đủ nghiêm nghị; tính cách cũng là của một đứa bé chưa trưởng thành, dẫn theo đứa trẻ đi chơi lại càng không thành vấn đề. Em nói thử coi, trên đời này kiếm đâu ra người nào thích hợp làm hiền thê lương mẫu hơn vợ của anh nữa

chứ?”

“Nhưng mà... Nếu sinh không được thì thế nào?”

Thù Thành nghiêm túc nói: “Sao có thể? Nghi ngờ năng lực của chồng em?”

Việc này cô không dám chắc à nha, “Có những người phụ nữ trời sinh đã rất khó mang thai, không chừng em cũng như vậy.”

“Nói vậy, trước kia không phải là bởi vì tránh thai?” Anh cởi bộ áo ngủ của cô, sờ một mạch từ ngực tới giữa hai chân, từ từ mở ra, nhìn hạt châu hồng nhuận ở bên trong, nói giọng khàn khàn: “Anh kiểm tra rồi, không có vấn đề, chỉ cần anh chăm chỉ hơn một chút nữa là được.”

Anh trực tiếp đánh thẳng đi vào, Liên Sơ không nhịn được rên rỉ một tiếng, nâng thân thể của mình lên để nghiêng hợp với sự tiếp xúc chặt chẽ này.

Va chạm càng lúc càng có lực, mỗi một cái, sâu đến mức gần như muốn đâm thủng cô. Anh bình tĩnh nhìn cô chòng chọc, đôi mắt rơi vào dục vọng mang theo sự mê hoặc chưa từng thấy bao giờ.

Cô không nhịn được cũng lún sâu vào, ánh mắt mỗi lúc càng mê man.

Anh thở dốc nhanh hơn, bàn tay từ phía sau đỡ lấy sau gáy hơi chút hỗn loạn của cô, khiến cô mở rộng cánh môi, đầu lưỡi mềm mại, trơn bóng mang theo mùi vị thơm mát cách anh càng gần. Trước lúc cúi đầu cuồng nhiệt dây dưa, anh nói: “Liên Sơ, đừng lo lắng, anh yêu em.”

Cô càng thêm nhiệt tình đáp lại anh, trong lòng thế nhưng càng lúc càng trở nên ảm đạm.

Kể từ lúc phải ngâm mình trong nước sông lạnh lẽo một đêm, kỳ kinh nguyệt của cô liền thay đổi thất thường. Những năm này cô lại không để ý đến thân thể của mình, cũng chưa từng nghĩ còn có thể sinh con, cũng chưa từng kiểm tra bệnh trạng. Dĩ nhiên, hiện tại có thể đi, chẳng qua là, cô mơ hồ có một cảm giác mãnh liệt, chuyện này có lẽ không được dễ dàng như vậy.

Con người càng lớn tuổi, chuyện muốn tự mình đối mình cũng càng nhiều, đặc biệt có nhiều suy nghĩ rất kỳ quái. Cô nhớ rõ mấy lời các cụ ngày xưa vẫn nói: tạo nghiệt quá nhiều.... Phúc phận có con nối dõi càng mỏng.

“Liên Sơ, Liên Sơ...” Thù Thành nhẹ nhàng thức tỉnh cô, “Làm sao vậy, trên trán cũng vã đầy mồ hôi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, hỏi lại: “Thù Thành, ngộ nhỡ em thật sự không thể sinh nổi đứa bé thì thế nào?”

Thù Thành hơi sững sờ, không nhịn được cười rộ lên: “Thật sự lo lắng vấn đề này như vậy? Không giống với phong cách của em nha, em không phải là không có tim không có phổi sao?”

Sắc mặt Liên Sơ lập tức tối sầm.

Thù Thành vội vã trấn an nói: “Được được được, là anh không đúng, khiến em bị áp lực quá lớn rồi. Thật ra thì chuyện này có gì phải lo lắng đâu? Chồng em là người có tiền, em có thể tự mình sinh dĩ nhiên là được, nhờ mà không được, cùng lắm thì chúng ta tìm người sinh hộ em.”

Liên Sơ dùng ánh mắt muốn giết người trừng anh một hồi,

Anh không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Ý của anh là chúng ta mở cô nhi viện, em muốn nuôi dưỡng bao nhiêu liền nuôi bấy nhiêu, không phải đều là người khác thay chúng ta sinh hộ đứa bé sao.”

Liên Sơ lật người chế trụ, anh nhéo mạnh một cái: “Loại thứ nhất mới là ý tưởng chân thật nhất của anh đúng không? Hiện tại em muốn tiêu diệt anh!”

Thù Thành bật cười ha hả, ôm chặt cô nói: “Lúc này mới giống bà xã của anh, cái bộ dáng đa sầu đa cảm vừa rồi không biết là của ai nữa?”

Liên Sơ hừ lạnh: “Chẳng lẽ anh lại thích dáng vẻ hung hãn, đão đẽ này của em? Không muốn thử một chút xem cái gì gọi là đa sầu đa cảm, điếm đạm đáng yêu sao?”

Anh lật người áp trụ cô, “Ngốc, có ai cười quen một con ngựa hoang tính tình cường nạnh lại nguyện ý đi cưới một con dê nhỏ không nóng không lạnh bao giờ?”

Sắc mặt Liên Sơ khê đỏ lên, nhỏ giọng mắng: “Lưu manh.”

Anh dùng sức nhéo mạnh cô một cái.

Cô bị nhéo đau, rên mạnh một tiếng, “Làm gì!”

“Nói, còn dám đoán mò nữa không? Không phải hoài nghi thể lực thì chính là nghi ngờ định lực của chồng em!”

Cô ngoan ngoãn đáp lại, “Không đoán mò nữa.”

Anh bật cười, ánh mắt dịu dàng như nước khiến ai nhìn thấy cũng phải si mê, “Bảo bối, vui vẻ một chút, không có gì quan trọng hơn chuyện này.”

Không tới mấy ngày, Liên Sơ đã sắp xếp xong vườn trẻ cho Khê Đình. Thật ra thì, với tuổi của cô bé đã sớm phải tới vườn trẻ, nhưng cô bé vẫn theo ở bên cạnh Dạ Nhiên, từ nhỏ đã không có bạn bè cùng lứa, cho nên tính tình cô bé mới trầm mặc như vậy.

Liên Sơ nhìn thấy cô bé công theo túi sách cùng cô giáo bước vào vườn trẻ, trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu, không biết Khê Đình trầm mặc hướng nội như vậy có thể dung nhập vào thế giới của những đứa trẻ khác không.

Bất quá, ai cũng có con đường mà mình phải đi, cho dù chỉ là đứa trẻ.

Liên Sơ xoay người trở lại xe của mình.

Trước khi khởi động xe, cô liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, cách đó không xa vẫn là chiếc xe hơi theo sát ở phía sau mình như cũ, cô không khỏi thở dài một hơi. Cô không thích bị như vậy, chẳng qua là, chỉ có như vậy anh mới có thể an tâm.

Dạ Nhiên lật đi lật lại mấy tấm ảnh chụp Liên Sơ đưa Khê Đình tới nhà trẻ ở trên tay, trong tấm ảnh, sắc mặt hai người cũng rất tốt, chắc hẳn là luôn được sống dưới ánh sáng mặt trời.

Ngư Minh đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của hắn, do dự hỏi: “Anh, hay là nghĩ biện pháp đem con bé tới đây?”

Dạ Nhiên ngay cả lông mày cũng không nhíu lại: “Cậu không thấy tên họ Bùi đó trông chừng bọn họ rất chặt sao?” Hắn ngừng lại một chút, khê thở dài một hơi, “Hơn nữa...Coi như đem được con bé về đây rồi thì sẽ thế nào đây?”

Ngư Minh sững sốt, hắn quả nhiên không nghĩ tới lại đến mức độ này.

Trầm mặc hồi lâu, Ngư Minh hỏi: “Vậy anh quyết định làm thế nào?”

“Những việc khác không cần phải lo lắng, trước tiên phải tìm được Hàn Đông cái đã. Tuyệt đối không thể để cho cảnh sát tìm được hắn.”

Ngư Minh nhần nhện nhưng vẫn là nhện không được hỏi: “Có phải anh sợ hấn sẽ khai ra chuyện năm đó của Kỳ Liên Sơ?”

Ánh mắt Dạ Nhiên lóe lên một cái, trầm mặc không nói.

Đúng lúc ấy, có người gõ cửa vào thông báo: “Dạ ca, Nhiếp tiên sinh đã tới.”

Dạ Nhiên gật đầu một cái, đứng dậy.

Chỉ lát sau, Nhiếp Bá Khôn bước vào. Mặc dù ông ta đã gần 60 tuổi nhưng thân hình vẫn cao lớn như cũ, ánh mắt thâm thúy, bức người, có thể loáng thoáng nhìn ra được dáng vẻ trước đây của ông ta quả thật anh tuấn.

Ông ta nhìn thấy Dạ Nhiên, ánh mắt khẽ dịu lại, “A Thành”.

Dạ Nhiên mỉm cười gọi: “Cha”.

Nhiếp Bá Khôn nghiêm mặt nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy mà con cũng không chịu nói cho cha, nếu không phải là Vũ An nói cho cha biết, không phải hiện tại vẫn chẳng biết gì sao. Rốt cuộc là thế nào? Có bị thương không?”

Dạ Nhiên lắc đầu một cái: “Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da một chút mà thôi, không muốn làm phiền cha.”

Nhiếp Bá Khôn nhìn trên nhìn dưới đánh giá hẩn một lượt, lại sờ cánh tay của hấn, thấy quả thật là không có gì đáng ngại mới thở phào một cái. Lại hỏi: “Phải rồi, rốt cuộc đã tra được ai làm chưa?”

Dạ Nhiên cười nhẹ: “Con vẫn không muốn để cha công khai quan hệ của chúng ta chính là vì lý do này. Kẻ thù của con quá nhiều, thật sự không tiện giống trống khua chiêng để lộ diện.”

Sắc mặt của Nhiếp Bá Khôn tối sầm lại, “Con trai của Nhiếp Bá Khôn ta chẳng lẽ còn phải che giấu cả đời sao? Con nói cho cha biết rốt cuộc là những kẻ nào, ta giúp con giải quyết từng đứa một.”

Dạ Nhiên lại nói: “Cũng may, những kẻ khác hầu như con đã giải quyết xong, chỉ có một gã tương đối khó giải quyết.”

“Là kẻ nào?”

“Bùi Thù Thành của tập đoàn Sở Thịnh.”

Nhiếp Bá Khôn hơi sững sờ: “Là hấn?”

Bùi Thù Thành đó mặc dù ông chỉ mới gặp qua một lần nhưng chẳng biết tại sao lại làm ông khắc sâu ấn tượng.

Dạ Nhiên để ý sắc mặt của ông ta: “Cha biết hấn?”

“Lúc công ty bọn họ mở tiệc chúc mừng cũng từng mời Đỉnh Càng chúng ta.” Nhiếp Bá Khôn hồ nghi nói: “Nhưng mà hấn không giống như là người nhúng tay vào giới này.”

Dạ Nhiên cười lạnh một tiếng: “Không nhúng tay vào giới này có thể trụ lại ở khu mỏ quặng kia sao? Đó chính là một tòa núi bạc, có khối người ở cả hai giới hắc đạo và bạch đạo đều muốn liều mạng chia chác một chén canh này.”

Nhiếp Bá Khôn gật đầu một cái: “Nói cũng đúng. Hừ, họ Bùi hấn ở thành phố Đồng có thể một tay che trời, nhưng đây chính là thành phố A đấy.”

“Cha, cha cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, họ Bùi đó cực kỳ không đơn giản, có mối quan hệ với cả hai nhà hắc đạo, nhất thiết không thể bắt dây động rừng.”

Nhiếp Bá Khôn nói: “Con cứ thoải mái đi, yên tâm ngồi chờ tin tốt của cha.”

Dạ Nhiên lại nói: “Bùi Thù Thành có thể phách lối như vậy toàn dựa vào tiền bạc thu được từ khu mỏ quặng ấy. Nhưng mà quyền khai thác khoáng sản của hấn năm sau là hết hạn rồi, năm nay thành phố sẽ công khai đấu thầu lại lần nữa.”

Nhiếp Bá Khôn vỗ vỗ bả vai của hắn gật đầu nói: “Được, cha biết rồi, bất cứ giá nào ta cũng sẽ lấy được quyền khai thác ở khu mỏ quặng này, con chờ tin tốt của cha.”

Sau khi Nhiếp Bá Khôn rời đi, Ngu Minh hoài nghi hỏi: “Anh, không phải anh nói là sợ hai cha con bọn họ sẽ liên kết lại với nhau à? Làm như vậy có phải quá mạo hiểm rồi không?”

Khóe miệng Dạ Nhiên lộ ra nụ cười chế giễu: “Liên kết nhất định là sẽ liên kết, chẳng qua là tạm thời muốn liên kết cũng không được, chúng ta nhất định phải nắm chặt thời gian, một mũi tên trúng hai con chim.”

Ngu Minh nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn, biết trong lòng hắn nhất định đã có tính toán, không khỏi thở dài nói: “Anh, vẫn là anh nghĩ chu đáo.”

Dạ Nhiên lại nói: “Bản thân họ Bùi không có nhược điểm, chỉ có cách dùng cha của hắn đối phó với hắn mới có thể khiến cho hắn ném chuột sợ vỡ bình(31).”

Ngu Minh u ám nghĩ thầm: trên người hắn rõ ràng còn có một nhược điểm lớn hơn, chẳng qua là, đó lại chính là nhược điểm chung của bọn họ, hai người kia nhất định sẽ không dùng. Nếu có người nắm được người phụ nữ này, cũng đồng nghĩa với việc khống chế được cả hai người bọn họ.

Thù Thành đặt xuống tư liệu cầm trên tay, lẳng lặng lâm vào trầm tư, mọi việc cũng chuẩn bị được tương đối, sắp tới sẽ là thời điểm phản kích toàn diện. Nhưng mà, trước chuyện này, anh phải bảo vệ tốt cho yếu điểm của mình.

Anh bật máy theo dõi lên, Liên Sơ lại xuất hiện trước ống kính.

Anh nhẹ nhàng chạm tới người phụ nữ trên màn hình, nhỏ giọng nói: “Rất xin lỗi.”

Anh biết cô không muốn như vậy, nhưng mà anh lại không có sự lựa chọn khác, lần này, anh nhất định không thể cho phép lại xảy ra bất cứ một sai sót nào với cô nữa.

Người phụ nữ trước ống kính giống như là cảm nhận được thứ gì, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Anh không nhịn được khẽ bật cười: “Người phụ nữ thông minh này, thật ra thì em đã sớm nhận ra rồi đúng không?”

20. Chương 22: Bẫy Liên Hoàn

Lúc Liên Sơ gần tan ca thì nhận được điện thoại Thù Thành gọi tới: “Bà xã, tối nay xin phép một bữa nha. Máy chiến hữu cũ tới đây, buổi tối phải cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Đi đi, nhớ đừng uống quá nhiều.”

“Yên tâm, bảo đảm không nhiều hơn nửa cân.”

Liên Sơ hừ một tiếng: “Nói được rất trơn, đừng có thừa dịp ở sau lưng em mà vụng trộm.”

Thù Thành bật cười: “Biết rõ, Bà Quản Gia.”

Liên Sơ ngập ngừng một lát, hỏi: “Phải rồi, Lâm Trí đến không?”

Thù Thành nhíu mày nói: “Cũng không biết tên tiểu tử này thế nào, mấy hôm nay hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng cậu ta.”

Liên Sơ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không tiện nói ra, nhưng cô không muốn Thù Thành và Lâm Trí vẫn tiếp tục gắn bó khăng khít như trước kia nữa.

Mặc kệ hôm đó Lâm Trí nói được đường hoàng thế nào, lúc anh ta cường hôn cô, môi lưỡi tham lam cuồng nhiệt, cùng với cơ thể tràn ngập dục vọng gắt gao chống đỡ ở cô, cô có thể cảm nhận được.

Liên Sơ dừng một lát, dịu dàng nói: “Về sớm một chút, em đợi anh.”

“Ừ.”

Tám giờ tối, Thù Thành đi vào một nhà hàng yên tĩnh và lịch sự, lên lầu hai, đẩy cửa bước vào một phòng riêng. Người bên trong vừa nhìn thấy anh lập tức đứng dậy, trong ánh mắt lạnh như sao lộ ra một vẻ hưng phấn: “Đội trưởng Bùi.”

Thù Thành không khỏi bật cười, lâu rồi không được nghe người khác gọi qua cái tên này, anh vỗ vỗ cánh tay đối phương, “Viên Ngạn.”

Viên Ngạn là bạn thân kết giao không cạn của anh, cũng không hẳn là chiến hữu. Trước kia, khi Thù Thành đảm đương chức vị đội trưởng đội đặc nhiệm thì cậu ta là phó đội trưởng. Sau đó, cậu ta thế chỗ Liên Sơ trở thành đội trưởng đội bốn của đội phòng chống ma túy. Nửa năm trước, cậu ta được điều đến thành phố A đảm đương chức vụ phó cục trưởng chi cục cảnh sát Vĩnh Thanh.

Mặc dù hai người đều ở thành phố A nhưng bình thường công việc bận rộn nên rất ít gặp, bây giờ gặp mặt dĩ nhiên là hết sức vui mừng. Sau khi trò chuyện vài câu, Thù Thành hỏi: “Viên Ngạn, nghe nói nửa năm nữa là cậu có thể thăng chức rồi hả?”

Viên Ngạn sững sờ, lắc đầu cười cười nói: “Chẳng qua là giúp thái tử luyện binh mà thôi, thăng chức tuyệt đối là cậu hai nhà thị trưởng Nhạc.”

Thù Thành nói: “Vậy cũng chưa chắc. Đúng lúc tôi có một lễ vật lớn muốn tặng cho cậu.”

“Cái gì?”

Thù Thành lấy ra một túi hồ sơ từ cặp táp của mình ném lên bàn, “Tự mình xem”.

Viên Ngạn nghi ngờ mở túi hồ sơ, lấy tài liệu trong đó ra, càng xem sắc mặt càng nghiêm nghị, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thù Thành: “Chuyện này...”

Thù Thành mỉm cười nói: “Thế nào, cái này đủ để cậu đè ép Nhạc công tử một phen chứ.”

Vài ngày sau, tất cả chuẩn bị sẵn sàng.

Chập tối ngày hôm nay, Thù Thành và Liên Sơ ăn tối xong mang theo Khê Đình ra ngoài tản bộ. Khê Đình thấy con đường mòn giữa núi cực kỳ hưng phấn, cả quãng đường đều sôi nổi đi ở đằng trước. Liên Sơ nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát của cô bé lúc này không khỏi lộ ra mỉm cười.

Bàn tay của cô bỗng nhiên bị nắm chặt có chút đau đớn, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Thù Thành sắc mặt không đổi nói: “Cả đường đều chỉ nhìn phía trước, không liếc mắt nhìn sang bên cạnh một cái.”

“...”

Người này, còn ghen với cả đứa trẻ nữa đấy? Liên Sơ thỏa mãn yêu cầu của anh, khinh bỉ liếc anh một cái.

Thù Thành không nhịn được bật cười, quay lại nói vào việc chính: “Liên Sơ, mấy ngày nữa chính là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta rồi.”

Liên Sơ thở dài: “Đúng vậy, thất niên chi dương(33) – sau bảy năm là ngựa già rồi.”

“Anh có một món quà muốn tặng cho em.”

“Đồ tốt sao?” Thù Thành ít khi tặng quà cho cô, nhưng mà chỉ cần ra tay chính là đất đến dọa người. Ai, nói anh có đặc tính của nhà giàu mới nổi thật đúng là chẳng oan uống anh.

Thù Thành cười nhạt một tiếng, lấy ra một chiếc phong thư đặt vào tay cô, cô mở ra xem, thế nhưng lại chỉ là vé máy bay.

Cô nhìn điểm đến, “Đi Mỹ”.

“Đúng vậy”, trong ánh mắt dịu dàng của anh mang theo vài nét buồn bã, “Chúng ta kết hôn đã nhiều năm như vậy mà chưa từng chân chính cùng nhau du lịch được một lần, ngày mai anh phải đến Mỹ làm một số việc, em theo anh cùng đi nhé. Mọi việc xong rồi, anh sẽ tận lực theo em.”

Trong lòng Liên Sơ chợt thấy ấm áp, gật đầu một cái, “Được”.

Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “VẬY KHÊ ĐÌNH...”

“Nếu em muốn thì cứ đưa cô bé cùng đi, nếu như không muốn, anh sẽ tìm một nơi giúp chúng ta chăm sóc mấy ngày.”

Liên Sơ cân nhắc một chút, lại nói: “Vẫn là đi cùng đi, dù sao anh cũng phải đi làm việc, con bé lại có thể ở cạnh em.”

Ngày hôm sau, ba người cùng lên máy bay, bởi vì Thù Thành còn có công việc nên kế hoạch của bọn họ là tới New York trước, sau đó mới đi Toronto, Hawaii và cuối cùng là Las Vegas.

Đến New York, Thù Thành không hề vội vã làm việc mà trước là đưa bọn họ đi dạo khắp nơi một ngày. Đại lộ số 5, tòa nhà Empire State, Kinh đô điện ảnh, tượng Nữ Thần Tự Do,...Liên Sơ và Khê Đình là lần đầu tiên đến New York nên cực kỳ hưng phấn, từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối mà tinh thần vẫn phấn chấn vô cùng.

Buổi trưa, Thù Thành đưa họ đến một nhà hàng nằm ở tầng cao nhất của tòa cao ốc để dùng cơm, lúc đang ăn thì trời bất chợt đổ mưa to, nước mưa đánh vào nóc nhà bằng tấm thủy tinh trong suốt của phòng ăn văng lên từng hạt nhỏ li ti giống như là bọt nước, nhìn rất đẹp cũng rất vui tai.

Bọn họ vào ở khách sạn The Ritz-Carlton tại công viên Trung tâm của New York. Thù Thành sắp xếp để ngày hôm sau Liên Sơ dẫn Khê Đình đi dạo một vòng ở công viên Trung tâm, còn anh thì đi làm việc.

“Ngày mai nhớ đừng chạy quá xa, với trình độ tiếng anh gà mờ của em anh thật sự lo lắng.” Anh vừa nói vừa hôn xuống vành tai ngọt ngào của cô.

Liên Sơ bị anh làm cho ngứa ngáy, nhắm hai mắt lại không nhìn được đầy anh: “Biết rồi, mệt chết đi được, đừng có làm rộn nữa.”

“Được rồi, không lộn xộn, ngủ đi.” Anh thả cô ra, nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc của cô.

Ngón tay thon dài được cắt tỉa rất gọn gàng xuyên vào mái tóc của cô, vuốt ve qua lại làm cô hết sức thoải mái, chỉ một lát cô đã ngủ thiếp đi.

Thù Thành có vẻ suy tư, nhìn cô say giấc, nhỏ giọng nói: “Hôm nay có thể bỏ qua em, ngày mai tuyệt đối không được.”

Ngày hôm sau, tại số 99 đường 249 Tây New York.

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa một căn nhà ba tầng, mấy người đàn ông Châu Á lần lượt bước xuống xe, tất cả đều có thân hình cường tráng, hơi vạm vỡ. Người đứng đầu cũng khoảng bốn mươi, đi giày tây, ánh mắt hiện lên nét nhấn. Hắn nhấn vào chuông cửa, chỉ một lát sau đã thấy một người đàn ông nhỏ bé đáng vẻ lạnh lợi chạy tới mở cửa, gật đầu chào hỏi: “Anh Johnny khỏe chứ!”

Johnny dáng vẻ ngoài cười trong không cười nói: “A Tiêu à, đã lâu không gặp, gần đây theo lão Đại của các cậu đi tới chỗ nào phát tài rồi hả?”

Về mặt A Tiêu tràn ngập ý cười, đáp: “Ha ha, lão Đại thu nạp em là may rồi, em chỉ là côn đồ tép riu thôi. Đúng rồi, lão Đại và anh Thành đều ở trên đó chờ anh đấy.”

Johnny không biết “anh Thành” này là ai, chỉ biết chắc chắn đó là người đã thông qua James hẹn hắn hôm nay tới để nói chuyện làm ăn.

Johnny mang theo vệ sĩ đi vào, chỉ thấy hai người ngồi trong đại sảnh, thấy hắn đi vào, hai người đó cũng không hề nhúc nhích.

Hắn cười ha ha nhìn về phía một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đường nét sâu xa nói: “James, đặc biệt gọi tôi tới là có việc muốn làm sao?”

James nói: “Johnny, ngồi xuống lại nói.”

Johnny lúc này mới ngồi xuống, ba người vệ sĩ xếp thành một hàng đứng ở sau lưng.

James chỉ vào người đàn ông vẫn ngồi bên cạnh anh ta này giờ không nói chuyện nói: “Johnny, hôm nay gọi anh tới là muốn giới thiệu cho anh một người bạn, Bùi Thủ Thành.”

Bùi Thủ Thành? Cái tên này nghe có vẻ quen tai, chỉ là nhất thời hắn không nhớ nổi. Johnny cười nói: “Nếu là bạn của James, vậy dĩ nhiên cũng là bạn của tôi, anh Thành sau này có gì chỉ giáo xin cứ việc nói thẳng.”

Bùi Thủ Thành khẽ mỉm cười: “Chỉ giáo thì không dám, chỉ là có việc muốn được thỉnh giáo thôi.”

“Nói thử xem.”

Thủ Thành chậm rãi nói: “Khoảng năm năm trước, có phải có người muốn mua cái mạng của tôi từ tay anh?”

Johnny đột nhiên biến sắc: thì ra là anh ta!

Năm năm trước, quả thật có người từng muốn mua mạng người này từ hắn ta, lúc đó, hắn đã phái hai thuộc hạ đặc lực đi ám sát người này, không nghĩ tới lại bị anh ta xử lý sạch. Càng đặc biệt hơn chính là, cái người họ Bùi này bị nhốt nửa năm sau tự nhiên lại được thả ra vì vô tội.

Không khí trong phòng chợt khẩn trương, Thủ Thành cười nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Đừng lo lắng, không phải tôi tới đây để tính nợ cũ, chỉ là việc làm ăn.”

Sắc mặt Johnny hơi hòa hoãn, hết ngạc nhiên lại nghi ngờ hỏi: “Việc làm ăn gì?”

“Nghe nói mấy năm nay ma túy từ Mexico tràn vào nước Mỹ cũng không ít, mua một gói heroin có độ tinh khiết cao từ tay bọn họ cũng chỉ tốn 10 đô la, Johnny, buôn bán như vậy còn có cái gì để làm nữa, anh có nghĩ tới việc đổi nghề không?” Thủ Thành lấy ra một tập tài liệu đặt lên bàn, “Đây là hai mỏ khoáng sản tôi mới mua được ở Nam Phi, anh giúp tôi hoàn thành một việc, tất cả sẽ là của anh.”

Johnny khó tin nhìn anh, tiêu hóa một hồi lâu, hỏi lại: “Việc gì?”

Thủ Thành hạ giọng nói: “Rất đơn giản, năm đó ai muốn mạng của tôi, tôi liền muốn mạng của hắn.”

Johnny nhú mày lại: “Nhưng hắn lại không ở Mỹ.”

Trong mắt Thủ Thành xẹt qua một tia rét lạnh, bình tĩnh nói: “Không sao, hắn sẽ tới nhanh thôi.”

Khoảng hai giờ chiều, Thủ Thành trở về khách sạn.

Buổi sáng, Liên Sơ và Khê Đình chỉ đi dạo một lát, ăn xong bữa trưa, hiện tại đang ở trong phòng chơi máy tính.

Khe Đình không nghe hiểu tiếng Anh, Liên Sơ liền mở trang web có “Tom và Jerry”, hai người vui ở trên giường vừa xem vừa cười ha hả.

Thấy Thủ Thành quay lại, Liên Sơ đang định nói chuyện, lại thấy anh nhìn cô chăm chăm, nói: “Khê Đình, mau về phòng ngủ trưa đi.”

Cả hai chợt ngẩn người, Khê Đình nhu thuận leo xuống giường, trở lại phòng của mình.

Liên Sơ cau mày nói: “Anh làm gì vậy...Ừm...”

Còn chưa nói xong đã bị anh tiến lên, nghiêng người chặn lại.

Cô ra sức vùng vẫy, nhỏ giọng nói: “Đừng...Cửa...”

Thù Thành thuận tay kéo cô dậy, một tay ôm người cô bước ra khóa trái cửa lại, sau đó đè cô ở trên tường hôn xuống, một tay tiếp tục ôm cô, một tay vội vàng thoát ra chướng ngại giữa hai người, giữa bắp thịt rắn chắc của anh ẩn chứa dục vọng và sức mạnh như muốn nổ tung.

Cô thở dốc nói: “Sao anh lại vội vã như vậy...Ban ngày...A!”

Quần lót ở dưới váy của cô thật sự không dễ cởi, bị anh dứt khoát xé toạc ra. Lập tức, dục vọng cứng rắn của anh đột nhiên tiến vào.

“A...A...”

Cô bị anh đẩy vào đến mức dục vọng quay cuồng, đè thấp giọng nói: “Anh điên rồi à? Vội vã như vậy?”

Anh hôn xuống cổ xinh đẹp của cô, khàn giọng đáp: “Liên Sơ, biết không? Bây giờ đã hai giờ rồi?”

“Ừ, thì thế nào?”

“Ở thành phố A cũng là hai giờ, buổi tối.”

Liên Sơ đang định cười, lại bị anh đánh mạnh một cái làm cho khoái hoạt đến run lên.

Anh càng thêm mãnh liệt tiến vào, sống lưng ướt đầm mồ hôi, nhìn chăm chăm đôi mắt màu đen diễm lệ của cô, nói: “Liên Sơ, từ nay về sau, em chỉ thuộc về một mình anh là đủ rồi.”

Nửa đêm, tại thành phố A, Dạ Nhiên bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Hắn nhìn số gọi đến, “A Minh, chuyện gì?”

“Anh, vài địa điểm của chúng ta vừa rồi đột nhiên bị bao vây, bọn Hứa Khánh đã bị bắt vào, anh tạm thời lánh mặt trước đi.”

(33) thất niên chi dương: bảy năm là ngựa ngáy. Người ta thường dùng “thất niên chi dương” để ám chỉ giai đoạn đôi lứa yêu nhau hoặc cặp vợ chồng kết hôn đến năm thứ 7 như là một cái “dớp”. Nếu vượt qua được cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, hạnh phúc suốt đời.

21. Chương 23: Nếu Là Địa Ngục Của Người

Thành phố B, trên một chiếc thuyền hàng ở sông Lâm Giang.

Trong khoang thuyền, Ngụ Minh kể lại cận kề tình huống tối qua cho Dạ Nhiên: “...Trước đó không hề có một chút dấu hiệu nào, ngay cả bên phía cục phòng chống ma túy cũng không có tin tức. Tên tiểu tử tài ba họ Viên kia được điều đến thành phố A, bình thường đều giữ yên lặng, không ngờ lập tức có thể tạo ra sóng gió lớn như vậy. Mẹ nó, mấy năm tâm huyết của chúng ta coi như là bị hấn phá hủy hết sạch.”

Dạ Nhiên khẽ rũ mắt trầm ngâm: “...Viên Ngạn.”

Người này hắn biết, trước kia chính anh ta là người đã hợp tác với Liên Sơ thanh tra và tịch thu tài sản của Long Vực, sau này lại thay thế Liên Sơ đảm nhận vị trí đội trưởng đội bốn của đội phòng chống ma túy công an thành phố Đồng. Kể từ lúc anh ta được điều đến thành phố A, Dạ Nhiên đã sắp xếp người để ý anh ta.

Nói về năng lực dĩ nhiên là Viên Ngạn cũng có, bất quá cũng phải nói, anh ta có thể ở dưới tầm mắt của hắn thần không biết quỷ không hay điều tra ra được nhiều chuyện như vậy, hắn lại không tin.

“Khẳng định có người giúp hắn ở phía sau.” Dạ Nhiên nói.

“Vậy chúng ta phải người theo dõi hân.

“Ừ.”

“Anh, làm sao bây giờ? Bọn Hứa Khánh nhất định sẽ khai ra, mặc dù những việc kia chúng ta đều để Vũ An ra mặt làm, chỉ là, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất(34).”

“Thi thể của Vũ An đã xử lý tốt chưa?”

“Yên tâm, cảnh sát tuyệt đối không tìm được.”

“Được, vậy thì cứ để bọn họ tìm kĩ vào, tốt nhất là truy nã toàn quốc. A Minh, cậu hãy tạm thời tránh mặt một chút.”

“Anh, anh thì sao?”

Dạ Nhiên trầm mặc hồi lâu, nói: “Mấy hôm trước Johnny có gọi điện cho anh, muốn mời anh qua đó bàn bạc chút chuyện, anh định đi một chuyến xem thử thể nào.”

Ngư Minh gật đầu một cái: “Cũng tốt, vừa lúc đi tránh đầu sóng ngọn gió, bên này em sẽ trông nom.”

“Lúc này cậu đừng ra mặt, Nhiếp Bá Khôn sẽ giúp chúng ta coi giữ địa bàn, cậu nên chú ý động tĩnh của Hàn Đông, anh đoán, hân sắp phải xuất hiện rồi.”

Trên bãi biển Kaanapali, đảo Maui – Hawaii.

Liên Sơ và Khê Đình chơi trò rượt đuổi trên bờ cát trắng mịn giống như bạc, Liên Sơ bắt được Khê Đình đang thét chói tai, chôn đứng trên bờ cát, chỉ lộ ra cái đầu tròn trịa nho nhỏ, sau đó vẽ một con rùa trên mặt cô bé. Lúc bắt đầu, Khê Đình còn cười khanh khách, sau khi nhìn thấy dáng dấp của con rùa đen xấu xí như vậy thì không nhận được than thở muốn đứng lên. Liên Sơ cười cợt giữ lại không cho phép cô bé chui ra khỏi cát, lớn giọng kêu: “Ông xã, nhanh lên một chút, mau chụp hình cho công chúa rùa này.”

Kết quả chụp được một tấm “Công chúa nhỏ mang mặt nạ rùa”.

Khê Đình giận đến mức vốc từng vốc cát đuổi theo ném Liên Sơ, Liên Sơ trốn đông trốn tay, kết quả một lớn một nhỏ cùng nhau chạy xuống dòng nước biển màu xanh lam trong suốt óng ánh như là bảo thạch.

Xa xa, nhìn thấy một màn này, Thù Thành không khỏi mỉm cười.

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh lại vang lên. Anh nhìn số gọi tới, nhận cuộc gọi, thấp giọng nói: “Thế nào?”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Johnny: “Tối nay sẽ động thủ, anh cứ yên tâm, không có đường chạy thoát.”

Từ xa, Liên Sơ đứng giữa biển vẫy tay về phía anh mỉm cười, một nụ cười tinh khiết và trong trẻo giống như nước mặt biển ở đây. Anh cũng khẽ mỉm cười, bình tĩnh mở miệng: “Sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

Thù Thành cúp điện thoại, tâm trạng hơi lưỡng lự, chuyện này chỉ có anh tự tay làm mới có thể yên tâm, nhưng hiện tại anh lại không có lý do gì có thể bỏ lại Liên Sơ ở chỗ này cả đêm. Cô quá thông minh, lập tức sẽ nảy sinh nghi vấn.

Nếu không dẫn cô đến Mỹ, hành động chắc chắn sẽ dễ dàng hơn, nhưng mà, đang thời điểm mấu chốt này, nếu cứ để cô ở lại thành phố A một mình anh lại thấy bất an hơn, rất khó đảm bảo Dạ Nhiên sẽ không bởi vì chó cùng rứt dậu mà làm ra chuyện gì.

Cân nhắc trước sau, anh chỉ có thể chọn lựa như vậy.

Dạ Nhiên đơn độc đến đây mà không hề phòng bị, lúc trước quả thật hắn cũng chịu trọng thương, mặc dù tình trạng của hắn bây giờ không phải là phế nhân giống như Liên Sơ vẫn nghĩ, nhưng chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Anh phải làm đến mức hắn không có cách nào chạy thoát được.

Ngày hôm sau, nửa đêm, mấy chiếc xe hơi chạy trên một đường quốc lộ hẻo lánh ven bờ biển.

Trên xe, Johnny hưng phấn giới thiệu với Dạ Nhiên: “Sắp tới rồi, anh nhìn thấy chỗ đó không? Cái chỗ màu đen ấy? Chỗ đó cách xa chỗ này khoảng 70 hải lý.”

Johnny mua một hòn đảo nhỏ ở chỗ này, sau đó bí mật xây một xưởng sản xuất ma túy ở trên đảo. Hắn ta nói cho Dạ Nhiên biết xưởng sản xuất của hắn nghiên cứu ra một loại “đồ chơi mới”, tính năng vượt xa các loại ma túy tổng hợp và Katemine(35) hiện giờ.

“Anh cứ chờ rồi sẽ biết, thật sự là đồ tốt tuyệt đỉnh, nó sẽ giúp chúng ta giàu to! Làm cho bọn người Mexico đáng chết kia cũng gặp quỷ đi!”

Dạ Nhiên khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

Chẳng bao lâu, cuối cùng cũng đến bờ biển, bên bờ đậu một chiếc du thuyền, ánh mắt Johnny lộ vẻ ám hiểm, vẻ mặt tươi cười nói: “Được lắm, chúng ta lên thuyền thôi.”

Dạ Nhiên gật gật đầu, cùng hắn bước xuống xe.

Một nhóm mười mấy người bước nhanh về phía chiếc du thuyền.

Dạ Nhiên chợt rút súng ra, nhắm ngay cái ót của người trước mặt bắn một phát, não văng khắp nơi. Trong lúc mọi người còn kinh ngạc, Dạ Nhiên đã nhanh chóng đoạt lấy chìa khóa xe từ chỗ người kia.

Mọi người giơ súng lên đồng loạt bắn trả, Dạ Nhiên vừa đánh vừa lui, sườn phải đột nhiên đau nhói, bị đạn xuyên qua, hắn khẽ cong thắt lưng lùi lại vào trong xe.

Mấy chiếc xe hơi từ đường quốc lộ ven biển đuổi tới kịp, bên tai liên tục truyền đến tiếng đạn bắn vào sườn xe. Hắn khẽ gập thắt lưng, máu chảy ra ngoài, trong đầu óc lạnh lẽo của hắn hiện lên một cái tên: Bùi Thù Thành.

Kế hoạch này của Johnny vốn dĩ rất hoàn mỹ, chỉ là ánh mắt của hắn lại bán đứng hắn mà thôi. Càng đến gần bờ biển, ánh mắt của hắn càng hưng phấn _____ đó là một loại hưng phấn vì khát máu.

Dạ Nhiên suy nghĩ nửa ngày rốt cuộc cũng nghĩ ra tại sao hắn lại muốn đối phó mình: một tuần trước Bùi Thù Thành dẫn theo Liên Sơ chạy tới Mỹ, bốn ngày trước Johnny gọi điện mời mình tới Mỹ “nói chuyện làm ăn”, sau đó một ngày, chính là ba ngày trước, bên thành phố A lại gặp phải chuyện không may, còn mình chạy trốn. Người đứng sau Viên Ngạn cũng chính là hắn, đây là một cái bẫy liên hoàn được bố trí rất tỉ mỉ, mục đích là dẫn mình từng bước từng bước chui vào trong rọ.

“Bụp” một tiếng, là tiếng bánh xe bị bể truyền đến từ sau lưng.

Con thuyền nhẹ nhàng lắc lư, Liên Sơ đứng lặng trước mũi thuyền ngắm nhìn biển rộng, thế giới ban ngày chói lọi từ từ chuyển màu xanh lam giờ phút này đã biến thành một màu đen, u ám, lại giống như tản ra một loại mê hoặc khiến người ta sợ hãi.

Có người tiến lại ôm chặt cô từ phía sau, cô nhẹ nhàng nghiêng người dựa vào lồng ngực rộng rãi mà ấm áp của anh.

“Sao em lại có vẻ mất hứng như vậy? Trước kia không phải em cũng thích được ra biển sao?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì”, cô cười gượng, “Đây là lần đầu tiên sau năm năm em mới lại bước lên thuyền.”

Từ lúc tự mình thoát khỏi chiếc thuyền kia, năm năm qua, cô chưa từng bước lên boong thuyền thêm một lần nào nữa.

Đêm hôm ấy, ánh trăng tựa như băng, dòng sông xanh như lụa, một chiếc thuyền lá bị hư, quả nhiên là lạnh.

Cô hơi rụt đầu về phía sau một chút, “Thù Thành, ôm chặt em, hơi lạnh.

Chiếc xe lao nhanh ra khỏi đường quốc lộ ven biển, chiếc xe phía sau cũng bám chặt lao tới, trước mắt là đoạn sườn núi trơn trượt và bãi đá ngầm lởm chởm, cuối cùng là biển rộng mênh mông.

Sắp tới đường cùng.

Tình cảnh này nghĩ lại quả thật giống như đã từng quen biết _____

Liên Sơ lái một chiếc Fukang cà tàng lao nhanh trên đường lớn của đoạn sườn núi trơn trượt, chiếc xe vượt đã ở phía sau càng đuổi càng gần. Hắn ngồi ở ghế lái phụ kể bên chần chờ tính toán: bây giờ nên giữ cô ấy lại hay là nhìn tiếp xem cô ấy rốt cuộc có thể làm âm ỉ đến bước nào?

Tâm trạng của hắn cực kỳ vui vẻ, nhìn một bên sườn mặt của cô chăm chăm, vẫn là đường cong thanh tú mềm mại, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng... Còn có dáng vẻ nghiêm nghị bất khả xâm phạm ấy.

Nghĩ tới bữa ăn thịnh soạn sắp tới, bụng dưới của hắn lại không nhịn được nổi lên cảm giác cực kỳ khó chịu, khô nóng và căng chặt khác thường. Đợi đi, để xem lúc cô ấy nằm ở dưới thân bị mình hung hăng đâm thẳng thì sẽ có bộ dáng gì.

Có phải vẫn lạnh lùng như vậy? Cứng cỏi

như vậy? Đẹp đẽ như vậy không?

Đột nhiên, hắn thấy cô nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó nghiêng đầu nhìn phía bên ngoài cửa xe một lát, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng lộ ra một tia quả quyết mãnh liệt, đột ngột đánh tay lái, xe lập tức trượt ra khỏi đường lớn, dọc theo sườn núi trơn trượt nghiêng gần 50 độ lao thẳng xuống dưới.

Hắn nhìn cô trần trối, lạnh lùng mở miệng: “Cô điên rồi à?!”

Cô tiếp tục làm mặt lạnh, cắn răng nói: “Vịn chắc vào!”

Mẹ nó, dáng vẻ của cô lúc đó thật mẹ nó khiến cho người ta muốn phát hỏa, cả đời này hắn cũng chưa từng nổi giận đến như vậy.

Dạ Nhiên không khỏi bật cười, đột nhiên dùng sức đạp chân ga tới mức tột cùng. Xe bay ra khỏi đường quốc lộ ven biển, vượt qua sườn núi và bãi đá ngầm, sau một tiếng “Bùm” thật lớn thì lao thẳng xuống biển.

Trong phút chốc, nước từ bốn phương tám hướng đã ùn ùn ập xuống, lồng ngực và huyết thái dương lập tức như muốn nổ tung, toàn thân đau nhức đến nỗi không còn một chút sức lực nào nữa.

Ngực bị nghẹt thở đến mức khó chịu, cổ họng giống như bị thít chặt lại, nhịp tim bắt đầu đập loạn... Hắn biết, hắn sắp chết rồi.

Một người như hắn mà chết thì sẽ thế nào? Không nghi ngờ chút nào, sau đó chính là địa ngục.

Đã từng, cô cũng sắp tới gần với tử vong.

Hôm đó, trên con đường núi gấp ghe, hắn công cô đi về phía trước, sắc trời ngày càng đen, con đường dài như vô tận.

Cô dần dần chịu không nổi, hàm hồ nói một câu: “Nơi này chắc có một cái hang động.”

“Cái gì?” Hắn nghe không rõ.

“Trong tiểu thuyết võ hiệp, nơi này cũng có một cái hang động để chúng ta trú lại chữa thương.”

“...”

Sau một lúc không nghe được tiếng động của cô, hắn nhịn không được gọi một tiếng: “Liên Sơ”.

“...Hả?”

“Cô không muốn cứ như vậy mà ngủ mất chứ? Nói chút chuyện gì đi.”

Cô mở mắt, cố gắng nghĩ, “Anh biết Bùi Thù Thành chứ? Chính là chồng của tôi ấy.”

“Biết.”

“Nếu như tôi thật sự chết đi rồi...Anh nhắn lại với anh ấy, chỉ cần vì tôi mà giữ đạo hiếu ba năm là được, như vậy tôi sẽ không trách anh ấy...” Một lát sau, cô lại nhỏ giọng nói: “Được rồi, một năm là được.”

Anh trầm mặc một lúc, hỏi: “Chỉ có như vậy? Không bắt cái bọn buôn bán ma túy lại? Cũng không tóm mấy gã hại chết cô lại?”

Liên Sơ im lặng không nói gì, một lát sau, hần cảm giác được cô hơi khê cười, nhưng hần biết là cô đang khóc.

“Sao vậy?”

“Nhớ tới truyện cười nghe được trước kia”, cô gắng sức giữ vững tinh thần nói: “Anh đã từng nghe nói trên đời này có địa ngục chưa?”

“Nghe nói.”

“Tôi chưa từng làm qua chuyện xấu, dù có chết cũng không phải xuống địa ngục. Nhưng mà, tôi muốn được ở đó, tôi muốn xin vị quan cai quản địa ngục cho phép tôi chịu phạt ở đó để đợi mấy kẻ buôn bán ma túy.”

“Chờ đưa bọn họ xuống chảo dầu (36)?”

“VẬY coi như là nhẹ, tôi muốn tạo ba cái phòng xử phạt, để bọn chúng tự chọn phòng. Căn thứ nhất tôi sẽ bày vạc dầu chờ sẵn bọn họ; căn thứ hai sẽ đem bọn họ buộc lại, dùng dao găm bị gỉ từ từ cắt thịt da; căn thứ ba sẽ là một cái ao phân, độ sâu đến thắt lưng, tôi sẽ bắt bọn họ đứng ở trong đó vừa uống trà vừa ăn cơm.”

“E hèm, bọn họ nhất định sẽ chọn phòng thứ ba.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy.” Trong giọng nói yếu ớt của cô lộ ra một tia hưng phấn, “Ha ha, chờ bọn họ bước vào, tôi sẽ nói cho bọn họ biết: các vị, bữa trưa đã hết giờ rồi, bây giờ, xin các vị giữ vững tư thế chống ngược.”

Bước chân của hần hơi khựng lại.

Qua một hồi lâu, hần nói: “Kỳ Liên Sơ, cô thật sự quá ghê tởm rồi.”

Nếu như, giờ phút này có cô chờ sẵn ở địa ngục, hần đã biết, bất luận thế nào cũng không thể chọn phòng thứ ba... Hần chợt bùng hết một phần khí lực cuối cùng mà hần dành dụm được, nhún người nhảy lên, phá cửa xe rồi nhảy thẳng ra ngoài.

(34) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: không sợ 1 vạn, chỉ sợ một phần một vạn. Đây là câu thành ngữ của TQ, “nhất vạn” chỉ một việc gì đó có khả năng xảy ra cao hoặc nhiều lần, “vạn nhất” nghĩa là lỡ như, chẳng may. Câu này có ý nghĩ nhắc nhở người ta phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay hoặc là khó lường trước được xảy ra.

(35) Katamine: Với liều lượng ít và sử dụng hợp pháp, Katamine là một loại thuốc gây mê nhanh chóng được sử dụng trong phẫu thuật dành cho người và động vật. Nhưng với liều lượng cao, nó có thể gây ra ngộ độc và gây ảo giác giống như một loại ma túy khác như heroin, thuốc lắc, cocaine... Hiện nay, nó đã được liệt vào danh sách một trong những loại ma túy bị cấm sử dụng (trừ khi được chỉ định trong y học).

(36) Vạc dầu: Đây là một loại hình phạt thời phong kiến, người ta đun nóng một cái chảo dầu, khi nó đang sôi thì thả người có tội vào. Nó còn được coi là một hình phạt được sử dụng để trừng phạt những kẻ có tội bị chết đi và bị đẩy xuống địa ngục.

22. Chương 24: Rơi Xuống

Thù Thành cúp điện thoại, trầm mặc hồi lâu.

Mặc dù trong điện thoại Johnny đã lặp đi lặp lại đảm bảo với anh rằng Dạ Nhiên tuyệt đối không thể sống sót được, thế nhưng anh vẫn cảm thấy chuyện này chỉ e không thể thuận lợi như vậy.

Sau khi James biết được tình huống, giận dữ mắng: “Đem mọi việc biến thành như vậy hẳn lại còn dám đòi tiền, đừng cho hắn nửa phân, để tôi nói chuyện với hắn.”

Thù Thành thản nhiên nói: “Đương nhiên phải cho hắn, còn đặc biệt thay hắn chuẩn bị.”

Johnny vội chạy đến Nam Phi tiếp nhận khu mỏ, chẳng lâu sau liền xảy ra xung đột kịch liệt với mấy người khai thác quặng trái phép của địa phương, cuộc bắn nhau đã khiến nhiều người mất mạng, trong đó có cả Johnny.

“Thù Thành, mau ra đây nhìn thử này!” Liên Sơ đứng ở ngoài cửa hô.

Thù Thành đáp lại một tiếng, thuận tay đóng lại trang web ở trên máy tính.

Trong sân nhà, Liên Sơ đi một đôi ủng không thấm nước đứng trên bậc thềm ở cạnh hồ cá mới xây: “Tới xem con cá em vừa mới câu được này, cá mè, là cá mè thật đấy.”

Thù Thành lập tức chạy tới cầm lấy chiếc vợt ở bờ hồ, vốc một cái, một con cá mè bộ dạng uy mãnh, vây như vương miện đang tự do bơi lội đã bị vớt lên. Anh đứng dậy trừng cô: “Em không biết cá mè ăn thịt à? Thả nó xuống hồ là muốn để nó ăn hết mấy con cá ngọc trai Mexico mà anh vừa mới thả xuống hả?”

Liên Sơ sững sờ hỏi: “A? Vậy làm thế nào bây giờ?”

Thù Thành do dự nhìn con cá mè béo ụ nằm trong chiếc vợt màu xám một lát, quyết định: “Cái này... Dĩ nhiên chỉ có thể hầm cách thủy cho em dùng trong bữa tối rồi.”

Ba tháng trôi qua, mọi thứ vẫn tốt đẹp mà bình lặng.

Tại phòng họp công ty Sở Thịnh.

Sau khi báo cáo xong những nhiệm vụ trong thời gian sắp tới, Tống Ca nói: “...Quyền khai thác mỏ quặng ở dãy núi phía Tây của chúng ta cuối năm là hết hạn. Sắp tới, thành phố sẽ kêu gọi các nhà đầu tư đầu giá quyền khai thác mỏ quặng, tôi đã hỏi thăm được một chút, đăng ký tham gia cạnh tranh lần này ngoài công ty chúng ta còn có Tương Nguyên, Nhạc Hâm, Đạt Thành, Đỉnh Việt...”

Thù Thành đang nhìn tài liệu trong tay lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra một tia khác thường: “Đỉnh Việt?”

“Đúng vậy, công ty này là một công ty bất động sản mới, trụ sở đặt tại thành phố A, trước đây chưa từng có hoạt động liên quan đến việc khai thác mỏ nên có thể ngài chưa từng nghe nói. Bất quá, tôi cho rằng nó là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của chúng ta, tôi đã chuẩn bị sẵn một chút tài liệu cụ thể, đợi lát nữa sẽ gửi cho ngài xem.”

Thù Thành khẽ gật đầu: “Được”.

Tại Mạc Hồ, khu biệt thự của Nhiếp Bá Khôn.

Nhiếp Bá Khôn đi vào thư phòng, Dạ Nhiên và Ngu Minh đang trò chuyện với nhau cũng ngừng lại, Dạ Nhiên mỉm cười chào hỏi: “Cha”.

Đóng cửa ở nhà tu dưỡng mấy tháng nay, làn da của hắn lại càng không tốt, trắng đến nỗi không nhìn thấy một tia huyết khí nào, chỉ có đôi mày đen nhánh và sống mũi cao thẳng mới làm cho đáng vẻ anh khí của hắn được lộ ra.

Nhiếp Bá Khôn âm thầm thở dài: dáng dấp của đứa bé này thật không giống mình tí nào, ngược lại giống mẹ của nó thôi, chỉ là, tính cách ngoan độc kia ngược lại rất giống, vừa giống mình lại giống người phụ nữ kia. Rốt cuộc thì người phụ nữ kia có tướng mạo thế nào? Thoáng một cái đã ba mươi năm, thế nhưng nhất thời mình lại không nhớ được. Lúc trước, khi người phụ nữ ấy bỏ đi còn dứt khoát đến mức ngay cả một tấm hình cũng không để lại.

Dạ Nhiên thấy ông ta nhìn mình chằm chằm cũng hơi hoảng hốt, lại gọi một tiếng: “Cha”.

Nhiếp Bá Khôn hồi phục tinh thần lại nói: “A Thành, hôm nay thân thể của con thế nào?”

Mỗi lần nghe đến cách gọi này, Dạ Nhiên vẫn cảm thấy buồn nôn, nhưng trên mặt vẫn sáng lạn cười nói: “Gần như đã khôi phục hoàn toàn rồi.”

Nhiếp Bá Khôn cau mày: “Không thể khinh thường được, con bị thương đến nội tạng, nếu không điều dưỡng cho tốt sẽ để lại di chứng cả đời.”

Nói xong, ánh mắt của ông ta trở nên ngoan độc, nghiêng răng nói: “Cái tên họ Bùi kia cứ nhảm dám giở thủ đoạn, lão tử sẽ không để hắn chết một cách tử tế được.”

Dạ Nhiên khuyên nhủ: “Chuyện này cứ từ từ thôi, không vội. Cha, cha nói với bọn Lý Dũng chớ có hành động thiếu suy nghĩ. Họ Bùi kia không phải là người chỉ cần thuê mấy kẻ lưu manh phục kích là có thể giết được.”

Nhiếp Bá Khôn sững sờ: “Vậy con nói phải làm thế nào?”

“Muốn đối phó một người phải động từ gốc rễ của hắn động lên, gốc rễ của Bùi Thù Thành chính là khu mỏ quặng.”

“Việc này con cứ yên tâm, Đinh Việt đã tham gia đấu thầu, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, cha nhất định sẽ lấy được quyền khai thác mỏ quặng ở dãy núi đó.”

Dạ Nhiên chậm rãi lắc đầu: “Tài chính của Sở Thịnh rất hùng hậu, danh tiếng ở thành phố Đồng cũng cực tốt, hơn nữa, mối quan hệ cá nhân giữa Bùi Thù Thành với gia đình của thị trưởng Lâm cũng không cạn, chúng ta liều mạng cũng không có phần thắng.”

“Vậy con nghĩ phải làm thế nào?”

Dạ Nhiên mỉm cười một cách thâm thúy: “Không có chỗ nào dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn hơn ở dưới mỏ quặng, nếu hắn đã coi trọng nó như vậy, đó chính là nơi tốt nhất để chôn hắn. Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù hắn có thể tránh được kiếp nạn này, nhưng nếu công ty xảy ra sự cố về an toàn, chắc chắn sẽ bị thiệt hại.”

Ngày 30 tháng 9, trời mưa to. Thù Thành dẫn theo đoàn người tiến vào khu vực khai thác mỏ quặng để tiến hành kiểm tra an toàn.

Kể từ khi thành lập công ty Sở Thịnh, Thù Thành đã cực kỳ coi trọng vấn đề an toàn. Thông thường, các cuộc kiểm tra an toàn và nghiệp vụ an toàn mỗi ngày đều được thực hiện rất quy củ. Sau này, mặc dù trụ sở đã chuyển đến thành phố A, anh vẫn định kỳ hoặc không định kỳ quay trở về khu mỏ quặng để kiểm tra sự an toàn.

Mấy hôm nay trời liên tục mưa to nên rất dễ xảy ra sự cố thấm nước ở dưới tầng hầm. Anh đã dặn dò Tổng Ca phải tiến hành kiểm tra an toàn một cách toàn diện, sau đó lại không yên lòng, đành phải tới đây tự mình xem xét.

Khi kiểm tra đến đường hầm số 1458 phía nam thì phát hiện ở chỗ trùng có nước đọng hơn nửa lượng nước ngày càng gia tăng, sắc mặt của quản đốc Nhạc khê biến đổi: “Đây là chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua đã kiểm tra rồi mà?”

Thù Thành quyết định rất nhanh: “Trước tiên mọi người rút lui đến đường hầm số 1456 còn khô để quan sát, Nhạc Quốc Hưng, anh sắp xếp người đến tận nơi tiến hành kiểm tra lại.”

Mười lăm phút sau căn bản đã xác định được có kẽ nứt ở vùng lân cận, nước sông thẩm thấu qua kẽ nứt ngấm vào tầng hầm.

Thù Thành lập tức thông báo cho tất cả nhân viên đang làm việc dưới hầm rút lui khỏi hiện trường. Trong tầng hầm thoáng chốc ảm ỉ, nhân viên bắt đầu lần lượt rút lui.

Quản lý Ngô đi cùng nói: “Tổng giám đốc Bùi, quản lý Tống, hai người cũng mau đi.”

Sắc mặt Thù Thành nghiêm nghị nói: “Để công nhân đi trước.”

Quản lý Ngô không khỏi khó xử nhìn Tống Ca: “Quản lý Tống, cô xem chuyện này...”

Tống Ca lạnh lùng đáp: “Quản lý Ngô, ông cũng lên trước đi, còn phải chừa lại công việc trên mặt đất nữa. Không sớm kiểm tra để phát hiện ra tình huống nguy hiểm là trách nhiệm của tôi, tôi không thể nào lên trước.”

Quản lý Ngô do dự chốc lát, thở dài, theo cả đội đi vào thang máy của tầng hầm.

May mắn là, việc bị thấm nước lần này được phát hiện rất kịp thời, trước khi nước bị thấm trên diện rộng thì toàn bộ nhân viên đã rút khỏi rất an toàn.

Cả tầng hầm số 2 đã không còn nhân viên nào ở lại, Tống Ca bật bộ đàm hỏi thăm: “Quản đốc Nhạc, tình huống ở bên kia thế nào?”

Quản đốc Nhạc Quốc Hưng trả lời qua bộ đàm: Quản lý Tống, người bên này đã rút lui toàn bộ rồi.”

Tống Ca đáp lại: “Tốt”.

Cô quay đầu lại nói với Bùi Thù Thành: “Tổng giám đốc Bùi, chúng ta cũng lên thôi.”

Thù Thành gạt đầu một cái, bước vào thang máy bỏ trống của tầng hầm, Tống Ca cũng bước vào ngay sau đó.

Thang máy từ từ đi lên khỏi tầng hầm tĩnh mịch, dây kéo phát ra tiếng động kéo cà kéo kẹt, từ từ đi lên được một nửa, đột nhiên bắt đầu đi xuống.

Thù Thành đột nhiên biến sắc, đè nút điều khiển ở bên cạnh cửa, không có động tĩnh gì. Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, Tống Ca hoảng sợ ngồi xổm trên mặt đất thét lên.

Thù Thành lạnh lùng quát: “Đứng lên! Nắm chặt thanh an toàn!”

Cô không nghe rõ được gì, chỉ ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất không ngừng hoảng sợ thét chói tai. Tư thế này của cô chỉ khiến cho trọng tâm không vững, cả người té xuống gãy xương mà chết.

Sắc mặt Thù Thành chợt xanh mét, dứt khoát xốc cô lên, sau đó để cô dựa vào thanh an toàn, quát: “Nắm chặt tay vào, hít thở, đầu gối cong lại, hai chân kiễng lên.”

Đồng thời bản thân cũng tận lực làm tốt tư thế bảo vệ.

Tống Ca mờ mịt làm theo, Thù Thành mới thở phào nhẹ nhõm, thang máy kêu “Rầm” một tiếng ngừng lại.

Liên Sơ đang chủ trì hội nghị thường kỳ, thư ký bước vào nói: “Tổng giám đốc Kỳ, điện thoại của chị.”

Liên Sơ nhận lấy điện thoại, mới nghe được một câu, sắc mặt lập tức tái nhợt.

23. Chương 25: Tâm Nguyên

Đợi đến lúc Liên Sơ chạy đến được, Lâm Trí đã tới từ trước, cô nhìn thấy sắc mặt của anh ta, trong lòng không khỏi trầm xuống, hỏi: “Tình huống thế nào rồi?”

Anh ta chậm rãi lắc đầu: “Mất liên lạc với bên dưới rồi, nhân viên cứu hộ đã đi xuống, bây giờ còn chưa có tin tức cụ thể.”

Liên Sơ suy sụp ngồi vào băng ghế dựa, sắc mặt chợt tái xanh.

Lúc này, có một người đàn ông chạy tới, vẻ mặt tự trách nói: “Tổng giám đốc Kỳ, đều là tôi không tốt, tôi nên thuyết phục chủ tịch và quản lý Tổng lên trước, tôi đã khuyên bọn họ nhưng bọn họ cứ muốn chờ tất cả mọi người lên hết rồi mới lên.”

Một người đàn ông khác đứng bên cạnh quát mắng: “Ngô Côn, ông nói hay nhỉ? Ông là quản lý bộ phận an toàn, sao ông lại không tiếp tục ở lại phía dưới? Nhìn thấy nguy hiểm tự mình trốn chạy bây giờ còn có mặt mũi nói lời thoái thác, hiện tại cũng không biết ở dưới đó nước bị thấm thành cái dạng gì rồi.”

“Quản đốc Nhạc, ông có ý gì? Chẳng lẽ đó là mong muốn của tôi...”

Hai người đàn ông đứng ở nơi này lớn giọng âm ỉ.

Trái tim Liên Sơ càng bị đè nén không thở nổi, đầu như muốn nứt ra. Lâm Trí lạnh giọng quát lên: “Các người muốn cãi nhau thì cút sang chỗ khác mà cãi đi.”

Hai người đàn ông đều giật mình, dừng lại một chút, im lặng rút lui.

Liên Sơ rũ tóc, mờ mịt không nói gì. Lâm Trí do dự một chút, từ từ ngồi xổm trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn cô nói: “Không có việc gì đâu, lão Lục vất vả lắm mới được ở cùng cô, mặc kệ thế nào cậu ấy cũng có thể chịu đựng.”

Liên Sơ khẽ gật đầu: “Đúng vậy, tôi hiểu rất rõ.”

Hai người tiếp tục rơi vào trầm mặc, đúng lúc này, một người đàn ông vóc người cao lớn, dáng vẻ vội vã đi tới, Lâm Trí đứng dậy: “Đội trưởng Lưu.”

Người đàn ông gật đầu với anh một cái: “Tới rồi.”

Lâm Trí giới thiệu: “Vị này là đội trưởng Lưu của ban chỉ huy cứu hộ.”

Liên Sơ cũng đứng dậy, nghe thấy vội vàng hỏi: “Đội trưởng Lưu, tình huống thế nào?”

Đội trưởng Lưu sắc mặt nặng nề lắc đầu: “Không quá lạc quan, nhân viên cứu hộ đáp thang máy tầng hầm đi được tới mét thứ 215 dưới lòng đất thì gặp trở ngại không xuống được nữa, hiện tại còn đang dọn dẹp chướng ngại, cho nên tình huống trong đó cũng không hiểu được rõ ràng. Nhưng mà mọi người cũng đừng quá lo lắng, công việc dọn dẹp chướng ngại khoảng mấy giờ là có thể kết thúc, bây giờ việc đáng lo ngại nhất chính là tình trạng cơ thể của những người bị nhốt ở bên trong cùng với tình trạng bị thấm nước ở dưới lòng đất.”

Lâm Trí hỏi lại: “Chất lượng không khí ở dưới tầng hầm thế nào?”

Đội trưởng Lưu trầm mặc một hồi, nói: “Hi-đrô-rô-sun-phít (H₂S) và các-bon-đi-ô-xít (CO₂) vượt quá chỉ tiêu.”

Trong lúc nhất thời, mọi người lại một trận đè nén, trầm mặc.

Thù Thành giãy giụa mở mắt ra, đập vào mắt anh là một mảnh tối tăm tịch mịch tựa đêm tối, tiếng nước rơi lộp độp mơ hồ truyền đến từ rất xa, không có lấy một tiếng người. Anh thử cử động mình, cả người đau nhức nhưng vẫn có thể cử động được, từ mắt cá chân bên phải truyền đến một trận đau đớn lạnh thấu xương. Vừa rồi lúc bị rơi xuống, Tổng Ca đứng không vững nên anh phải kéo cô ấy một cái, cái chân này tiếp đất, chắc là bị thương nghiêm trọng hoặc gãy xương rồi.

Anh vật lộn ngồi dậy, dùng tay kiểm tra sơ bộ một chút. Cũng may, mặc dù nhiều nơi bầm tím và bị ngoại thương nhưng chắc là không có vấn đề gì quá nghiêm trọng.

Bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt, anh thấp giọng hỏi: “Tổng Ca?”

Một lát sau, từ phía đối diện truyền đến giọng nữ kèm theo tiếng nức nở: “Tổng giám đốc Bùi, có phải là anh không? Chúng ta vẫn còn sống?”

Tâm trạng của anh thả lỏng đôi chút: “Đúng vậy, chúng ta còn sống.”

Tổng Ca lập tức bật khóc, cô muốn bò dậy, kết quả cả người đau nhức ngã nhoài lại trên mặt đất.

Thù Thành nghe được động tĩnh của cô, nói: “Từ từ thôi, thân thể có thể cử động được không?”

Cô thử động một chút, “Có thể.”

“Tốt, vậy thì không có gì nghiêm trọng. Cô từ từ ngồi dậy, tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát. Nhớ giữ vững thể lực, sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Trong bóng tối, giọng nói của anh có một loại sức mạnh trấn định được lòng người, những đau đớn và sợ hãi vốn đang luẩn quẩn trong đầu cô dường như cũng bị xóa tan. Cô chậm rãi chống người ngồi dậy, do dự một lúc, không tiến lại vách tường gần đây mà di chuyển tới cạnh anh.

Anh nhận thấy hành động của cô cũng không khỏi ngẩn ra, chỉ nghe giọng nói của cô hơi run rẩy: “Tổng giám đốc Bùi, tôi lạnh quá, anh có thể...để tôi dựa vào một lát được không?”

Bây giờ nhiệt độ không tính là quá lạnh nhưng thân thể lại bị mất máu khá nhiều, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, khớp xương lạnh lẽo mà cứng ngắc. Ở nơi thế này có lẽ chỉ có hơi thở và sưởi ấm cơ thể lẫn nhau mới có thể chống đỡ sự sống.

Cô tiến lại dựa vào anh, anh gần như không hề cử động, trống ngực Tổng Ca đập thành thịch, tay chân vốn dĩ không còn sức lực cũng vì vậy mà dấy lên khát vọng hân hoan, trái tim vốn dĩ rứt rứt bị đè nén lâu ngày chợt trở nên cuồng vọng và to gan. Trong đêm tối, cô giống như một con mèo nhẹ nhàng uyển chuyển, chậm rãi bò lại phía anh, mang theo hơi thở mê người, cứ mập mờ tản ra từng chút một. Trong một khắc gần như chạm được vào thân nhiệt của anh lại bị một cánh tay vững vàng mà có lực ngăn lại.

Tổng Ca ngẩn người, trong một lúc không biết phải phản ứng sao.

Ngay lập tức, trên người trở nên ấm áp: thì ra là anh cởi bỏ áo khoác của mình khoác lại cho cô.

Trong giọng nói ôn hòa của anh mang theo lạnh lùng xa cách: “Quản lý Tổng, nghỉ ngơi thật tốt, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Cô đỡ dần mắt nửa ngày, nói: “Anh đem áo khoác nhường lại cho tôi, chính anh phải làm thế nào?”

Anh lạnh nhạt trả lời: “Đừng lo lắng, tôi chẳng sao cả.”

Tại sao, tới bây giờ anh vẫn lạnh lùng như vậy? Tại sao, đã đến tình cảnh này rồi anh vẫn không muốn tặng cô một vòng ôm ấm áp?

Trong nháy mắt, tất cả tình cảm chất chứa nhiều năm bỗng chốc vỡ òa, khao khát, oán giận, kìm nén, ray rứt, khổ sở, nhớ nhung, nôn nóng và tuyệt vọng...

Cô đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy anh.

Anh đẩy ra, cô dùng hết sức lực còn lại ôm chặt lấy anh, “Thù Thành, Thù Thành, chúng ta đều phải chết rồi!” Đây là lần đầu tiên cô trực tiếp gọi thẳng tên anh: “Anh cứ nói sẽ có người tới cứu chúng ta, thật ra trong lòng anh cũng biết rõ, không mấy ai rơi xuống đáy mỏ quặng này có thể thoát được ra ngoài. Tháng trước công ty Thành Đạt cũng xảy ra sự cố tương tự, kết quả sau bảy ngày triển khai cứu hộ vẫn không tìm thấy một ai, họ buộc phải chấm dứt công việc cứu hộ và tuyên bố toàn bộ đã tử vong.

Chúng ta bị giam ở dưới này, không biết lúc nào thì nước bị dâng lên hay tảng đá phía trên rớt xuống, không biết lúc nào có thể hôn mê hoặc là trúng độc mà chết. Thù Thành, có lẽ chúng ta sẽ chết, em chỉ có một tâm nguyện, chỉ duy nhất một thứ, cầu xin anh, hãy ôm em một lần.”

Giọng điệu van xin của người phụ nữ mang theo toàn bộ hy vọng cuối cùng khi đứng bên bờ vực sống chết, không một ai có thể thờ ơ. Anh chậm rãi trầm giọng trả lời: “Tôi cũng vậy chỉ có một tâm nguyện...Tổng Ca, thật xin lỗi, nếu quả thật không có cách nào ở cạnh cô ấy đến già, ít nhất tôi chỉ muốn giữ mình trong sạch để yêu cô ấy cho đến lúc chết.”

Nói xong, anh dứt khoát gỡ cánh tay của cô xuống, chậm rãi đẩy ra.

Tất cả đều yên tĩnh lại, trong bóng tối, dường như ngay cả sự hô hấp cuối cùng cũng dừng lại, trái tim và máu thịt cũng chậm rãi lạnh đi, cô chờ đợi hồi lâu, lẳng lặng nói: “Không có gì đáng phải xin lỗi.”

Thù Thành im lặng, thân thể chậm rãi dựa vào thành thang máy lạnh lẽo, từ từ nhắm mắt lại:

_____ Liên Sơ

Tại một nơi thế này, nếu có thể ôm ấp một người phụ nữ dịu dàng ấm áp trong ngực có lẽ là một loại an ủi, nhưng mà, anh tình nguyện chỉ ôm chặt tên em.

“Tốt, lập tức có thể dẹp bỏ hết toàn bộ chương ngại rồi.”

Đội trưởng Lưu nhận được tin tức, hưng phấn gọi Lâm Trí và Liên Sơ lại nói chuyện. Hai người cũng không nhận được lộ vẻ vui mừng.

Đội trưởng Lưu cất giọng nói với toàn bộ nhân viên cứu hộ đang ở bên cạnh sẵn sàng đón dịch: “Tốt lắm, chuẩn bị xuống hầm.” Nói xong chuẩn bị lên đường.

Liên Sơ đột nhiên ngăn cản trước mặt ông ta: “Để tôi cùng xuống đi.”

Đội trưởng Lưu sững sờ, quở trách: “Hồ đồ, chỗ đó cô làm sao có thể xuống được? Hoàn cảnh dưới đó tương đối phức tạp, ngay cả khí độc hại cũng vượt quá chỉ tiêu nghiêm trọng, người chịu huấn luyện chuyên nghiệp xuống đó còn cực kỳ nguy hiểm, cô tuyệt đối không được.”

Liên Sơ bình tĩnh nói: “Tôi từng chịu huấn luyện của cảnh sát đặc nhiệm, thể năng và thể chất đều không phải vấn đề. Đội trưởng Lưu, chồng tôi ở dưới đó, để tôi xuống đi.”

Đội trưởng Lưu vốn định tiếp tục trách mắng nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định và tỉnh táo của cô lại nhất thời không mở miệng được.

Đúng lúc này, Lâm Trí đang ở bên cạnh chợt lên tiếng: “Để cô ấy xuống đi.”

Đội trưởng Lưu không khỏi sững sờ.

Lâm Trí lại nói: “Tôi đảm bảo, cô ấy không có vấn đề.”

Mặt mũi của Lâm công tử cũng đặt vào đấy rồi thực sự không ai có thể phản bác, Liên Sơ vội vàng nói: “Để tôi xuống đi, sẽ không có vấn đề gì.”

Đội trưởng Lưu do dự một lát, gật đầu: “Vậy cũng được, tất cả đều phải nghe theo chỉ huy, nhanh đi đổi trang phục.”

Liên Sơ lộ vẻ vui mừng: “Vâng!”

Liên Sơ nhanh chóng đổi xong quần áo, tất cả chuẩn bị sẵn sàng. Ba nhân viên cứu hộ bước vào thang máy của tầng hầm, Liên Sơ cũng chuẩn bị vào theo.

“Liên Sơ.” Lâm Trí đột nhiên gọi cô lại.

Cô quay đầu lại.

Lâm Trí nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Cô mỉm cười đáp: “Lâm Trí, cảm ơn anh.”

Mặc kệ người này đáng ghét thế nào, anh ta vẫn luôn xuất hiện bên cạnh lúc cô và Thù Thành cần anh nhất.

Lâm Trí cũng cười.

Liên Sơ cúi đầu, chui tọt vào thang máy.

Trong bóng tối, Thù Thành cũng không biết thời gian đã qua bao lâu, trong bụng đói khát, tứ chi tê rần. Không khí ở dưới tầng hầm không đủ, anh cũng không dám lớn giọng kêu cứu, chỉ có thể yên lặng ngồi đó, bảo trì thể lực, thỉnh thoảng xoa bóp tay chân một chút để tránh bị tê liệt.

Tổng Ca ở bên cạnh nửa ngày không có động tĩnh.

Thù Thành nhỏ giọng nói: “Tổng Ca, cô nhẹ nhàng xoa bóp tứ chi một chút.”

Cô giống như là bị hôn mê, không có chút phản ứng nào.

Anh do dự một chút, vươn tay tới giúp cô xoa bóp nhẹ tay chân một lần, thủ pháp tiêu chuẩn có lực, không có một chút rời rạc hay mờ ám nào.

Cô ảm đạm không nói gì, một lúc lâu mới chát miệng nói: “Cảm ơn.”

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bọn họ truyền xuống một loạt tiếng động khác thường, Thù Thành tập trung tư tưởng lắng nghe, đột nhiên dùng sức gõ thử lên thành thang máy, lớn giọng gọi: “Có người phải không?!”

Phía trên truyền tới một trận âm thanh huyền ảo ầm ỉ, cửa sổ an toàn của thang máy được mở ra, tia sáng của đèn pin chiếu vào, một thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn không kịp chờ đợi tuột xuống, lớn giọng kêu: “Thù Thành!!!”

Thù Thành khó tin tròn trĩnh mắt, tất cả giống như nhìn thấy một tia ảo giác đang ở trước mặt, cho đến khi cô nhào tới ôm chặt lấy anh, lệ nóng rơi vào cổ anh.

Hai cánh tay của anh gần như muốn ghì chặt cô vào tận xương cốt của mình, một luồng nhiệt nóng từ ngực chạy lên cổ họng, khàn giọng cố gắng gọi tên cô: “Liên Sơ.”

24. Chương 26: Cha

Mặc dù cả Thù Thành và Tổng Ca đều bị không ít ngoại thương nhưng tổng thể mà nói tính mạng coi như là được bảo toàn tốt đẹp. Tất cả mọi người không nhận được kích động một trận, sau đó, Thù Thành và Tổng Ca đều bị đưa đến bệnh viện.

Hai ngày nay, Liên Sơ quả thật rất hài lòng, chân Thù Thành bị thương, đôi mắt lại tạm thời không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải lệ thuộc vào cô. Cô cảm thấy bản thân ở trong cái nhà này chưa từng được gánh vác nhiều việc như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội thể hiện hết tầm quan trọng của bản thân.

Hôm nay, cô hầm một nồi canh mực nấm hương cực lớn ép buộc Thù Thành uống: “Uống thêm một hớp nữa, loại canh mực này thích hợp cho bệnh nhân uống.”

Thù Thành nhẫn nhịn, còn đem chén canh thứ N mà cô đưa tận tới miệng uống xong.

Khê Đình đứng ở một bên, đôi mắt trong veo tò mò nhìn hai người họ, hỏi: “Dì Liên Sơ, tại sao chú Bùi phải để dì giúp chú ấy ăn cơm ạ?”

Chỉ nghe thấy Liên Sơ đáp lại cực kỳ nghiêm túc: “Bởi vì hiện tại chú ấy chính là đứa con lớn của dì.”

Thù Thành dù có trấn định thế nào cũng không nhịn được mà ho sặc sụa.

Khê Đình tiếp tục tò mò hỏi: “Vậy ai là đứa nhỏ nhà dì ạ?”

Liên Sơ đặt chén canh xuống, ôm lấy Khê Đình buồn nôn nói: “Dĩ nhiên là Khê Đình nhà ta.”

Hai người đó không ngại mà ở đó ngán tới ngán lui, Thù Thành đứng ở một bên tăng hắng, nghiêm mặt nói: “Khê Đình, cháu ra ngoài chơi một lát đi.”

Khê Đình im lặng ra cửa.

Liên Sơ nhú mảy hỏi: “Sao anh lại hù dọa con bé?”

Thù Thành sụ dằng nói: “Liên Sơ, kéo rèm cửa lên đi.”

“Để làm chi?”

“Anh muốn nhìn em một lát.”

“Không được, hiện tại anh vẫn chưa thể mở cái bít mắt ra được.”

Anh ăn vạ nói: “Không có việc gì, anh cũng không bị nhốt lại dưới tầng hầm quá lâu.”

Liên Sơ nghĩ lại thấy cũng đúng, vì vậy đóng cửa lại, đi tới cửa sổ kéo rèm cửa lên.

Thù Thành gỡ bít mắt xuống, từ từ thích ứng với ánh sáng mờ mờ, dần dần, trong ánh sáng mơ hồ thấy được hình dáng của cô.

“Liên Sơ, lại đây một chút.”

Liên Sơ xích lại gần hơn.

Anh vươn tay vuốt ve từng điểm của cô, từ trên xuống dưới.

Cô nghĩ: tên bại hoại này, thân thể còn chưa bình phục đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện dâm dục rồi.

Ai dè, anh chỉ từ từ mở rộng cánh tay, ôm cô vào ngực, rất dịu dàng, không hề nhiễm một chút ham muốn tình dục nào.

Trong lòng Liên Sơ vừa ngọt ngào vừa hơi xấu hổ, sau lại thẹn quá trở thành nổi giận. Cô dùng sức đẩy mạnh anh ngã xuống giường, thở phì phò nói: “Bùi Thù Thành, anh bắt nạt em!”

Thù Thành ngạc nhiên: “Anh bắt nạt em lúc nào hả?”

“Anh...Nhiều ngày như vậy, cũng không chịu hôn em.”

...

Thù Thành lại không nhịn được cười phá lên, Liên Sơ tiếp tục ảo não, bất quá, cô đã mệt đến nỗi không còn hơi sức để mà nổi giận.

Anh vỗ về tấm lưng đã bị lấm tấm mồ hôi của cô, nhỏ giọng nói: “Vợ à, hôm nay thật cực khổ cho em rồi, nhưng mà, đây thật sự là một việc tổn sức đúng không? Có phải sau này em cũng nên đối xử với anh tốt hơn một chút?”

Tình trạng thân thể của Thù Thành khôi phục rất tốt, vài ngày sau, trợ lý Hoàng Việt của anh cũng tới báo cáo lại tình hình điều tra sự việc lần này với anh: “...Kết quả điều tra sơ bộ của tổ điều tra là bởi vì bộ hãm của thang máy tầng hầm mất tác dụng dẫn đến trượt không phanh.”

“Bộ hãm mất tác dụng?” Thù Thành cau mày hỏi: “Thiết bị máy móc quan trọng như thế không phải đều được kiểm tra và tu sửa định kỳ sao?”

Hoàng Việt đáp: “Vấn đề ở chỗ này, thiết bị này mới được mua vào cuối năm ngoái, biên bản kiểm tra định kỳ cũng không quá hoàn chỉnh, không hiểu lý do tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện trục trặc như vậy?”

Thù Thành trầm ngâm hỏi: “Nói vậy, rất có thể là do người làm?”

“Đúng vậy, mặc dù không có dấu vết do con người phá hoại một cách rõ ràng nhưng người phụ trách phòng máy của thang máy tầng hầm là Đinh Minh quả thật rất khả nghi, kỹ thuật của anh ta giỏi nhất nhì công ty, không lý nào ngay cả một vấn đề lớn như vậy cũng không phát hiện ra. Tổ điều tra từng gọi anh ta vào nói chuyện, miệng anh ta ngược lại cứng rắn cực kỳ, cứ một mực khẳng định là do bản thân mình sơ suất, đồng ý tiếp nhận xử phạt, lại còn chủ động đưa đơn từ chức. Tôi nghĩ anh ta thực sự có vấn đề, sợ anh ta chạy trốn, tôi mới tìm người theo dõi anh ta.”

Ánh mắt Thù Thành chợt lóe: “Nếu tổ điều tra hỏi không được, vậy để cục cảnh sát tra hỏi anh ta. Cậu giúp tôi liên lạc với phòng cảnh sát điều tra khu vực, tôi sẽ đích thân nói chuyện với bọn họ.

Hoàng Việt gật đầu đáp: “Dạ, tôi sẽ đi làm.”

Anh ta chuẩn bị ra cửa thì Thù Thành đột nhiên gọi lại: “Thôi, chuyện này tạm thời dừng kinh động đến cảnh sát, tự chúng ta biết là được rồi. Cậu tìm người đi xử lý chuyện này, nhớ đừng để lại sơ hở.”

Hoàng Việt hơi ngần ra, càng không hiểu nổi vì sao Bùi Thù Thành lại muốn chọn phương pháp xử lý có vẻ phiền toái và mạo hiểm như vậy, nhưng anh ta cũng chỉ vuốt cằm đáp: “Dạ, tôi biết rồi.”

Nói xong, sải bước ra ngoài.

Sau khi Hoàng Việt rời đi, tâm trạng của Thù Thành tệ, theo thói quen lại thò tay tìm thuốc trong túi của mình, sờ mãi không thấy mới nhớ ra là bị Liên Sơ tịch thu hết tất cả rồi.

Đúng lúc Liên Sơ lại bước vào. Nhìn thấy cô, sắc mặt của anh mới hơi dịu lại.

Liên Sơ bước tới sờ sờ chân mày của anh: “Sao sắc mặt của anh lại đăm chiêu ử đột thế này? Em vừa thấy Hoàng Việt bước ra, có phải việc buôn bán gặp phải phiền toái rồi không?”

Thù Thành kéo cô ngồi xuống, mỉm cười nói: “Không có việc gì?”

Liên Sơ có vẻ không tin: “Có phải anh đang lo lắng sự việc lần này sẽ có ảnh hưởng đối với việc đấu thầu quyền khai thác mỏ quặng? Đừng lo lắng, em đã đọc báo rồi, tất cả đều cho rằng tình huống nguy hiểm lần này đã được phát hiện và xử lý rất kịp thời, còn nói công ty Sở Thịnh cực kỳ chú trọng tới công tác an toàn. Đáng nói hơn là, trong sự kiện lần này, cả chủ tịch và tổng quản lý của công ty Sở Thịnh đều gặp nguy không loạn, thấy biến không sợ hãi, phẩm chất cao thượng, đời sau...”

Thù Thành không nhận được cắt ngang: “Lời nói buồn nôn như vậy đều là em nghĩ ra chứ gì?”

“Thật sự là viết như vậy mà! Không tin để em lấy anh xem.”

“Vậy là em tốn tiền kêu người ta viết như vậy?”

Liên Sơ nổi đóa: “Cái người này...Đúng vậy đúng vậy đấy, em kêu người ta viết như vậy đấy, tốn một trăm vạn kêu người ta viết anh và người phụ nữ khác thành một cặp kim đồng ngọc nữ, mau trả tiền lại cho em.”

Thù Thành cười vang, ôm cổ của cô kéo gần lại hôn, cô bị mấy sợi râu hai ngày chưa cạo của anh làm nhột, đang muốn nổi giận lại nghe được tiếng thờ dài của anh ở sát tai mình: “Liên Sơ, may mà có em.”

Hai ngày sau, Đinh Minh cuối cùng cũng chịu khai thật.

Hoàng Việt nói: “Tổng giám đốc Bùi, quả nhiên là có người mua chuộc anh ta...”

Bùi Thù Thành bất động nói: “Đỉnh Việt.”

Hoàng Việt kinh ngạc: “Ngài đã biết từ trước?”

Thù Thành cười lạnh, thật ra thì chuyện này cũng không có gì là khó đoán. Người có khả năng làm chuyện này nhất chính là đối thủ cạnh tranh đang giành giật quyền khai thác mỏ quặng lần này. Đối chiếu lại danh sách các công ty, có thực lực, có

lá gan, lại có tiền án cũng chỉ có một.

Hoàng Việt nói: “Tổng giám đốc Bùi, xử lý thế nào bây giờ? Có cần báo cảnh sát không? Đinh Minh lấy tiền của Đinh Việt mua đất ở Hải Nam, phần còn lại do em vợ anh ta đứng tên gửi ở ngân hàng, chúng ta cũng nắm trong lòng bàn tay rồi. Thì ra là tên tiểu tử kia lén phéng với em vợ anh ta, hai người còn chuẩn bị cao chạy xa bay nữa chứ. Cũng may nhờ chúng ta đến kịp nếu không bọn họ thiếu chút nữa đã bị người ta giết rồi. Tiểu tử kia bị sợ đến mức khai hết cả ra. Tất cả đều do một người quản lý của Đinh Việt tên là Lý Dũng đứng ra xử lý, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ khiến Đinh Minh không có cách nào cự tuyệt. Công ty Đinh Việt này tôi đã điều tra, trước kia chính là công ty của mấy kẻ côn đồ, hai giới hắc bạch đều ăn sạch, đã quen làm mưa làm gió ở thành phố B, lần này cư nhiên chạy tới thành phố Đồng giễu võ giương oai, đánh

nhằm chủ ý. Tổng giám đốc Bùi, đúng lúc chúng ta có thể lợi dụng sự việc lần này để giải quyết luôn cái đại phiền toái này....”

Thù Thành cắt đứt lời anh ta: “Được rồi, chuyện này trước tiên đề xuống đã.” Hoàng Việt sững sốt: “Cái gì?”

Thù Thành vô cảm nói: “Chuyện này tạm thời cứ để đó, cậu giúp tôi điều tra hành tung của Nhiếp Bá Khôn một chút, nghĩ cách lấy được phương thức liên lạc cá nhân của ông ta.”

Hoàng Việt hơi dừng lại một chút, sau đó gật đầu: “Vâng.”

Hoàng Việt cáo từ rồi đi.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, trong lòng Thù Thành lại càng rối loạn.

Đỉnh Việt, Đỉnh Việt.

Anh hơi mệt, nhắm mắt lại.

___Cha của con lúc còn sống, tên của ông ấy gọi là Nhiếp Bá Khôn... Từ lúc đó, mẹ đã hạ quyết tâm phải dẫn con rời đi, mẹ không thể để con lớn lên trong một hoàn cảnh như vậy. Nếu cứ tiếp tục, lớn lên con cũng sẽ trở thành một người đàn ông ma quỷ giống như ông ấy.

___Con muốn đi gặp ông ấy cũng được, chẳng qua là, phải đợi cho đến khi mẹ chết! Đời này, mẹ không muốn có chút quan hệ gì với người kia nữa.

Lời nói của Triệu Như Vân lại xuất hiện bên tai, Thù Thành không nhịn được cười chua xót. Mặc dù anh từng đồng ý với mẹ là sẽ không gặp lại ông ấy, nhưng mà, mọi chuyện đã đến nước này cũng không thể mặc ọi chuyện phát triển đến mức phụ tử tương tàn (37).

Người kia có lẽ thật sự là một con người ma quỷ, chỉ là, mặc kệ thế nào, ông ấy vẫn là cha của anh.

Tại thành phố A, trong biệt thự của Nhiếp Bá Khôn.

Ngu Minh cười nói với Dạ Nhiên: “Anh, vẫn là anh giỏi nhất, sáng sớm đã lừa gạt lão già kia xuất ngoại, hiện tại tên họ Bùi kia đang tìm hẩn khắp nơi đấy.”

Dạ Nhiên cũng cười: “Đây không phải là kế hoạch lâu dài, hơn nữa, gã con nuôi của hẩn cũng sắp được ra tù, mà tên đó lại không phải là cái đèn càn dầu (3

Thân thể của Thù Thành hồi phục rất tốt, việc công ty cũng không có trở ngại gì, chỉ là vẫn không thể tra được hành tung của Nhiếp Bá Khôn có lẽ là ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió rồi (40).

Trong lòng Thù Thành không biết rõ là mất mát hay thở phào một hơi. Mặc kệ thế nào, một chiêu của Đỉnh Việt lần này không mấy tác dụng, họ chắc chắn không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Liên Sơ lo lắng rất tỉ mỉ, phát hiện tâm trạng của anh không tốt, nói bóng nói gió một hồi cũng không được đành cứng rắn hỏi dồn. Anh vốn dĩ không muốn đem những chuyện phiền muộn này nói cho cô biết nhưng lại không chịu nổi cô bám dai dẳng, không thể làm gì khác hơn là đem chuyện ân oán của ba mươi năm trước nói lại một cách đại khái để cô biết.

Liên Sơ nghe được không khỏi cũng thốt thức hồi lâu, suy nghĩ một hồi nói: “Thù Thành, hai chúng ta đều là người có duyên mỏng với tính cha con, từ nhỏ đã không có cha, hiện tại đột nhiên có thêm một người cha cũng là một loại may mắn. Em nghĩ đây là ông trời ột cơ hội để bù đắp lại cho anh, cũng là bù đắp lại cho những nuối tiếc cả đời của cha mẹ anh. Thù Thành, anh yên tâm, hai người sẽ được gặp nhau, di cũng sẽ thông cảm cho anh.”

25. Chương 27: Yêu Anh Ấy Chính Là Niềm Vinh Hạnh Của Tôi

Chẳng lâu sau, tình trạng vết thương của Thù Thành đã không còn đáng ngại, anh chính thức trở lại đi làm. Hiện tại, công ty ở thành phố Đồng như rấn mất đầu, mà cuộc chiến tranh giành quyền khai thác mỏ quặng cũng đến hồi quan trọng, Thù Thành chưa thể trở lại thành phố A mà phải tiếp tục trụ lại ở thành phố Đồng.

Liên Sơ cũng là một người bận rộn, sau khi thương thế của anh đã lành, cô liền dẫn Khê Đình trở về thành phố A, bắt đầu cuộc sống chỉ có hai người.

Thù Thành khó nhịn được nỗi nhớ nhung, hễ hơi rảnh rỗi một chút lại bay về, cố gắng thuyết phục cô tạm thời gác lại công việc để đến thành phố Đồng cùng anh. Ai biết, anh còn chưa kịp mở miệng đã bị cô đánh đòn phủ đầu: “Bùi Thù Thành, anh có thể quay về, hôm nay đã về thì đừng đi nữa.”

Thù Thành đầu tiên là sững sốt, sau đó bật cười, ôm lấy cô nói: “Sao vậy, nhớ anh?”

Liên Sơ đẩy anh ra, nghiêm mặt nói: “Đừng có làm loạn, chúng ta còn ở văn phòng đây.”

Đúng vậy, bây giờ bọn họ đang ở trong phòng làm việc của chủ tịch nhà hàng Hạnh Vũ Nam. Thù Thành về tới lúc Liên Sơ còn chưa tan việc, anh liền đuổi thẳng đến công ty của cô. Lúc ấy, Liên Sơ còn đang bố trí công việc cho cấp dưới của mình, Thù Thành đứng ở một bên chờ đợi, nhìn xem cô, càng xem càng thấy đáng vẻ thanh sương ngạo tuyết(41) kết hợp với phong thái đoan trang quả quyết của vợ mình thật đúng là...chọc người.

Hiện tại, cô còn chưa nói dứt lời, thú tính của anh đã nhất thời bộc phát, đột nhiên ôm chặt lấy cô, đẩy cô ngã lên chiếc bàn gỗ tử đàn rộng rãi xa hoa, ép chặt vào cô, nẩy sinh tà ác nói: “Phòng làm việc thì thế nào? Cũng muốn ăn em!”

Liên Sơ cố gắng đẩy anh ra, giận dữ mắng: “Tránh ra, càn quấy.”

Bộ dáng này của cô cũng thật đoan trang, mái tóc được búi lên gọn gàng thanh thoát, bộ quần áo công sở trang nhã chỉnh tề, gương mặt sạch sẽ được trang điểm kĩ càng, thật sự đúng là đáng vẻ tri thức lại có uy lực của nữ cường nhân. Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt, hình tượng trang nghiêm này của cô đã hoàn toàn bị hủy, anh lập tức vén váy của cô lên, đôi chân dài đầy đặn được giấu trong cặp vớ mỏng mịn màng kia hoàn toàn bại lộ. Ánh mắt của anh tối sầm lại, cánh tay mò mẫm đi vào nắm ở hai đầu chiếc tất da trong suốt, dùng sức xé cả hai bên ___ sắc mặt Liên Sơ thoáng chốc ửng hồng.

Mặc dù bọn họ cũng có lúc cực kỳ phóng túng, nhưng tất cả đều là khoảnh khắc mê đắm của ban đêm, lãng mạn dưới trăng hoặc là dưới ánh đèn mờ ảo. Không giống như hiện tại, giữa ban ngày ban mặt, dùng tư thế khiến cho người ta xấu hổ thế này.

Cô có chút rụt rè, có chút giận dữ, cũng có chút mặt đỏ tim đập nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức giãy giụa, chẳng qua là, cô càng giãy giụa, cảnh tượng rơi vào mắt anh lại càng diễm lệ khôn cùng. Anh cúi đầu xuống, cô không kịp được thét chói tai, anh cũng hoàn toàn không nhịn được, tiến lên đè chặt cô nằm ngửa trên bàn, cúi đầu tham luyến hôn môi, một tay giữ chặt bàn tay đang phản kháng của cô kéo lên đè lại trên đỉnh đầu, một tay trượt dọc theo quần lót để thăm dò, ngón tay thon dài treu chọc chốn đào nguyên trơn mịn, ướt át của cô.

Cô cáu giận khê hô: “Đừng, ghét, không thể ở chỗ này!”

Anh dừng lại một chút, khó hiểu nhìn cô.

Cặp mắt long lanh sáng rực của cô tràn đầy uất ức: “Chủ tịch trước kia của chỗ này là một lão sắc lang, không biết ông ta ngủ qua với bao nhiêu người phụ nữ ở trên chiếc bàn này, anh cũng muốn làm cái việc ấy với em ở ngay chỗ này sao?”

Thù Thành lập tức đông cứng lại, cảm thấy chán nản cực kỳ, vội vã buông cô, nhẹ nhàng giúp cô sửa sang lại quần áo, sau đó áy náy hôn xuống gò má của cô, nói: “Thật xin lỗi, bảo bối, anh thật không ngờ.”

Cô vẫn nghiêm mặt không trả lời.

Thù Thành không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng dỗ cô, mắt nửa ngày, cô mới nở nụ cười, giơ chân nhẹ nhàng chà xát nơi cứng rắn vẫn còn nóng hổi của anh, vẻ mặt đào hoa liếc xéo anh: “Vậy nơi này của anh phải làm thế nào?”

Lúc này, Thù Thành coi như đã nhận ra, hóa ra, người phụ nữ này căn bản là cố ý để giày vò anh.

Nửa giờ sau, hai người bước ra khỏi phòng làm việc. Thù Thành đột nhiên tiến lên một bước dùng sức nắm chặt tay cô, nói: “Ngày mai nhớ đem tất cả đồ đạc trong phòng làm việc kia đổi hết lại cho anh.”

Sắc mặt Liên Sơ đỏ lên, gạt không ra, đành để cho anh nắm, chống lại ánh mắt thèm thuồng của anh bước ra khỏi nhà hàng.

Đến bãi đậu xe, vào xe của Liên Sơ, Thù Thành vừa lái xe ra, lập tức có mấy chiếc xe trở tới.

Liên Sơ lập tức tròn mắt: “Thấy rồi chứ? Nhìn thấy rồi chứ? Anh mau giải quyết hết những người này đi. Nếu không, anh đừng mong trở lại thành phố Đồng.”

Thù Thành bật cười: “Thì ra không muốn anh đi là vì cái này à? Anh còn nghĩ là em không bỏ được anh đấy! Đồ không có lương tâm!”

Liên Sơ nói: “Anh đừng có xía vào việc em có hay không có lương tâm, trước tiên đuổi hết những người này cho em, em bị họ làm cho phát điên rồi. Bù lão đại, anh cũng đừng quá đáng!”

Thù Thành công nhận, anh quả thật là hơi quá phận.

Lúc trước, vì lo lắng cho sự an toàn của Liên Sơ, anh sẽ bố trí một hai người theo để bảo vệ cô từ xa. Dù sao thì có cũng như không, không ảnh hưởng tới cô làm việc, cô tựa hồ cũng coi là không nhìn thấy. Nhưng giờ ngược lại, kể từ lúc anh đến thành phố Đồng, người đi theo bảo vệ cô từ một hai người đã biến thành hai chục người, từ lén lút trực tiếp biến thành quang minh chính đại. Hiện tại, ai cũng biết cô cả ngày mang theo một đàn vệ sĩ hùng hậu để đi làm.

Nhìn vẻ mặt phẫn uất của Liên Sơ, trong lòng Thù Thành hơi áy náy, nhưng mà anh cũng hết cách rồi. Mặc dù đã lâu không có tin tức của Dạ Nhiên, nhưng ngộ nhờ hần còn chưa chết, ngộ nhờ hần lại thừa dịp anh không có mặt làm ra chuyện gì...Thù Thành không có can đảm gánh vác sự mạo hiểm này.

Thù Thành do dự một lát, lại nói: “Hay là thế này, em theo anh về thành phố Đồng, nếu anh tự mình bảo vệ em sẽ không cần đến nhiều người như vậy.”

Liên Sơ lườm anh: “Về thành phố Đồng vậy ở đây phải làm thế nào? Chúng ta trứng chim không thể đặt cùng một giỏ, ngộ nhờ công ty Sở Thịnh sụp đổ không phải chúng ta còn phải dựa vào nhà hàng Hạnh Vũ Nam để nuôi sống cả gia đình sao?”

Thù Thành im lặng.

Liên Sơ thừa dịp nói: “Em nghĩ là anh nên trở về thành phố A mới phải, anh vừa tiếp nhận công ty của Lâm Trí, còn rất nhiều việc phải làm. Hiện tại, việc quan trọng nhất ở thành phố Đồng không phải là chuyện đầu thầu để lấy được quyền khai thác mỏ quặng ư? Thật không biết tại sao anh phải lo lắng nhiều như vậy, tình thế rất rõ ràng, nếu không phải Sở Thịnh lấy được thì chính là Đỉnh Việt lấy được. Sở Thịnh lấy được là của anh, Đỉnh Việt lấy được đến lúc nhận tổ quy tông cũng sẽ là của anh, không biết anh tổn thất gì? Tự dưng phí hoài tình lực!”

Suy nghĩ của phụ nữ thật đúng là khác hẳn với đàn ông, thói quen của Thù Thành là bất cứ việc gì cũng luôn luôn tự mình thực hiện, nắm giữ trong lòng bàn tay. Anh chưa từng nghĩ tới phải dựa vào cái gọi là “nhận tổ quy tông” gì đó để lấy được quyền khai thác mỏ, ý tưởng của Liên Sơ đúng thật là một con đường tắt. Nhưng mà, anh không thể không thừa nhận ý tưởng của anh và cô có lại chung một điểm: hiện tại, điều quan trọng nhất chính là tìm được Nhiếp Bá Khôn chứ không phải tranh giành với Đỉnh Việt. Sở Thịnh chỉ cần làm tốt bốn phận của mình là đủ rồi, những mảnh khóe đặc biệt khác thôi thì cứ bỏ đi.

Anh khẽ mỉm cười: “Đợi anh bố trí được người thích hợp phụ trách công việc bên đó xong sẽ trở về.”

Liên Sơ giật mình: “Bố trí người? Không phải đã có Tổng Ca? Còn bố trí ai vào đây nữa?”

Nét mặt tươi cười của Thù Thành thoáng ngưng lại: “Anh cảm thấy cô ấy không còn thích hợp để tiếp tục ở lại công ty nữa.”

Liên Sơ định hỏi tại sao, sau một khắc liền hiểu được: Tống Ca không phải là không thích hợp ở lại công ty mà là không thích hợp ở lại bên cạnh anh.

Cô trầm thờ dài một hơi, cũng không biết phải nói cái gì cho phải. Mặc dù, đối với cô mà nói, sự tồn tại của Tống Ca cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng nhất thời lại không nhịn được khẽ lung lay.

Một người phụ nữ gần 30 tuổi đau khổ chờ đợi một tình yêu vô vọng, ngay cả sự nghiệp mà cô ấy đã dốc lòng phấn đấu cũng không còn nữa, khác nào bỏ hết tuổi thanh xuân lại không thu hoạch được gì. Thật sự là quá tàn khốc.

Liên Sơ biết Thù Thành cũng không hề nghĩ sẽ đi đến bước này, anh vẫn muốn Tống ca có thể từ bỏ ý nghĩ và hy vọng của mình, từ từ bước ra. Dù sao, đối với anh mà nói, Tống ca không chỉ là một thuộc hạ mà còn là một người bạn đã từng chung hoạn nạn. Nhưng bây giờ, có lẽ không có khả năng.

Cô trầm mặc hồi lâu, nói: “Thù Thành, em nói thế này có lẽ là rất tàn nhẫn, nhưng mà, sa thải cô ấy đúng là lựa chọn sáng suốt nhất. Cô ấy ở lại chỉ có thể càng lún sâu, có người phụ nữ nào chờ đợi bên cạnh anh mà có thể thay lòng đổi dạ? Tuyệt đối không có khả năng!”

Anh bẻ tay lái dừng xe lại ven đường, quay đầu lại nhìn cô: “Liên Sơ, đây là lời nói thật?”

Ánh mắt của cô nhìn anh có thể làm cho người ta chói mắt, cô trả lời: “Đúng vậy, em yêu anh, ngày càng yêu.”

Vài ngày sau, Tống Ca trở lại công ty. Cô đi tới phòng làm việc của chủ tịch, gặp Thù Thành, hai người đều giữ vẻ trầm mặc.

Thù Thành nhả nhận nói: “Thân thể cô thế nào? Khôi phục lại rồi chứ?”

Tống Ca gật đầu đáp: “Vâng.”

“Ngồi xuống hãy nói.”

Tống Ca ngồi xuống, dừng một chút lại nói: “Tổng giám đốc Bùi, thật xin lỗi, chuyện lần này là tôi thất trách, khiến công ty gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, tôi...”

Thù Thành lắc đầu cắt lời cô: “Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cô được, chẳng ai có thể chu toàn. Chỉ là, một người phụ nữ như cô phải một mình gánh vác công việc vừa cực khổ vừa nguy hiểm thế này cũng không tiện.”

Tống Ca ngẩn người.

Thù Thành tiếp tục nói: “Thật ra thì tôi vẫn muốn nói chuyện này với cô, tôi cực kỳ cảm tạ cô vì mấy năm qua đã cống hiến rất nhiều cho sự phát triển của công ty, nhưng mà, tôi lại càng hy vọng cô có được một công việc thích hợp với bản thân mình hơn.”

Tống Ca sững sốt mất nửa ngày, nói: “...Anh muốn sa thải tôi?”

Thù Thành chậm rãi trả lời: “Đúng vậy, thật xin lỗi. Cho đến nay, công việc của cô đều hoàn thành đúng phận sự, cũng rất xuất sắc, lần này sa thải cô thuần túy là lý do cá nhân. Tôi sẽ thông báo cho bộ phận tài vụ kết toán sáu mươi tháng tiền lương nghỉ việc cho cô, cộng với tiền thưởng cuối năm của cả năm này.”

“Không cần”, cô cắt đứt lời anh, giọng gao nói: “Theo hợp đồng của công ty, sa thải nhân viên chỉ bồi thường hai mươi tháng tiền lương nghỉ việc là đủ. Hơn nữa, lần này là tôi thất trách trước, công ty sa thải là việc phải làm, không cần phải bồi thường bất cứ một khoản nào.”

Nói xong, cô âm thầm siết mạnh lá thư từ chức ở trong tay, thả lại trong túi.

Quả nhiên là như vậy!

“Tổng Ca”, Thù Thành không khỏi nhức đầu nói: “Cô đừng cố gắng quật cường như vậy, những thứ này là cô đáng được hưởng. Tôi sẽ không quên lúc trước là cô dưới tình hình mấy tháng không có lương bổng vẫn không hề oán hận theo sát tôi, lần này coi như là tôi nợ cô. Tôi đã đề cử cô đến Lăng Thị làm việc, nếu cô đồng ý thì đó chính là một cơ hội tốt.”

Tổng Ca trầm mặc hồi lâu, rũ mắt nói: “Không cần. Bình thường anh đã đối đãi với tôi rất hậu hĩnh rồi. Lúc công ty được đưa ra thị trường cũng đã phát hành cổ phiếu cho tất cả nhân viên, anh không hề nợ tôi thứ gì.”

Thù Thành thở dài, không nói nữa.

Tổng Ca ngẩng đầu lên nói: “Tổng giám đốc Bùi, trước lúc đi tôi chỉ có một yêu cầu.”

“Cô nói đi.”

“Tôi muốn gặp tổng giám đốc Kỳ một lần.”

Sắc mặt Thù Thành khê biến: “Cô gặp cô ấy để làm gì? Đây là quyết định của tôi, không liên quan tới cô ấy.”

Nhìn thấy sắc mặt của anh khê biến, Tổng Ca không nhịn được cười khổ một tiếng: “Ngài đừng lo lắng, tôi chỉ là muốn tìm cô ấy nói chuyện một chút thôi. Ngài về hỏi thử tổng giám đốc Kỳ một tiếng, có lẽ cô ấy sẽ đồng ý gặp tôi.”

Nói xong, cô gật đầu một cái đứng dậy rời đi.

Thù Thành suy nghĩ một lát, lại đem lời ấy nói lại với Liên Sơ. Liên Sơ mỉm cười, nói: “Em biết rồi.”

Ngày hôm sau, tại một quán trà nho nhỏ độc đáo và thanh tịnh gần nhà hàng Hạnh Vũ Nam.

Liên Sơ ngâm trà Thiết quan âm, cách một lớp sương mù nghi ngút thoang thoảng mùi hương trà dịu nhẹ, yên lặng chờ đợi.

Chẳng lâu sau, Tổng Ca xuất hiện.

Cô hơi gầy, giữa chân mày lộ ra vẻ thanh nhã, giống như hương trà phảng phất vào lúc này, có một vẻ đẹp thanh đạm làm người khác khó quên. Phụ nữ như vậy có lẽ thích hợp nhất với loại tình cảm lâu ngày thấm sâu, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, Liên Sơ lại không nhịn được mà nghĩ, nếu như trước đó mình không chiếm giữ trái tim của Thù Thành đến nỗi khắc cốt ghi tâm thì Tổng Ca này có thể trở thành người phụ nữ cuối cùng bên cạnh Thù Thành không?

Nghĩ tới đây, Liên Sơ không nhịn được cười trộm: nếu không có mình, người kia có lẽ là Tổng Ca, cũng có thể là Lâm Hiểu Nam, hoặc có lẽ là một người nào khác. Nhưng mà, nếu như mình đã xuất hiện, người kia cũng chỉ có thể là mình.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Tổng Ca, mời ngồi.”

Tổng Ca ngồi xuống, gật đầu: “Chào chị, tổng giám đốc Kỳ.”

Liên Sơ nói: “Cô cứ gọi tôi là Liên Sơ đi, không cần lúc nào cũng gọi tổng giám đốc Kỳ, tổng giám đốc Kỳ. Muốn uống gì đó không?”

Tổng Ca không trả lời câu hỏi của cô...mà lẩm bẩm nói: “Liên Sơ...Cái tên này thật dễ nghe. Lần đầu tiên tôi được nghe thấy tên này là hai năm trước, hôm đó tôi cùng mấy người đồng nghiệp thức đêm làm thêm giờ, tôi đem tài liệu mới làm xong đưa vào cho tổng giám đốc Bùi xem, kết quả anh ấy đã ngủ trước. Tôi nhìn không được lấy bộ vest đắp lên người anh ấy, lại nghe anh ấy đang lẩm bẩm nhắc đến cái tên này.”

Liên Sơ trầm mặc.

Tổng Ca nói: “Liên Sơ, tôi hẹn chị đến đây là muốn gặp mặt xin lỗi chị, nhiều năm như vậy tôi vẫn yêu chồng chị. Tôi lấy tất cả tuổi xuân của mình để yêu anh ấy, mặc dù không được đáp lại nhưng mà tôi không

hề hối hận, tôi cảm thấy mình may mắn vì đã yêu một người đàn ông tôn kính và đáng giá được yêu. Yêu anh ấy, chính là niềm vinh hạnh của tôi.”

Vẻ mặt nghiêm túc của Liên Sơ lộ ra vẻ xúc động, dịu dàng nói: “Tôi biết, tôi hiểu.”

Khóe mắt Tống Ca không nhận được ướt át, mặc dù cô rất ghen tị với người phụ nữ này nhưng trên đời này có ai có thể hiểu được cô bằng cô ấy? Còn có ai có thể hiểu được tình cảm của cô ấy bằng cô?

Tống Ca nức nở nói: “Chúc hai người hạnh phúc. Thật xin lỗi, tôi không biết liệu mình có thể quên anh ấy được không...”

Liên Sơ bước tới nắm lấy bả vai của cô ấy: “Sẽ, cô gái ngọc, sẽ. Cô có nhìn thấy cây sồi xanh tốt ở ngoài cửa sổ kia không? Chồi mới mọc ra lá khô sẽ rụng xuống. Cô yêu anh ấy, đó là tình cảm tốt đẹp. Có lẽ, một ngày nào đó cô mới chân chính hiểu được thế nào là lương tình lương duyên(42), đến lúc đó cô mới biết cái gì gọi là hạnh phúc thực sự.”

(41) Thanh sương ngạo tuyết: tinh khiết như giọt sương, cao ngạo như tuyết. Cụm từ này thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của người phụ nữ vừa tinh khiết vừa cao ngạo.

(42) Lương tình lương duyên : tình yêu đến từ hai phía.

26. Chương 28: Áo

Thù Thành bổ nhiệm phó tổng giám đốc chi nhánh thành phố Đồng lên tiếp nhận vị trí của Tống Ca, sau đó lại đề bạt chính tâm phúc của mình là Hoàng Việt lên đảm nhiệm chức vụ phó tổng. Sau khi mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, anh trở lại thành phố A.

Bởi vì tâm trạng khá thoải mái nên mỗi ngày đều yên ả trôi qua. Bất quá vẫn có điều nuối tiếc, chẳng hạn như Nhiếp Bá Khôn còn chưa xuất hiện, lại chẳng hạn như, Liên Sơ thường xuyên chạy tới bệnh viện, tích cực trị liệu “bệnh vô sinh”.

Thù Thành thực ghét bản thân mình nhiều chuyện, lúc trước tự nhiên lại nhắc tới chuyện sinh con. Đối với anh mà nói, cuộc sống bây giờ đã rất trọn vẹn, không muốn Liên Sơ mãi cố chấp với cái gọi là “tiếc nuối” này. Anh từng khuyên nhủ cô, nhưng lại như mọi lần, Liên Sơ một khi đã nhận định chuyện gì ai cũng không nói lại. Cũng may, tâm trạng của cô lại không vì thế mà trở nên u sầu, đến cả câu cửa miệng của cô cũng là: nguyên tắc của chúng ta là tích cực cố gắng không mệt mỏi, nếu ngay cả cố gắng cũng làm không được chẳng phải sẽ tiếc nuối về sau?

Cô nói vậy, Thù Thành ngược lại rất vui mừng, ôm chặt lấy cô bày tỏ lời thề son sắt: “Bà xã, chuyện này em cứ yên tâm, anh nhất định sẽ phối hợp ‘cố gắng’ cùng với em một cách tốt nhất.”

“Là anh nói đấy nhé”. Liên Sơ nói.

“Đương nhiên.”

“Tốt...Chuyện thứ nhất anh phải phối hợp với em chính là ____ cấm dục!”

“Cái gì?” Nụ cười tươi của Thù Thành sụp xuống.

Liên Sơ phụ họa: “Nhiệm vụ của anh bây giờ chính là dưỡng sức, đợi đến thời khắc mấu chốt mới bắt đầu khai triển thực lực, đến lúc đó, chúng ta nghỉ phép ba ngày, tùy anh muốn làm ầm ĩ thế nào cũng được.”

“E hèm, vậy thời khắc mấu chốt ấy là lúc nào?”

“Ai dầaaaa...chuyện này cũng khó nói, hiện tại đang ở trong thời kỳ kinh nguyệt nên lại càng không được, không thể coi là thời kỳ rụng trứng...”

Thù Thành nổi đóa, khiêng cô ném thẳng lên giường: “Nha đầu thối, lại lừa dối chồng của em đúng không? dien dan le quy don

27. Chương 29: Chương 29

28. Chương 30: Vô Đề

Bên trong kho để hàng hóa không một tiếng động, Hàn Đông ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ khó hiểu nhìn một màn xảy ra trước mặt này.

Chỉ thấy Ngu Nhan cầu xin: “A Nhiên, bỏ qua lần đi, tôi chỉ cầu xin cậu lần này.”

Dạ Nhiên không trả lời, vẻ mặt không chút gợn sóng, cứ như vậy thờ ơ hờ hững đứng tại chỗ đó. Không ai biết anh nghĩ cái gì, cũng không ai biết một giây kế tiếp anh sẽ làm gì.

Ngu Nhan cắn răng nói: Hàn Đông, anh đi đi, đừng gây chuyện nữa, cũng đừng có trở về nữa.”

Cô không nhìn hắn, từ đầu tới cuối, cô cũng không nhìn hắn một cái.

Hàn Đông vật lộn đứng dậy, chung quanh cũng bắt đầu rục rịch một trận. Dạ Nhiên vẫn không lên tiếng, không có người dám tùy tiện tiến lên. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Hàn Đông nhìn Ngu Nhan chằm chằm, cổ họng phát ra giọng nói cực kì thô sáo khàn khàn: “Sao lại không nói với tôi?”

Ngu Nhan rũ mắt khẽ cười một tiếng, trong nụ cười ấy lơ mơ hiện lên vẻ đẹp lúc đầu khiến hắn kinh ngạc và hít thở không thông. Cô nhẹ giọng nói: “Nói cho anh biết sẽ có gì khác sao?”

Sắc mặt Hàn Đông một mảnh màu xám tro.

Quả thật không có gì khác.

Hắn vẫn không tin tưởng cô, đương nhiên là, cũng không bỏ qua cô.

Hắn khó khăn mở miệng: “Ngu Nhan, chúng ta cùng đi.”

Ngu Nhan rút cuộc cũng chậm rãi quay đầu nhìn hắn, gần từng chữ nói: “Hàn Đông, năm đó anh cứu tôi từ đám lưu manh đó, hôm nay tôi trả lại cho anh một lần, từ nay về sau chúng ta ân oán trả xong. Anh hãy biến mất đi, đừng quay về nữa...Nếu anh còn trở lại hoặc là tiếp tục gây chuyện nữa, như vậy tôi sẽ chết trước mặt anh.”

Hàn Đông nhào tới: “Ngu Nhan _____”

Dạ Nhiên nâng súng, bắn một phát vào đùi hắn, Hàn Đông khuỵu gối quỳ trên đất.

Ngu Nhan biến sắc, “A Nhiên _____”, cô theo bản năng muốn chạy tới.

“Bụp” một tiếng, Dạ Nhiên lại bắn thêm một phát xuyên vào bả vai của Hàn Đông, lạnh lùng nói: “Nếu còn bước qua anh liền bắn chết hắn.”

Ngu Nhan không tự chủ ngừng lại, Ngu Minh chớp lấy cơ hội tiến lên đoạt súng của cô lại, giữ chặt cô. Ngu Nhan dần dựa nước mắt nói: “A Nhiên, cầu xin cậu.”

Họng súng đen ngòm dí chặt trên trán Hàn Đông, đỉnh kim loại phía trước cửa rách da mặt, đầu của hắn từ từ bị kéo lên, đập vào mắt hắn chính là một đôi mắt còn lạnh lẽo, u tối hơn cả họng súng màu đen.diễn đàn lê q uy đôn

“Hàn Đông, hai phát súng này coi như mây trả tao, một phát tao còn lưu lại. Hôm nay, chị tao đã lấy tính mạng của mình ra bảo vệ, tao sẽ để lại ày một con đường sống. Nhưng mà, mây nhớ rõ cho tao, nếu như mây còn làm ra chuyện đáng chết nào nữa, mây và chị ấy, một người tao cũng chẳng bỏ qua.”

Hàn Đông sắc mặt tái xanh nhìn Dạ Nhiên, một lát sau quay đầu lại nhìn Ngu Nhan, cắn răng vật lộn đứng dậy, lê từng bước đi tới phía cửa chính của kho hàng.

Mọi người im lặng nhìn hần bước từng bước ra khỏi kho hàng, bóng lưng biến mất trong màn đêm.

Ngu Nhan lập tức xụi lơ trên mặt đất, giọng nói run rẩy: “A Nhiên, thật xin lỗi...”

Đôi mắt Dạ Nhiên lạnh như băng, cất bước sượt qua người cô rồi đi.

Ngu Minh nhẹ nhàng đỡ Ngu Nhan dậy, diu dàng nói: “Chị, em dẫn chị về.”

Ra tới cửa, Dạ Nhiên khẽ quay đầu lại nháy mắt với người vệ sĩ bên cạnh.

Người vệ sĩ áo đen gật đầu một cái, mặt không biến sắc nhảy lên một chiếc xe khác.

Đêm khuya, Ngu Minh bước vào căn phòng của Dạ Nhiên, Dạ Nhiên đang trầm tư suy nghĩ ngẩng đầu lên, hỏi: “Chị ấy thế nào?”

“Đã nghỉ ngơi.”

“Vết thương trên mặt chị ấy là chuyện gì xảy ra.”

Ngu Minh do dự một chút, nói: “Chị ấy vẫn không chịu nói.”

Ánh mắt Dạ Nhiên cứng lại, hừ lạnh nói: “Nhất định là tên tạp chủng kia làm.”

Ngu Minh hỏi: “Anh, anh thật sự tính bỏ qua cho hần vậy sao? Tên kia giữ lại sớm muộn gì cũng gây họa.”

“Anh biết rồi, chuyện này anh đã bảo bọn Vương Phong xử lý rồi. Chỉ là, Hàn Đông cũng được coi là người có thực lực, lần này để cho hần trốn được, muốn bắt lại e rằng cũng phải tốn một chút công phu.”

“Hần nhất định không trốn được xa. Hần không thể nào trốn nổi hai giới hắc bạch, người lại mới bị thương thành như vậy, chúng ta cứ lật tung cái thành phố A này lên thể nào cũng bắt được hần.”die»n d an l«e quy»y d«on. Chỉ là...Hần sẽ không thật sự phản bội chúng ta chạy đi tìm cảnh sát chứ?”

Dạ Nhiên trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: “Không biết được, chỉ bằng hần phạm phải những lỗi kia ăn mấy viên đạn cũng đủ chết rồi. Hàn Đông là một kẻ ham sống sợ chết, hần sẽ không lười rách cá chết tự mình nhảy lên khỏi mặt nước đâu.”

Ngu Minh ngạp ngừng một chút lại hỏi: “Vậy chị ấy phải làm thế nào? Nếu chúng ta lại xử lý Hàn Đông, chị ấy có thể lại náo loạn đòi tìm đến cái chết không?”

Việc này khiến cho Dạ Nhiên khẽ cau mày lại: “Việc này chúng ta phải nghĩ chút biện pháp...”

Cuộc sống của Liên Sơ lại khôi phục yên tĩnh.

Ngày đó, Thù Thành bảo cô đem chuyện đó kể lại tỉ mỉ từ đầu đến cuối một lần, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng không bỏ. Đợi cô kể xong, anh mới gật đầu bảo: “Tốt, anh hiểu rồi, đừng lo lắng nữa.”

Liên Sơ cũng không hiểu tại sao mình đột nhiên lại có thể bỏ xuống những lo lắng đã chất chứa nhiều năm qua. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù là kết quả tệ nhất cô cũng không sợ nữa.

Từ hôm đó, hai người họ không hề nhắc lại chuyện kia.

Hôm nay, buổi sáng tinh mơ, sương mù buổi sáng lại như có như không bao phủ núi Thanh Sơn, Thù Thành và Liên Sơ dắt theo Khê Đình bước ra khỏi cửa giống như mọi ngày.

Anh và cô sóng vai chạy bộ vào buổi sáng sớm, Khê Đình chỉ là vui đùa một chút đùa giỡn theo sát phía sau bọn họ.

Chạy bộ buổi sáng đã thành thói quen nhiều năm của Thù Thành. Năm đó, lúc bọn họ còn ở thành phố Đồng, Thù Thành thường thức dậy rất sớm chạy bộ một vòng, mua xong bữa sáng về nhà lúc Liên Sơ còn nằm ổ ở trên giường. Lần này lại ở chung một chỗ, Thù Thành phát hiện trong việc rèn luyện, tổ chất thân thể của Liên Sơ đã không bằng trước nữa. Vì vậy, mỗi buổi sáng anh đều phải cứng rắn thúc ép Liên Sơ dậy sớm cùng anh chạy bộ, trong khi đó, Liên Sơ lười biếng đã quen, rất không tình nguyện rời khỏi ổ chăn ấm áp, vẫn là cơm đưa tới miệng giống hệt năm đó, mỗi lần đều liều chết ăn vạ để chống cự một phen. Chẳng qua là, cái uy danh huấn luyện viên ma quỷ của Thù Thành năm đó vẫn còn, cô bình thường chỉ là uốn éo cánh tay lại đến bắp đùi, bắt đắc dĩ vẫn bị ép.

Thù Thành nhìn thấy thái độ lấy lệ của cô, trên mặt vẫn lạnh lùng hà khắc, bắt quá vẫn ngấm ngấm hòa hoãn một chút.

Qua một thời gian, hai người dần dần tạo thành thói quen ba ngày ngủ nướng bốn ngày chạy bộ một tuần. Dĩ nhiên, ba ngày nghỉ vận động này Thù Thành cũng sẽ không nhàn rỗi, vận động buổi sáng vẫn làm, chỉ là thay đổi phương thức.

Sau khi quen thuộc với hoàn cảnh, Khê Đình ngày càng cởi mở hẳn lên, nhìn thấy bọn họ ra cửa vào buổi sáng cũng cảm thấy mới lạ, âm ỉ đòi theo, Thù Thành còn chưa kịp nghiêm mặt cự tuyệt thì Liên Sơ đã lại đồng ý rồi.

Vì vậy, sáng sớm ở dưới đồi mai thường xuyên xuất hiện bóng dáng ba người bọn họ.

Liên Sơ ngoảnh lại thấy Khê Đình bị rơi lại phía xa chợt nói nhỏ với Thù Thành: “Anh chạy một mình trước đi, để em đi xem con bé.”

Thù Thành cực kỳ không hài lòng hừ lạnh một tiếng: không để cô ấy mang theo cô bé cô ấy liền mang, đừng thấy tiểu nha đầu kia còn nhỏ, khả năng làm kỳ đà cản mũi quả thật cũng không nhỏ.

Liên Sơ nhìn thấy dáng vẻ này của anh không nhịn được bật cười, ôm cổ của anh hôn một cái: “Không phải Búi lão đại đang ghen chứ? Ừ, ông xã, em thích nhất là dáng vẻ này của anh đấy.”

Thù Thành nổi cáu lôi kéo cô lại ra sức giày xéo một phen, nảy sinh tà ác nói: “Tối nay ném con bé lại cho Hứa Yến, chúng ta ăn tối xong xuôi mọi việc rồi hãy trở lại nhé.”

Liên Sơ nhin cười gật đầu phối hợp nói: “Được.”

Lúc này, Thù Thành mới thôi hậm hực, bắt đắc dĩ buông tay.

Con đường nhỏ này quả thực rất thích hợp để dạo chơi. Dọc theo đường đi, tiếng chim nhỏ hót líu lo trên cành, hai bên đường mọc đầy những bông hoa dại, một con bọ rùa chậm rãi bò trên một chiếc lá xanh mơn mẫm, Khê Đình ngồi xổm trườn mắt nó, đếm trên lưng nó xem rốt cuộc có mấy vì sao. Đột nhiên, có một bàn tay ở bên cạnh vươn ra bắt nó nắm trong lòng bàn tay. *đi en danlequyd n c m*

Khê Đình nhảy dựng lên: “Dì Liên Sơ, sao dì lại bắt nó? Cháu muốn nhìn.”

Liên Sơ mở hai tay, chỉ thấy con vật nhỏ kia nằm trong lòng bàn tay không động đậy.

Về mặt Khê Đình như muốn khóc: “Dì bóp chết nó rồi hả?”

Liên Sơ khẽ mỉm cười, ném con bọ rùa nhro vào trong bụi cỏ, nó bắt chợt đập cánh ông ông rồi bay đi mất.

Khê Đình há miệng, Liên Sơ lại cười nói: “Bọ rùa thất tinh là loài bọ rùa giả hoạt nhất, nó có một tuyệt chiêu lớn nhất chính là giả chết.”

Khê Đình thở dài nói: “A, ra là như vậy, dì nói cho cháu biết còn gì khác nữa không.”

“Việc này...Chúng ta đuổi theo chú Búi, dì sẽ nói cho cháu biết nhé.”

Vì vậy, hai người lại chạy nhanh về phía trước.

Cách đó không xa, trogn một chiếc xe bình thường, Dạ Nhiên nói với Ngu Nhan: “Chị không muốn xuống nhìn một chút sao? Dù sao bọn họ cũng không biết chị.”

Ngư Nhan ngậy ngốc nhìn theo bóng lưng của hai người, qua một hồi lâu mới lắc đầu nói: “Không, đáng về của chị bây giờ sợ rằng sẽ hù con bé sợ.”

Dạ Nhiên khẽ thở dài, nói: “Đừng gấp, sẽ quen dần thôi. Sớm muộn gì em cũng đưa được Khê Đình trở về sống cùng với chúng ta.”

Phía trước, Khê Đình đã bất động, thở gấp nói: “Dì Liên Sơ, cháu chạy hết nổi rồi.”

Liên Sơ suy nghĩ một chút, ngồi xổm xuống: “Thôi vậy, công cháu để huấn luyện chịu đựng sức nặng cũng được lắm.”

Nói xong, cô công Khê Đình lên, mỉm cười sai bước chạy nhanh về phía trước.

Từ xa, Ngư Nhan nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ không ngừng nhảy nhót, cảnh tượng trước mắt từ từ mơ hồ.

“...Không, như vậy cũng tốt, đây chính là cuộc sống mà chị muốn Khê Đình được trải qua. Điều quan trọng nhất trong cuộc đời của một bé gái chính là sạch sẽ, nếu để con bé theo chị, chị không làm được.” Cô chậm rãi nhắc lại một lần: “Như vậy cũng tốt.”

Dạ Nhiên cười lạnh nói: “Chị, chị đã trải qua nhiều chuyện như vậy sao vẫn còn ngây thơ vậy nhỉ? Chị cho rằng ngoài em ra còn ai có thể đối xử tốt với con bé được chứ? Chị muốn tạo cho con bé có một hoàn cảnh trong sạch, cho nên vừa sinh nó ra đã dùng trăm phương ngàn kế tìm một gai đình có điều kiện phù hợp. Hai vợ chồng đó đều là giáo viên, dòng dõi thư hương. Nhưng kết quả thế nào? dien dan le quy don

29. Chương 31: Sâu Trong Kí Ức

Một ngày kia, Thù Thành xử lý xong toàn bộ công việc chất đống của mình đã là bảy giờ tối. Anh cử động động cánh tay cứng ngắc của mình một chút, cảm di động trên bàn lên bắt đầu gọi điện cho Liên Sơ.

Bên kia điện thoại, Liên Sơ còn đang tắt bật trong phòng bếp, tiếp điện thoại không nhận được nói vài câu đã muốn cúp: “Xong chưa, em cúp điện thoại, xương cá đang chờ em thả nó vào nồi đấy.”

Thù Thành nở nụ cười: “Canh cá à, xem ra hôm nay anh lại có lộc ăn.”

Liên Sơ khẽ hừ một tiếng: “Anh về nhà sớm một chút, về trễ không để phần lại cho anh.”

“Xương cá còn chưa có bỏ vào nồi đâu, ít nhất cũng phải hầm 30 phút, anh nhất định về trước lúc em đặt nó lên bàn cơm.”

“Không được tăng tốc đâu đấy.”

“Yên tâm, canh cũng sắp bị nấu cạn rồi.”

Liên Sơ ‘a’ một tiếng, cúp điện thoại cái rụp.

Thù Thành không nhận được bật cười, cầm áo khoác đặt trên ghế dựa lên, đứng dậy ra cửa.

Theo thang máy đi xuống tầng hầm đậu xe, cách đó không xa, một nhân viên bảo an lập tức bước ra khỏi trạm gác chào hỏi. dien dan le quy don

30. Chương 32: Dịp Tốt

Kí ức giống như miệng cống bị mở ra, đoạn kí ức được giấu ở nơi sâu thẳm nhất kia đột ngột xuất hiện, mọi thứ trước mắt trở nên hỗn loạn đan lồng vào nhau, chập chờn quay về, như lướt ở trong mơ, không phân rõ là thật hay ảo.

Liên Sơ cố gắng ngăn lại những suy nghĩ khiến cho người ta hoảng hốt ấy, bày ra dáng vẻ gợi tình. Nếu để cho Thù Thành biết được suy nghĩ trong lòng mình lúc này, anh chắc chắn sẽ giận sôi lên.

Cô âm thầm cắn răng một cái, dùng sức trở mình, cả người rơi vào trong bồn nước. Sóng nước đột nhiên cuộn cuộn, hai người chìm hẳn xuống mặt nước.

Thù Thành cả kinh, trong nháy mắt, Liên Sơ đã nghiêng người hôn lại anh.

Người đẹp rẽ nước mà đến, như một loài rong biển tản ra tứ phía, tóc xanh đa tình, chặt chẽ trói chặt anh.

Nước từ bốn phương tám hướng vội vã ập tới, hô hấp bị đình chỉ, nhịp tim ngừng lại, cả thế gian hỗn loạn cũng biến mất. Chỉ có môi lưỡi quấn quít nhau, ôm hôn chặt chẽ, dùng sức thiêu đốt dục vọng.

Sóng gió cuốn đi...Buồn bực, đè nén, đau đớn cùng cực như nổ tung, tàn khốc, vui sướng tột đỉnh.

Khoảnh khắc gần chết, thoát ra khỏi mặt nước _____

Anh đè cô lại trên bồn tắm, gắt gao ghim chặt vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô. Từ vực sôi đến điên cuồng rung động, thở dốc, rút ra lại đút vào, kết hợp thành một bản nhạc tình yêu cuồng nhiệt không thể nào quên.

Liên Sơ mệt mỏi dựa vào bờ vai cứng rắn của Thù Thành, hơi thở mỏng manh. Tình huống của anh cũng không tốt hơn là mấy.

Ôm chặt không một tiếng động, cảm giác chiếm hữu mãnh liệt đến thiêu đốt toàn bộ kia vẫn còn vọng lại trong cơ thể, như sóng biển xô bờ, từ từ dâng trào lại chạy dài vô tận.

Qua hồi lâu, anh mới đứng dậy từ trong nước, ôm cô trở lại trên giường, cầm khăn tắm chậm rãi lau người cô. Liên Sơ cười dịu dàng, cũng lấy khăn tắm lau lại cho anh từng bước một: lau mái tóc ngắn đen nhánh ẩm ướt, gương mặt sáng sữa lạnh lùng, chiếc cằm anh tuấn khêu gợi...

Bờ môi cong lên càng lúc càng lớn, ý cười càng sâu, Thù Thành không nhịn được cũng bật cười, nhéo mạnh chóp mũi của cô nói: “Không ngờ em lại có thể làm như vậy, đúng là bà điên.”

“Không phải anh thích sao?”

Anh thở dài: “Không thích ư? Em biết rõ là anh thích muốn chết phải không? Liên Sơ...Anh yêu em.”

Liên Sơ ôm chặt anh, tựa vào bờ vai của anh: “Em cũng yêu anh, có lẽ không nhiều như anh đã yêu em, nhưng chắc chắn là nhiều hơn yêu chính bản thân mình một chút xíu.”

_____ Thù Thành, không có gì có thể khiến em phản bội anh lần nữa, mặc kệ người khác hay là chính bản thân em, mặc kệ những xúc cảm không giải thích được kia, cũng mặc kệ cái kí ức hay cảm giác hơi nhiễu loạn lòng người kia...

Không liên quan đến lời thề hay trách nhiệm, cũng không quan hệ tới đạo đức, ân tình, chỉ vì, nhìn anh thống khổ chính là việc đau khổ nhất trong cuộc đời này của em.

Thân ái, em yêu anh.

Một đêm này, hết sức mệt mỏi lại an tâm, Liên Sơ nằm dài trên giường chìm vào giấc ngủ, trước khi ngủ còn giãy giụa mở mắt ra, quay đầu lại hỏi: “Thù Thành, anh vẫn chưa ăn gì phải không? Để em giúp anh hâm nóng lại.”

Thù Thành cười khê đê cô lại: “Ngủ đi.”

Liên Sơ nhắm mắt lại, cảm động dựa sát vào anh ngủ.

Thù Thành ngắm nhìn Liên Sơ ngủ yên, như có điều suy nghĩ.

Bụng anh quả thực là rất đói, nhưng lại không có cảm giác thèm ăn. Đốt một điều thuốc, suy nghĩ một chút, lại đem dập. Ngủ thôi, ôm Liên Sơ vẫn còn đưa lưng về phía mình lật qua, nhẹ nhàng nâng đầu của cô lên, cánh tay vòng qua, hơi gấp lại, cứ tự nhiên như vậy mà ôm chặt cô vào trong lòng.

Cô nhú mào, nằm trong ngực anh mơ màng lắc đầu: “Sẽ nặng đấy.”

“Không sao.”

Cô liền xích lại gần hơn một chút, dựa vào lồng ngực của anh ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái, tâm trạng vui vẻ. Liên Sơ chải đầu, gương mặt trong gương cực kỳ tươi tắn mỹ lệ.

Thù Thành nằm trên giường nhìn cô đầy hứng thú, cố ý hỏi: “Sao mới sáng ra đã cười tươi đến mức gió xuân cũng nhộn nhạo như vậy? Có phải có ý tưởng nào mới không? Nói ra, chúng ta cùng nhau thực hiện.”

Liên Sơ cố ý thở dài: “Aizz, thực hiện cũng vô ích.”

“Có ý gì?”

“Đúng ra là, mặc dù nhân vật chính vẫn là hai người đấy, nhưng không nghĩ lại có thể làm ra...hiệu quả giống như tối qua nữa.”

Sắc mặt Thù Thành trở nên khó coi: “Em muốn nói là anh lại không có năng lực đó?”

Cô chớp mắt một cái: “Em muốn nói là, nhân gian ngọc lộ bất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số(45). Loại cảm giác đó quá mãnh liệt rồi,

một lần là đủ, nhiều lần như vậy em sợ trái tim của mình không chịu nổi.”

Thù Thành bật cười, đi tới đem cái ghế của cô xoay lại, nửa quỳ trên đất, cúi đầu hôn xuống ngực trái của cô: “Anh biết rõ chỗ này rất dẻo dai, không thành vấn đề, thời gian của chúng ta còn dài, sẽ có rất nhiều dịp tốt, còn làm giỏi hơn cả tối hôm qua, anh bảo đảm.”

Liên Sơ không khỏi rung động, cúi đầu ôm chặt anh: “Đương nhiên, đó là đương nhiên.”

Hai tuần sau tất cả được sắp xếp ổn thỏa.

Thù Thành lấy một tấm bản đồ đưa cho Hàn Đông: “Mười hai giờ tối mai anh đến địa chỉ này, tôi sắp xếp để anh lên thuyền.”

Trong lòng Hàn Đông nhin không được âm thầm kích động, không nghĩ tới nước cờ nguy hiểm cuối cùng này thế mà lại cứu mạng hắn. Hắn cảm kích nói: “Tổng giám đốc Bùi, cảm ơn anh. Anh yên tâm, chuyện tôi nói nhất định tôi sẽ làm được.”

Bùi Thù Thành chỉ thản nhiên nói: “Đó không phải là trọng điểm.”

Hàn Đông sững sốt, nghĩ một chút lại nói: “Chuyện kia cũng cứ yên tâm, suốt đời này, sẽ không có ai nhắc tới chuyện trên thuyền kia nữa.”

Khóe môi của Thù Thành chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Chỉ mong là như vậy.”

Dứt lời, Thù Thành chuẩn bị đứng dậy rời đi. Hàn Đông đột nhiên gọi anh lại, bật thốt ra: “Tổng giám đốc Bùi, tôi còn một việc muốn nhờ anh.”

“Việc gì?”

Hàn Đông hé miệng, qua hồi lâu, lại thở dài nói: “Thôi vậy, không có việc gì.”

Thù Thành nhú mào, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, nói: “Vậy đến lúc đó gặp.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Sẩm tối, Hàn Đông lên xuống chân núi Mai, đứng gần một khu biệt thự cao lớn trang nhã.

Vườn hoa của biệt thự quanh năm nở đầy những đóa hoa tường vi, nữ chủ nhân hẳn là ở trong phòng bếp làm cơm tối, một cô bé ngồi xổm ở cửa biệt thự chơi.

Hàn Đông chậm rãi đi tới, muốn được nhìn rõ mặt cô bé hơn một chút.

Đó là con gái của hắn, trước đó, hắn còn không biết đến sự tồn tại của cô bé. Cô bé đã lớn như vậy rồi, đường nét gương mặt thật giống A Nhan.

Trước đó, hắn len lén tìm gặp Bùi Thù Thành, nhìn thấy ba người bọn họ ở chung một chỗ, hắn nghe thấy Kỳ Liên Sơ gọi cô bé: “Khê Đình.”

Khê Đình! Còn có thể nghi ngờ gì nữa đây? Hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra con gái của mình.

Anh từng nghĩ muốn đề xuất được cô bé đi cùng, nhưng mà, tương lai trước mắt của hắn mù mịt, sống chết khó lường, sao có thể mang cô bé theo ở bên mình? Bùi Thù Thành có lẽ còn chưa biết thân thế thật sự của bé, nếu hắn lỡ miệng nói ra, sợ bọn họ sau này sẽ không đối xử tốt với Khê Đình như vậy nữa.

Hắn đang định rời đi, cô bé kia đột ngột nghiêng đầu nhìn thấy hắn.

Cô bé không mở miệng, trên mặt không có biểu hiện kinh ngạc, chỉ dùng đôi mắt to tròn, đen trắng rõ ràng đầy hiếu kỳ, im lặng quan sát hắn.

Nhìn cặp mắt kia, trái tim của hắn lập tức mềm nhũn, đi tới, ngồi xổm trước mặt cô bé, khàn giọng hỏi: “Khê Đình, cháu đang nhìn cái gì?”

“Con kiến dọn nhà. Sao chú lại biết tên cháu? Chú có phải là bạn của chú cháu không? Bọn họ chú ấy đang ở đâu?”

Chú? Hàn Đông hiểu rõ cô bé đang nhắc tới người nào, không khỏi cười khổ một tiếng: “Là con kiến dọn nhà à? Lúc còn nhỏ chú cũng rất thích xem.”

Hắn cúi đầu, chỉ thấy một hàng kiến nhỏ vác lương thực bò lên phía trước rất trật tự, giống như bọn chúng không phải là con kiến hôi mà là một đội quân xếp thành hàng.

Trong lòng hắn hiện lên một cảm giác kỳ quái đã biến mất nhiều năm, hắn suy nghĩ, nghĩ tới từ kia. Hóa ra đó được gọi là ảm áp.

“Khê Đình, cháu có nhìn thấy con kiến cao lớn ở kia không? Đó chính là tướng quân của bọn chúng.” Hắn chỉ cho cô bé xem.

Khê Đình vội cúi đầu xem, hắn nhìn theo cần cổ tinh tế của cô bé, nhỏ giọng nói: “Nó dẫn bọn chúng về nhà, cha cũng vậy, sẽ dẫn bọn con về nhà, con, còn có mẹ con nữa.”

Khê Đình ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc nhìn hắn. Trong ánh mắt của người đàn ông trước mặt này có gì đó mà bé nhìn không rõ ràng, dường như rất vui vẻ lại dường như rất khổ sở.

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng gọi của Liên Sơ: “Khê Đình, ăn cơm nào.”

Cô bé đứng dậy hô: “A, biết ạ.”

Cô bé đang định quay đầu lại nói lời tạm biệt với chú kỳ quái này, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông đó khuất xa.

Bên cửa sổ, Liên Sơ cũng nhìn rõ cảnh tượng kia, sừng mặt cao gầy đó hết sức quen thuộc.

Cô hỏi Khê Đình vừa trở vào: “Khê Đình, người đó là ai vậy?”

Khê Đình khẽ lắc đầu: “Cháu không quen, nhưng mà chú ấy lại biết tên của cháu.”

Lúc này, bóng dáng vừa đi ấy lại quay đầu nhìn lại bên này một cái: không sai, Hàn Đông, là hắn!

31. Chương 33: Săn Mồi

Liên Sơ lấy lại bình tĩnh nói: “Khê Đình, vào ăn cơm, dì có việc phải ra ngoài một lát.”

“Dì Liên Sơ...”

Cô vỗ vỗ gương mặt của Khê Đình: “Ngoan, để dì gọi điện cho cô Hứa đến nhà chơi với cháu, khi nào dì ấy đến cháu hãy mở cửa.”

“Vâng ạ.”

Liên Sơ lái xe ra khỏi, khởi động hệ thống bảo vệ cửa chính.

Hệ thống bảo vệ của căn biệt thự này rất tốt, dù để đứa bé ở nhà một mình cũng rất an toàn.

Liên Sơ lái xe dọc theo phương hướng Hàn Đông vừa rời đi, tất nhiên là khó mà có kết quả được.

Đầu tiên, cô gọi cho Hứa Yến một cú điện thoại để sắp xếp chuyện của Khê Đình, sau đó dừng xe ở ven đường, chuẩn bị cầm điện thoại lên gọi cho Thù Thành.

Vừa bấm số điện thoại được một nửa, cô chợt dừng lại. Phải rồi, buổi chiều anh đã gọi điện về báo, tối nay anh phải đi cả đêm để về lại thành phố Đồng xử lý một ít chuyện gấp, giờ này chắc vẫn ở trên máy bay.

Liên Sơ cầm điện thoại di động, trong lòng chợt dấy lên một loại cảm giác kỳ quái: tại sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy? Tại sao Thù Thành vừa mới rời đi Hàn Đông lại xuất hiện?. Cô nghĩ tới từ lúc cô nói rõ tình huống trên thuyền cho Thù Thành biết, anh bình tĩnh khác thường...Thật là sơ ý, sao anh lại có thể không làm gì, mặc kệ mình mặc kệ số phận.

Cô cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút...Đúng rồi, di động của Thù Thành. Cô do dự một lát, mở danh bạ ra tìm được một số điện thoại, nhấn gọi tới: “Anh Nhiễm, xin chào, tôi là Kỳ Liên Sơ...Tôi muốn nhờ anh giúp tôi kiểm tra vị trí của một số điện thoại di động...Phải, tôi cần biết vị trí hiện tại của số điện thoại này.”

Tại phía Bắc thành phố A.

Hàn Đông lo lắng đứng ở bờ đê của một dòng sông hoang vắng chờ đợi. Lúc này đây, bốn phía không có một bóng người, nước sông và ruộng hoang đều đen kịt, chỉ có ánh đèn le lói trong một khu nhà bỏ hoang ở cách đó không xa. Gió sông thổi tới lạnh lạnh, cỏ lau theo gió lắc lư, phát ra âm thanh xào xạc đến tiêu điều.

Sao anh ta lại chưa tới? Dọc bờ sông đều không có dấu hiệu của tàu thuyền đi qua. Trong lòng Hàn Đông chợt xẹt qua một tia dự cảm chẳng lành: “Có phải Bùi Thù Thành có vấn đề gì không?”

Hắn suy nghĩ, lại gạt bỏ: nếu anh ta thực sự muốn đối phó mình cũng có rất nhiều cơ hội, việc gì phải hao tổn tâm trí giúp mình chữa lành vết thương rồi mới gạt đến đây?Đang nghĩ, xa xa đột nhiên xuất hiện một bóng thuyền mờ ảo, sau lưng cũng bắt đầu xuất hiện ánh đèn xe. Hắn cúi đầu xem lại thời gian, gần mười hai giờ đúng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xe càng lúc càng gần, còn khoảng mười, hai mươi mét thì dừng lại ở trước mặt hắn, ánh đèn xe chiếu thẳng vào mắt khiến mắt hắn nhất thời không thể mở ra, trong xe có bóng một người đang ngồi thẳng, nhưng hắn hoàn toàn không thấy rõ mặt mũi của người kia.

Sau một hồi lâu, chiếc thuyền kia cũng chạy tới dừng lại phía sau hắn, bảy tám người lục tục bước ra từ khoang thuyền. Trong lòng Hàn Đông đột nhiên trầm xuống, quay đầu lại gắt gao nhìn thẳng vào bóng đen quen thuộc ở trong xe.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông chậm rãi bước xuống từ trên xe, vóc dáng cao gầy, cử chỉ trầm ổn, ẩm sau gương mặt tuần tú là vẻ u tối càng nhợt nhạt mà âm hiểm.

Qua một hồi lâu, Hàn Đông mới nhả ra được hai chữ: “Dạ Nhiên.”

Hắn chậm rãi cười: “Hàn Đông, đã lâu không gặp.”

Lúc này, trong một ngọn hải đăng, một người đàn ông lặng lẽ đứng trước một khung cửa sổ lớn thu hết tất cả vào trong mắt, khoe môi khẽ gợi lên một đường cong lạnh lẽo khó lường.

Thế giới tĩnh lặng, Hàn Đông nhìn hòng súng đen ngòm và đôi mắt lạnh lẽo trước mặt lại không cảm thấy quá sợ hãi. Hắn bình tĩnh nói với Dạ Nhiên: “Dù sao Ngu Nhan cũng là chị mày, mày đừng khiến cô ấy phải khó xử.”

Có người phía sau đá hắn một cước té khụy xuống đất, Dạ Nhiên giữ súng chìa vào mi tâm của hắn, điềm nhiên nói: “Mày còn có gan nhắc đến chị tao!”

Người đàn ông đứng trong ngọn hải đăng bấm điện thoại trong tay: “Viên Ngạn, là tôi, Bùi Thủ Thành. Địa điểm mới đề cập đến sáng nay có vấn đề, bây giờ bọn họ đang ở bãi sậy cách bến tàu khoảng 15km...Phải, tôi xác định.” di en danlequyd n c m

Hàn Đông lộ ra một nụ cười cương quyết nhợt nhạt: “Điểm này tao còn mạnh hơn mày, người phụ nữ mà Hàn Đông tao đã nhìn trúng dù có phải tự tay phá hủy cũng không để cô ấy thuộc về người đàn ông khác. Dùng chung một người phụ nữ với Bùi Thủ Thành có cảm giác thế nào? Mùi vị của việc ngày ngày nghĩ đến anh ta đang làm thế nào để “dạy dỗ” đội trưởng đội phòng chống ma túy kia chắc là không tệ lắm nhỉ...”

Dạ Nhiên bắn một phát xuyên vào lồng ngực của hắn, sau đó liên tục bắn thêm bốn phát vào tứ chi của hắn. Thân thể của hắn theo từng viên đạn bắn ra ngã trên bờ cát, máu tươi xộc ra từ miệng vết thương và cả khoang miệng.

Hắn há miệng nhưng không thể phát ra bất cứ một âm thanh nào, cố gắng nghiêng đầu trừng mắt nhìn Dạ Nhiên, mấp máy môi.

Dạ Nhiên cúi đầu xuống gần chút, Hàn Đông cố sức nặn ra mấy chữ đứt quãng từ trong cổ họng: “...Chăm sóc tốt...Cô ấy và...Khê Đình...”

Dạ Nhiên không trả lời, hoặc là nói, Hàn Đông không nghe được câu trả lời của hắn.

Tất cả trước mặt đều biến hóa, hắn dường như nhìn thấy một mảnh trời chiều, cách đó không xa có một khoảng sân nhỏ, hắn đi vào, Khê Đình đang ngồi trước một chiếc bàn nhỏ đặt trong sân viết bài tập, cô bé ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt to trong suốt đen trắng rõ ràng.

Cô bé thật sự là một đứa trẻ kì quái, đắm chìm trong thế giới của mình rồi nhìn ra thế giới bên ngoài với ánh mắt tò mò, tràn đầy tưởng tượng, từ đôi mắt của cô bé có thể nhìn ra được. Cô bé như thế lớn lên phải khiến cha mẹ hao tổn bao nhiêu tâm trí đây.

Lúc này, một người phụ nữ từ trong nhà bước ra, thấy hắn trở lại nhoẻn miệng cười, nụ cười xinh đẹp như đoá bách hợp đang nở rộ.

Dạ Nhiên nhìn đôi mắt đã hoàn toàn mất đi phản ứng của Hàn Đông, đứng dậy nói: “Đem xác của hắn ném xuống biển.”

Vương Phong ở đối diện gật đầu một cái: “Vâng.”

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có người hoảng sợ nói: “Dạ ca, bên kia hình như có xe chạy tới.”

Về mặt Vương Phong liền biến sắc: “Chẳng lẽ Lưu lão nhị giở trò quỷ?”

Dạ Nhiên trầm giọng nói: “Trước chia ra rút lui, thu dọn nơi này sạch sẽ.”

Có người lập tức đem xác của Hàn Đông gói kỹ đặt lên thuyền, Dạ Nhiên quay lại xe của mình, khởi động xe, dẫn đàn lê quý đôn

Trên ngọn hải đăng, Bùi Thù Thành lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Dạ Nhiên, mạch máu ẩn dưới gương mặt lạnh lùng như núi từ từ sôi trào. Việc như vậy, nhiều năm về trước, khi hắn còn làm trong nghề đã thực hiện vô số lần. Quan sát, lập kế hoạch, bố trí, sau đó là tỉnh táo sẵn mồi. Tự hắn vây bắt con mồi chưa bao giờ chạy thoát được, cái bẫy vạch ra lần này cũng không chệ vào đâu được.

Viên Ngạn ở cách nơi này 15km, chờ anh ta chạy tới vừa đúng lúc đuổi kịp Dạ Nhiên vừa giết chết Hàn Đông đang định rút lui. Nhưng mà bọn họ không thoát được, cả đường bộ và đường thủy đều được bố trí rất nhiều cảnh sát. Mặc dù tối nay để cho Dạ Nhiên may mắn chạy thoát, anh cũng đã bố trí đầy đủ camera từ trước để ghi lại nhất cử nhất động khi hắn giết người diệt khẩu, lần này hắn không thoát khỏi liên can! Cho dù không chết, cũng chỉ có thể sống chui sống nhủi giống như là con chuột, vĩnh viễn phải núp ở trong một góc tối.

Mỗi lần lúc thi hành nhiệm vụ, trong lòng anh luôn giữ một loại yên lặng đến kì dị, càng nguy hiểm, càng bình tĩnh, anh mê đắm cái cảm giác nhảy múa ở trên mũi dao này. Nhưng giờ đây, mọi thứ không hề uy hiếp, kết cục đã định, vậy mà anh lại không cảm thấy thỏa mãn và yên tĩnh một chút nào. Nhìn theo bóng xe Dạ Nhiên rời đi, trong lồng ngực của anh không ngừng dấy lên một tia khát máu cuồng nhiệt. Cho dù để cho luật phát xử phạt hắn thì thế nào? Cho dù khiến hắn cả đời không thoát thân được thì thế nào?

Anh là một người đàn ông, vợ anh chịu nhục anh phải tự tay dùng máu tẩy sạch.

Thù Thành đặt ống nhòm xuống bên cạnh camera, lấy cuộn băng ra, xoay người bước ra khỏi tòa hải đăng.

Dạ Nhiên vừa lái xe vừa phân tích tình huống trước đó, cảnh sát nhất định không thể nghi ngờ. Là ai động tay động chân? Là ai nói cho bọn hắn biết Hàn Đông muốn mua thuyền của Lưu lão nhị để chạy trốn từ chỗ này? Không, tên đó không có lá gan này.

Trước mắt xuất hiện một ngã ba, hắn lập tức rẽ trái vào con đường nhỏ trước mặt.

Rốt cuộc là ai sớm muộn gì hắn cũng bắt được, việc quan trọng nhất bây giờ chính là thoát khỏi phiền toái của đám cảnh sát kia. Chỉ là, chuyện đó cũng không thành vấn đề, chưa có ai đùa giỡn với xe mà có thể vượt qua hắn.

Hắn quần áo hiếp, mấy xe cảnh sát có thể đuổi theo đã không còn bóng dáng. Hắn đang định lái xe rẽ vào một con đường lớn cách đó không xa, một chiếc Hummer màu đen chạy băng băng ở gần đó bất ngờ quẹo ra, hung hăng lao tới chặn ngang trước mặt hắn.

32. Chương 34: Đùng...nói Gạt Anh

Một tiếng “ầm” thật lớn, xe của Dạ Nhiên bị đâm phải lộn nhào trên mặt đất.

Qua một vài giây, đầu óc của hắn mới phản ứng kịp từ trong trống rỗng, thân thể mắc kẹt ở vị trí lái xe, toàn thân đau đớn.

Mặc kệ thế nào cũng không thể tiếp tục đợi trong xe, xe có thể sẽ nổ tung. Hắn khó nhọc đẩy cửa xe ra.

Lúc này, một đôi chân lạnh lùng của đàn ông bước qua đứng trước mặt hắn. Hắn bị túm ra khỏi xe, tiếp theo, một quả đấm cứng như sắt đánh thẳng vào bụng hắn.

Thân thể của hắn văng ra, rơi xuống một chỗ cách đó chừng bảy tám thước.

Người đàn ông chậm rãi đến gần, dưới ánh trăng, khuôn mặt người đó hệt như điêu khắc.

Dạ Nhiên không nhịn được bật cười, chỉ một động tác nhỏ cũng khiến cho bụng của hắn bị đau nhức kịch liệt: “Quả nhiên là anh, Bùi Thù Thành.”

Thù Thành ngồi xổm xuống, từ trên cao nhìn hấn, vẻ mặt không chút biểu cảm, toàn thân lại tản ra một mùi máu tanh lạnh lẽo đáng sợ như tử thần, anh nói: “Thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Tôi vốn dĩ muốn dùng một cách thoải mái nhất để giải quyết vấn đề, chỉ là thương thế của anh lại thành như vậy, quả nhiên là không được.”

Dạ Nhiên liếm liếm vết máu tanh mặn trên khóe môi, thản nhiên cười một tiếng, tay phải nhanh như gió bất ngờ đánh tới: “Việc đó...Không có vấn đề.”

Thù Thành lui lại, lạnh lùng nhìn Dạ Nhiên quật cường chống đỡ đứng lên. Xương sườn bị gãy khiến hấn phải khom người, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, máu từ khóe môi chảy ra, đỏ thẫm đến chói mắt.

Dù thế nào hấn cũng được coi là một người đàn ông dũng cảm, chẳng qua tình huống hiện giờ lại khiến Thù Thành mất đi dự vọng tự mình đánh hấn. Anh lấy khẩu súng ra, kéo chốt bảo hiểm, nói: “Anh cũng coi như đã cứu mạng cô ấy một lần, nói đi, còn có việc gì, tôi sẽ thay cô ấy trả phần ân tình này.”

Tình huống hôm nay khiến Dạ Nhiên cảm thấy cực kỳ châm chọc. Trước đó không lâu, Hàn Đông trước khi bị mình giết chết còn nhắn nhủ “Chăm sóc tốt cho cô ấy và Khê Đình”, chẳng lẽ hiện tại hấn lại đem lời đó nói lại với Bùi Thù Thành?

Có cần gì không? Cô ấy...không có mình, có phải cuối cùng cũng có thể lau sạch vết nhơ duy nhất trong cuộc đời này không, có thể không nuối tiếc chút nào cùng với chồng của mình vĩnh viễn sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ không?

Trong lòng Dạ Nhiên thoáng nổi lên một nỗi chua xót khó tả, thản nhiên cười nói: “Không có gì đáng kể, đời này của tôi, chuyện muốn làm cũng làm rồi, muốn một người phụ nữ cũng được rồi, nếu vì cô ấy mà dâng hiến mạng sống của mình tôi cũng vui lòng.”

Trong mắt Thù Thành nổi lên lửa giận, trở tay một cái đánh mạnh vào hấn làm hấn lao đảo lúi lại té ngã trên mặt đất, xương sườn bị gãy thúc mạnh vào lá phổi không ngừng ho khan.

“Anh nhớ rõ cho tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh ngay cả nghĩ cũng không xứng!” Nói xong, giờ súng lên lạnh lùng nhắm ngay mi tâm của hấn.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một hồi còi gay gắt chói tai.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe dừng lại ở chỗ xa, một người phụ nữ nhảy xuống từ chiếc xe, dốc hết toàn lực hét: “Thù Thành, dừng _____”, giọng nói trong trẻo vang vọng ở nơi hoang dã dội vào tim.

Cô chạy ra từ đám lau sậy, những bông cỏ lau trắng như tuyết, ánh trăng lờ mờ, hơi lạnh cuối mùa thu, sương mù giăng phủ.

Hình ảnh này giống như sương mù mờ ảo khiến người ta giật mình.

Cô chạy nhanh về hướng này, bước chân vội vàng để lộ tâm trạng đầy lo âu và hốt hoảng.

Hoảng loạn như thế, là vì anh hay vì hấn?

Liên Sơ rút cuộc cũng chạy đến trước mặt bọn họ.

Trong khoảnh khắc, ba người đều im lặng.

Cô kinh ngạc nhìn Thù Thành nức nở nói: “Đừng như vậy, Thù Thành, đừng vì em mà làm chuyện điên rồ.”

Thù Thành khẽ rũ mắt chăm chú nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo không một chút gợn sóng.

Dạ Nhiên cố gắng nhịn đau, bước vài bước đi về phía bọn họ.

Giọng nói của cô khàn khàn: “Thù Thành, đừng nên vì thù hận mà phải dính máu tươi, đừng giống như em, chúng ta cũng từng là cảnh sát, cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào. Huống chi, mọi chuyện đã qua, ân oán giữa em và anh ta cũng thanh toán hết, sẽ không còn một chút liên quan nào nữa.”

“Liên Sơ, không cần gạt mình dối người”, Thù Thành chậm rãi nói: “Chuyện này vĩnh viễn không thể qua, trừ khi, giữa anh và hân có một người chết.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Liên Sơ cứng lại.

Thù Thành tiến lại nhìn cô: “Em biết không, trước đây anh và hân đã tranh giành cầu xé lẫn nhau không biết bao nhiêu lần? Một người đàn ông từ bỏ em sẽ không vì em mà đi giết Hàn Đông, lại càng không thể không thêm để ý đến tính mạng của người khác mà hại anh suýt nữa phải vùi xác dưới tầng hầm. Dĩ nhiên, anh cũng từng đẩy hân vào chỗ chết. Ván cờ này, không chết không xong. Liên Sơ....Rất cuộc là em muốn để hân chết? Hay là anh chết?”

“Không...” Đột nhiên nghe đến những chuyện này, trong lòng cô không khỏi rối loạn.

Thù Thành nhìn ánh mắt u ám của cô, không lên tiếng, quay đầu lại giờ súng nhắm vào Dạ Nhiên.

Dạ Nhiên chỉ lẳng lặng nhìn Liên Sơ, hy vọng ánh mắt của cô có thể nhìn theo họng súng, quay đầu lại liếc mắt nhìn hân một cái.

Không nghĩ tới, cô đột nhiên tiến lên một bước nắm lấy bàn tay đang nắm súng của Thù Thành: “Đừng như vậy, giao hân cho cảnh sát đi! Để luật pháp giải quyết toàn bộ vấn đề. Thù Thành, anh vốn định làm như vậy, đúng không? Em nhìn thấy Viên Ngạn cũng ở gần đây, giao Dạ Nhiên cho anh ấy được không?”

“Viên Ngạn?” Thù Thành khẽ cười lạnh: “Chờ Viên Ngạn chạy tới đã không nhìn thấy bóng dáng của hân rồi, em chớ có hoài nghi năng lực chịu đựng và khả năng sống còn của hân?”

Liên Sơ không khỏi sửng sốt, sau đó cắn răng, chợt dùng sức đoạt lấy khẩu súng từ tay Thù Thành. Lửa giận trong mắt Thù Thành càng thêm mãnh liệt, chỉ có vẻ mặt sắc lạnh vẫn trùm cô, mặc cô đoạt lấy khẩu súng, trong lòng anh lại đột nhiên xám xịt như tro tàn.

Nhưng mà, lại thấy Liên Sơ xoay người như chớp, bình tĩnh bắn một phát vào đùi của Dạ Nhiên. Thù Thành kinh hãi, Dạ Nhiên khuỵu gối nửa quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như lửa không thấy rõ là vui hay giận. Ánh mắt hai người giao nhau, Liên Sơ ngoảnh mặt đi, lại giờ súng bắn vào chiếc xe hơi đang lộn nhào trên mặt đất cách đó mấy chục thước.

Bình xăng bị một phát bắn thủng.

Trong nháy mắt, một tiếng nổ “Uỳnh” thật lớn vang lên, xe bốc cháy.

Ánh lửa thoáng chớp chiếu rọi cả bầu trời, xé rách màn đêm.

Liên Sơ quay đầu lại nhìn Thù Thành: “Bọn Viên Ngạn sắp tới rồi, Dạ Nhiên bị thương như vậy chắc chắn là không chạy được. Thù Thành, chúng ta đi.”

Thù Thành đứng nghiêm bất động, gương mặt tựa như điêu khắc càng lúc càng nghiêm nghị, anh gần từng chữ nói: “Từ trước đến nay, em luôn có rất nhiều lý do để ngăn cản anh giết hân. Liên Sơ nói cho anh biết, trong lòng em rất cuộc là không muốn anh giết người, hay là không muốn để hân phải chết?”

“Thù Thành!”

“Đừng nói gạt anh!” Giọng nói của anh bỗng ngang ngược.

Từng tia lửa đom đóp chiếu vào ánh mắt cuồng bạo của anh càng thêm nóng rực, Liên Sơ nhìn thấy ánh mắt của anh, không cách nào che giấu: “Phải, em không muốn anh vì em mà giết người, cũng không hy vọng hân vì thế mà phải chết....Dù sao hân cũng đã cứu em, cũng vì cứu em mà mới bị thương nặng như vậy.”

“Vậy thì sao?” Thù Thành lạnh lùng phản bác: “Nếu như không phải hân thiết kế dụ em vào cuộc, nếu như không phải hân hãm hại anh ngồi tù ở Mĩ, em bắn bắn không cần lễ lo đối mặt với chuyện này.”

Lòng ngực Liên Sơ chợt chấn động: “Cái gì? Anh...Em không biết.”

Thù Thành tiến lại gần hơn một bước: “Hiện tại em cũng biết rồi. Liên Sơ, đưa súng cho anh, để anh lấy lại công đạo cho những việc mà chúng ta gặp phải từ trước tới nay, còn không, em tự tay giải quyết chuyện này.”

Liên Sơ không nhin được lui lại: “Không...”

Ánh mắt Thù Thành thoáng vụt tắt, trong ngực phát ra một tiếng cười khổ lạnh đến thấu xương: “Em xem, tất cả đều là mượn cớ, rốt cuộc, là em không nỡ để hấn chết.”

Trong lòng Liên Sơ vừa hỗn loạn vừa đau nhức: “Không, Thù Thành, anh đừng hiểu lầm em, không phải như anh nghĩ. Em quả thật không muốn hấn chết, nhưng cũng không phải bởi vì em có bất cứ tình cảm nào với hấn.”

“Vậy vì cái gì?!” Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ấy khiến hô hấp của cô dừng lại.

Liên Sơ đáp: “Tương trợ nhau lúc hoạn nạn, đó là tương trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn.”

33. Chương 35: Ánh Đèn

Đêm đó, gió thổi mây bay, trên bầu trời hiện lên một vầng trăng khuyết, mặt nước màu xanh dương đậm đã được che phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Ánh trăng lạnh như băng, dòng sông như tơ lụa, hấn và cô trôi dạt trên một chiếc thuyền hoang. Toàn thân hấn lạnh ngắt, từ từ mất đi cảm giác, trong lòng lại dậy lên một chút tư vị ngọt ngào, cho đến khi lại ngủ.

.....

Một lần khác, hấn và Liên Sơ cùng nhau canh giữ trước giường bệnh suốt một ngày một đêm, tờ mờ sáng lại nghe được có người gọi nhỏ: “Chú, chú.”

Hấn và Liên Sơ nhìn thấy đều nhảy dựng lên, vui mừng khôn xiết: “Khê Đình, cháu đã tỉnh.”

Hết sạch gạo đạn, ba người bọn họ phải núp dưới chân cầu vượt để tránh gió tránh mưa, trải báo ra ngồi gặm bánh bao nguội, Liên Sơ đột nhiên chỉ vào một góc tờ báo nói: “Anh xem, khách sạn XX kỷ niệm 10 năm thành lập đại hạ giá, phòng tiêu chuẩn giảm một nửa, 55 tệ một ngày, phòng đơn giảm 4 lần, 105 tệ một ngày...”

Hấn lập tức đứng lên giật lấy tờ báo.

“Anh làm gì thế?”

“Nhanh lên một chút, hoạt động đến 12 giờ trưa mai là kết thúc rồi.”

.....

Dạ Nhiên rốt cuộc nấu ra được một bình trông có vẻ giống cà phê, thấp thỏm rót cho Liên Sơ một chén. Cô nhấp thử một ngụm, cau mày đặt lại chỗ cũ.

Hấn vừa định hỏi cô thấy thế nào.

Cô cắt ngang lời anh, nói: “Đừng nói cho em biết tên loại cà phê này, để em đoán một chút....Ừ, cà phê “miêu thi” (c*t mèo) đúng không? Nghe nói có loại cà phê có tên thế này. Thật là vị cũng như tên.”

Dạ Nhiên thở dài, đem hết cà phê còn lại trong bình đổ vào bồn nước, “Cảm ơn em, rốt cuộc cũng không gọi nó là cà phê c*t chó.”

.....

Thời gian quay lại mấy năm trước, trước cửa phòng khám Lưu Nhất Minh, Liên Sơ nói với hấn: “Dạ Nhiên, việc tôi có thể làm cũng chỉ có chừng thứ này, về sau anh hay tự mình bảo trọng.”

“Liên Sơ, cảm ơn em.”

Cô lắc đầu: “Anh đã cứu tôi, chúng ta coi như huề nhau.”

.....

Tình huống bây giờ cũng giống như lúc trước, việc cô có thể làm cho hấn cũng chỉ có vậy. Năm đó, cô dẫn hấn xuống thuyền, giao cho bác sĩ, cho hấn một cơ hội sống sót liền dứt khoát bỏ đi. Hiện tại, cô ngăn cản Bùi Thù Thành, bắt bỏ chân của hấn, lại để cho hấn một cơ hội nhận sự phát quyết “công bằng” của pháp luật, sau đó có thể ung dung thoải mái rời đi.

Đương nhiên, rốt cuộc tin mình sống hay chết có lẽ còn có thể đổi được vài tiếng khóc sụt sịt của cô.

Việc cô có thể làm cho hấn cũng chỉ có vậy.

Cô gọi đó là “Tương trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn.”

Tuy nhớ rõ mối quan hệ đồng lập hiệp lực những lúc khó khăn, nhưng đối với cô mà nói, tương trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn...Không bằng tương trợ lẫn nhau trong chốn giang hồ.

Chẳng qua là, cô đã sớm rời khỏi chiếc thuyền kia, mà hấn, những năm gần đây vẫn ở lại trên chiếc thuyền đó.

Khóe môi Dạ Nhiên lộ ra một nụ cười chua xót, mang theo chút vui vẻ thản nhiên. Nụ cười này thiêu đốt, đâm vào lục phụ ngũ tạng của Thù Thành.

Nhìn thấy sắc mặt của Thù Thành lúc này, Liên Sơ hối hận đến cực điểm. Cô không biết tại sao những từ chưa bao giờ xuất hiện trong đầu ấy lại có thể bật thốt lên ở trước mặt Thù Thành. Anh phải chịu thương tổn biết bao? Từ trước tới nay, cũng chỉ có cô mới đủ bản lĩnh gây thương tổn cho anh.

“Thù Thành!” Cô muốn nắm tay anh, nhưng anh lại xoay người dứt khoát bỏ đi.

Liên Sơ giật mình, xoay người đuổi theo anh.

Ánh mắt Dạ Nhiên bất động, đột nhiên cười một tràng, ngửa mặt lên, té ngã xuống đất.

Cách đó không xa, chiếc xe bốc cháy nổ bùng bùng, dần dần cuốn theo những cành khô ở bên cạnh. Lửa bùng cháy càng mạnh, tựa như, những khát vọng kia chỉ xứng với đêm tối.

Lúc ngọn lửa gần lan ra, bên tai lại truyền tới tiếng còi xe cảnh sát.

Liên Sơ tìm được Thù Thành tại ban công lầu cuối của ngôi biệt thự. Nhìn thấy anh, trong lòng cô bỗng do dự, nán lại hay là chạy qua đó, bước chân không tự chủ mà hơi chậm lại.

Anh ngồi dưới bầu trời đêm không hề động đậy, giống như đặt mình trong một cánh đồng hoang vắng không có một bóng người, trên mặt không có biểu cảm, vừa tịch mịch vừa uể oải như vậy.

Cô chưa từng thấy một Thù Thành như vậy. Tình yêu của Thù Thành vẫn luôn vững vàng như núi, vĩnh viễn không có một chút dao động hay biến đổi thất thường nào. Bất quá, vững vàng như núi hay mưa gió thất thường cũng sẽ có một ngày mệt mỏi.

Cô đi tới, giọng nói khàn khàn: “Thù Thành, thật xin lỗi, không phải như anh nghĩ đâu, em không biết làm cách nào diễn đạt ý của em. Những ngày tháng rời khỏi anh, em giống như một cái xác không hồn, không có vui vẻ cũng không có bi thương, thậm chí có lúc còn quên đói khát và rét lạnh. Sau đó, lại gặp được Dạ Nhiên và Khê Đình. Bọn họ với em, cũng giống như những ngày không có em, anh có Lâm Tri và Tống Ca vậy. Tuy ngoài mặt là em giúp đỡ bọn họ, nhưng trên thực tế là bọn họ đã giúp cho cuộc sống của em có chút mục tiêu và động lực.

Nhưng mà, Thù Thành, em tuyệt đối không hoài niệm những ngày đó. Khoảng thời gian đó, tuy cũng có lúc vui vẻ, khi phiền não, nhưng thật ra trong lòng em lại trống rỗng vô cùng. Chỉ những lúc thật sự ở bên anh, em mới cảm nhận được hạnh phúc và niềm vui thật sự.

Dạ Nhiên giống như một người bạn cùng em bước qua một đoạn khó khăn, em cảm động và biết ơn sự giúp đỡ của hẳn, nhưng tình bạn này lại không phải là thứ mà em hy vọng hay lựa chọn, em không quyến luyến khi rời khỏi hẳn.

Thù Thành, thật xin lỗi vì đã làm trái tim của anh bị tổn thương. Anh mang lại cho em hạnh phúc nhiều như vậy, mà em lại chỉ biết làm tổn thương anh. Tha lỗi cho em, tha thứ em thêm một lần nữa được không?

Thù Thành quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt mà cô không có cách nào miêu tả, không chống đỡ được, nhỏ giọng nói: “Tha thứ em? Không, là em phải tha thứ cho anh mới phải.

Anh là chồng của em, dù thế nào cũng phải nói với em: không việc gì, tất cả đã có anh, dù có bất cứ chuyện gì chúng ta vẫn ở cùng một chỗ. Nhưng trên thực tế, lúc em phải ở trên thuyền, nguy hiểm đến cứu tử nhất sinh, là người đàn ông khác đã cứu em...Khi em lẻ loi sống như một cái xác không hồn vẫn là người đàn ông đó ở cạnh em. Anh có thể trách em sao? Không, anh chỉ hận cho sự bất lực của mình mà thôi.”

“Không!” Anh tự trừng phạt mình như thế còn làm cô khó chịu hơn, anh rõ ràng không có lỗi nào.

Thù Thành cắt đứt lời cô, giọng nói và ánh mắt cũng dần trở nên cứng rắn mà bén nhọn: “Liên Sơ, như lời em nói, tất cả những ngày hạnh phúc và vui vẻ của em đều dành cả cho anh, nhưng tất cả thời khắc em khổ sở nhất, tuyệt vọng nhất lại là hẳn ở cùng với em. Làm sao mà anh chịu nổi? Một người chồng giống như anh làm sao mà chịu nổi!

Em là một người phụ nữ, nảy sinh tình cảm đặc biệt với người đàn ông đã bảo vệ chăm sóc mình là chuyện rất bình thường, anh có thể hiểu. Chỉ là, Liên Sơ, anh không hiểu, tại sao anh dốc hết toàn lực để yêu em vẫn cứ xảy ra chuyện như vậy? Tại sao anh đem hết tình cảm của mình toàn bộ cho em vẫn không thể lấp đầy lòng em.”

Liên Sơ òa khóc: “Xin anh, Thù Thành, đừng như vậy, anh biết không phải là như vậy. Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, em thật sự khó chịu. Em sai rồi, em không nên nói những lời như vậy, không nên làm tổn thương anh nhiều thế này.”

Khó chịu? Cô nói cô khó chịu? Cô có biết cái gì mới thực sự gọi là khó chịu không?

Anh cười khê: “Em không sai, các người từng đồng cam cộng khổ, cũng từng đồng sinh cộng tử, đúng là tương trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn. Em nói là sự thật, nhưng cái sự thật này thật đáng chết!”

Sắc mặt Liên Sơ tái nhợt, giọng nói khàn khàn: “Thù Thành, em hiểu rõ là anh trách em, anh trách tình yêu của em không đủ dứt khoát và trọn vẹn. Không phải như vậy, Thù Thành, nếu nhất thiết, em cũng có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì. Nhưng mà, không nhất thiết phải làm như vậy, tình yêu của chúng ta không nhất thiết phải dùng đến tính mạng của người thứ ba mới có thể chứng minh được. Không phải chuyện này đều nằm ở trái tim của mình sao? Cho dù là chia lìa, hiểu lầm hay tổn thương đều không thể làm nó thay đổi. Mặc dù, thời điểm anh gian khổ nhất, người bên cạnh anh không phải là em, thời điểm em khó khăn nhất, người bên cạnh cũng không phải là anh. Thế thì có gì phải quan trọng? Chúng ta từng tách biệt sao? Không có, anh vẫn tồn tại trong lòng em, mặc dù anh không có ở bên cạnh em.

Nếu như có thể lựa chọn, nếu như có thể lựa chọn, em tình nguyện chỉ có một mình anh được xuất hiện trong sinh mệnh của em, cả đời này chỉ có được trí nhớ về một mình anh. Nhưng, có một số việc đã xảy ra, đã lưu lại hồi ức, em có thể quên lãng, nhưng lại không có cách nào phủ nhận, việc duy nhất em có thể làm được, việc duy nhất em có thể xác định chính là em chỉ yêu anh, em vĩnh viễn không rời khỏi anh nữa, trừ khi...Anh muốn em rời khỏi. Thù Thành, đừng đối xử như vậy với em.”

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, buồn bã, qua hồi lâu mới thở dài nói: “Đừng đoán mò. Có một số việc em biết rõ là không thể mà.”

Cô lập tức cúi đầu rơi lệ, nước mắt nức nở nghẹn ngào.

Nước mắt trong suốt mà long lanh, anh dường như có thể chạm tới được. Tay anh cũng muốn được vuốt ve mái tóc của cô như mọi lần nhưng lại chột dừng lại giữa không trung. Anh chậm rãi nói: “Liên Sơ, anh tin, cũng hiểu rõ những lời em nói. Chỉ là...lúc này, trong lòng anh quả thật rất khó chịu, thật sự rất khó chịu. Liên Sơ, em xuống trước ghế ngồi đi, để anh yên tĩnh ở đây một lát, sẽ không có chuyện gì.”

Liên Sơ nhìn xuống ý định muốn nhào qua ôm chặt lấy anh, gật đầu nói: “Được.”

Người đàn ông dù có mạnh mẽ thế nào đi nữa cũng có thể bị tổn thương, cũng sẽ mệt mỏi. Chồng của cô giống như một con sư tử kiêu ngạo bị tổn thương, cần một chút thời gian chữa thương và tự mình khôi phục. Việc cô có thể làm lúc này cũng chỉ là mềm mỏng kiên trì, chờ đợi.

Vài ngày sau, Thù Thành nhận được điện thoại của Lâm Trí hẹn anh ra ngoài tụ họp. Lúc này, Thù Thành mới chợt nhớ ra mình và Lâm Trí đã rất lâu rồi không gặp mặt, lập tức vui vẻ đồng ý.

Trước khi cúp điện thoại, người bên kia điện thoại còn đặc biệt nhấn mạnh: “Hôm nay chỉ có anh em tụ họp, cậu chớ đem bà xã của mình tới.”

Thù Thành bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi, mẹ nó chỉ toàn nói nhảm.”

Cúp điện thoại, anh do dự một chút, lại gọi một cú điện thoại cho Liên Sơ. Giọng nói của Liên Sơ ở đầu kia điện thoại vẫn trong trẻo và ấm áp như thường ngày, như nước hồ thu trong suốt mà phẳng lặng. Cô nhẹ nhàng nói: “Được, anh đi đi, đừng uống nhiều quá.”

Anh thật muốn cô! Trong ngực Thù Thành chợt dấy lên một nỗi khát vọng, khiến anh gần như lập tức quảng điện thoại vọt tới phòng làm việc để hôn cô.

Nhưng mà, dường như có một sợi dây vô hình trói buộc bước chân của anh lại.

Thù Thành nhỏ giọng nói: “Được, em cứ yên tâm.”

Sau khi tan việc, Thù Thành ra khỏi công ty, đi đến địa điểm mà anh và Lâm Trí đã hẹn.

Bọn họ hẹn nhau ở một quán bar có thiết kế rộng rãi ở gần đó. Đẩy cánh cửa gỗ ra, một điệu nhạc trầm lắng mang theo một chút lười biếng lập tức truyền tới lỗ tai, đối diện với quầy bar đỏ thẫm là Lâm Trí đang cầm ly rượu ngồi nói chuyện phiếm với mọi người.

Khiến Thù Thành bất ngờ nhất chính là Lâm Trí thế nhưng không chỉ đến một mình, bên cạnh cậu ta có một cô gái có vẻ ngoài cao gầy, thanh lệ, mái tóc dài khẽ vén lên, bờ vai hơi lộ ra, chính là Lâm Hiểu Nam nhiều năm không gặp.

Lâm Trí nhìn thấy anh, vẫy tay gọi.

Thù Thành mỉm cười đi tới. Lâm Hiểu Nam ngẩng mặt lên lộ ra chiếc cằm thon gọn, nở một nụ cười rực rỡ với anh: “Anh Thù Thành, đã lâu không gặp.”

Thù Thành khẽ mỉm cười: “Hiểu Nam, em về rồi.”

Lâm Trí nói xen vào: “Đã sớm về rồi! Hôm nay nha đầu này cứ quấn chặt lấy tôi, nhất định muốn theo tôi đến gặp cậu một lát.”

Lâm Hiểu Nam nói: “Anh Thù Thành, anh còn nhớ không? Trước khi em đi, anh đã nói chờ em trở lại sẽ cùng chị dâu mời em ăn một bữa cơm, giờ cũng nên thực hiện rồi chứ?”

Thù Thành cười nói: “Việc đương nhiên, không có vấn đề.”

Nói xong liền lấy di động ra. Lâm Trí vội vàng ngăn lại: “Các người để hôm khác đi. Hôm nay là bữa họp mặt của chúng ta, chỉ có chúng ta họp mặt.”

Hiểu Nam cười hì hì, nói: “Anh, anh và chị Sáu vẫn cứ không hợp như thế à? Anh Thù Thành, anh biết không, mấy năm trước mỗi lần nhắc tới anh là anh ấy lại nói xấu chị dâu, thời gian này, khó khăn lắm mới đỡ được chút, em còn tưởng là quan hệ của họ đã khá hơn rồi?”

Gương mặt Lâm Trí lộ vẻ xấu hổ, trong lòng đột nhiên cảm thấy phần nộ, mắng: “Đừng ngồi đó mà nói nhảm nữa.”

Thù Thành cười nhạt, ngẩng đầu nói với người phục vụ vừa đi qua: “Cho tôi một cốc bia đen.”

34. Chương 36: Được Mất

Thù Thành và Lâm Trí đã lâu không gặp, hai người tự nhiên trò chuyện rất vui vẻ. Lâm Hiểu Nam ngồi một bên nhàn nhã uống rượu đỏ, thỉnh thoảng chen vào, nói vài câu đùa giỡn dí dỏm. Người ca sĩ đứng bên cạnh chiếc đàn piano dùng giọng hát trầm lắng của mình hát lại bài ‘Cây đàn cũ’, rất có phong vị, không khí nhàn hạ tự nhiên.

Chỉ lát sau, ánh mắt Lâm Trí chợt sáng lên, nhìn thấy một vị giai nhân bộ dáng thướt tha ngồi xuống ở chỗ đối diện, duyên dáng, đáng vẽ đặc biệt cô đơn.

Lâm Trí uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, đứng dậy nói: “Tôi qua đó một lát, để ý nữ buổi tối ngồi uống rượu một mình như thế thật là thất lễ.”

Nói xong, ánh mắt đăm đăm xông thẳng tới mục tiêu.

Lâm Hiểu Nam nhìn theo bóng lưng của anh, lắc đầu cười nói: “Nhiều năm trôi qua mà anh ấy còn giữ cái tính này, phụ nữ cầm tới tay còn không giữ được, mẹ em cũng vội muốn chết.”

Thù Thành cười nhạt không nói gì.

Lâm Hiểu Nam chợt nhìn anh, nói: “Anh Thù Thành, có phải anh cực kỳ lo lắng không?”

Thù Thành hơi ngẩn ra: “Lo lắng gì?”

“Sợ em bỗng nhiên quay lại tỏ tình với anh.”

Lúc này, Thù Thành mới cười thật lòng: “Em nha đầu này.”

Thật ra thì, lúc Thù Thành vừa nhìn thấy cô quả đúng là hơi khó chịu, lúc này, thấy cô hỏi như vậy, trong lòng anh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, cô ấy đã bỏ xuống được rồi.

Không ngờ Lâm Hiểu Nam lại mỉm cười nói: “Vậy nếu em thật sự nói như vậy liệu còn có cơ hội không?”

Thù Thành hơi sững sốt, chăm chú nhìn cô, lại thấy cô mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên nhìn anh, không rõ là thật hay giả. Anh lắc đầu nói: “Không có cơ hội.”

Lâm Hiểu Nam liếc mắt: “Em biết ngay mà, quả nhiên là vẫn cố chấp như vậy!”

Thù Thành bật cười: “Em thì sao? Hiện tại thế nào?”

“Tháng sau em phải kết hôn rồi, con trai trưởng của bí thư Ngô – bí thư tỉnh ủy, cũng mới du học ở nước ngoài trở về.”

Thù Thành nghiêm túc nói: “Chúc mừng em.”

Khóe môi Lâm Hiểu Nam gợi lên một nụ cười tự giễu: “Chúc mừng cái gì? Vòng túi vòng lui rốt cuộc cũng đến con đường này.”

Thù Thành cúi đầu uống một ngụm bia, từ chối bình luận.

Lúc này, Lâm Trí ở đối diện đang cùng mỹ nữ kia trò chuyện khí thế ngất trời.

Hai người thoảng trầm mặc.

Lâm Hiểu Nam cười nói: “Cũng chẳng sao cả, đối với hôn nhân, em vốn cũng không kỳ vọng, kết hôn với ai thì cũng giống vậy thôi. Ngược lại là anh, được kết hôn với người mà mình yêu mà sao lại có vẻ không được vui vậy? Có phải cãi nhau với Liên Sơ?”

Thù Thành dừng một chút, lạnh nhạt nói: “Không có gì, giữa vợ chồng có một chút mâu thuẫn nho nhỏ là chuyện rất bình thường.”

“Vậy hai người có mâu thuẫn gì?” Lâm Hiểu Nam truy hỏi đến cùng.

Sắc mặt Thù Thành hơi lạnh xuống.

Lâm Hiểu Nam hừ khẽ một tiếng: “Anh không muốn nói thì cứ coi là em chưa hỏi vậy.”

Thù Thành trầm mặc hồi lâu, nói: “Vấn đề của bọn anh là ở chỗ, cô ấy đem tất cả mọi thứ cần cho đều cho anh hết, mà anh lại nghĩ nó chưa đủ nhiều.”

Lâm Hiểu Nam không khỏi ngó ra, qua nửa ngày mới bật cười ha hả: “Hay lắm! Anh Thù Thành, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay! Không ngờ anh cũng nếm được tư vị của sự bất bình đẳng! Đáng đời, Liên Sơ thật sự làm em hả giận rồi.”

Thù Thành ngẩn ra, không nhịn được cũng bật cười.

Chẳng bao lâu, mình cũng trở thành một người đàn ông thích tính toán chi li, nhỏ mọn như Hiểu Nam vậy.

Anh quả thật yêu nhiều hơn cô, nhưng vậy thì thế nào đây? So với nhiều người yêu không đúng người, chẳng hạn Lâm Hiểu Nam, chẳng hạn Tống Ca, thậm chí là Dạ Nhiên, mình đã cực kỳ may mắn.

Dù sao, anh cũng có được con người cô, lại còn có được trái tim của cô.

Cứ coi như trong lòng cô tồn tại một góc nhỏ thuộc về quá khứ của người khác, vậy có đáng kể gì? Một ngày nào đó, anh sẽ đuổi hết những kẻ đó và mọi việc liên quan đến họ ra ngoài.

Trong lòng Thù Thành trở nên sáng tỏ, cầm ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, đột nhiên cười nói: “Đúng vậy, anh thật sự đáng đời. Hiểu Nam, nếu em đã quyết định kết hôn, nhất định phải trân trọng cuộc hôn nhân của mình. Dù sao, việc này cũng quan hệ tới hạnh phúc cả đời của em.”

Lâm Hiểu Nam nhìn thấy nụ cười đột nhiên sáng rõ của anh, không khỏi giật mình, sau một hồi lâu, nói: “Anh Thù Thành, em đã thỏa thuận với người kia, sau khi kết hôn không can thiệp vào việc của nhau, có thể có tình nhân của mỗi người.”

“Cái gì?”

Lâm Hiểu Nam tiếp tục nói: “Anh ấy vốn dĩ đã có bạn gái, chẳng qua là không có khả năng được kết hôn với người ấy. Hừ, thật ra thì như vậy cũng tốt, hai bên được tự do. Nếu như em gặp được người thích hợp cũng có thể li hôn một cách dễ dàng.”

Thù Thành nhìn cô, gương mặt vẫn thanh lệ, sạch sẽ giống như năm đó, nhưng giữa chân mày lại không tồn tại vẻ đẹp trong sáng như ban đầu. Anh không khỏi thở dài trong lòng, nói: “Hiểu Nam, em đã không còn là đứa trẻ, cuộc sống của em, em phải tự mình chịu mọi trách nhiệm.”

Sau khi anh nói xong, cả hai lại rơi vào trầm mặc.

Ánh mắt Lâm Hiểu Nam từ từ ảm đạm, một câu nói nảy lên liên tục bị mắc lại trong cổ họng: anh Thù Thành, nếu anh bảo em đừng cưới, em sẽ không cưới nữa.

Nhưng rốt cuộc cô cũng không nói gì, mà anh cũng không nói.

Từ quán bar đi ra, đã gần nửa đêm.

Ngoài dự đoán của mọi người, Lâm Trí không có trọng sắc khinh bạn bỏ đi

trước với mỹ nữ mà ngược lại nói với Thù Thành: “Chúng ta đưa Hiểu Nam trở về trước, sau đó tiếp tục tán gẫu.”

Lâm Hiểu Nam chặn một chiếc taxi lại, nhún vai nói: “Em không cần các anh phải đưa, các anh cũng uống được không ít rồi, chạy xe, thuê người lái hộ đi.”

Nói xong, lại bước lên xe, vẫy tay tạm biệt với bọn họ rồi đi.

Bọn họ quả thật đã uống không ít, định không lái xe về, tìm một quán bar yên tĩnh ở vùng phụ cận, gọi hai ly rượu tiếp tục tán gẫu.

Thù Thành hỏi: “Lâm Trí, hôm nay cậu tìm gặp tôi có phải có chuyện cần nói không?”

Lâm Trí lưỡng lự một chút, gật đầu nói: “Hôm qua tôi gặp được Viên Ngạn rồi, anh ta nói mấy ngày trước vừa mới bắt được một nghi phạm giết người, do cậu cung cấp đầu mối, người bị bắt lại chính là kẻ mất tích năm đó - Đỗ Đình. Nhưng mà lúc bọn họ bắt được, hắn đã bị người ta đánh cho còn nửa cái mạng...”

Thù Thành trực tiếp thừa nhận: “Đúng vậy, là tôi làm.”

Lâm Trí ghen hòng nhìn trân trối, qua một lúc lâu mới bộc phát: “Đelmm! Quả nhiên là cậu! Viên Ngạn cũng hơi hoài nghi nhưng cậu ấy đang điều tra vụ án nên cũng không tiện tự mình đi hỏi cậu. Ngộ nhờ nếu cậu thừa nhận, cậu ấy lại không biết phải xử lý thế nào mới phải. Chỉ là, cũng may tên tiểu tử đó vẫn cắn chặt răng không mở miệng cho tới bây giờ...”

Anh ta nhìn thấy sắc mặt Thù Thành càng lúc càng tối tăm, đột nhiên ngừng nói, một lát sau vẫn nhin không được hỏi: “Liên Sơ có biết chuyện này không?”

Thù Thành do dự một chút, cười khổ: “Nếu không phải cô ấy ngăn cản tôi, giờ này tôi đã là nghi phạm giết người rồi.”

Lâm Trí không khỏi giật mình, hai người đều tự nhiên trầm mặc như có suy nghĩ của mình.

Sau một hồi lâu, Lâm Trí chợt hỏi: “Thù Thành, năm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tôi cảm thấy Liên Sơ không phải là người như vậy.”

Thù Thành lẳng lặng nói: “Chuyện năm đó tôi không tiện nói, chỉ là, Liên Sơ quả thật không phải người như vậy.”

Lâm Trí nheo mắt nhìn anh, quay đầu cười khế, lại cúi đầu uống thêm một ngụm rượu, trong miệng vừa cay vừa chua chát.

Hai người cũng hơi cụt hứng, ngồi chẳng bao lâu liền rời khỏi quán bar.

Thù Thành nói với Lâm Trí: “Đợi xe đi, gọi một cái mà về.”

Lâm Trí cười nói: “Được rồi, cậu đi trước đi, tôi biết là cậu nóng lòng trở về.”

Thù Thành mỉm cười, cũng không phủ nhận, tiện tay ngăn cản một chiếc taxi rồi lên trước.

Lâm Trí suy nghĩ một chút, vẫn trở lại bãi đậu xe. Vừa xuống bãi đậu xe đã thấy mỹ nhân vừa mới trò chuyện vui vẻ với mình duyên dáng bước ra từ quán bar, bước đi loạng choạng, cử chỉ lười biếng đến rung động lòng người.

Theo thói quen của anh, lúc này đây sẽ lên trước vịn người ta, thân sĩ đề nghị đưa người ta về nhà, sau đó sáng khoái “cầm thú” một trận trên xe hoặc đến nhà người ta “làm bậy”. Bất quá, giờ phút này, anh không có một chút dục vọng muốn làm như vậy.

Anh quay người lại, mở cửa xe ra.

Đến chỗ nào đây?

Trong nhà trống rỗng không có gì hay, tùy tiện lướt qua điện thoại cũng có thể hẹn được một cô gái trẻ trung mềm mại ra ngoài, để cho cô ấy chiều theo ý mình bày ra các loại tư thế có độ khó cao, đương nhiên là cõi trần. Bất quá hôm nay, hứng thú của anh rệu rã, tiểu đệ đệ hình như cũng không thích thú gì. Lâm Trí nhả cửa kính xe xuống, đốt một điếu thuốc, chậm rãi rít một hơi, mùi thuốc lá hơi cay tràn ngập khắp cả khoang miệng.

Thù Thành tìm thấy Liên Sơ lúc cô cũng ở trên ban công ở tầng thượng, đang ngồi ở vị trí lần trước anh đã ngồi.

Cô nằm trên ghế dựa, ngủ thiếp đi.

Tiết trời cuối thu se lạnh, cô lại không màng đến, thản nhiên ngủ.

Lúc này, trong giấc mơ bình lặng của cô liệu có người nào?

Anh đi tới, cúi thấp đầu đặt xuống một nụ hôn.

Cô đột nhiên mở mắt, ánh mắt tỉnh lặng như nước lộ vẻ vui mừng: “Thù Thành! Anh...”

“Câm miệng, câm miệng!” Anh phủ kín môi, vươn đầu lưỡi vào trong, quần quýt môi lưỡi của cô, điên cuồng liếm mát.

Liên Sơ chấn động, không biết nên đáp lại thế nào. Vẻ mặt luống cuống hơi mờ mịt của cô càng thêm kích thích dục vọng của anh, nụ hôn càng mãnh liệt, cô “ừm...ừm” rên rỉ, nghĩ muốn đẩy ra, anh đột nhiên dùng sức cắn lên đầu lưỡi của cô.

Cô lại “ừm” một tiếng, âm thanh kiều diễm có thể khiến người ta phát cuồng.

Chiếc ghế nằm thoải mái như vậy quả thực là nơi hoan ái tuyệt hảo. Anh nắm đôi chân dài đầy đặn của cô, mở ra, gác lên hai đầu của lan can, dùng sức tiến vào.

Cô đột nhiên dùng sức ngăn lại anh, giọng nói run rẩy: “Thù Thành, anh đã tha thứ cho em rồi sao?”

Anh giữ chặt hai tay của cô, bắt chéo sau lưng, âm trầm nhìn thẳng vào cô, ánh mắt tựa như của con dã thú đang cuồng nhiệt khát máu động thân một cái, trong nháy mắt làm cô cảm thấy được lấp đầy.

Cô khê hừ một tiếng, cả người mềm yếu ngã trên ghế dựa, vô lực nghênh đón anh liên tục đánh thẳng vào một cách mãnh liệt như muốn đoạt lấy.

35. Chương 37: Hôn Anh Thật Tốt Đi

Ngày hôm sau, Liên Sơ lại bị con chim nhỏ đúng hạn viếng thăm đậu bên cửa sổ đánh thức như thường lệ. Loài chim sơn ca ở trên núi này dường như có dịch thần trong cổ họng, tiếng hót quả thực thánh thót cực kỳ. Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời ló rạng sau núi ở phía xa, sương mù bao phủ, tất cả đều tươi mát như vậy, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái và vui vẻ.

Bất quá, tâm trạng của Liên Sơ lại thấp thỏm. Tối qua ở sân thượng...Sau một cuộc, Thù Thành còn chưa tấn húng, lại ôm cô trở về phòng ngủ tiếp tục quần quýt một phen.

Nghĩ tới tình cảnh lúc đó, Liên Sơ không nhịn được lại nóng lên. Thật sự ảm ỉ quá mức, thật may là hiệu quả cách âm của phòng này quá tốt, hơn nữa, Khê Đình vẫn ở cách bọn họ hai phòng.

Tối qua thật sự quá mệt mỏi, Thù Thành lại uống rượu, làm xong liền ôm cô chặt ngủ thiếp đi. Nhưng mà, cô làm sao ngủ được đây? Người kia vừa rồi sao mãnh liệt hung ác, bây giờ lại bày ra dáng vẻ dịu dàng thân mật ôm ấp cô ngủ ngon lành. Thật không biết suy nghĩ của anh thế nào?

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào đã ngưng hẳn, thân thể Liên Sơ lập tức căng thẳng hơn.

Cửa kính màu đen bị mở ra, Thù Thành bước ra từ trong phòng, nhìn cô một cái không có biểu cảm gì, không nói hai lời cởi xuống khăn tắm màu trắng vây ở thắt lưng.

Liên Sơ lập tức hít sâu một hơi, a-drê-na-lin không có tiền đồ xông thẳng lên não bộ. Cô trừng mắt định nói chuyện, lại thấy Thù Thành chạy tới trước tủ quần áo bắt đầu mặc quần áo rầm rập.

Liên Sơ bởi vì bản thân nhìn một người đàn ông đã mấy trăm lần vẫn kích động mà cảm thấy hơi xấu hổ, cô có chút thẹn quá thành giận, thầm nghĩ: “Vóc người hơi đẹp có gì đặc biệt hơn người? Còn không phải chỉ để cho một mình em nhìn, không thể bán lấy tiền thu vé vào cửa.”

Đang nghĩ, người kia đã che đậy hết vóc người đẹp đẽ của mình, biến thành một người đàn ông tinh anh thành thị, áo mũ chỉnh tề, vươn tay với chìa khóa xe ở trên bàn, làm ra dáng vẻ như sắp phải ra cửa để đi làm.

Liên Sơ vội vx ngồi dậy, hỏi sau lưng anh: “Thù Thành, không phải chúng ta ở chung tốt lắm sao?”

Thù Thành quay đầu lại, trên mặt hoàn toàn không có nụ cười, hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

Trong lòng Liên Sơ đã có dự liệu, cười hì hì nói: “Vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường giảng hòa, chúng ta đã giảng hòa, đương nhiên là tốt rồi.”

Thù Thành lạnh mặt hừ một tiếng, xoay người định đi.

Liên Sơ lập tức vọt xuống giường, nhảy lên lưng của anh, hai chân dùng sức kẹp chặt thắt lưng của anh. Tầm lưng rộng rãi, eo hẹp rắn rỏi, cô vừa nghĩ đã muốn được giằng xé một phen.

Tầm gương ở bàn trang điểm phản xạ một bên khoe môi hơi vểnh lên của anh: “Chơi xỏ lá, anh muốn để em liên tục tức giận thì thế nào?”

“Sẽ không, anh không chịu được.”

Trong lòng Thù Thành lại bắt đầu nổi giận, quay người lại mạnh mẽ ném cô lên giường, thành thạo chế trụ cô không thể động đậy, nghiêng răng nói: “Em còn dám làm anh do dự nữa xem, xem anh có nhận được không hay là trực tiếp sửa chữa em thật tốt.”

“Em không dám, thật sự không dám...” Liên Sơ vội nói.

Anh cúi đầu chặn lại lời nói còn sót lại của cô, “Hôn anh thật tốt, Liên Sơ, chứng minh cho anh thấy.”

Liên Sơ ôm cổ anh, hôn triển miên, thật lâu mới nghỉ.

Hai bên đều thở dốc phì phò.

Thù Thành cảm thấy đầu lưỡi của cô nóng bỏng kì lạ, hỏi: “Có phải em thấy không được thoải mái?”

“Không có, tốt lắm mà.” Mặc dù đầu có hơi choáng một chút, bất quá, người gặp chuyện tốt tinh thần cũng thoải mái, cô căn bản không cảm thấy khó chịu.

Thù Thành lại sờ lên trán của cô, xác định đã nóng rần lên, bỏ cô ra, đứng dậy, tức giận nhìn cô một cái, chạy ra cửa.

Chỉ lát sau, lấy một ít thuốc cảm dứt để cô uống, lại gọi điện thoại bảo người mang điểm tâm nhẹ để sớm hơn một chút.

Hơn nửa giờ sau, Hứa Yến tới đón Khê Đình đi, điểm tâm cũng được đưa tới.

Liên Sơ vừa ăn vừa nói: “Anh đi làm đi, em không có việc gì. Chỉ bệnh một chút thế này, em không phải không biết xấu hổ để cho người khác phục vụ, nghỉ ngơi nửa ngày sẽ không sao.”

Thù Thành hừ lạnh một tiếng: “Không sao? Không sao mà em còn nằm nướng ở trên giường không chịu dậy.”

Liên Sơ bị vạch trần không khỏi hơi xấu hổ, trong miệng cô nói không muốn Thù Thành phục vụ nhưng căn bản lại không có ý nghĩ muốn rời giường, chỉ chờ cơm tối thì há miệng thôi.

Cô trừng mắt nói: “Ôn lại mộng cũ một chút không được à..., phụ nữ ba mươi tuổi thì không thể làm nũng à?”

Thật là, Thù Thành hiện tại hoàn toàn không có sự chiều chuộng như lúc mới kết hôn rồi, cực kỳ nghiêm nghị, sáng sớm lại thường ép cô thức dậy chạy bộ cùng nửa chứ.

Thù Thành sửa miệng nói: “Ba mươi một tuổi rồi.”

Liên Sơ then quá thành giận, “Ầm” một cái, đặt chén đĩa thật mạnh lên bàn. Dù sao thì cô cũng no rồi.

Thù Thành rút cuộc không nhịn được lắc đầu mỉm cười, thu dọn xong bàn ăn nhỏ đặt trên giường, ngồi xuống bên cạnh ôm cô thở dài nói: “Em lớn như vậy còn không biết tự chăm sóc mình. Tối qua trời lạnh như vậy thế mà một mình chọt lên sân thượng nằm ngủ, còn không phải tự chuốc lấy phiền phức?”

Giọng nói của anh mềm mỏng khiến lòng Liên Sơ trở nên mềm nhũn. Cô tựa đầu vào bả vai của anh, nói: “Em rất nhớ anh.”

“Cũng không phải là anh không trở về, chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm thôi mà cũng nhớ?”

“Không phải mấy ngày nay anh vừa nhìn thấy em đã phiền sao? Tối qua em còn tưởng anh và Lâm Trí uống rượu nói chuyện phiếm với nhau sẽ không về nhà đấy.”

Thù Thành hơi ngừng lại một chút, lại nói: “Quả thật vừa thấy em đã phiền, bất quá không thấy còn phiền hơn.”

“...”

“Đúng rồi, Lâm Hiểu Nam đã trở lại.”

Liên Sơ ngẩng đầu liếc anh một cái: “A!”

Thù Thành không nhịn được phát hỏa: “Phản ứng này của em là sao hả?”

Cô rõ ràng không có phản ứng gì mà, “Vậy em nên phản ứng thế nào?”

“Chẳng hạn như ăn dấm hay gì đó. Em hình như không nghĩ anh sẽ mượn rượu giải sầu, bị người khác thừa lúc nhà vắng mà vào có phải không?”

Liên Sơ bật cười hì hì: “Muốn vào thì phải thừa dịp mấy năm em không có ở đây mà vào mới đúng? Còn chờ đợi tới bây giờ?”

Thù Thành trừng mắt nhìn cô, đột nhiên nhứt chí buông tay: “Xem ra Lâm Trí thực sự nói rất chuẩn.”

“Anh ấy nói gì hả?”

“Buổi tối trước ngày chúng ta kết hôn một ngày, cậu ấy nói với anh, dù anh có thích em thế nào đi nữa cũng không nên để cho em biết anh yêu em nhiều đến nỗi không có em thì không được, nếu không, coi như anh đã xong đời. Đời này, Kỳ Liên Sơ em muốn đùa giỡn anh thế nào anh liền thế đó.”

Liên Sơ nghe thấy chợt ngớ ra, sau một lúc, bật cười ha hả.

Thù Thành tức giận không thôi, neho mắt lại, ánh mắt nguy hiểm vây chặt: “Thế nào, em thật sự nghĩ như vậy?”

Liên Sơ giang tay ôm chặt anh: “Tên bại hoại đó nói hươu nói vượn. Em cũng không lớn mật đến nỗi tự châm lửa thiêu thân. Ông xã, đừng nghe hắn châm ngôn ly gián.”

Thù Thành lạnh mặt không thèm để ý cô.

Cô khẽ mỉm cười, lật người đè anh xuống giường: “Còn đang tức giận à? ألمف thế này có thể khiến anh bớt giận một chút không?” Nói xong, cô nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Anh khẽ rên rỉ một tiếng, tiếng rên trầm thấp nghe hấp dẫn cực kỳ. Dục vọng trong cơ thể cô bỗng chốc bị đốt lên, cô tiếp tục hôn, bàn tay chậm rãi luồn xuống dưới, từ từ lột xuống bộ quần áo anh mới mặc xong... Thân thể trắng kiêu khiến cảm xúc của cô cuộn cuộn kia từ từ lộ ra, cô nhìn nó, vừa quý trọng vừa thương tiếc. Mặc dù thân thể trước mặt này có một ngày sẽ già đi nhưng cô vẫn không muốn rời xa nó giống như bây giờ.

Vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp lồng ngực rắn chắc dày rộng, trơn bóng mê người kia, cùng với nhụy hoa nhỏ thô sấp ở phía trên, anh không khỏi run rẩy, cổ họng tràn ra một tiếng rên khẽ như bị đè nén lại, bắp thịt toàn thân căng thẳng nổi lên cứng như nham thạch.

Bàn tay linh hoạt dọc theo những miếng nham thạch có xúc cảm mê người kia tiếp tục đi xuống, mơn trớn phần cơ bụng bên chắc, không một chút thụt dư, cỡi dây thắt lưng lạnh lẽo bằng da có khóa kim loại ở trên người ra, thuận tay sờ xuống...

Cô ngẩng đầu lên, mơ màng khẽ hỏi: “Thế này à? Có khá hơn được chút nào chưa?”

36. Chương 38: Tình Cảm Lặng Lạ

Ở khu ngoại ô thành phố A, tại một khu tứ hợp viện vắng vẻ.

Ngu Nhan không để ý vệ sĩ ngăn cản vọt vào phòng khách, Ngu Minh và mấy người đàn ông vẻ mặt nghiêm nghị đang ngồi đó bàn chuyện chính sự. Thấy cô bước vào, bọn họ cũng ngừng lại.

Ngu Nhan chịu đựng sự hoảng loạn trong lòng, hỏi: “A Minh, có phải các cậu đã giết Hàn Đông?”

Nhìn thấy tờ báo ở tay cô, Ngu Minh ngẩng đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn người giúp việc theo cô vào phía sau một cái.

Người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi kia giả tạo cúi đầu.

Ngu Minh nháy mắt, tất cả những người có mặt trong phòng đều rút khỏi, chỉ còn lại hấn và Ngu Nhan. Hấn ngẩng đầu liếc qua chị mình, trề tỉnh đáp: “Phải.”

Sắc mặt Ngu Nhan lập tức tái nhợt, nước mắt mờ mịt run rẩy: tại sao...Tại sao...Các cậu đã đồng ý với chị...”

Ngu Minh đến gần một chút, ánh mắt dịu dàng nhìn xuống vết thương chằng chịt trên mặt cô, ôn tồn nói: “Chị, chẳng lẽ chị chỉ biết quan tâm đến người đàn ông đã tổn thương chị thôi sao? Hiện tại anh đã bị cảnh sát bắt vào, còn có bọn Vương Phong nữa. Ai biết bọn họ có vì bảo vệ tính mạng của mình mà bán đứng huynh đệ chúng ta không? Không chừng ngày mai bọn họ cũng khai thẳng em ra, em lập tức cũng bị đưa vào đó.”

Ngu Nhan ngẩng đầu, vẻ mặt luống cuống nhìn hấn đầy khiếp sợ.

Ngu Minh lại nói: “Có lẽ không được bao lâu, em với anh ấy cũng phải ăn súng để đền mạng cho họ Hàn. Chị, cái chị muốn thấy chính là như vậy sao?”

“Không, không!”

Gương mặt thanh tú lịch sự của Ngu Minh lộ ra nụ cười ảm áp và vui vẻ: “Em biết ngay là không mà. Trên đời này không có ai thân bằng tình cảm huynh muội của ba người chúng ta. Chị cứ an tâm ở nhà, em sẽ nghĩ cách cứu được anh ra.”

Trong một bệnh viện nào đó của thành phố.

Viên Ngạn đẩy cửa đi vào một gian phòng bệnh, bên trong ba gã cảnh sát của trại tạm giam được trang bị vũ khí đầy đủ lập tức đứng dậy, đồng thanh nói: “Cục trưởng Viên.”

Viên Ngạn nhìn thoáng qua Dạ Nhiên bị mang còng tay, xích chân nằm trên giường bệnh, hỏi: “Tình trạng của hấn thế nào rồi?”

Một người cảnh sát hơi lớn tuổi hơn trả lời: “Tạm ổn, buổi sáng bác sĩ đã tới xem rồi, căn bản là không có gì đáng ngại.”

Viên Ngạn gật đầu đi tới, nói: “Đã lâu không gặp, Đỗ Đình.”

Trên giường bệnh, Dạ Nhiên bình thản ngược mắt nhìn anh ta, sau đó lại ngoảnh mặt đi.

Viên ngạn khẽ mỉm cười, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, hòa nhã nói: “Đỗ Đình, anh cũng từng làm cảnh sát, biết quy củ. Đừng nghĩ anh không lên tiếng thì chúng tôi không có biện pháp chứ? Thi thể Hàn Đông đã tìm được rồi, bọn Vương Phong cũng thú nhận. Bây giờ cảnh sát đã có chứng cứ xác thực

chứng minh chính anh tự tay giết chết Hàn Đông. Hi vọng anh có thể hợp tác một chút, giờ chỉ có thành thật khai báo mọi chuyện mới có thể tranh thủ được hưởng khoan hồng.”

Dạ Nhiên từ chối bình luận, khéo môi gợi lên một nụ cười nhạt như có như không.

“Tại sao anh lại muốn giết Hàn Đông?”

“Là ai bắn anh bị thương?”

“Đồng bọn của anh đều gọi anh là ‘Dạ ca’, thân phận khác của anh là gì?”

“Năm đó tại sao anh lại rời khỏi thành phố Đồng? Rốt cuộc anh và trùm thuốc phiện Dạ Hiên có quan hệ thế nào?”

.....

Một đồng vấn đề đập tới, Dạ Nhiên lại giống như hoàn toàn không nghe thấy được gì, chỉ im lặng, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một người cảnh sát trẻ tuổi đứng ở bên cạnh thật sự không nhịn nổi, lớn giọng khiển trách: “Con mẹ nó anh bị câm à? Nói cho anh biết, đừng có mẹ nó quá kiêu ngạo...”

Dạ Nhiên chợt quay đầu lại, ánh mắt cương quyết, hung ác và nham hiểm của hắn khiến cả người cảnh sát kia lập tức lạnh lẽo, trong lúc nhất thời quên tiếp tục nói chuyện.

Dạ Nhiên quay đầu lẳng lặng nhìn Viên Ngạn, một lát sau, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên lịch sự: “Tôi nhớ được anh, Viên Ngạn đúng không? Là cấp dưới của Bùi Thủ Thành trước kia. Hiện tại, cuộc sống của hắn và đội trưởng Kỳ thế nào? Có thời gian thay tôi gửi lời chào hỏi tới chị dâu.”

Buổi tối vài ngày sau.

Ngư Minh đẩy cửa bước vào phòng ngủ của Ngư Nhan, chỉ thấy cô lẳng lặng đứng trước cửa sổ như cũ, nhìn bóng đêm đen kịt ở bên ngoài. Rèm cửa hoa văn hình củ ấu mang phong cách cổ điển tinh xảo bao chặt bóng lưng của cô, vẫn là dáng điệu thướt tha, u ám tịch tịch giống năm đó.

Ngư Minh nhẹ nhàng đi tới, rất gần, thân nhiệt hơi phóng xạ đến lưng của cô. Ánh mắt di chuyển đến mái tóc màu đen của cô, dịu dàng nói: “Chị, sao lại không xuống ăn cơm?”

Ngư Nhan rũ mắt không nói chuyện.

Hắn hỏi tiếp: “Có phải vẫn còn lo lắng cho anh? Không sao, ngày mai chúng ta sẽ động thủ, anh ấy sẽ sớm được về.”

Ngư Nhan xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn: “Nguy hiểm không?”

Hắn mỉm cười: “Chị nói xem, giành tội phạm giết người từ tay cảnh sát liệu có nguy hiểm không?”

Về mặt Ngư Nhan không khỏi hơi biến sắc.

Ngư Minh hòa nhã nói: “Nhưng mà, chị cứ yên tâm, em và anh ấy nhất định sẽ bình an trở về. Em nói rồi, sẽ chăm sóc chị thật tốt, đời này nhất định sẽ cho chị được sống những ngày thượng hạng.”

Trong lòng Ngư Nhan chợt đau xót, thiếu chút nữa là rơi lệ. Cô nhớ hắn đã từng nói qua lời này, khi đó là ngày đầu tiên hắn lên đại học, lúc ấy cũng là ánh trăng lẻ loi, bình lặng như vậy.

Suy nghĩ của Ngư Minh cũng bay đến hơn mười năm trước. Ngày đó, hắn ôm thông báo nhập học vào đại học H đi dạo trên đường suốt cả buổi sáng, không đi làm cũng không đến trường học. Có vài lần hắn đem tờ giấy mỏng manh đó móc ra, chuẩn bị vò nát ném vào thùng rác ở ven đường, nhưng mỗi lần đều do dự cất lại.

Bất tri bất giác, hắn nhớ lại khoảng thời gian mình và Ngư Nhan thuê nhà trọ ở bên ngoài. Đột nhiên, trong phòng truyền đến tiếng động kỳ quái như bị đứt quãng.

Thời gian này, chị hắn nên làm việc ở nhà máy sản xuất trang phục mới phải, tại sao lại ở nhà?

Chẳng biết tại sao, hắn không bước về phía cửa chính mà lặng lẽ tới gần cửa sổ bên cạnh.

Nhìn lại nhìn, cảnh tượng trong phòng khiến hắn

Giật mình như phồng. chỉ thấy chiếc giường gỗ cũ nát không chịu nổi sức nặng, người chị gái xinh đẹp của hắn đang cỡi truồng cưỡi trên một người đàn ông trung niên có cơ bắp nhão nhệch. thân thể thướt tha trắng nõn ở trong một không gian phòng loan lỗ mờ ảo dường như có thể tôn lên vẻ đẹp cao quý, hoàn mỹ như một nữ thần tượng, cực kỳ mê người lại đâm vào đôi mắt hắn đau nhói.

Cô lấy một tư thế phóng dăng hắn chưa từng thấy qua để cử động, người đàn ông phía dưới đang phát ra từng trận rên rít như muốn ngừng thở: “Sâu quá ... phóng dăng quá ... thật con mẹ nó ... sâu quá ...” Hắn cựa đôi tay khô gầy đen đúa của mình lên vuốt ve nơi mềm mại trắng như ngọc của cô, sáng khoáy kêu “... non mềm ... hấp ... Con dĩ hèn hạ ... lắc lắc cái rắm ... hút đi..”

Hắn nên vọt vào đem cái gã đàn ông xấu xí bẩn thỉu đó xé xác Nhưng chân của hắn một bước cũng không thể lập tức rời khỏi thân thể người phụ nữ xinh đẹp trẻ trung ở phía dưới đi. Hắn tham lam nhìn chăm chăm mỗi một đường cong, một cử động của cô...

Đột nhiên, một dòng nhiệt lưu phun trào làm ướt nhẹp giữa hai chân.

Một lần khác , hắn trở về rất khuya rất rất khuya, cưỡi chiếc xe đi vào con đường cái ở bên cạnh, trong nháy mắt, hắn dường như có thể xoay người chạm phải kích động.

Còn chưa về đến cửa nhà, xa xa đã nhìn thấy Ngu Nhan đứng ở bên bệ cửa sổ vội vàng ngoảnh quanh. Nhìn thấy bóng dáng của hắn, cô vội vã chạy đến, tức giận nói: “Em chạy đi đâu? Khắp nơi đều không tìm thấy em.”

Hắn nhìn cô, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, không thể thốt ra một chữ được.

Cô ngăn người, kéo tay hắn dịu dàng, mỉm cười nói: “A Minh, có phải em đang lo lắng chuyện học phí không? Đừng lo lắng, chị đã mượn đủ tiền rồi...”

Bọn họ khi đó chỉ là con kiến hôi mặc cho người ta chà đạp, cho nên, mặc kệ thế nào cũng phải bò được lên trên.

Ngu Nhan thấy hắn nhfin vào vết thương chồng chất trên mặt mình không chớp mắt, không nhận được nữa khoảnh đầu đi: “A Minh, đừng nhìn.”

Ngu Minh nhẹ nhàng vuốt mặt cô, thở dài một tiếng: “Chị, đừng lo lắng, trong mắt em chị vẫn mãi xinh đẹp như trước.”

Trong miệng Ngu Nhan chợt khô khốc, nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay của hắn.

Ngu Minh mềm giọng nói: “Chị, đừng lo lắng, chờ cứu được Da ca ra, em sẽ dẫn chị ra nước ngoài, tìm một bác sĩ chỉnh hình giỏi nhất, nhất định có thể chữa được cho gương mặt của chị lành lại.”

Ngu Nhan lắc đầu cười chua xót, “Thôi, những thứ đó cũng không đáng kể gì, chỉ mong mọi người có thể bình an.”

Cô nức nở mỉm cười, đáy mắt là ưu thương và khổ sở vô hạn. Trong lòng hắn chợt rung động. Mọi người đều nói nụ cười của Ngu Nhan xinh đẹp động lòng người, thật ra thì đáng vẻ hơi lã chã nước mắt của cô mới là đẹp nhất, mặc dù hiện tại đã biến thành cái bộ dạng này.

Ngu Minh dịu dàng nói: “Chị, ngộ nhỡ ngày mai em không về được, chị có đau lòng không?”

“A Minh .. “Ngu Nhan ngẩng đầu nhìn hắn đầy rối loạn.

Hắn nhìn sát cô: “Chị, có thể đồng ý với em một yêu cầu không?”

“Chuyện gì?”

Hắn đột nhiên cúi đầu che phủ môi cô.

Trong nháy mắt, Ngu Nhan lập tức hồn bay phách tán,, qua một hồi lâu mới phản ứng kịp, hốt hoảng phản kháng lại Ngu Minh, “A Minh, A Minh, em làm gì vậy? Buông chị ra...”

Môi lưỡi hần không chút để ý càng lúc càng vội vàng nóng bỏng, cánh tay tựa như còng sắt giam chặt cô, đột nhiên dùng sức, ôm cô áp đảo trên giường, đưa tay mạnh mẽ xé vấy của cô.

Đôi núi đầy đặn trắng mịn như tuyết lộ ra, hai đóa hồng mai kiều diễm mê người run rẩy. so với năm đó, còn đẹp hơn hình ảnh hần len lén nhìn trộm vô số lần.

Hần cúi đầu ngậm vào nó.

Cô nức nở giữa: “em điên rồi sao? Em điên rồi sao? A Minh, là chị, là chị, là chị của em mà.”

Hần rút dây thắt lưng trói lại hai tay của cô, dịu dàng nói: “Em biết rõ chị là chị của em, vậy thì thế nào? Hàn Đông có thể XX chị, người đàn ông bạn thủ có thể XX chị, tại sao em lại không được? Không ai đối xử tốt với chị được hơn em chị”

Hạ thân nháy mắt đâm thẳng vào cơ thể cô.

“A”

Ngu Nhan phát ra tiếng thét chói tay đầy bi thảm.

...

Ngày hôm sau Ngu Minh ngồi trong thư phòng thương lượng chi tiết cuối cùng Nhiếp Bá Khôn. Lúc này một vệ sĩ vội vã chạy vào: “Minh ca, không thấy chị Ngu.”

Sắc mặt Ngu Minh chợt biến sắc: “chuyện gì xảy ra?”

Tay vệ sĩ kia mồ hôi bốc lên đầu, cà lăm nói” Em... anh... anh bảo em trông chừng chị Ngu, em tối gõ cửa nửa ngày cũng không có phản ứng, kết quả vừa mới mở cửa...” Hần đáp ứng rồi ngậm chặt miệng.

Ngu Minh giận dữ ném đi tách trà tới: “Phế vật.”

Bên cạnh, sắc mặt của Nhiếp Bá Khôn tỏ vẻ khó chịu: “Một người phụ nữ có thể chạy đi đâu? Việc quan trọng nhất bây giờ là A Thành, đã đến lúc rồi, chúng ta phải lên đường.”

Ngu Minh tái mặt, trầm mặc chốc lát, gật đầu nói: “Được.”

37. Chương 39: Máu Đào Và Nước Lã

Dưới chân núi Mai, tại ngôi biệt thự của Thù Thành.

Hôm nay là chủ nhật nhưng cả Liên Sơ và Thù Thành đều có công việc, không thể làm gì khác hơn là gọi Hứa Yến tới ở cùng Khê Đình.

Trong phòng bếp, Khê Đình không ngừng quần lấy Hứa Yến: “Cô Hứa, cho cháu ra ngoài chơi một lát nha, chỉ một lát.”

Hứa Yến nói: “Dì Liên Sơ của cháu đã nói rồi, bên này ít người, không cho phép một mình chạy lung tung.. Đi, tự mình chơi ở trong sân, lát nữa cô sẽ gọi cháu vào ăn cơm.”

Khe Đình phản nộ ra khỏi phòng bếp, một lát sau, suy nghĩ một chút, len lén mở cửa chống trộm.”

Cổng sắt nhẹ nhàng được mở ra, cô bé nhìn xem Hứa Yến còn đang đang bận rộn trong phòng bếp, lặng lẽ lách mình ra ngoài.

Núi mùa thu thật đẹp, lá cây bị nhuộm một màu rực rỡ, đỏ, xanh lục, vàng, tím, còn có nửa đỏ nửa xanh, nửa đỏ nửa vàng, vàng trong xanh lục...Nhiều đến nỗi Khê Đình đếm không hết. Một con quạ con bay qua đỉnh đầu, mấy chùm quả đại màu đỏ ngọt ngào dễ thương trĩu xuống đầu cành. Dì Liên Sơ nói cho cô bé biết, quả này có thể ăn.

Khê Đình nhón mũi chân nhỏ giơ tay hái, nhưng vẫn luôn thiếu mất một chút như vậy. Đột nhiên, một đôi tay mảnh khảnh mềm mại vượt qua đỉnh đầu, hái một chùm quả hồng xuống: “Có phải cháu muốn thứ này không?”

Trên mặt Khê Đình hơi mỉm cười, quay đầu lại nói: “Cám ơn...”

Nụ cười trên mặt cô bé lập tức cứng lại, chỉ thấy một gương mặt đầy sẹo ở ngay trước mắt, đáng sợ cực kỳ.

Người phụ nữ kia giật mình, vội vã nghiêng mặt, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, dọa cháu sợ rồi.” Nói xong, trong mắt thâm nổi lên một bụng nước mắt.

Khê Đình nổi lên áy náy, ngăn chặn sợ hãi trong lòng lại: “Dì à, cám ơn dì đã hái trái cây giúp cháu.”

Người phụ nữ đưa chùm quả như quả đại cho cô bé, dịu dàng nói: “Cô bé ngoan, không còn sớm nữa, về nhà thôi.”

Giọng nói của cô đặc biệt dịu dàng, chẳng biết tại sao, nỗi sợ hãi trong lòng Khê Đình như một ngọn gió nhẹ bị thổi tan. Cô bé hỏi: “Dì à, sao dì lại ở chỗ này một mình.”

“Dì...lạc đường.”

Ánh mắt Khê Đình khê sáng lên: “A? Lạc đường? Giống như công chúa Bạch Tuyết phải không ạ?”

Người phụ nữ kia cứng họng: “...Ừ. Khê Đình, sắc trời đã tối, dì đưa cháu trở về thôi.”

Khê Đình gật đầu một cái, vừa đi vừa hỏi: “Dì à, sao dì lại biết tên của cháu ạ?”

Ngư Nhan không khỏi vô phương chống đỡ.

Khê Đình cũng không để ý, lại nói: “Lần trước có một chú cũng biết tên của cháu, có phải dì cũng là bạn của chú ấy không? Chú ấy còn dạy cháu cách nhận biết con kiến nào tướng quân đấy.”

Ngư Nhan đột nhiên ngồi xổm xuống, ôm chặt cô bé: “Khê Đình...”

Trái tim bé nhỏ của Khê Đình không hiểu tại sao lại khê chấn động.

Lúc này, Hứa Yến vội vàng chạy tới từ đằng xa: “Khê Đình _____”

Ngư Nhan buông cô bé ra, đứng dậy.

Hứa Yến chạy tới kịp kéo Khê Đình ra khiến trách: “Đứa bé này sao lại không nghe lời như vậy, thật làm cô sợ muốn chết.” Nói xong ngồi dậy, lơ đãng quay đầu, vừa thấy gương mặt của người phụ nữ ở sau lưng, sắc mặt trắng bệch hết lên một tiếng.

Ngư Nhan vội vã quay mặt đi.

Hứa Yến cố gắng ngăn lại nhịp tim đang đập mạnh, trong ráng chiều lại nhìn thấy một gương mặt đáng sợ đến dọa người như vậy. Cô nắm tay của Khê Đình, nói: “Đi, chúng ta về nhà ăn cơm.”

Khê Đình nói: “Cô Hứa, dì này bị lạc đường đấy ạ..., để cô ấy đến nhà chúng ta làm khách được không?”

Hứa Yến nắm tay Khê Đình kéo: “Trẻ con đừng nói bừa, mau, chúng ta cùng về.”

Khê Đình cố chấp, đứng bất động: “Không, để dì ấy về cùng chúng ta, nếu không buổi tối dì ấy sẽ gặp phải người xấu.”

Hứa Yến đang rối bời, Ngư Nhan lại ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của Khê Đình, dịu dàng nói: “Khê Đình ngoan, nghe lời cô ấy, mau trở về đi.”

Khê Đình kinh ngạc im lặng.

Đúng lúc ấy, cách đó không xa lại vang lên một giọng nữ trong trẻo: “Khê Đình, Hứa Yến, hai người ở đó làm gì vậy?”

Khê Đình ngẩng đầu, vui mừng hét lên: “Dì Liên Sơ, dì đã về rồi.”

Lúc này, hoàng hôn phủ xuống, lá thu xào xạc, nhưng gương mặt của người phụ nữ đang tới lại khiến cho người ta cảm thấy xinh đẹp hết như ánh dương mùa xuân.”

Liên Sơ đi tới nhìn thoáng qua mọi người, ánh mắt quét qua Ngu Nhan chợt hơi dừng lại, cũng không lộ ra một chút bất thường hay biến sắc nào.

Cô đưa tay vuốt ve mái tóc của Khê Đình: “Hôm nay Khê Đình có ngoan không? Có gây rắc rối cho cô Hứa không vậy?”

Khê Đình nói: “Dì Liên Sơ, dì này cũng bị lạc trong núi giống như công chúa Bạch Tuyết vậy, chúng ta dẫn dì ấy về nhà làm khách được không?”

Hứa Yến len lén liếc mắt một cái, còn công chúa Bạch Tuyết nữa chứ? Không khác lão Vu Bà là mấy?

Trong mắt Liên Sơ thoáng qua một tia kinh ngạc, cũng quay đầu lại liếc Ngu Nhan.

Khê Đình giật nhẹ tay của Liên Sơ, cúi lòng đầy mong đợi nhìn cô. Liên Sơ cân nhắc một lát, gật đầu cười nói: “Được, nhưng phải dì ấy đồng ý mới được.”

Khê Đình lập tức cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa hướng dương nở rộ: “Ừ, dì ấy dĩ nhiên đồng ý, dì à, dì nói có phải không?”

Cô bé quay đầu lại nhìn Ngu Nhan, Ngu Nhan không có cách nào cự tuyệt một đôi mắt như vậy.

Liên Sơ cảm thấy, duyên phận giữa người với người đôi lúc thật kỳ diệu, chẳng hạn như Khê Đình, lại chẳng hạn như người phụ nữ giờ phút này đang ngồi ở ghế sofa đối diện với Khê Đình.

Nhìn vóc dáng và vẻ ngoài của người phụ nữ này, có lẽ trước lúc bị hủy hoại nhan sắc phải là một người đẹp hiếm thấy, nhưng giờ, chỉ nhìn cô ấy thôi cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Bất quá, hình như Khê Đình lại không có cảm giác như vậy, hết sức phấn khởi lôi kéo người ta nói chuyện phiếm, không ngừng giới thiệu sách vở và những món đồ chơi của mình với cô ấy.

Có lẽ đứa bé này vẫn quá tịch mịch, mình và Thù Thành quá bận rộn, bọn họ ở đây, thanh tịnh thì có thanh tịnh, nhưng mà, đối với một đứa trẻ mà nói vẫn quá cô đơn.

Đang suy nghĩ, người phụ nữ ở đối diện đứng dậy: “Chị Bùi, cảm ơn sự tiếp đãi của chị, tôi phải cáo từ rồi.”

Trên mặt Khê Đình lộ ra vẻ thất vọng, chỉ là rốt cuộc vẫn tìm lại không nói gì.

Liên Sơ gật đầu một cái, đứng lên: “Tôi tiễn chị ra ngoài.”

Hai người ngẫm hiểu lẫn nhau cùng bước ra cửa, dừng bước lại. Liên Sơ cảm thấy có lẽ người phụ nữ này có lời muốn nói với mình, thật không nghĩ đến cô ấy lại mở miệng nói: “Thật xin lỗi, tôi là mẹ của Khê Đình.”

Cô ấy nói tiếp: “Lần này tôi tới là vì bệnh của Khê Đình. Tôi biết bệnh của con bé có thể chữa trị bằng cách ghép tủy sống, ngày mai tôi muốn cùng Khê Đình tới bệnh viện làm xét nghiệm để kiểm tra độ tương thích của tủy.”

Liên Sơ trầm mặc hồi lâu, gật đầu nói: “Được.”

Nước mắt Ngu Nhan lập tức tràn ra: “Cám ơn, cảm ơn chị. Liên Sơ...Tôi còn có một thỉnh cầu.”

“Chị nói đi.”

“Xin đừng nói chuyện này với Khê Đình.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...Năm đó tôi bỏ rơi con bé, không có mặt mũi để con bé gọi tôi là mẹ.”

Liên Sơ im lặng đứng yên, dù nét mặt của người phụ nữ này có vài điểm đáng nghi, nhưng tình thương của cô ấy dành cho Khê Đình cô có thể cảm nhận được.

Cô gật đầu nói: “Được.”

Hôm nay, Thù Thành trở về rất khuya.

Liên Sơ đang định đem chuyện của ngày hôm nay nói lại cho Thù Thành biết, lại thấy gương mặt tuấn tú của anh hơi trầm xuống, không khỏi sững sốt, hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thù Thành đáp: “Dạ Nhiên chạy trốn rồi.”

“Cái gì?!”

Anh cũng mới biết được tin tức, trên đường áp giải từ bệnh viện về trại tạm giam lại bị cướp đi một cách trắng trợn. Đả thương ba cảnh sát, trong cục cảnh sát nhất định có nội gián của bọn hắn.”

Trong lòng Liên Sơ cũng rất rối loạn, không khỏi ngỡ ngàng.

Thù Thành thở dài, ôm cô vào lòng: “Chuyện khác thì không nói, anh chỉ lo lắng cho sự an toàn của em. Hắn vẫn chưa hết hi vọng với em, chắc chắn sẽ tìm em. Liên Sơ, chúng ta tạm thời chuyển đến nơi khác ở nhé, anh sẽ sắp xếp người bảo vệ em và Khê Đình.”

Liên Sơ lắc đầu: “Không cần lo lắng, hiện tại hắn lẩn trốn còn không kịp, sao có thể tự mình xuất hiện tìm em? Đó không phải tự tìm đường chết.”

Thù Thành nói: “Cũng khó mà nói được. Hắn đối với em đã chấp niệm rất sâu, vì em, chuyện gì hắn cũng có thể làm được. Lúc trước anh tìm em khắp nơi, bốn năm cũng không tìm được, ngược lại hắn đã tìm được trước.”

Liên Sơ sững sốt. Đúng vậy, làm sao hắn có thể tìm được mình?

Hắn vẫn phái người theo dõi mình? Không có khả năng! Thời gian dài như vậy, suốt cả một năm, không lí nào mình lại không phát hiện ra chút gì được. Hơn nữa, mình thích nghi với hoàn cảnh, phiêu bạt nhiều nơi, trong đó nhiều nơi chỉ là bộ phát ý tưởng. Có khi, ngay cả mình hôm nay còn không biết tung tích của ngày mai, hắn làm sao có thể?

Cũng vì thế, đối với việc gặp lại Dạ Nhiên lúc trước, cô không có chút hoài nghi, còn cho đó chỉ là 100% trùng hợp.

Bây giờ nghĩ lại, đó căn bản là không thể rồi. Những năm gần đây, hắn vẫn luôn âm thầm xây dựng thế lực của mình, lúc ấy hắn không thể nào âm thầm như vậy.

Nhưng đến tận cùng, sao hắn lại có thể làm được?

Trong đầu Liên Sơ chỉ có một mảnh rối loạn. Cô ép buộc mình phải nhớ lại tất cả mọi chuyện từ trước và sau lúc chia tay với Dạ Nhiên, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Thù Thành quan sát sắc mặt của cô, không khỏi hoài nghi hỏi: “Liên Sơ, em làm sao vậy?”

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu cô, cô đi đến trước két bảo hiểm, mở két ra, lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong đó ra. Mở chiếc hộp kia ra, bên trong là một chiếc khuyên tai bằng ngọc óng ánh trong suốt hình hoa sen được chạm trổ hết sức tinh tế. Khối ngọc này là chất ngọc mịn, trong suốt, sáng bóng, ở dưới ánh đèn càng trong suốt, sáng rực như thủy tinh, phía dưới đặc biệt được khắc thêm một chữ “Thù” nho nhỏ.

Đây là món quà mà mẹ Thù Thành đã tặng họ lúc kết hôn, sau này Dạ Nhiên bị trọng thương, cô đưa nó cho hắn đi cầm cố để có tiền đến phòng khám Lưu Nhất Minh chữa bệnh. dien dan le quy don

38. Chương 40: Cha Con

“Cái gì?!”

Đầu óc Liên Sơ hỗn loạn, nhưng có thứ lại từ từ rõ ràng.

Năm đó Dạ Nhiên bị trọng thương, thế lực ở thành phố Đồng lại bị càn quét sạch sẽ, hai giới hắc bạch lại truy lùng hắc khắp cả trên trời dưới đất. Lúc ấy, hắc muốn sống được cũng cực khó khăn, sao lại có thể ngóc đầu dậy nhanh đến như vậy?. Trừ phi có người bảo vệ hắc, giúp đỡ hắc.

Người đó là ai?

Chẳng lẽ...

Liên Sơ nghi hoặc nhìn Thù Thành.

Anh gật đầu: “Đúng vậy, có lẽ hắc giả mạo tên của anh để tiếp cận với cha anh.”

Trong lòng Liên Sơ loạn như ma, run giọng nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại em.”

Thù Thành kéo cô lại gần, vỗ nhẹ vào hông của cô mấy cái, dùng giọng điệu ngoan độc nói: “Đúng vậy, đều tại em năm đó tự mình quyết định, chuyện gì cũng gặt anh. Để xem sau này em còn dám làm bậy nữa không hả?!”

Liên Sơ sững sốt nhìn anh: “Thù Thành...”

Anh không nhin được thở dài, nhìn vào mắt cô chậm rãi nói: “Chuyện năm đó cũng không thể trách em hết được, anh cũng có một phần trách nhiệm. Nếu anh kiên định hơn một chút, tỉnh táo hơn một chút thì em cũng sẽ không bị buộc đến bước này. Lúc ấy trong lòng chúng ta đều rối loạn, niềm tin tưởng như không thể bị phá vỡ kia lại vì những biểu hiện giả dối và một ít chướng ngại kia đánh gãy triệt để. Anh không tin tưởng sự trong sạch của em, em không tin tình của anh đối với em có năng lực chiến thắng những khuất nhục.. Đây mới thật sự là nguyên nhân chủ yếu tạo thành cục diện phía sau. Liên Sơ, chúng ta đừng lặp lại sai lầm đó thêm lần nào nữa.”

Tất cả xúc cảm quay cuồng trong lòng ngực Liên Sơ. Ấy vậy, phiền muộn, vui sướng, buồn bã, hối hận, hạnh phúc...Cô nhin xuống những giọt nước mắt muốn rơi xuống, gật đầu: “Được, được...”

Đúng vậy, những sai lầm đó thật sự không có cách nào cứu vãn, quan trọng nhất là ứng phó với tình trạng bây giờ. Cô ngẩng đầu lên nhìn Thù Thành: “Thù Thành, làm thế nào bây giờ?”

“Bây giờ...” Ánh mắt Thù Thành trở nên rét lạnh, hàm răng nghiến chặt: “Dĩ nhiên là tìm được cha anh. Dạ Nhiên biết quan hệ giữa bọn anh, chắc chắn sớm muộn gì cũng giết ông ấy để diệt trừ hậu họa. Anh rất lo lắng cho sự an toàn của ông ấy.”

Gương mặt Liên Sơ nhất thời biến sắc. Hiện tại, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Nhiếp Bá Khôn vẫn không xuất hiện trong một đoạn thời gian dài như vậy. Nhất định là Dạ Nhiên muốn ngăn cản ông ấy và Thù Thành gặp mặt nên mới giấu đi.

Không lẽ ông ấy đã bị...Nếu sự thật là như vậy, cô cso chết trăm lần cũng không đủ.

Thù Thành nhìn thấy sắc mặt của cô dần dần tái nhợt, trong lòng cũng chột trảm xuống, đành an ủi: “Tạm thời sẽ không quá nguy hiểm, dù sao, đối với hắc, ông ấy còn có rất nhiều giá trị lợi dụng.”

Dạ Nhiên và Ngu Minh trần trọc mấy ngày rồi cuộc cũng đi đến thành phố N thuộc biên giới tỉnh M. Bọn họ lái xe rẽ vào một khu biệt thự trang trọng, yên tĩnh thuộc một trang trại.

Cửa xe mở ra, Dạ Nhiên chống gậy chậm rãi bước xuống xe, bên cạnh lập tức có người đẩy xe lăn tới, Dạ Nhiên ngồi vào. Ngu Minh đẩy Dạ Nhiên, một nhóm đàn ông áo đen theo sau bọn họ đi vào cửa chính khu biệt thự tráng lệ uy nghiêm này.

Nhìn thấy Dạ Nhiên đi tới, Nhiếp Bá Khôn không kiềm chế được kích động trong lòng, đứng dậy từ ghế sofa, gọi: “A Thành!”

Trên mặt Dạ Nhiên từ từ hiện lên một nụ cười: “Cha.”

Người đàn ông luôn nghiêm khắc, cứng cỏi kia lộ ra một nụ cười trấn an, gương mặt thoảng chốc hóa nhả rất nhiều, cũng già đi rất nhiều: “Tốt, trở lại là tốt rồi. Thương thế của con thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là phải tịnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể cử động như thường được.”

“Tốt, vậy con cứ an tâm mà tịnh dưỡng, chỗ này rất an toàn, ngoại trừ cha không còn ai biết nơi này.”

Nói xong, Nhiếp Bá Khôn đi tới vịn vào tay vịn sau chiếc xe lăn.

Ngư Minh vội nói: “Chú Nhiếp, để cháu đẩy.”

“Không cần, để chú đẩy thẳng bé vào.”

Dạ Nhiên quay đầu lại nhìn Nhiếp Bá Khôn, nói: “Cám ơn cha.”

Nhiếp Bá Khôn khẽ cười: “Cha còn còn nói cảm ơn làm cái gì.”

Hôm nay, Liên Sơ cả đêm không ngủ được. Cho dù Thù Thành không trách cứ cô, nhưng nếu như Nhiếp Bá Khôn thật sự có chuyện bất trắc, cô cũng không có cách nào tha thứ cho bản thân mình.”

Mặc dù Thù Thành chưa bao giờ nói, nhưng Liên Sơ biết địa vị của người cha chưa từng quen biết kia ở trong lòng anh.. Bởi vì cô cũng từng trải qua cảm giác không còn có cha.

Chỉ là, dù có hối hận và ai oán hơn nữa cũng không dùng được. Cô cố gắng sắp xếp suy nghĩ của mình, để xem hiện tại nên làm cái gì?

Trong bóng tối, Liên Sơ chợt mở mắt ra, nhỏ giọng gọi: “Thù Thành.”

“Sao vậy?”

Anh đáp lại ngay lập tức mà rõ ràng, có lẽ, căn bản là không ngủ.

“Thù Thành, mặc dù em không có biện pháp tìm được cha anh, nhưng chúng ta có thể tìm được Dạ Nhiên.”

Thù Thành cả kinh, vươn tay bật chiếc đèn ngủ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Liên Sơ, ánh mắt tinh nhuệ: “Chuyện gì xảy ra?”

Liên Sơ nói: “Hôm nay có một người phụ nữ rất kì lạ đến đây, tự xưng là mẹ của Khê Đình. Chị ta biết Khê Đình bị bệnh, hy vọng có thể cùng Khê Đình đến bệnh viện làm kiểm tra xem tủy sống có thích hợp để tiến hành ghép tủy không.”

Thù Thành nhăn mày lại: “Sao cô ấy biết Suối Đình ở cùng với chúng ta?”

“Vấn đề nằm ở đây! Biết Khê Đình bị bệnh, biết lai lịch của Khê Đình, biết Khê Đình ở cùng với chúng ta chỉ có một người – Dạ Nhiên.”

Ánh mắt Thù Thành chợt lóe lên: “Nói vậy, người phụ nữ này dĩ nhiên là có quan hệ với Dạ Nhiên, theo dõi chị ta không chừng có thể tóm được Dạ Nhiên.”

“Phải.”

Cùng lúc đó, bên phía Dạ Nhiên.

Nhiếp Bá Khôn

Cẩn thận kiểm tra vết thương của Dạ Nhiên một hồi, giọng điệu căm hận mắng: “thật con mẹ nó hung ác! A Thành, rốt cuộc ai đã ra tay.”

Dạ Nhiên lắc lắc đầu: “Không biết, nhất định là kẻ thù thuê người làm.”

Nhiếp Bá Khôn nghiêng răng nói: “Chuyện này cha nghĩ không chừng là tên tiểu tử họ Bùi kia làm. Cha nghe nói chuyện ở khu mỏ quặng lần trước hắn đã tra ra được đỉnh việt làm, nhưng mà, sau đó lại không có động tĩnh, cha còn buồn bực gì đâu, té ra là hắn nghĩ tới chiêu này.”

Dạ Nhiên khẽ mỉm cười: “Những chuyện này để sau hãy nói, dù sao cũng còn nhiều thời gian.”

Nhiếp Bá Khôn thở dài nói: “Đúng vậy, chuyện mầu chốt lúc này làm bảo đảm sự an toàn của con. Con không có cách nào ló mặt trong nước nữa rồi, trước tiên con cứ tịnh dưỡng thật tốt, đợi thân thể khá hơn một chút, cha sẽ sắp xếp con tới canada. Bên kia cha đã chuẩn bị tốt lắm rồi, chờ hai năm nữa, cha kết thúc việc làm ăn ở bên này lại qua đó tìm con.”

Dạ Nhiên tầm mắt hồi lâu, nói: “Vâng ạ, đến lúc đó cha con chúng ta hợp sức giành chính quyền.”

Nhiếp Bá Khôn giật mình, một lát sau mới vỗ vai hắn, giọng nói có vẻ chua chát: “Được, đến lúc đó, chúng ta sẽ hợp sức giành chính quyền.”

....

Sau khi Nhiếp Bá Khôn rời khỏi, Ngu Minh bước vào căn phòng, hắn quay đầu lại dò xét cửa chính xong, nói: “Anh, giữ lại lão già này sớm muộn gì cũng gây họa lớn, em nghĩ hay là diệt trừ sớm thì tốt hơn.

Dạ Nhiên im lặng trầm ngâm.

Ngu Minh nhíu mày, nhỏ giọng nói:

“Anh, không phải là anh không nỡ nhỡ tâm đi?”

Dạ Nhiên ngẩng đầu lên: “Cậu nói cái gì?”

Ngu Minh do dự nói: “anh, những năm này, quả thật lão già đối với ah cũng không tệ. nhưng mà , bất cứ lúc nào hắn cũng có thể trở thành một bao thuốc nổ, anh, anh ngàn vạn lần đừng nhập vai quá, cuối cùng lại không xuống tay được.”

Dạ Nhiên cười lạnh: “Nhập vai? Chỉ vì hắn mở miệng gọi anh một tiếng A Thành, anh liền không nhập vai nữa?”

Ngu Minh cũng cười, thở phào nhẹ nhõm: “Cái đáng về ‘cha hiền con thảo’ lúc ở cửa kia của anh thật là đúng là dọa em sợ.”

Ánh mắt Dạ Nhiên khẽ rét lạnh, hình ảnh vàng thái dương xám trắng của Nhiếp Bá Khôn không tự chủ được lại xuất hiện trước mắt hắn. chỉ mới ngăn ngủi hai mươi ngày không gặp, hắn lại già đi rất nhiều.

Tình cha con.

Đây chẳng lẽ là tình cha con?

Nếu mình thật sự là ‘A Thành’ trong miệng ông ta, nhất định phải lấy tính mạng ra để che chở.

Bất quá, cuộc đời này, nhất định phải vật lộn sống chết rồi.

“Được rồi, trong lòng anh đã tính toán cả rồi. bây giờ tạm thời còn chưa phải lúc, còn có một số việc cần cái mặt già này của hắn ra mặt. hiện tại, toàn bộ người bên cạnh hắn đều là của chúng ta, hắn chạy không được.” hắn lại nói: “A Minh, hiện tại Ngu Nhan thế nào?”

Ngu Minh thu lại nụ cười, dừng một chút “Không biết nữa.”

Dạ Nhiên nhíu mày: “chuyện gì xảy ra?”

“Hôm qua chị ấy biết được tin tức của Hàn Đông, cãi nhau với em rồi bỏ chạy. Em đã bảo bọn A Vệ đi tìm, tạm thời chưa có tin tức.”

Dạ Nhiên nghi hoặc nhìn hắn: “Chỉ có như vậy?”

Ngu Minh trốn tránh ánh mắt của Dạ Nhiên: “Vâng.”

Dạ Nhiên lại nhìn anh ta chằm chằm, chậm rãi nói: “Nếu chị ấy bỏ đi nhất định sẽ tìm Khê Đình, cậu phải người theo dõi con bé là được.”

Ánh mắt Ngu Minh không khỏi sáng lên: “Em sẽ bố trí người đi làm.”

“Cẩn thận một chút, không cần theo dõi Bùi Thủ Thành hoặc Liên Sơ, bọn họ quá tinh. Phải người theo dõi Khê Đình là đủ.”

“Được, em biết.”

Ngày hôm sau.

Trước khi xuất phát, Thù Thành nói với Liên Sơ: “Anh đã sắp xếp người xong xuôi, em đưa Khê Đình đi bệnh viện đi, anh không đi tránh bọn họ có phòng bị.”

Liên Sơ gật đầu: “Được, anh cứ yên tâm.”

“Mọi chuyện nhớ cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

“Liên Sơ.” Anh đột nhiên dịu dàng gọi.

Liên Sơ ngẩng đầu lên.

Anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt đôi mắt khê sừng vù của cô, ôn hòa nói: “Không nên quá làm khó mình, có một số việc không ai có thể lường trước được.”

Liên Sơ cup mắt, rơi lệ.

..

Cô bước ra khỏi phòng, cười với Khê Đình đang vui vẻ ngồi ăn bữa sáng ở phòng ăn, hỏi: “Khê Đình, ăn sáng xong chưa? Chúng ta còn phải ra ngoài đây!” vẻ mặt Khê Đình rất khổ sở, dùng sức ai oán cắn xuống một ngụm bánh mì trong tay, nói thầm: “Lại phải đi bệnh viện.”

Liên Sơ bật cười ha hả: “Khê Đình, đó là bánh bao không phải cà rốt.”

Khê Đình quay mặt không thèm để ý tới cô.

Liên Sơ bước tới sờ lên đầu cô bé: “Được rồi, cháu có muốn gặp dì hôm qua nữa không? Lần này chúng ta tới bệnh viện có thể gặp được dì ấy.”

Ánh mắt Khê Đình sáng lên: “Dì ấy là bác sĩ ư?”

Liên Sơ suy nghĩ một chút, lại nói: “Không, dì ấy là một dì tốt bụng, cũng rất thích Khê Đình. Dì muốn cùng làm kiểm tra với Khê Đình xem có thể gặp hay giúp đỡ cháu không.”

Khê Đình có chút hoài nghi nhìn về phía Liên Sơ, bộ dáng giống như là không hiểu lắm.

Liên Sơ khẽ thở dài nói: “Đi thôi.”

39. Chương 41: Cát Bụi

Liên Sơ và Ngu Nhan hẹn gặp nhau ở trước cửa phòng của giáo sư Đào Thời Niên. Ngu Nhan đã đến từ sớm, im lặng ngồi ở băng ghế dài trước cửa phòng đợi, chỉ một lát đã thấy Liên Sơ dẫn theo Khê Đình xuất hiện ở cửa thang máy, cô không nhìn được run rẩy đứng dậy.

Con gái của cô lại xuất hiện chân thực rõ ràng như vậy, gần ngay trước mắt.

Khê Đình nhìn thấy nước mắt trong mắt của cô, không khỏi hơi khựng lại. Liên Sơ cúi đầu nói nhỏ vào tai cô bé: “Qua chào hỏi dì Ngu đi.”

Trên mặt Khê Đình hiện lên nụ cười sáng lạn, nhẹ nhàng chạy tới phía Ngu Nhan.

Khoảng cách ngắn ngủi mười mấy thước từ từ bị kéo dài trong mắt Liên Sơ, sợi dây mềm mại trong lòng cô cũng theo bóng lưng chạy đi của Khê Đình mà dài ra. dien dan le quy don

40. Chương 42: Trới Tâm

Thứ năm, trong phòng khám của giáo sư Đào Thời Niên.

Vị giáo sư có gương mặt hồng hào tóc bạc nhìn hai người phụ nữ trẻ tuổi ánh mắt tha thiết đang ngồi trước mặt chậm rãi thở dài: “Không được, không thích hợp cấy ghép.”

Ánh lửa trong mắt Ngu Nhan lập tức vụt tắt, cả người giống như bị rút đi toàn bộ sinh khí, ngay người như phồng.

Liên Sơ nhìn Khê Đình tự mình vui vẻ nhảy tới nhảy lui ở ngoài hành lang, trong lòng cũng ảm đạm. Cô quay đầu lại dịu dàng an ủi Ngu Nhan: “Đừng lo lắng, Khê Đình còn nhỏ, sau này vẫn còn nhiều cơ hội.”

Giáo sư Đào cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, cơ hội còn nhiều, không nhất định phải thân nhất, người xa lạ cũng có khả năng thích hợp để cấy ghép.”

Thật sao? Chỉ mong là vậy. Cô là mẹ lại không làm được gì cho con bé cả, thậm chí không thể cho cô bé một thân thể khỏe mạnh. Ngu Nhan rừ mắt nói: “Cám ơn, xin ngài quan tâm cháu nhiều hơn.”

Ba người ra khỏi bệnh viện. Khê Đình vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, Liên Sơ và Ngu Nhan nhìn cô bé lại không khỏi trầm mặc. Chẳng lẽ cả đời đứa bé này chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì sinh mạng? Vĩnh viễn không thể giống như người khác, tự do tự tại trải qua cuộc sống khỏe mạnh?

Liên Sơ quay đầu lại nhìn Ngu Nhan: “Ngu Nhan, chị phải đến chỗ nào? Tôi đưa chị đi.”

Ngu Nhan lắc đầu: “Không cần đâu.”

Cô cúi đầu nhìn Khê Đình, lộ ra một nụ cười tao nhã tựa hoa bách hợp. Mặc dù trên mặt vết thương chồng chất, nhưng giờ phút này, ánh mắt lại rất dịu dàng, nụ cười dịu dàng khiến cho người ta quên hẳn những chuyện kia. Cô vuốt tóc của Khê Đình, nói: “Khê Đình, hẹn gặp lại nhé...Sau này nhất định phải nghe lời dì Liên Sơ, mau lớn lên nhé.”

Khê Đình ngẩng đầu quay lại nhìn cô, ánh mắt trong veo trông có vẻ như cái gì cũng mờ mịt, lại có vẻ như nhìn thấu được tất cả. Ngu Nhan thật sự nhìn không nổi, cố gắng lộ ra một nụ cười tươi tắn, hoảng hốt đứng dậy ngăn lại một chiếc taxi, lập tức lên xe rời đi.

Liên Sơ lẳng lặng nhìn bóng xe đi xa, không khỏi nhủ mày lại.

“Cô à, rốt cuộc cô muốn đến chỗ nào?” Tài xế taxi hỏi lại lần nữa.

Muốn tới đâu đây? Thế giới rộng lớn nhưng lại không có một chỗ để dung thân.

“...Khu vui chơi ở đường Tây Lâm.”

Lúc này, khu vui chơi vẫn giống như ngày đó, nơi nơi đều là dòng người hối hả, nơi nơi đều là khuôn mặt vui vẻ tràn đầy sức sống của trẻ con, nơi nơi đều là bóng dáng những người mẹ dịu dàng cưng chiều, nơi nơi đều là ánh dương của những cặp tình nhân thân mật, nơi nơi đều là cuộc sống.

Cô ngồi trên cáp treo chậm rãi lên cao, dưới chân vẫn là pháo đài cổ kính thần bí tinh xảo, rừng cây tươi tốt xanh um, vùng nước trong veo xanh thẳm...Vẫn là đẹp đến mức gần như không nhiễm một hạt bụi, như rơi vào thế giới đồng thoại chỉ có ở trong mơ.

Khê Đình bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nghiêm túc tán thưởng: “Thật là xinh đẹp...”

Giọng nói lạnh lẽo không ngừng vang vọng bên tai: “Em sẽ dẫn chị về.”

_____ “Không, chị muốn ở lại đây.”

Cô kéo cửa khoang, gió quất vào mặt. Chỉ cần rướn người nhảy ra...

“Dì Ngu _____”

Phía dưới truyền đến một giọng nói trong trẻo thấu tận trời xanh, cô cúi đầu nhìn xuống, ngay phía dưới, hai người một lớn một nhỏ dùng sức vẫy tay về phía cô.

Cả người Ngu Nha lập tức vô lực xụi lơ ngay tại buồng lái của cáp treo đang mở.

Gió thổi bay nước mắt không một tiếng động.

Cô xuống khỏi cáp treo, ngay lập tức bị Khê Đình kéo.

Liên Sơ bước lên một bước, nói: “Ngu Nhan, có phải chị không có chỗ để đi, hay là về cùng chúng tôi trước.” Những lúc tôi không ở nhà cũng có người bên cạnh Khê Đình.

Khê Đình im lặng không nói, chỉ có bàn tay nhỏ bé dùng sức kéo chặt cô.

Trái tim Ngu Nhan lập tức như bị bóp lại, vừa chua xót lại yếu đuối cực kỳ.

Bùi Thù Thành bước vào một căn phòng thăm tù nghiêm ngặt và yên tĩnh, một người cai ngục mặc một thân màu lam dẫn theo một người đàn ông vóc dáng cao gầy đi tới từ đối diện. Người đàn ông đó có diện mạo khôi ngô, đường nét rõ ràng, thậm chí giữa hai hàng lông mày còn mang theo mấy phần tự nhiên phóng khoáng.

Rất khó tưởng tượng một người như vậy thế nhưng từng là đại ca xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy, lòng dạ ác độc, nghi phạm giết người.

Khóe môi Thù Thành khẽ gợi lên một nụ cười như có như không: “Nhiếp Minh Thành.”

Anh ta cũng cười: “Tôi từng nghe Triển Hạo nhắc tới anh, Bùi Thù Thành.”

Hai người đàn ông xuất sắc giống nhau đứng đối diện cách một lớp thủy tinh.

Thù Thành nói: “Không đúng, thật ra thì tôi mới được gọi cái tên đó _____ Tôi chính là con trai đã mất tích nhiều năm của Nhiếp Bá Khôn.”

Nụ cười trên mặt Nhiếp Minh Thành thu lại, quan sát kĩ Thù Thành. Thù Thành thản nhiên nhìn lại anh ta, giọng nói ôn hòa: “Anh không tin tưởng tôi?”

“Không”, anh ta chậm rãi lắc đầu, “Nếu A Hạo tin anh, tôi cũng sẽ tin tưởng anh.”

Khê Đình rất vui vẻ, cô bé không ngừng theo chân Liên Sơ và Ngu Nhan chạy đông chạy tây dọn dẹp phòng ốc, vào bếp nấu cơm..., phá rối mọi thứ. Liên Sơ nhìn cô bé bất đắc dĩ nói với Ngu Nhan: “Cô bé chưa từng hăng hái như vậy, chúng ta thế này đúng là ba người phụ nữ hợp thành cái chợ rồi.”

Ba người cười nói ăn bữa tối, lúc này, Thù Thành bước vào cửa.

Anh vừa nhìn thấy tình hình trong phòng thì ngẩn ra, Liên Sơ cười nói: “Thù Thành, để em giới thiệu với anh, đây là Ngu Nhan, người bạn của em và Khê Đình.”

Khê Đình nghe được cô giới thiệu như vậy, vui vẻ cười rộ lên.

Ngu Nhan có chút cẩn trọng, đứng dậy chào Thù Thành: “Anh Bùi.”

Thù Thành lạnh nhạt gật đầu một cái, đi thẳng lên lầu.

Liên Sơ bước vào phòng, Thù Thành đang ngồi ở đầu giường cụp có vẻ đăm chiêu. Cô ngồi xổm trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn kĩ sắc mặt anh: “Thù Thành, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thù Thành hơi mệt mỗi cười nhạt, kéo cô ngồi vào chân mình: “Đừng lo lắng, không có việc gì.”

Liên Sơ hỏi: “Có phải không thích chuyện em kéo chị ấy về nhà mình?”

Thù Thành trầm mặc hồi lâu, nói: “Thân phận của người phụ nữ này anh đã tra được, trước kia cô ấy là quản lý quan hệ xã hội của hội Tân Đình, vẫn đi theo Dạ Nhiên, nghe đồn cô ấy là tình nhân của hắn. Khê Đình liệu có phải là con gái của cô ấy

và Dạ Nhiên?”

Liên Sơ giật mình, một lát sau cẩn thận hỏi: “Anh có để ý không?”

Thù Thành ngược mắt nhìn thẳng cô: “Vậy em có để ý không?”

Liên Sơ lại sửng sốt, qua hồi lâu mới kịp phản ứng lại.

Cô hỏi anh có để ý chuyện Khê Đình có thể là con gái của Dạ Nhiên không? Thế nhưng anh lại hỏi cô có để ý chuyện Ngu Nhan là người tình của Dạ Nhiên?!

Cô không nhận được lập tức nổi đóa: “Anh....Nhỏ mọn!”

Nhìn thấy dáng vẻ của cô, trên mặt Thù Thành hiện lên nụ cười nhàn nhạt, ôm chặt cô lắc đầu nói: “Anh hỏi là em có để ý chuyện cô ấy và Khê Đình ở chung một chỗ không. Mấy năm nay em đã bỏ ra nhiều tâm huyết vì Khê Đình như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy nhìn cô bé trở lại bên cạnh mẹ mình?”

Ánh mắt Liên Sơ hơi ảm đạm, nhẹ nhàng tựa vào cần cổ của Thù Thành, giọng nói buồn bã: “Nói thật ra, trong lòng em cũng có chút ê ẩm, chẳng qua, con gái vốn dĩ phải ở cùng với mẹ. Nhìn thấy họ em lại nhớ đến mẹ và em. Ba đi rồi, em với bà ấy chỉ có thể nương tựa lẫn nhau, chỉ là...May mắn sau đó lại gặp được anh.”

Thù Thành cúi đầu hôn cô.

Hai người nhẹ nhàng nằm xuống giường, dịu dàng mà kích động.

Kể từ lúc biết được chuyện của Nhiếp Bá Khôn, hai người cũng chưa từng thân mật, chuyện này cứ thế mà nén lại trong lòng, đều không có cảm xúc. Nhưng giờ phút này, Liên Sơ chợt cảm thấy một cổ khát vọng thân mật. Tay cô trượt xuống cánh tay anh, vuốt ve từng bắp thịt rắn rỏi, nơi đó có đường nét mà cô mê mẩn. Hấu kết của anh khê động, môi lưỡi càng nóng bỏng hơn. Anh lật người đè cô dưới thân, bàn tay lướt khỏi tấm lưng, xuyên qua mái tóc đen dài bóng mượt, đỡ lấy gáy cô, để ôi lưỡi cả hai tiếp xúc càng thân mật. Đầu lưỡi linh hoạt ngang ngược tiến vào, tham lam hút lấy hơi thở mềm mại tinh tế từ trong cổ họng cô....

Đột nhiên, Liên Sơ dùng sức đẩy ranh ra, nhìn anh chằm chằm :“Thù Thành, anh có tâm sự. Nói cho anh biết, rốt cuộc có chuyện gì?”

Mặc dù thân thể của anh rất nóng bỏng và nhiệt tình, nhưng cô lại cảm thấy thật ra anh không có tâm tình để thân mật.

Trong nháy mắt, lại không có cách nào che giấu được vẻ ảm đạm và lo lắng từ đáy mắt của anh. Cô vuốt ve hàng lông mày cương nghị của anh cụp hàng mi dày đậm, dịu dàng nói: “Em biết anh không muốn để em phải lo lắng, nhưng mà, hãy nói cho em biết, Thù Thành!”

Anh cúi đầu hôn xuống lòng bàn tay của cô: “Liên Sơ, anh rất lo lắng....Hôm nay anh đã đi gặp con nuôi của ba anh.”

Liên Sơ im lặng lắng nghe.

”Anh nghĩ, mặc dù anh ấy đang ngồi tù, nhưng dù sao cũng có vài chục năm gần bó thân mật với ba anh, có lẽ, anh ấy sẽ có cách đặc biệt để liên lạc với ông ấy.

“Ừ, kết quả thì sao?”

Anh chán nản nói: “...Thử hết cả rồi, không được. Ba anh bị Dạ Nhiên cách li hoàn toàn mất rồi, có lẽ...Ông ấy đã...” Giọng nói khàn khàn của anh mang theo một tia ghen ngào chưa từng thấy, không dễ phát hiện.

Liên Sơ dang tay ôm chặt anh: “Sẽ không, sẽ không, em bảo đảm. Em cũng không hiểu tại sao, dù sao em cũng biết, ông ấy nhất định không có chuyện gì.”

Chắc chắn ông trời sẽ không đối xử với chúng ta tệ như vậy, sẽ không để cho chúng ta thật vất vả lắm mới được ở cùng nhau lại phải mang theo tiếc nuối và bóng ma cả đời.

Giờ đây, Thù Thành đã tỉnh táo lại, mỉm cười nói: “Dĩ nhiên, anh sẽ tìm được ông ấy. Anh mà đã muốn cứu người thì chưa từng bị thất bại qua, lần này cũng không ngoại lệ.”

Liên Sơ gật đầu: “Anh cũng đừng quá lo lắng, Ngu Nhan đang ở đây, theo chị ấy sớm muộn gì cũng có tìm được Dạ Nhiên.”

Thù Thành vuốt ve tấm lưng của cô, im lặng không nói gì.

Thật ra, trong lòng cả hai đều hiểu, với tính cách giảo hoạt của Dạ Nhiên, hơn nửa đã đoán được bọn họ đang muốn giữ Ngu Nhan làm mối nhử, cơ hội dẫn hân xuất hiện sao mà mong manh.

Thành phố N, tại một khu biệt thự yên tĩnh xa hoa.

Ngu Minh vội vã dẫn theo mấy người rời khỏi bậc thang, chạy ra ngoài. Đột nhiên, cửa chính bị mở ra, Dạ Nhiên bước chậm vào.

Bước chân của Ngu Minh dừng lại, gọi : “Anh”

Dạ Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hỏi: “Các cậu chuẩn bị đi đâu?”

Ngu Minh lại im lặng.

Ánh mắt Dạ Nhiên chợt rét lạnh, tàn nhẫn nói: “Cậu cho lời nói của tôi là gió thoảng bên tai rồi phải không? Vợ và chạy về thành phố A chịu chết phải không?!”

Ngu minh đột nhiên ngẩng đầu lên: “Chị ấy thiếu chút nữa là chết rồi! Hôm qua, chị ấy suýt nữa thì nhảy xuống từ cáp treo cao 10m.”

“Không phải là không chết sao? Cậu yên tâm, chị ấy không chết được, bọn họ còn muốn trông cậy vào chị ấy để dụ tên ngu ngốc cậu ra nữa đấy.” Sắc mặt Ngu Minh tái nhợt, nhìn hân chăm chăm.

Dạ Nhiên nói mà không có biểu cảm gì: “Từ hôm nay trở đi, trông chừng cậu ấy cho tốt, không có sự đồng ý của tôi, không được cho cậu ấy bước ra ngoài một bước.”

41. Chương 43: Mẹ Và Con Gái

Cuộc sống dường như quá êm ả.

Vài ngày sau.

Khê Đình và Ngu Nhan đi dạo dưới sườn núi, dọc theo đường đi đều có dòng nước nhấp nhô và hoa dại xinh xắn làm bạn, những tán cây lá đỏ rực rỡ như lửa đâm vào ngực làm Ngu Nhan phát đau.

Rực rỡ như vậy chẳng qua là báo hiệu ngày mai điêu linh, cũng giống như cô và Khê Đình gặp nhau, tốt đẹp nhưng rốt cuộc cũng chỉ là ngắn ngủi.

Ngu Minh sẽ không bỏ qua cô, nếu cô tiếp tục ở lại đây, chỉ có thể đảo lộn cuộc sống yên bình của họ.

Cô nhìn theo bóng lưng nhảy nhót của Khê Đình phía trước, trong lòng vừa ngọt ngào vừa đau khổ. Cô nhẹ giọng hô: “Khê Đình.”

Cô bé quay đầu lại lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời: “Chúng ta về nhà thôi.”

Về đến nhà, Ngu Nhan nhìn xem thời gian, Liê Sơ cũng sắp về rồi. Cô nói với Khê Đình: “Khê Đình, cháu ở nhà xem TV một chút, đi ra ngoài mua ít đồ.”

Khê Đình gật đầu: “Vâng ạ, vậy dì đi nhanh một chút rồi trở lại.”

Trong lòng cô đau xót, nói: “Cháu ở nhà ngoan ngoãn, đừng một mình chạy loạn, biết không?”

Khê Đình lẳng lặng nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Dì Ngu, sao dì lại khóc?”

Ngu Nhan vội vàng xoay người gạt đi giọt nước mắt bất tri bất giác đã tràn mi: “Không có...Không có gì.”

“Dì Ngu, có phải dì sẽ không trở về nữa không ạ?”

Ngược Ngu Nhan cứng lại: “...Không, dì sẽ trở về, dì cũng sẽ trở về nhìn hình dáng của Khê Đình lớn lên thành một cô gái.”

Khê Đình ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt non nớt lộ vẻ trầm tư không hợp tuổi. Qua thật lâu, cô bé mới hỏi: “Dì Ngu, có phải dì là mẹ cháu không?”

Trong nháy mắt, tất cả phòng bị trong lòng đều sụp đổ, cô quỳ xuống ôm chặt lấy thân thể gầy nhỏ của cô bé: “Khê Đình, Khê Đình...”

“Sao mẹ lại không quan tâm con?” Khê Đình lẳng lặng hỏi: “Lúc đầu không quan tâm con, bây giờ lại không muốn con.”

“Không, không phải vậy...” Nước mắt của Ngu Nhan rơi như mưa, “Mẹ...Mẹ chỉ là không có cách nào cho con một cuộc sống tốt đẹp, mẹ muốn con được hạnh phúc, khỏe mạnh lớn lên...Khê Đình, đừng hận mẹ...”

Khê Đình nhìn người phụ nữ khổ sở không chịu nổi này, trầm mặc hồi lâu, nói: “Vậy con đi cùng với mẹ nhé.”

Ngu Nhan đột nhiên ngẩng đầu lên trừng hai mắt nhìn cô bé.

Khê Đình im lặng không nói gì, chỉ là vươn tay giúp cô lau nước mắt trên mặt.

Ngón tay nhỏ nhắn của cô bé trượt trên mặt cô, trong lòng Ngu Nhan kích động không nói nên lời: “Cô bé ngoan, cô bé ngoan, cảm ơn con. Nhưng có lẽ, con ở chung với dì Liên Sơ thì sẽ tốt hơn, chẳng lẽ con nỡ rời khỏi dì Liên Sơ vậy sao?”

Khê Đình khẽ giật mình, suy tính một hồi, nói: “Dì Liên Sơ còn có chú Bùi, mẹ, con vẫn nên đi cùng mẹ thôi.”

Ngu Nhan xúc động không nói nên lời.

Có thể không? Thật sự có thể không?

Cuộc đời này của cô giống như hoa lục bình, chỉ có thể để mặc số phận đùa giỡn và định đoạt, chưa bao giờ trải qua một ngày sinh hoạt yên ổn thoải mái theo ý mình. Hiện tại, cô có thể mang theo con gái của mình cao chạy xa bay thật ư? Nếu vậy thì đúng là hạnh phúc không dám tưởng tượng.

Nhưng, sao lại không được? Tại sao lại không được?

Thật ra thì cô vẫn còn một ít tài sản để dành, đều là những năm hưng thịnh nở mày nở mặt đó len lén để dành được, đủ để cô và Khê Đình tìm đến một nơi xa lạ an tĩnh sống. Cô có thể tận mắt nhìn con bé lớn lên.

Đôi mắt u ám của Ngu Nhan đột nhiên dấy lên một tia rung động mãnh liệt, cô nói: “Được, Khê Đình, chúng ta đi lập tức.”

Cô vội vã chạy lên lầu thu dọn mấy bộ quần áo của Khê Đình. Khê Đình suy nghĩ một chút, tự lấy một mảnh giấy đặt trên khay trà ở phòng khách, dùng bút máy viết “Dì Liên Sơ, cháu đi cùng với mẹ nhé”, sau đó vẽ một bức vẽ ở dưới phần trống: một nhà ba người chạy bộ đón mặt trời mới lên, người đàn ông cao lớn chạy trước, người phụ nữ và cô bé nhỏ cầm tay chạy ở phía sau. Phía trên đầu ba người, cô viết ba cái tên “chú Bùi”, “Dì Liên Sơ”, “Cháu”.

Lúc này, Ngu Nhan vội vã chạy xuống, nói: “Khê Đình, nhanh lên một chút, chúng ta đi thôi.”

Khê Đình không ngần ngại đầu “ừ” một tiếng, vẽ xong, đứng dậy cùng Ngu Nhan bước ra cửa.

Ngu Nhan và Khê Đình lập tức đến bến xe, lúc này sắc trời đã tối, Ngu Nhan không dám trì hoãn mang theo Khê Đình nhảy đại lên một chuyến xe khách đang chuẩn bị xuất phát.

Trước khi xe xuất phát lại thấy mấy người đàn ông trẻ tuổi lên tới, mặt không biến sắc ngồi vào cuối xe.

Xe từ từ chạy đi, trong lòng Ngu Nhan mới thoáng bình ổn lại.

Cô không biết, thật ra mọi chuyện giờ mới bắt đầu.

Họ xuống xe, đi tới một thị trấn nhỏ ở vùng phụ cận thành phố A. Lúc này đã 11 giờ đêm, người trên đường không được nhiều lắm, Ngu Nhan nắm tay Khê Đình đứng ở ven đường muốn ngăn lại một chiếc taxi để đến tạm khách sạn.

Lúc này, một chiếc Jaguar màu đen không một tiếng động dừng lại trước mặt họ, cửa xe mở ra, xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi: “Chị, lên xe.”

Ngu Nhan lui về phía sau vài bước, sau lưng có thêm mấy người đàn ông trẻ tuổi đem cô và Khê Đình đẩy lên xe.

Cửa xe đóng lại, vội vã rời đi.

Ngu Nhan bị đẩy lên ngồi ở vị trí phó lái, mà Khê Đình bị một người đàn ông trẻ tuổi ôm ngồi ở phía sau. Ngu Nhan nhào xuống muốn kéo tay Khê Đình: “Khê Đình...”

Ngu Minh cười nhỏ nói: “Chị, chớ lộn xộn, buổi tối trời tối, nếu mà em không cẩn thận bị lật xe, đã thương cháu gái thì không tốt.”

Cả người Ngu Nhan phát run, rung giọng nói: “A Minh, em mau thả bọn chị ra, thả bọn chị ra được không?!”

Ngu Minh một tay lái xe, một tay khác nhẹ nhàng vươn qua vỗ nhẹ cánh tay của Ngu Nhan: “Chị, chị đang nói gì vậy? Người một nhà chúng ta thật vất vả lắm mới đoàn tụ được sao lại nói thả hay không thả. Lại nói, tủy của chị và Khê Đình không ghép được, không chừng em lại được đấy.”

Ngu Nhan kinh ngạc nhìn hẩn, qua hồi lâu, chán nản lùi lại tựa lên ghế ngồi.

Trong gương, khóe môi Ngu Minh khẽ cong lên.

Lúc này, Mã Tử ngồi sau lưng chợt nói: “Anh Minh, hình như có người chạy theo chúng ta.”

Ngu Minh liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, sắc mặt chợt nghiêm túc, nhấn ga hết cỡ.

Đi theo bọn hẩn có mấy chiếc xe rất tốt, muốn đùa giỡn một chút cũng không được, phía trước còn có xe cảnh sát chạy tới. Trong xe không một tiếng động, Ngu Minh nghiêng răng nói: “Chuẩn bị xong!”

Mấy người trẻ tuổi phía sau đồng loạt rút súng ra, rầm rập kéo chốt bảo hiểm.

Giọng nói Ngu Nhan cất lên: “Không! Để Khê Đình xuống trước đi. Xin em, để con bé xuống xe trước đi.”

Nét mặt Ngu Minh sắc lạnh, không nói một lời.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe tải lớn chạy lại trước mặt bọn họ, ngăn bọn họ và chiếc xe đang đuổi tới lại, dừng hẩn lại, sau đó là một tiếng “ầm” thật lớn, sườn xe nổ tung, lửa cháy ngút trời, mặt đường thoáng chốc hỗn loạn.

Ngu Minh lập tức lái xe rẽ ngoặt, chạy như bay.

Điện thoại di động của hắn vang lên, A Vệ giúp hắn nhận máy, giọng nói lạnh lẽo của Dạ Nhiên truyền tới qua điện thoại: “Queo trái ở đầu đường trước mặt, sau đó đi tiếp bốn mươi dặm về phía trước, queo phải vào con đường nhỏ.”

Ngư Minh nghe lời chạy về phía trước, một lát sau đã nhìn thấy hai chiếc xe lạng lẽ đậu ở giao lộ phía trước.

Ngư Minh dừng xe lại, xuống xe, cúi thấp đầu đứng trước mặt người đàn ông, ấp úng nói: “Anh, thật xin lỗi.”

Dạ Nhiên giáng xuống một cái tát, đôi mắt lộ ra hung ác cùng nét mặt mỉa mai: “Cậu được lắm, Ngư Minh.”

Lúc này, từ sau lưng Ngư Minh truyền đến một giọng nói cực kỳ kinh ngạc: “Chú...”

42. Chương 44: Thất Tình

Dạ Nhiên nhìn lại sau lưng Ngư Minh, ánh mắt trở nên dịu dàng, mỉm cười gọi: “Khê Đình.”

Hắn xoay người lại lấy một bọc quần áo ra, đối mặt với Ngư Nhan vẫn còn đang thần thờ, im lặng đứng bên cạnh: “Chị lập tức dẫn Khê Đình lên xe, đổi tất cả trang phục, đồ trang sức trên người các chị lại, đừng giữ lại bất cứ món nào.”

Lúc này, Ngư Nhan mới phản ứng kịp, cũng hiểu tình huống bây giờ rất cấp bách. Cô gật đầu một cái, dắt Khê Đình lên xe, giúp cô bé lột quần áo, giày da, buộc tóc, đồng hồ đeo tay thiếu nhi, toàn bộ đều cởi ra, đổi lại quần áo để trong túi xách mới mua. Bản thân cô cũng đổi lại mọi thứ từ trong ra ngoài, tiếp đó lại kiểm tra di động và túi xách tay của mình thêm lần nữa, lấy ra mấy thứ quan trọng nhất, sau đó bỏ tất cả mọi thứ vào trong một cái bao, đưa lại cho Dạ Nhiên.

Dạ Nhiên giao cái bao lại cho thuộc hạ bên cạnh: “A Vệ, cậu mang túi đồ này chạy vào con đường bên phải này đi, tìm một nơi vắng vẻ ném mọi thứ đi, xử lý xong mọi chuyện.”

A Vệ gật đầu một cái, xách cái bao ngồi lên một chiếc xe Jeep màu xám tro. Những người khác thì lên xe Dạ Nhiên, mà chiếc Jaguar kia bị đẩy xuống một hồ to chứa đầy thuốc nổ, sau khi bọn họ rời đi nửa giờ, chiếc xe nổ tung, lửa thiêu rụi tất cả, cũng tiêu diệt toàn bộ hành tung của họ.

Viên Ngạn thông báo tin tức hồng bút này cho Thù Thành, anh trầm mặc hồi lâu, nói: “Tôi lập tức đến.”

Sau mấy tiếng, bọn Dạ Nhiên trở lại thành phố N.

Nhiếp Bá Khôn nhìn người Dạ Nhiên mang đến, nghiêm mặt không nói một câu trở về thư phòng.

Dạ Nhiên nhìn theo bóng lưng của ông ta, ánh mắt nham hiểm, Ngư Minh ghé vào lỗ tai của hắn, nhẹ giọng nói: “Anh, muốn hạ quyết tâm.”

Dạ nhiên hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện, quay đầu lại thấy Khê Đình vẫn đứng ở một bên, dùng ánh mắt trầm tĩnh, tò mò quan sát tất cả. Ánh mắt của hắn nhu hòa lại, ngồi xổm xuống nở nụ cười đẹp mắt, nói với Khê Đình: “Khê Đình, có nhớ chú không?”

Khê Đình gật đầu, hỏi: “Chú, chú đã đi đâu vậy?”

Hắn cười cười không nói, sờ đầu Khê Đình rồi đứng lên, nói với Ngư Nhan sắc mặt trắng bệch đứng ở bên cạnh: “Chị, chị cứ yên tâm cùng Khê Đình ở lại nơi này trước, hai ngày nữa em sẽ nhờ người sắp xếp chỗ ở khác cho chị.”

Khóe môi Ngư Nhan hơi giật giật, muốn nói lại thôi.

“Chuyện coi như xong, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều. Chỉ là...”, giọng nói Dạ Nhiên chợt biến chuyển: “Nếu ai còn dám không biết sống chết bắt nạt chị, em sẽ tự mình động thủ giải quyết hắn.”

Ngư Minh đứng thẳng một bên, sắc mặt không khỏi biến đổi, Dạ Nhiên lạnh mặt nhìn hẩn một cái, đứng dậy đi vào thư phòng của Nhiếp Bá Khôn.

Bên trong thư phòng, Nhiếp Bá Khôn mang kính lão nhìn bản đồ, thấy hẩn đi vào đặt mắt kính xuống, sắc mặt hòa ái lại đầy trách cứ nhìn hẩn: “Con thật là càng lúc càng lỗ mãng, vì mấy người không biết sống chết kia mà tự mình mạo hiểm như vậy.”

Dạ Nhiên nói: “Lúc trước khi con còn là thuộc hạ của Dạ Hiễn, chị em bọn họ đã từng giúp con một việc lớn, cũng coi là từng có quan hệ sinh mạng.”

Nhiếp Bá Khôn thở dài, gật đầu một cái: “Cũng đúng, chúng ta lăn lộn trên giang hồ không thể không nhắc đến chữ nghĩa. Dù

sao lần này chúng ta cũng để lộ hành tung, không chừng cảnh sát sẽ tìm được đầu mối rồi chạy tới đây lục soát. Con mau rời đi, ngày mai sẽ hành động.”

Dạ Nhiên gật đầu: “Được.”

Nhiếp Bá Khôn nhìn hẩn, ánh mắt lộ ra cảm xúc phức tạp, trong đó có một thứ dường như có thể gọi là dịu dàng.

Dạ Nhiên dừng một chút, đi tới, chỉ thấy bản đồ Canada để mở trên bàn. Vừa rồi Nhiếp Bá Khôn đang nhìn cái này.

Dạ Nhiên thoáng trầm mặc, nói: “Cha, cha cũng đừng lo lắng, con sang đó chiếm giữ thiên hạ rồi chờ cha qua.”

Nhiếp Bá Khôn nói: “Được.”

Dạ Nhiên lấy một chiếc hộp từ trong ngực ra, đưa cho ông ta: “Cha, tặng cho cha.”

Nhiếp Bá Khôn mở ra, bên trong là một chiếc đồng hồ vàng chạm khắc kim cương tinh mỹ. Ông chậm rãi vuốt ve mặt ngoài, buồn bã nói: “Con thật có lòng.”

“Cha cũng sắp đại thọ 60 rồi, đáng tiếc con không thể cùng cha trải qua...” Dạ Nhiên lấy chiếc đồng hồ ra đeo vào tay ông: “Hình như không tệ.”

Nhiếp Bá Khôn lẳng lặng quan sát mặt ngoài, nói: “Rất thích hợp, A Thành, cha rất thích.”

Dạ Nhiên khẽ cười.

Rời khỏi thư phòng của Nhiếp Bá Khôn, Dạ Nhiên đưa một chiếc hộp điều khiển TV nho nhỏ cho Ngư Minh đang đứng đợi bên ngoài, lạnh lùng nói: “Nếu như Bùi Thủ Thành tìm tới...Tiền cha con bọn họ cùng đi.”

Ngư Minh vuốt cằm nói: “Được.”

Dạ Nhiên dừng bước, trong ánh mắt sâu thẳm phức tạp có gì đó chợt lóe lên, thoáng qua rồi biến mất.

Hẩn quay đầu lại: “A Minh, ngày mai anh sẽ rời đi, trước lúc đi sẽ tự mình sắp xếp mọi thứ cho Ngư Nhan và Khê Đình thật tốt, cậu không được quấy rầy họ, anh sẽ phái A Vệ trông chừng.”

Sắc mặt Ngư Minh lập tức trở nên tái xanh.

Dạ Nhiên ngậm thở dài, sắc mặt âm trầm, im lặng rời đi.

Ngư Nhan nằm trên giường, suy nghĩ rồi ren, làm cách nào cũng không ngủ được, ngược lại Khê Đình nằm bên cạnh lại ngủ rất ngon. Cô lại ngậm khuôn mặt nhỏ nhắn an tĩnh của Khê Đình một cái, thở dài, đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Trong nháy mắt đóng cửa lại, cô hoảng sợ hai mắt tròn to: trong gương hiện ra bóng dáng của một người đàn ông.

Cô vừa há miệng liền bị hẩn che lại thật chặt.

Tay hắn thu lại, đột nhiên đem cô ôm chặt vào trong ngực mình, cúi đầu hôn lên cần cổ xinh đẹp động lòng người của cô, cô ra sức giãy giụa, cổ họng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Hắn ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Kêu đi, kêu lớn tiếng lên, đánh thức Khê Đình dậy, gọi anh tới, để anh ấy bắn một phát giết chết em.”

Cô bất động, nước mắt bất lực lại không tình nguyện chậm rãi chảy xuống từ đôi mắt xinh đẹp.

Ngư Minh khẽ thở dài, kéo váy của cô ra: “Em biết rõ chị không bỏ được, chị, trên thế giới này chỉ có chị là hiểu em nhất.”

Ngón tay thon dài sạch sẽ ma xát nụ hoa mềm mại tuyết trắng đang ươn thẳng của cô, đùa giỡn nhụy hoa xinh đẹp, chiếc gương sáng soi rõ cảnh tượng xấu hổ tà ác này. Ngư minh thở dài, nhỏ giọng nói: “Chị, chị xem, thật đẹp. Chúng ta vốn dĩ nên ở chung một chỗ, chẳng phải sao?”

Tay của hắn trượt xuống dưới...

Ngư Nhan run rẩy nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Thù Thành về đến nhà khi trời đã sáng.

Liên Sơ lập tức nhảy dựng từ ghế sofa: “Thù Thành, tình hình thế nào?”

Thù Thành lắc đầu.

Liên Sơ nhìn thấy sắc mặt của anh, trong lòng trầm xuống, đi tới dịu dàng nói: “Đừng quá lo lắng, dù thế nào bọn họ nhất định cũng phải lộ diện, cẩn thận sắp xếp lại nhất định sẽ tìm được manh mối.”

Thù Thành gật đầu: “Đúng vậy, tuy Dạ Nhiên cố tình tạo ra một vụ tai nạn giả, bất quá, anh co cảm giác bọn họ đã chạy đến thành phố N.”

“Thành phố N?”

“Đúng vậy, theo điều tra tính toán thời gian xuất hiện của bọn họ, vừa đúng thành phố N cũng nằm trong phạm vi thích hợp. Hơn nữa, đường ven biển của thành phố N rất dài, lẫn trốn hay vượt biên đều rất dễ dàng. Hôm nay anh định cùng nhóm của Viên Ngạn tới thành phố N một chuyến tự mình xem xét một chút.”

Liên Sơ gật đầu một cái, mặc dù tài nguyên mạng của cảnh sát rất đầy đủ bất quá, muốn điều tra phạm vi rộng như vậy cũng phải tốn rất nhiều thời gian và công sức. Cô do dự một lát, nói: “Thù Thành, em cảm thấy, anh nên nói chuyện này với mẹ một chút.”

Thù Thành kinh ngạc: “Mẹ anh?”

“Ừ, em cảm thấy chuyện này mẹ nên biết. Hơn nữa bà ấy và cha anh dù sao cũng từng là vợ chồng, không chừng bà ấy còn đặc biệt hiểu rõ ông ấy cũng nên.”

Thù Thành khẽ nhún mày lại, có khả năng sao? Con nuôi sống cùng hai chục năm cũng không tìm được tung tích của Nhiếp Bá Khôn, như cha mẹ anh, có tận 30 năm không hề gặp mặt, đoạn tuyệt mọi thứ liên quan tới cả hai người. Liệu bà có biết hành tung của ông ấy?

Rốt cuộc, Thù Thành vẫn quyết định gọi ẹ mình.

Sau khi nghe kể lại toàn bộ, Triệu Thù trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức anh cũng cho rằng dây điện thoại bị hỏng.

Lại nghe, bà ở đầu kia điện thoại hỏi nhẹ giọng hỏi lại một câu: “Thành phố N?”

“Vâng ạ.”

“....Đó là quê cũ của mẹ và ông ấy.”

43. Chương 45: Dụ Bắt

“Có lẽ ông ấy ở lại nhà cũ của cụ ngoại con, cha con cực kỳ kính trọng ông ấy. Lúc mẹ còn nhỏ đã từng ở đó cùng ông ngoại mấy năm, sau đó nó bị nhà nước tịch thu lại.. Mấy năm trước, qua báo chí, mẹ biết được chỗ đó đã được một người không tiết lộ thân phận mua lại...Người đó có lẽ là cha con...”

Chuyện sau đó tiến triển rất nhanh, địa chỉ khu nhà, tình trạng hiện thời, người mua lại nhanh chóng được điều tra rõ. Người mua là một người Hongkong, thân phận thần bí, tình huống cụ thể vẫn phải chờ thêm một bước điều tra nữa.

Cùng lúc đó, cảnh sát đại phương của thành phố N đã lặng lẽ tập hợp chờ lệnh.

Thù Thành cũng phải lên đường.

Anh quay đầu lại nhìn Liên Sơ một lát, nở một nụ cười ấm áp tự nhiên, nụ cười này đột nhiên làm cô nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt của họ vào tháng tư.

Khi đó, anh vẫn là tinh anh của đội cảnh sát đặc nhiệm, tướng mạo bất phàm, cô lại ung dung tự tại làm một giáo viên toán học khảng khái. Lần đầu tiên gặp mặt là vào tháng tư, thành phố Đồng vẫn như vậy, ánh mặt trời sáng lạn, hồ nước mênh mông.

Sau đó, bọn họ vẫn trải qua một cuộc sống bề bộn công việc...Thật may là, ánh mắt của anh mỗi lần nhìn cô vẫn sáng rực, ấm áp như thuở ban đầu, thật may, nụ cười anh dành cho cô vẫn khiến người ta say mê, khiến người ta cảm thấy an toàn như vậy.

Ánh mắt Liên Sơ thoáng chốc đã ảm ướt. Cô cố gắng nhịn xuống, các cụ thường nói, đàn ông đi làm đại sự phụ nữ không thể khóc, nếu không sẽ là điềm gở.

Thù Thành âm thầm thở dài một hơi, đi tới khẽ nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ trở về an toàn, giống như trước đây.” Đúng vậy, quá khứ, anh đã từng thi hành vô số nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng không có lần nào nguy hiểm hơn lần này, không chỉ bởi vì Dạ Nhiên hung ác giảo hoạt, mà còn bởi vì trong tay bọn họ có cha ruột của anh làm bia đỡ đạn và con tin.

Cô đột nhiên ôm chặt anh: “Đưa em đi cùng, Thù Thành, dẫn em cùng đi.”

Sắc mặt Thù Thành thay đổi: “Không được...”

“Anh đã nói!” Cô cắt đứt lời anh, ngẩng đầu, ánh mắt bừng bình, van nài nhìn anh: “Bất cứ việc gì chúng ta cũng cùng nhau làm. Thù Thành, anh đã nói rồi đấy, dù có bất cứ việc gì, chúng ta cũng phải ở chung một chỗ.”

Anh im lặng, bình tĩnh nhìn cô, qua hồi lâu mới chột cúi đầu in xuống một nụ hôn.

Ngắn ngủn chỉ trong một cái chớp mắt, anh dồn hết tất cả sự quyến luyến và dịu dàng của cả đời lại.

Anh quả quyết gỡ bàn tay của cô ra, bình tĩnh nói: “Không được, em không thể đi.”

“Thù...”

“Liên Sơ, anh là một người đàn ông, có một số việc phải làm, chẳng hạn cứu cha của anh; có một số việc không thể làm, chẳng hạn như đặt vợ mình vào trong tình cảnh nguy hiểm. Liên Sơ, anh hiểu rõ em, đến đó, em không chỉ núp một bên để xem, em nhất định sẽ cùng anh xông vào chỗ nguy hiểm nhất. Thế không được, Liên Sơ, anh không đồng ý.”

Liên Sơ nhìn anh, kinh ngạc nói không nên lời, chỉ cố nén những giọt nước mắt đảo quanh khóe mắt.

Thù Thành còn muốn nói rất nhiều, nhưng lại không có thời gian. Anh cúi đầu chạm nhẹ vào trán cô, im lặng nhớ kỹ hơi thở trên mái tóc của cô: “Ồ nhà đời anh...Anh sẽ về sớm.”

Liên Sơ nuốt lại những tiếng nấc nghẹn ngào, im lặng gật đầu một cái.

Thù Thành khẽ cắn răng, xoay người lập tức bước ra cửa.

Sau 5 tiếng, Thù Thành đã tới vùng phụ cận của khu biệt thự yên tĩnh mà sang trọng này.

Xung quanh đều có cảnh sát địa phương mai phục.

“Tình huống thế nào?” Anh lạnh giọng hỏi.

Người chỉ huy hành động tạm thời - Vương Kiếm đáp: “Trước mắt xem ra mọi chuyện rất bình thường, chẳng qua, nếu đột kích vào lúc này, e rằng cha anh sẽ gặp bất lợi, cho nên, chúng ta chuẩn bị trời tối hãy triển khai hành động.”

Thù Thành chậm rãi gạt đầu, cầm ống nhòm lên bình tĩnh xem xét tình huống cả trong ngoài biệt thự.

Đây là một khu biệt thự cũ, tài liệu cho thấy nó được xây dựng vào năm 1926, mặc dù hiện tại đã sửa đổi hoàn toàn nhưng bố cục và tường ngoài vẫn giữ lại dáng dấp như cũ. Kiến trúc của ngôi biệt thự kết hợp Trung – Tây, vừa trang nhã hoành tráng lại rất thoải mái, khác biệt. Đập vào mắt là hoa viên tòa nhà, hòn non bộ,... cứ thế hiện lên.

Ánh mắt Thù Thành đột nhiên dừng lại, chỉ thấy trên cửa lớn cũ kĩ bằng gạch được khắc hai chữ: “Biệt thự họ Bùi.” ().

Chủ nhân của khu biệt thự là chủ của xí nghiệp gia tộc nổi tiếng cả nước – Bùi Tiêu Mân, cũng chính là ông ngoại của mẹ anh – Triệu Thu. Sau giải phóng, phần lớn thân thích của ông ấy đều ra nước ngoài, chỉ có ông ấy ở lại với vợ, cùng với cháu ngoại duy nhất của họ ở tại nơi này. Mấy năm sau, bọn họ bị buộc phải rời khỏi.

Vận mệnh kì diệu ở chỗ nó có sự luân hồi, sau nửa thế kỉ, có lẽ nó lại có thể trở lại trong tay của người họ Bùi, nếu lần này anh có thể thuận lợi cứu được cha mình.

Thù Thành bình tĩnh nói: “Không thể đột kích như vậy, buổi tối tối lên vào trước, sau đó trong ứng ngoài hợp, cùng nhau hành động.”

Tại thành phố A.

Liên Sơ đang nhìn tờ báo đặt trên bàn đến gần người, chuông cửa chợt vang lên.

Cô mở cửa, thấy rõ người tới không khỏi có chút kinh ngạc: “Viên Ngạn.”

Viên Ngạn cười một tiếng, gương mặt trầm tĩnh lộ ra ý cười: “Đội trưởng Kỳ.”

Liên Sơ sững sốt, sau đó cũng bật cười. Không nghĩ tới lúc sống còn có thể nghe được người khác gọi mình thế này.

Cô hơi lùi một bước: “Mời vào.”

Hai người vào trong, ngồi xuống, Liên Sơ hỏi: “Sao anh lại tới đây? Tôi nghĩ là anh đã đến thành phố N cùng với Thù Thành.”

“Vốn dĩ tôi cũng đi, chỉ là có việc nên về trước.”

Liên Sơ gạt đầu.

Viên Ngạn nhìn cô nói: “Tôi đặc biệt trở lại tìm cô.”

“Cái gì?”

Viên Ngạn dừng một chút, chậm rãi nói: “Theo tình huống vừa quan sát được, có lẽ Đỗ Đình đã không ở lại tại ngôi biệt thự đó nữa rồi.”

Ánh mắt Liên Sơ chợt lóe, không mở miệng.

Viên Ngạn lại tiếp tục: “Dựa theo tính cách狡 hoạt của Đỗ Đình, để thoát ra khỏi chuyện này, rất có thể hôm qua hắn đã bí mật rời đi thậm chí là vượt biên, nếu thực sự đúng là vượt biên, hắn sẽ lựa chọn buổi tối để hành động. Nhưng mà, hắn rời khỏi ngôi biệt thự sớm như vậy để đến chỗ nào? Có lẽ hắn muốn tìm một nơi khác để ẩn trốn, cũng có thể...hắn sẽ tới tìm cô.”

Liên Sơ trợn mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta, không chút gợn sóng.

Viên Ngạn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, đội trưởng Kỳ, mạo phạm cô rồi. Tôi từng tiếp xúc với Đỗ Đình, hẳn chợt nhắc tới cô, đối với chuyện kia, tôi đặc biệt ấn tượng sâu sắc, bởi vì thái độ của hắn rất kì lạ, khiến tôi nảy lên một loại cảm giác nói không nên lời. Sau đó, tôi đã điều tra tư liệu của hắn, thì ra hắn là cộng sự của cô ở đội phòng chống ma túy. Năm đó, chúng ta cùng nhau tra xét và niêm phong Long Vực chính là sản nghiệp của hắn và Dạ Hiên, hắn cũng chính là nhân vật đứng sau trùm buôn thuốc phiện của thành phố Đồng – Dạ Nhiên.

Hắn nằm vùng ở bên cạnh cô, nếu muốn đối phó với một mối họa lớn như cô, hẳn chắc chắn đã có rất nhiều cơ hội, nhưng hắn lại không có...Cho nên tôi đoán, rất có thể hắn đã có một loại tình cảm cực kỳ đặc biệt với cô.”

Liên Sơ nói: “Anh nói nhiều như vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Viên Ngạn trầm mặc một lúc lâu, trầm giọng nói: “Tôi hy vọng cô có thể hỗ trợ cảnh sát dụ bắt Đỗ Đình.”

Liên Sơ cười lạnh: “Anh nghĩ hắn là kẻ ngu? Chuyện anh có thể nghĩ tới, Thù Thành sẽ nghĩ tới? Sao hắn lại không nghĩ được?”

Liên Sơ đứng dậy bước đến bên cửa sổ, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Anh tự nhìn đi.”

Trước sau biệt thự, chỗ sáng chỗ tối mười mấy nơi đều là vệ sĩ đã được Thù Thành bố trí.

Cô lạnh lùng nói: “Những người này, còn có người của các anh, anh cho rằng Dạ Nhiên sẽ không đoán được các anh lấy tôi làm mồi? Anh cho rằng hắn còn có thể lao vào hòng súng như một gã điên?”

Viên Ngạn trầm mặc hồi lâu, nói: “Vương Phong chết rồi.”

“Ai cơ?” Liên Sơ nhất thời không kịp phản ứng.

Thuộc hạ đắc lực của Dạ Nhiên, bị bắt vào ngày Hàn Đồng bị giết. Hắn vừa mới mở miệng khai thật tội ác của Dạ Nhiên và Ngu Minh, kết quả chưa đến hai ngày đã đột ngột chết trong trại tạm giam mà không giải thích được.

Vụ án này, cho tới bây giờ vẫn không có đầu mối.

“Thế lực của bọn họ thật đáng sợ, giống như năm đó ở thành phố Đồng, đã thâm nhập đến nội bộ của cảnh sát. Nếu như lần này Dạ Nhiên chạy thoát, không có biện pháp tóm được bọn họ. Cô hiểu rõ về con người Dạ Nhiên như vậy, cũng biết hắn gây ra bao nhiêu cuộc sóng gió, dùng ma túy giết hại bao nhiêu người.”

Trong phòng an tĩnh hồi lâu, Liên Sơ nhướng mắt, chậm rãi nói: “Tôi đồng ý làm chuyện này, nhưng mà tôi có hai điều kiện.”

“Cứ nói.”

Thứ nhất, lần hành động này tất cả nghe theo sự sắp xếp của tôi; thứ hai...Tôi phải nhận được sự đồng ý của Thù Thành trước.”

Sắc mặt Viên Ngạn không khỏi biến đổi, anh ta đặc biệt thừa dịp Thù Thành không có ở đây để nói chuyện này, sao có thể đồng ý?!

Viên Ngạn do dự một chút, nói: “Cô suy nghĩ thêm một chút, tôi sẽ tuyệt đối đảm bảo sự an toàn của cô. Bây giờ cô nói với đội trưởng Bùi, chẳng phải sẽ làm anh ấy phân tâm?”

Liên Sơ chậm rãi lắc đầu, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Tôi đã đồng ý với anh ấy, tuyệt đối không lừa gạt anh ấy nữa, cũng không tự ý làm bất cứ chuyện gì nữa?”

Chuyện cô cần làm có nguy hiểm, Thù Thành nhất định sẽ không đồng ý, nếu anh ấy biết sẽ lo lắng. Nhưng mà, anh vẫn biết rõ quyền hạn thực sự của mình, cô cũng có trách nhiệm thăng tiến và trách nhiệm, bởi vì bọn họ chính là vợ chồng.

Cô đã từng tự cho là đúng, tự ý lựa chọn giấu giếm, lựa chọn rời đi, kết quả mới đưa lại hậu quả sau này.

Bề ngoài, cô làm tất cả bởi vì tình yêu, nhưng trên thực tế chỉ là thiếu tin tưởng.

“...Niềm tin tưởng như không thể bị phá vỡ kia lại vì những biểu hiện giả dối và một ít chướng ngại kia đánh gãy triệt để. Anh không tin tưởng sự trong sạch của em, em không tin tình của anh đối với em có năng lực chiến thắng những khuất nhục. Đây mới thật sự là nguyên nhân chủ yếu tạo thành cục diện phía sau. Liên Sơ, chúng ta đừng lặp lại sai lầm đó thêm lần nào nữa.”

Chồng cô là một người đàn ông tay đội trời chân đạp đất, mặc dù anh hết sức chuyên chế, không muốn, không chịu, nhưng anh vẫn hiểu cái gì là cô nên làm, anh có năng lực đảm đương, còn có dũng khí tin tưởng.

44. Chương 46: Chưa Kết Thúc

Liên Sơ đi vào một gian phòng khác, lấy điện thoại ra, trầm ngâm chốc lát mới bấm gọi đi.

Điện thoại được tiếp rất nhanh, giọng nói trầm ổn rõ ràng của Thù Thành truyền tới bên tai: “Liên Sơ.”

“Anh ở bên đó thế nào?”

“Cũng may, quyết định buổi tối hành động, đừng lo lắng.”

“Ừ...Thù Thành, Viên Ngạn tới tìm em.”

“Cái gì? Cậu ta tới tìm em làm gì? Giọng nói của Thù Thành trở nên lạnh lẽo.

Liên Sơ hít một hơi, chậm rãi nói: “Em muốn hỗ trợ cảnh sát dụ bắt Dạ Nhiên.”

Bên kia điện thoại tuyền đến một trận trầm mặc khiến cho người khác hít thở không thông. Sau một hồi lâu, truyền đến giọng nói lạnh lẽo đè nén của Thù Thành: “Bảo Viên Ngạn nghe điện thoại.”

Liên Sơ nói: “Em biết rõ anh không muốn để em đi, em không muốn để em bất chấp nguy hiểm, cũng không muốn để em tiếp xúc lần nữa với Dạ Nhiên. Anh yêu em, vì vậy không có cách nào chịu được khi để em ở cùng một gã đã từng tổn thương em rồi lại lượn lờ quanh em như hổ rình mồi. Nhưng mà...Thù Thành, đó cũng là trách nhiệm của em.

Những chuyện này đều từ em mà ra, cũng chỉ có em có đủ năng lực để chấm dứt nó. Nếu không phải lúc trước em sai một bước, Dạ Nhiên cũng sẽ không thể thành lập được một mạng lưới buôn lậu thuốc phiện khổng lồ như vậy. Hắn sẽ không dừng tay lại, nếu em cứ ngồi yên không máng tới, cả đời sẽ phải chịu bất an, cuộc sống tiếp theo của chúng ta sẽ phải trải qua lo lắng, phòng bị...”

“Liên Sơ...”

Cô đánh gãy anh: “Em biết, anh đang muốn thay em giải quyết chuyện này. Nhưng em không thể vĩnh viễn núp ở phía sau anh, để mặc anh giúp em giải quyết vấn đề, để mặc anh thay em chịu tiếng xấu, để mặc anh đỡ đạn thay em. Em là vợ của anh, cò thể chấp nhận sự trợ giúp của anh, nhưng ít ra, hãy để em cùng anh kề vai sát cánh.

Thù Thành, trận đánh này chúng ta hãy cùng nhau đánh. Anh giải quyết bên kia, em sẽ đánh bên này.

Tin tưởng em, em làm được, cũng có thể tự mình bảo vệ bản thân. Thù Thành, tin tưởng em, tin tưởng em lần này có được không? Xin anh đấy!”

Bên kia điện thoại, anh trầm mặc rất lâu, không đồng ý, cũng không phản đối, một loại cảm xúc dửng dưng bị đè nén vô hình ập tới phía cô.

Đột nhiên “bụp” một tiếng, anh hung hăng cúp điện thoại.

Mấy phút đồng hồ sau, Liên Sơ nhận được một tin nhắn: “Nói một chút về kế hoạch của em.”

Liên Sơ nở nụ cười, giọt nước mắt vui mừng chưa xót nháy mắt chảy xuống.

Cô nhấn từng chữ nhập xong một tin nhắn: vẫn dang tính toán. Chỉ là anh cứ yên tâm, rỗng khôn lặn xuống nước, lập mưu hành động, em nhớ được.

Liên Sơ bước ra khỏi phòng, Viên Ngạn không kiềm chế được vội vàng hỏi thăm: “Thế nào? Anh ấy đồng ý không?”

Liên Sơ gật đầu: Viên Ngạn, anh giúp tôi chuẩn bị mấy thứ...”

Sau khi cô nói xong, Viên Ngạn do dự một lát, nói: “Được, tôi sẽ lập tức chuẩn bị xong.”

Nói thật, những thứ mà Liên Sơ yêu cầu quả thực rất phiền toái, nhưng mà đây là giai đoạn cực kỳ đặc biệt, chỉ có thể đặc biệt đi làm.

Nghĩ tới đây, Viên Ngạn đành cáo từ rời đi.

Liên Sơ chậm rãi đi tới ngồi xuống sofa ở phòng khách, rốt cuộc phải làm thế nào mới dụ được hắn ra ngoài đây?

Mặc dù xưa nay, Dạ Nhiên kiêu ngạo lại lớn mật nhưng không phải là kẻ không có đầu óc. Ngược lại, tâm tư của hắn rất cẩn mật, một giọt nước cũng không lọt, hắn tuyệt đối sẽ không ở dưới tình huống không chút cơ hội nào mà ngu ngốc lao đầu vào chịu chết.

Rốt cuộc mình nên tới chỗ nào mới khiến hắn cảm thấy có một chút phần thắng mà liều chết đánh một trận?

Qua hồi lâu, cô mới đứng dậy, đi tới phòng khác, mở tủ sắt ra, lấy ra một hộp trang sức tinh xảo. Mở ra, bên trong là đôi khuyên tai hình hoa sen bằng ngọc óng ánh. Cô nhìn nó trầm ngâm một lát, quyết định mang lên cổ mình.

Sau đó, khép hộp lại, đem thiết bị theo dõi nhỏ nhỏ bỏ vào xác tay của mình.

Lúc này, Viên Ngạn cũng về tới.

Đem những vật vừa mới chuẩn bị đưa lại cho Liên Sơ: “Còn cần thêm thứ gì nữa không?”

Liên Sơ nhìn đám vệ sĩ bên ngoài cửa sổ: “Tìm cách dẫn những người đó đi đi.”

“Việc này tôi làm được, cảnh sát sẽ thay thế bọn họ bảo vệ cho cô.”

Liên Sơ gật đầu, đi về phía cửa chính.

Viên Ngạn hơi giật mình, đuổi theo: “Chúng ta chuẩn bị đi đâu? Có kế hoạch gì?”

Liên Sơ nói: “Tôi tự đi là được rồi, các anh đừng theo tôi. Các anh mà theo, Dạ Nhiên sẽ không xuất hiện, hắn không phải kẻ ngốc.”

Viên Ngạn vội la lên: “Như vậy sao được?!”

Liên Sơ không quay đầu lại tiếp

Chương 46: Chưa kết thúc.

Liên Sơ không quay đầu lại tiếp tục bước ra cửa: “Đã nói rồi đấy, hành động lần này tất cả phải nghe theo sự sắp xếp của tôi.”

Mười một giờ đêm, Thù Thành nhanh nhẹn vượt tường, không một tiếng động lén vào khu biệt thự họ Bùi.

Cùng lúc đó, Liên Sơ vừa tới một khu phố vắng vẻ âm u, dừng lại trước cửa một quán cà phê không bình thường chút nào, lảng lảng nhìn quanh, đi tới trước chậu hoa bên bệ cửa sổ, nhắc bồn lên, phía dưới quả nhiên có một chiếc chìa khóa.

Cô lấy chiếc chìa khóa xuống, mở cửa chính của quán cà phê, bước vào.

Thù Thành dựa theo bản đồ lặng lẽ đột nhập vào trong.

Trong phòng ngủ, Nhiếp Bá Khôn vẽ mặt âm trầm ngồi trên ghế trầm mặc không nói. Vệ sĩ Lý Dũng đứng sau ông tỏ vẻ tức giận nói: “Ngu Minh, con mẹ nó cậu có ý tứ gì? Bây giờ Dạ Nhiên cũng đi rồi, sao lại không để chúng tôi ra ngoài?!”

Trên mặt Ngu Minh lộ ra vẻ khách khí, cười lịch sự, trong đôi mắt lại đặc biệt không có nụ cười: “Chú Nhiếp, ngài đừng hiểu lầm, đây là anh Dạ giao phó. Mặc dù lúc này anh ấy không ở biệt thự nữa nhưng cũng không có nghĩa là đã an toàn rồi đi, vẫn nên cẩn thận một chút. Hơn nữa, bây giờ bên ngoài cảnh sát tìm bắt người khắp nơi, anh em chúng tôi cũng bị kéo vào khá nhiều, không chừng ai đó còn đem Đỉnh Việt kéo vào. Anh Dạ bảo ngài cứ an tâm ở lại biệt thự tránh nạn trước, đợi sóng gió qua rồi hãy đi.”

Lý Dũng trừng mắt: “Con mẹ nó cậu xem chúng tôi là mối họa lớn? Lúc lão tử đối chọi với cảnh sát, cậu vẫn còn mặc tã đấy. Sợ cái rắm...”

Ngu Minh liếc mắt một cái.

Nhiếp Bá Khôn mở miệng hòa giải: “Cẩn thận chút cũng tốt, cẩn thận thì thuyền sẽ chạy được vạn năm, chúng ta ở lại đây thêm mấy ngày nữa.”

Ngu Minh thở dài nhẹ nhõm: “Cảm ơn chú Nhiếp đã thông cảm, thế thì tốt rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, trong mắt hắn thoáng qua một tia cười lạnh, khom người lui ra khỏi phòng.

Đợi hắn ra khỏi cửa, Lý Dũng không nhịn được lớn giọng nói: “Chú Nhiếp, tên tiểu tử này mẹ nó có ý gì?!”

Về mặt của Nhiếp Bá Khôn trầm như nước, có ý gì? Dĩ nhiên là giam lỏng bọn họ. Vấn đề là tại sao A Thành vừa đi hắn lại gây khó dễ? Chẳng lẽ muốn trở mặt? Nếu đúng như vậy, không biết hắn có động thủ với A Thành không?

Nghĩ tới đây, trong lòng ông lại càng nóng nảy, tay lại chuyển động trên nghiên mực, một vách tường sau lưng đột ngột bị mở ra.

Lý Dũng ngạc nhiên nói: “Có nghe lên?”

Nhiếp Bá Khôn trầm giọng nói: “Chúng ta đi mau.”

Hai người đứng dậy đi về phía có người nghe lên, đi được vài bước, Nhiếp Bá Khôn lại lộn trở lại bàn đọc sách, cầm chiếc hộp có bề ngoài tinh xảo đặt trên bàn lên.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bị người khác đá văng ra, mười người thanh niên cầm vũ khí nối nhau đi vào.

Ngu Minh vỗ tay chậm rãi bước vào, cười nói: “Quả nhiên là gừng càng già càng cay, chú Nhiếp, ngài đây là giữ lại một con đường lui.”

Nhiếp Bá Khôn lạnh lùng nhìn Ngu Minh, giọng nói hung ác: “Cậu đã làm gì A Thành?”

Ngu Minh tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó cười lớn, giống như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất: “Chú Nhiếp, chú Nhiếp, chú bảo cháu phải nói với chú thể nào cho phải? Nếu anh Dạ nghe thấy những lời này, anh ấy nhất định rất vui vẻ.”

Sắc mặt Nhiếp Bá Khôn ngày càng xanh mét, rút khẩu súng từ trong ngực ra.

Lúc này, một tay súng ở đối diện lưu loát giơ súng lên nhắm thẳng vào ông, chuẩn bị bóp cò. Đột nhiên “Bụp” một tiếng, mi tâm của hắn bị trúng đạn, ngã ngửa trên mặt đất.

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc, kế tiếp, lại có thêm một tay súng bị trúng đạn ngã xuống, cả căn phòng ngập tràn tiếng đạn, ánh lửa tung tóe khắp nơi.

Chỉ trong chớp mắt, đã có năm sáu người trúng đạn mà chết, đúng lúc, bên ngoài cũng vang lên một loạt tiếng súng.

Ngay sau đó, một bóng đen thoăn thoắt phá cửa sổ nhảy vào, giơ tay tinh táo bắn một phát trúng lấy mạng tay súng đứng ở sau lưng Nhiếp Bá Khôn.

Nhiếp Bá Khôn vừa thấy người tới bất giác ngẩn ra, sắc mặt Ngu Minh đại biến, lập tức lui lại duỗi tay vào trong quần áo móc được chiếc điều khiển TV.

Thù Thành nhìn thấy động tác của hắn, lại thấy ánh mắt ngoan độc của hắn đang phóng tới chiếc hộp đồng hồ trên tay của Nhiếp Bá Khôn, trong lòng nhất thời lạnh xuống, nhanh như chớp nhào tới đoạt lấy chiếc hộp của Nhiếp Bá Khôn, ném thẳng ra ngoài, đồng thời xoay người lại giơ súng nhắm thẳng mi tâm của Ngu Minh.

Chiếc hộp bay ra nổ ầm, Ngu Minh ngã ngửa về sau.

Trong nháy mắt viên đạn xuyên vào trán của hắn, trước mắt lại xuất hiện cặp mắt ngấn lệ của Ngu Nhan. Hắn chết, chị ấy sẽ khóc chứ? Hay là lại cười?

Chắc là vừa đau lòng vừa thấy được giải thoát thôi.

Có phải cuối cùng chị ấy cũng có thể mang theo con gái của mình sống một cuộc đời bình lặng khao khát đã lâu? Hay là, không có mình và anh che chở, chị ấy sẽ lâm vào số mệnh càng bất bênh?

Ngu Minh trợn mắt ngã xuống mặt đất, máu chảy đầm đìa, rơi vãi tứ phía.

Vài phút sau, Nhiếp Bá Khôn mới tỉnh táo lại từ trong tiếng nổ vang. Ông gần như không có vấn đề gì, chỉ cảm thấy có một người hơi nặng nề trên người mình.

Ông đột nhiên nhớ tới, trong nháy mắt khi chiếc hộp nổ tung, Bùi Thù Thành bay tới ôm mình đẩy ngã xuống mặt đất.

Nhiếp Bá Khôn vịn bờ vai của anh muốn đỡ anh dậy, vừa chạm tay vào lại chỉ thấy một mảnh trơn nhẵn, giờ tay nhìn, bàn tay dính đầy máu.

Ông lấy lại bình tĩnh, cẩn thận lật người Bùi Thù Thành đặt nằm xuống mặt đất. Chỉ thấy anh nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt. Trong phòng đổ nát không chịu nổi, xung quanh người chết, kẻ ngất.

Nhiếp Bá Khôn chăm chú nhìn anh, chua chát hỏi: “Tại sao?”

Thù Thành khẽ mở mắt ra, ánh mắt vô lực nhìn ông một cái, khẽ nói: “Tôi là con trai của Triệu Thù.”

Trong đầu Nhiếp Bá Khôn nổ ầm một tiếng, còn chấn động hơn cả tiếng nổ ban nãy.

Bùi Thù Thành...Bùi Tiêu Mẫn, Triệu Thù, Nhiếp Minh Thành!

Ông gắt gao nhìn kĩ đường nét khỏe mạnh và thâm thúy của Thù Thành. Khó trách, khó trách lần đầu tiên gặp mặt, ông đã có một loại cảm giác thân thuộc mơ hồ, nhưng sau đó lại...Trong lòng ông chợt thấy thê lương, mờ mịt hỏi: “Làm sao có thể? Chiếc khuyên tai bằng ngọc kia sao lại ở trên tay hắn?”

Thù Thành nghe vậy ánh mắt mở to, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, giống như lại rơi vào vực sâu thống khổ: “...Người phụ nữ năm đó đưa hắn đến phòng khám bệnh là vợ tôi, năm năm trước...Bọn họ cùng rời khỏi...”

Nghe thế, Nhiếp Bá Khôn hoàn toàn hiểu. Năm đó, chiếc khuyên tai bằng ngọc kia cứ như vậy mà đến tay của Lưu Nhất Minh, mà phần báo cáo giám định DNA đó chắc hẳn cũng bị Dạ Nhiên động tay động chân.

Nhiều năm qua, ông cứ bị Dạ Nhiên đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy, dốc lòng đối đãi hắn, lại tàn sát máu mủ ruột thịt của mình, đến nỗi phụ tử tương tàn.

Trong lòng ông giãy lên một mối hận không thể hình dung, nghiến răng nói: “Cái đồ gian phu dâm phụ này! Ba nhất định sẽ khiến bọn họ chết không còn chỗ chôn!”

Ánh mắt Thù Thành chợt nóng lên, trong đôi mắt đen sâu thẳm cháy lên một ngọn lửa kinh người. Anh một phát bắt được cánh tay của Nhiếp Bá Khôn, mạnh mẽ chống đỡ thân thể lên: “Đừng thương tổn cô ấy, đừng thương tổn Liên Sơ.”

Nhiếp Bá Khôn cả kinh, vội vàng trấn an nói: “Con đừng dùng sức, ba lập tức gọi bác sĩ.”

Thù Thành nhìn chằm chằm ông, nhắc lại lần nữa: “Không được đụng đến cô ấy!”

“Ba biết rồi, con cứ yên tâm.”

Ngực anh nhất thời thả lỏng, toàn thân vô lực, lập tức ngã xuống đất, nhắm mắt lại.

“Thù Thành _____”

Liên Sơ đột nhiên ngoảnh đầu lại.

Bốn phía không một bóng người, cũng không có bất kì tiếng động.

Lúc này, cô đang ở phòng cà phê ở lầu hai, căn nhà rộng tuếch, nhìn qua khe hở của rèm cửa sổ, trên đường phố chỉ còn lại bóng đèn đường lẻ loi xám xịt.

Không có Dạ Nhiên.

Căn nhà ở đối diện cũng đen ngòm, lúc trước, Thù Thành đã núp ở đó quan sát toàn bộ động tĩnh ở bên này.

Hiện tại, nơi đó chắc hẳn đã đầy rẫy cảnh sát.

Nghĩ tới đây, Liên Sơ không nhịn được khẽ lắc đầu một cái, Viên Ngạn tất nhiên là sẽ không nghe lời cô nói để cô một mình đơn độc đối phó với Dạ Nhiên.

Nếu như xảy ra chuyện gì, anh ta làm sao đối mặt với sự giao phó của Thù Thành?

Thù Thành...Không biết bên anh hiện tại thế nào?

Trong phòng đối diện, hơn mười người cảnh sát đặc nhiệm được trang bị vũ khí đang lặng lẽ núp ở bóng tối cảnh giác quan sát căn phòng ở đối diện.

Lúc này, chuông cửa dồn dập vang lên, âm thanh bén nhọn đột ngột phá vỡ màn đêm.

Tất cả mọi người đều cả kinh, thoáng chốc trao đổi ánh mắt, một người đi về phía cửa, những người khác tản ra phía sau dùng súng cảnh thận che chở đề phòng.

Mở cửa chính ra, một người thanh niên vóc dáng hơi gầy xuất hiện trước cửa. Anh ta vừa thấy tình hình trong phòng không khỏi giật mình, ngay lập tức, đã bị túm cổ đánh ngã trên mặt đất, bảy tám họng súng cùng nhua chĩa vào đỉnh đầu của anh ta.

Người thanh niên bị dọa đến mức khóc to, đừng quần sựýt bị ướt.

Có người lạnh giọng hỏi: “Nói, tới đây làm gì?”

“Tôi...Tôi mới ra từ tiệm nét...Một người cho tôi 600 tệ, bảo tôi tới đưa thư...Có, có người nào tên là Viên Ngạn không?”

Viên Ngạn giật mình đi tới: “Thư gì?”

Người thanh niên run rẩy móc một lá thư từ túi tiền ra: “Ồ, ở đây ạ, tôi thực sự không biết gì hết...”

Viên Ngạn nghi hoặc nhận lá thư, mở ra, sắc mặt đại biến: bên trong chỉ có một tấm hình – một người phụ nữ xinh đẹp ôm chặt một đứa trẻ chưa tròn tuổi trong lòng, vẽ mặt kính hoàng nhìn vào ống kính.

Lúc này, điện thoại di động của anh chợt rung lên, anh nghĩ nghĩ, lại chạy tới hành lang bắt máy.

“Ai vậy?”

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói sáng khoái: “Mỗi người đều có nhược điểm đúng không? Cục trưởng Viên?”

45. Chương 47: Rét Lạnh Và Điên Cuồng

Viên Ngạn không nói gì, trong lỗ mũi lại âm thầm phát ra tiếng thở hồng hộc như dã thú. Qua một hồi lâu, anh mới hắng giọng nặn ra mấy chữ: “Nếu anh dám động đến bọn họ...”

Đầu kia điện thoại cười khê: “Vậy tôi thật sự muốn thử một lần. Chị dâu mặc dù không hơn được đội trưởng Kỳ, bắt quá da thịt mềm mại cũng có một phần hương vị.”

“Dạ Nhiên!!”

Giọng nói Dạ Nhiên bỗng rét lạnh, giọng điệu sắc bén thanh nhã truyền tới lại khiến người ta cảm thấy phát run: “Họ Viên, anh ba phen bốn bận muốn chính chết tôi, tôi cũng không cần nhiều, chỉ là cái mạng nhỏ của vợ anh cùng với một đôi chân của con anh.”

Hai mắt Viên Ngạn trợn tròn, nhưng giọng nói cuối cùng lại yếu hẳn: “...Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Dạ Nhiên lạnh lùng nói: “Rất đơn giản, bây giờ mang theo người của anh rút lui khỏi đó. Vợ anh hay vợ người khác, tùy anh chọn một.”

Viên Ngạn nghiêng răng nói: “Không thể nào!”

Bên kia điện thoại khê hừ một tiếng: “Thế thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được. Anh cứ ở chỗ đó mà mai phục cả đêm, tôi nhất định sẽ phân phó thuộc hạ của mình phục vụ chị dâu thật chu đáo, để chị ấy thật vui vẻ ra đi.”

Nói xong định cúp điện thoại.

“Đợi chút”, một giây cuối cùng, Viên Ngạn hô: “Đợi một chút.”

Bên kia điện thoại, khóe môi Dạ Nhiên khê cong lên: “Đừng có giở trò, nếu không thứ tôi muốn không chỉ một ít như lúc nãy vừa nói đâu.”

Cảnh sát mai phục bốn phía của quán cà phê nhận được mệnh lệnh, im lặng rút lui.

Ở lầu hai, Liên Sơ nhìn qua rèm cửa sổ lẳng lặng quan sát tình cảnh này, khê cau mày như có điều suy nghĩ. Một lát sau, cô quay đầu lại nhìn xuống lầu dưới.

Bố cục lầu dưới vẫn giống hệt trước kia, chiếc bàn tròn ghế mây cực kỳ đơn giản, trang trí bằng cây xanh. Nếu là buổi chiều yên tĩnh hoặc chập tối gặp mưa, ngồi ở chỗ gần cửa sổ uống mộ chén, có lẽ cũng không tệ.

Trên góc quầy bar đặt một chiếc máy sấy, trước đây, mỗi lần cô tới đều sẽ có một người đàn ông tướng mạo anh tuấn đứng ở đó yên lặng làm việc, hương vị đậm đà của loại cà phê thiên nhiên từ máy sấy từ từ lan tỏa đến chóp mũi.

Lúc này, quầy rượu bên cạnh phòng chứa đồ đột ngột được mở ra, một người đàn ông cao lớn gương mặt anh tuấn chậm rãi bước ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, mắt sáng như sao, mỉm cười nói: “Liên Sơ, cô muốn gặp tôi?”

Liên Sơ đứng tại hành lang lầu hai cúi xuống nhìn hắn, một lát sau chậm rãi nói: “Dạ Nhiên, nếu anh chỉ ở lại chỗ này để bán một ít cà phê thì tốt biết mấy.”

Dạ Nhiên nở nụ cười, bước từng bước lên cầu thang, dừng lại ở vị trí cách cô một chút, chậm rãi cúi đầu nhìn cô chăm chăm, hơi thở ấm áp phả lên vầng trán trơn trợt nhẵn của cô: “Vậy thì sao?” Hắn mở miệng cười nói, nghiêng người đẩy cửa gian phòng sau lưng cô, ánh sáng trên hành lang chiếu thẳng vào soi rõ bố cục ở bên trong.

Hắn nhìn xuống vành tai trắng nõn mượt mà của cô, ánh mắt nan giải nói: “Đây là căn phòng tôi đã chuẩn bị vì cô, tôi ở lại đây bán cà phê mấy năm cũng không đợi được cô bước vào nửa bước.”

Liên Sơ lùi lại một bước, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng: “Anh không cần đem hết mọi thứ đẩy hết lên người tôi, không ai buộc anh phải buồn lậu thuốc phiện lần nữa. Là anh phản bội sự in tưởng của tôi, hại tôi rơi vào tình cảnh nổi giảo cho giặc.”

Ánh mắt nan giải trên người Dạ Nhiên dần dần biến mất, nở một nụ cười văn nhả: “Cho nên cô phải tự mình đến đây giải quyết mối họa này? Muốn làm thế nào...Dùng cặp giò xinh đẹp của cô kẹp chết tôi?”

Một tia phần nộ chợt lóe trong mắt của Liên Sơ, xẹt qua, sau đó từ từ nguôi đi.

Hai người im lặng giằng co, rất nhiều cảm xúc kích động bị đè nén như muốn nổ tung trong yên lặng.

Lúc này, ở dưới gầm, một người đàn ông đội mũ thừa dịp đêm tối lặng lẽ đến gần phòng cà phê.

Hắn vừa tới cửa, bảy tám bóng dáng nhanh nhẹn chợt từ góc tối xung quanh nhào ra, như mãnh hổ ẩn hẳn nằm trên mặt đất.

Hắn la hét om sòm, giãy giụa lung tung. Mọi người lật ngửa hắn lên, trong nháy mắt lộ ra một gương mặt đen gầy co quắp.

Tất cả đều giật mình.

Hắn mở vạt áo ra, để lộ ra các loại công cụ cạy khóa cửa.

Ánh mắt Viên Ngạc đỏ ngầu nhào tới trước mặt nín lấy cổ áo của hắn, lạnh lùng nói: “”Nói, Dạ Nhiên ở chỗ nào?!”

Người đàn ông nọ cà lăm: “Cái....cái gì Dạ Nhiên? Tôi....tôi chỉ muốn vét chút tiền lẻ.”

Viên Ngạc đánh một quyền thật mạnh vào bụng hắn: “Nói, hắn ở đâu? Anh giấu bọn họ ở đâu?!”

Người nọ hét lớn như chọc tiết heo: “Cứu mạng....cảnh sát đánh người này! Mau đến xem, cảnh sát đánh người này!”

Viên Ngạc tiếp tục đánh hắn như điên, mọi người ra sức kéo anh lại, đường phố yên tĩnh nhất thời hỗn loạn.

Tiếng vang hỗn loạn truyền tới trên lầu, Dạ Nhiên cười giỡn nhìn cô: “Thế nào? Cảnh sát đang ở lầu dưới, cô hô một tiếng bọn họ sẽ lập tức xông lên bắt tôi. Liên Sơ, có muốn nhìn thủ một chút không?”

Liên Sơ lạnh lùng nhìn hắn, không mở miệng.

Nụ cười trên mặt Dạ Nhiên càng vui vẻ, thở dài nói: “Người phụ nữ thông minh! Sau cái lần bị tập kích ngay tại chỗ này hại tôi suýt nữa mất mạng, tôi đã dốc toàn lực cải tạo hết chỗ này một lượt. Họ Viên nói không giữ lời, vợ hắn nằm trong tay tôi mà còn không chịu để yên. Thật may là tôi đã sớm dự đoán được, hắn cũng thiếu não giống như cô. Tôi đoán chỗ này bây giờ cũng còn mấy vị cảnh sát ”tinh anh” như vậy ở tại khu vực xung quanh Liên Sơ, cô nói xem tôi có nên cho họ một cơ hội được trở thành liệt sĩ?”

Trong lòng Liên Sơ rét lạnh, Dạ Nhiên dùng người nhà để uy hiếp Viên Ngạc điều cả đội đi, bây giờ lại dùng một gã ăn trộm dụ mấy người còn lại tới đây để uy hiếp mình. Cô trầm mặc hồi lâu, nói: “Thứ anh muốn cũng chỉ là tôi đúng không? Cần gì liên lụy đến người khác? Nếu quả thật đem mọi chuyện làm lớn như vậy, chỉ sợ anh cũng chẳng thoát thân. Anh đã có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở đây, chắc hẳn ở đây có máy nghe lén....Tôi đi với anh là được chứ gì.”

Nụ cười trên mặt Dạ Nhiên khê cứng lại, nhìn thẳng vào cô, một lát sau, khóe môi từ từ vênh lên, nói: “Nêu cô đã dám to gan lớn mật tới chỗ này, trên người chắc hẳn đã giấu rất nhiều vũ khí bí mật....Cởi hết quần áo ra.”

Không khí trong phòng đột nhiên ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông.

Sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt lại nóng bỏng cực kỳ, không biết là điên cuồng hay khản trương, ngọn lửa trong đáy mắt nóng rực và lo lắng.

Cô chợt cười, nụ cười như vầng trăng huyền bí, xinh đẹp, lãnh khốc: “Đã nhiều năm rồi, anh vẫn không có tiền đồ như vậy. Dạ Nhiên, anh sẽ không làm được đại sự, chỉ cần tôi vẫn còn sống, anh sẽ không làm được.”

Đôi mắt của hắn đột nhiên nheo lại, gương mặt tuấn tú vẫn nhả lập tức trở nên dữ tợn đáng sợ. Hắn đột nhiên tiến lên giữ chặt cái gáy của cô, giống như bẻ gãy một con chim lửa, gập cô xuống.

46. Chương 48: Đường Cùng

Một lực rất mạnh khiến cô không tự chủ được ngã xuống, thân thể của hắn cũng nghiêng xuống áp chặt vào cô. Đây là thời cơ tốt nhất để tấn công ở khoảng cách gần! Một thanh đoản kiếm khéo léo léo tinh nhuệ không một tiếng động trượt ra khỏi tay áo Liên Sơ, chuẩn xác rơi vào tay, lưỡi đao chợt lóe, bén nhọn đâm xuống sườn lưng của hắn.

Thân thể hắn vừa động, lưỡi đao rét lạnh khó khăn lắm mới xẹt qua thắt lưng, lưu lại một vết máu rõ rệt. Cổ tay cầm kiếm của Liên Sơ bị giữ chặt, cô nhanh chóng xoay người dùng hết sức lực đánh mạnh vào khuỷu tay của hắn. Dạ Nhiên cười lạnh, đón lấy đòn này không một chút né tránh. Bàn tay tê dại đến mức gần như mất đi tri giác, ánh mắt của hắn như núi lửa phun trào, nguy hiểm mà cực lạnh, khóe môi gợi lên một nụ cười nhạt: “Biết tay của tôi bị thương khá nặng? Liên Sơ, coi như nó có bị phế hoàn toàn, vẫn còn có thể ôm được cô.”

Hai tay hắn hung ác dùng lực nắm lại, đoạt lấy lưỡi đao, thuận thế áp chặt cô trên sàn nhà.

Cả người cô bị giam cầm không có cách nào động đậy, thân thể mềm mại tràn đầy cơ giãn tựa như một cây đuốc, thiếu rụi hẳn như sắt như thép.

Thân thể cô ở dưới thân thể hắn, gò má trắng nõn ửng hồng, bờ môi khiến cho người ta khao khát, giữa lúc cúi đầu trần trọc...

Cô nghiêng đầu tránh qua một bên, khàn giọng nói: “Anh đừng có làm loạn. Viên Ngạn đang ở lầu dưới, tôi chỉ cần hô một tiếng bọn họ sẽ xông lên, đến lúc đó cùng lắm thì tất cả cùng nhau chết.”

Cùng nhau chết?

Nghe có vẻ rất tốt.

Cảnh tượng như vậy lại làm cho hắn cảm thấy hưng phấn không thôi. Tại sao lại không chứ? Ôm chặt cô, cùng nhau tan thành mây khói có lẽ là kết cục quá đẹp.

Môi của hắn rơi vào da thịt trơn bóng của cô, cảm giác làn da dưới môi như cánh chim run rẩy từng đợt. Cô cố gắng chịu đựng nói: “Dạ Nhiên, anh đừng nổi điên! Bọn họ lập tức sẽ vào, bọn họ nhất định sẽ hiểu nếu tôi hủy bỏ hành động tối nay, anh thật sự phải vì mười phút sáng khoái mà giải quyết tính mạng của mười người tiến vào? Bao gồm cả tôi và anh?!”

Cô cố gắng kiềm chế sự run rẩy là bởi cái gì đây? Sợ hãi hay là chán ghét? Chẳng lẽ, chỉ có hai điều này?

Anh phí sức suy nghĩ, vạch ra khỏi khuyên tai bằng ngọc óng ánh trong suốt rơi vào đúng chỗ xương quai xanh, ngậm nơi khả ái hơi lõm xuống ở phía dưới, nhẹ nhàng mút hôn.

Sự nhẫn nại của Liên Sơ rốt cuộc cũng tới cực hạn, bắt đầu giãy giụa phí công vô ích, khàn giọng nói: “Đừng đụng vào tôi, khốn kiếp, đừng đụng vào tôi!”

Có lẽ hắn nên không có chút do dự đoạt lấy cô, trước mặt những người cảnh sát sắp xông vào kia!

Hắn ngẩng đầu lên, cười nhạt nói: “Cô nói đúng, tôi muốn cũng không chỉ là mười phút thôi đâu.”

Hắn cầm lấy khăn tay màu trắng bịt lên miệng của cô, mắt cô đột nhiên trợn to, sau đó lại từ từ khép lại.

Khi Liên Sơ tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang ở trong một chiếc xe Benz.

Ghế dựa lưng được ngã về phía sau, trên người đang đắp một chiếc áo đã bị nhuộm máu.

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh ngồi ở ghế lái, không nói lời nào.

Hắn nghiêng đầu nhìn cô cười, tao nhã thoải mái như xưa: “Đã tỉnh rồi à? Có phải không được thoải mái không? Tôi cho cô uống một ít thuốc. Đừng lo lắng, không có tác dụng phụ, chỉ là để cô tạm thời mất hết sức lực.

Liên Sơ im lặng.

Dạ Nhiên vặn mở bình nước bên cạnh ra, ghé tới môi cô: “Có phải hơi khát không? Uống một ngụm.”

Liên Sơ nhú mào nghiêng đầu.

Dạ Nhiên cười lơ đãng, nhẹ nhàng đem bình nước cất đi.

Liên Sơ yên lặng sờ túi áo của mình, quả nhiên là rỗng tuếch.

Dạ Nhiên nói: “Súng và thiết bị theo dõi đã bị xử lý rồi. Còn có thiết bị gì tốt nhất cũng giao ra, tôi không ngại giúp cô cởi hết quần áo lục soát lại lần nữa.”

Vẻ mặt Liên Sơ vẫn như cũ không lộ vẻ gì, chỉ có đường cong xinh đẹp của môi vẽ lên thành một đường cong lạnh lẽo, gương mặt xinh đẹp dịu dàng đột nhiên hiện lên một loại cứng rắn và rét lạnh không nói nên lời.

Cô hầu như vẫn giống như trước, lạnh như vậy, cứng như vậy, đẹp như thế.

Dáng vẻ này của cô từng khiến dục vọng của hắn nổi lên, nóng rực đến khó nhịn nhiều lần, nhưng giờ phút này, hắn chỉ có thể thầm thở dài: “Được rồi, đừng có bày ra nét mặt như chịu nhục đó, tôi không có làm vậy.” Dừng một chút, lại nói thêm một câu với giọng điệu đầy tức giận: “Chưa kịp.”

Liên Sơ trầm mặc hồi lâu, nói: “Tôi biết.”

“...Tại sao?”

“Có nhớ lúc trước khi ở trên thuyền tôi đã dùng cách nào để cứu anh? Dùng thuốc nổ. Lúc ấy, tôi đem thuốc nổ cột vào trên người, dây dẫn cổ định trên thắt lưng, nếu có người lơ mà lơ mờ cởi thắt lưng, bom sẽ nổ. Lần này cũng vậy.”

Dạ Nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô với vẻ không thể tưởng nổi, vẻ mặt cứ như nhìn thấy quỷ sống. Qua một hồi lâu, nặn ra mấy chữ: “Kỳ Liên Sơ, con mẹ nó cô muốn tam trình cửu liệt(46) như vậy sao?!”

Liên Sơ nói: “Muốn.”

Dạ Nhiên hơi tức ngực, thật lâu, đột nhiên hung hăng đâm mạnh một cái lên tay lái. Một lát sau, hung tợn nói: “Cô nói láo, tôi không tin cô mới bị tôi chạm vào liền cảm thấy khổ sở muốn được tìm chết. Coi như cô muốn chết cũng không bỏ được Bùi Thủ Thành.”

Nét mặt Liên Sơ không một chút gợn sóng nói: “Mặc kệ muốn tin không, tôi quả thật không bỏ được, cho nên mới nhắc nhở anh một chút.”

Nét mặt Dạ Nhiên bình tĩnh lại, trầm mặc hồi lâu, nói: “Tôi vẫn không tin.”

Ngay cả hắn còn không tin vừa rồi hắn thật sự không đụng cô, cô làm sao dám mạo hiểm như vậy?

Thật ra thì hắn đã đoán rất đúng, Liên Sơ quả thật không có ý nghĩ liều chết làm chuyện xúc động như vậy, cho nên ngọc đá và thuốc nổ trên thắt lưng đối thành chất gây mê cực độ - Đi-ê-te tinh khiết.

Chỉ là cô cũng không ngờ, hắn lại không biết.

Không ai hiểu rõ sự cố chấp và dục vọng cuồng nhiệt của Dạ Nhiên đối với mình hơn cô, cho nên, để đề phòng ngộ nhỡ đến lúc không có kẻ nào khả thi thì đó chính là sát chiêu cuối cùng để bảo vệ cô một cách hiệu quả nhất.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì đã ngăn cản hắn đoạt lấy con mồi dễ như trở bàn tay này?

Bất quá, mặc kệ thế nào, một chiêu này đã không dùng được rồi, hắn cũng sẽ không chạm mạnh vào cô nữa. Nếu như còn muốn lợi dụng thứ này để đánh ngã hắn, trừ phi cô khiêu khích hoặc là sắc dụ. Nhưng mà, làm một người phụ nữ, một người vợ, cô thật sự không muốn phải làm như vậy.

Trong lòng Liên Sơ không khỏi do dự và hoang mang, chợt hỏi: “Anh định làm thế nào? Đường ra khỏi thành phố A chắc chắn cũng bị vây kín, anh trốn không nổi đâu.”

Hắn lạnh lùng nói: “Việc này không khiến cô phải quan tâm. Tôi cùng cảnh sát chơi vài chục năm, cho tới bây giờ phần lớn là tôi đùa逗 họ.”

Liên Sơ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện nữa.

Trong xe lại yên tĩnh, Qua hồi lâu, cô chợt nói: “Dạ Nhiên, đem thả người nhà của Viên Ngạn đi.”

Dạ Nhiên hơi ngẩn ra, dừng một chút, nói: “Được.”

Liên Sơ không khỏi kinh ngạc nhìn hắn.

Khóe môi của hắn hiện lên một nụ cười chua chát: “Vợ của Viên Ngạn chính là cô bạn làm cảnh sát trước kia của cô – Mạnh Tinh. Mặc dù tôi không mong đợi vào việc cô sẽ yêu tôi, nhưng cũng không hi vọng cô càng hận tôi.”

Liên Sơ cũng hơi ngẩn ra.

Mạnh Tinh?

Cô nhớ lại nhiều năm về trước, cô gái xinh đẹp với mái tóc ngắn. Năm đó, họ cùng nhau dự thi, cùng nhau vào ngành cảnh sát, cùng nhau tập huấn, huấn luyện viên của các cô thật đúng là huấn luyện ma quỷ.

.....

“Cậu nhìn thấy chưa? Bên phải hàng thứ hai, cái người đẹp trai nhất đó! Là Bùi Thù Thành của đội đặc nhiệm.”

Bên tai Liên Sơ lại không ngừng vang lên giọng nói hưng phấn của Mạnh Tinh năm đó.

Thì ra, sau này cô ấy lại gả ột người đàn ông là cảnh sát đặc nhiệm chính cống, hơn nữa còn là người thay thế Thù Thành trở thành đại diện của đội cảnh sát đặc nhiệm – Viên Ngạn.

Liên Sơ hỏi: “Bây giờ cô ấy có gặp nguy hiểm không? Thuộc hạ của anh có thể hơi làm loạn một chút không?”

Dạ Nhiên trầm mặc hồi lâu, nói: “Hắn không có vấn đề.”

Liên Sơ có chút gấp gáp hỏi: “Làm sao anh biết?! Sao lâu vậy mà không thấy tin tức của người này, bọn họ liệu có xảy ra chuyện không? Có thể thật quá hóa giận gây bất lợi cho cậu ấy không?”

Việc này cũng không phải là hoàn toàn không thể.

“Dạ Nhiên, anh gọi điện thoại đi, bảo họ thả cậu ấy đi.”

Hắn không nói chuyện, tiếp tục chăm chú lái xe.

Giọng nói của Liên Sơ không nhận được mềm hần: “Dạ Nhiên, gọi điện thoại đi, nhé. Tôi thật sự không muốn cậu ấy gặp chuyện không may...Coi như tôi cầu xin anh.”

Dạ Nhiên vẫn không trả lời bất cứ một chữ nào.

Lại chạy được thêm nửa dặm, hắn đột nhiên đánh tay lái dừng lại ven đường, quay đầu lại nhìn cô một cái, do dự một chút, rút chìa khóa nhảy xuống xe.

Đây là giao lộ ở ngoại thành, không hề có một bóng người.

Vì để phòng ngừa khả năng trên người Liên Sơ còn có thiết bị theo dõi khác, Dạ Nhiên đặt một thiết bị gây nhiễu sóng nhỏ ở cốp sau. Hắn đi ra khỏi mười bước, điện thoại di động dần có tín hiệu.

Trên xe, Liên Sơ cảnh giác theo dõi nhất cử nhất động của hắn qua kính chiếu hậu. Hắn dừng lại, gọi điện thoại, dặn dò mấy câu, lại cúp điện thoại. Chuyện đến nước này chỉ có thể liều! Liên Sơ cắn răng, dùng hết sức lực toàn thân mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Dưới chân mềm nhũn, “rầm” một tiếng, bị ngã xuống đất.

Liên Sơ vốc đại một nắm đá vụn trên mặt đất, vùng vằng đứng dậy liều mạng chạy về phía trước. Nhưng ngay lập tức, Dạ Nhiên đã đuổi kịp sau lưng, cô quay người lại, hung hăng ném một nắm đá vụn tới trước mặt hắn, hắn nghiêng đầu né tránh, Liên Sơ chống đỡ chạy tiếp mấy bước, chạy tới một bờ hồ ven đường chứa đầy nước, tung người nhảy vào.

Nước hồ vẫn đục thắm vào người, cô muốn giãy giụa nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể tứ chi vô lực chìm xuống.

Sau lưng vang lên một tiếng “bùm” thật lớn, có người nhảy xuống, trong nháy mắt ôm chặt eo cô từ phía sau, lại một tiếng “bì bõm”, hai người cùng nổi lên khỏi mặt nước, không ngừng thở dốc.

Đủ rồi, mặc dù chỉ có mấy phút ngắn ngủi nhưng cảnh sát cũng có thể nhận được tín hiệu từ thiết bị theo dõi cô gắn dưới da, cho nên, rất nhanh sẽ có thể khóa chặt vị trí của bọn họ.

Bụng đột nhiên bị ai dùng sức nhấn một cái, một ngụm nước tanh mặn bị sặc ra ngoài, co nằm trên đất liên tục ho khan, đột nhiên cả người bị người ngồi trên mặt đất xốc lên, chống lại cặp mắt tức giận đến tột đỉnh.

Dưới ánh trăng, trên gương mặt tái nhợt của hắn không thấy được một tia huyết sắc, nhưng trong ánh mắt nóng rực âm trầm kia lại có vẻ khát máu điên cuồng.

“Kỳ Liên Sơ, cô thật sự muốn tôi phải chết vậy à?! Cô thật sự muốn cho cảnh sát đuổi tận giết tuyệt tôi vậy à? Được, tôi sẽ ở lại chỗ này chờ bọn họ! Tôi sẽ cho bọn họ nhìn kỹ một chút tôi làm thế nào để cười đội trưởng đội phòng chống ma túy thành công nhất thành phố Đồng từ trước đến nay, cười nữ anh hùng dũng cảm chính trực của chúng ta!” Lúc này, hắn rõ ràng đang nở nụ cười nhưng nụ cười kia lại lạnh lẽo khiến cho người ta run sợ. “Hừ, cặp đôi truyền kỳ của giới cảnh sát, ông trời tác hợp cho? Tôi ngược lại muốn nhìn xem cô còn mặt mũi nào ở chung một chỗ với Bùi Thù Thành.”

Hắn cúi đầu, đột nhiên hôn xuống cánh môi mềm mại vô lực của cô, cô nảy sinh tà ác cắn lại một cái, hắn mặc kệ, chỉ là cạy răng lưỡi của cô, điên cuồng quăn quýt đầu lưỡi tinh tế mềm mại trơn nhẵn như lông vũ thiên nga của cô, khơi gợi lên, tham lam mút, xúc cảm mê người khiến cho lí trí của hắn bị đốt sạch gần như hoàn toàn. Hắn tự tay vén vạt áo ở trước ngực cô.

Đỉnh núi trắng mịn như tuyết, viên ngọc châu xinh đẹp, rõ nét như trong trí nhớ của hắn. Thế nhưng, hắn lại không khỏi giật mình, trong lồng ngực đột nhiên thống khổ không thể tả.

Liên Sơ biết hắn sẽ đoán được ý đồ của mình, nghĩ đến hắn sẽ vô cùng tức giận, thật không nghĩ đến hắn lại không vội vã chạy trốn mà lại nổi điên ở chỗ này. Mặc dù thiết bị ở thắt lưng muốn có hiệu quả phải có lực hơn nhưng lúc hắn hôn lên bầu ngực của cô, cô vẫn không nhịn được mà sợ hãi và tuyệt vọng.

Tất cả những chuyện cũ khiến cô run sợ lại hiện lên, cô không nhịn được vừa lẩm bẩm vừa khê gọi: “Thù Thành, Thù Thành, Thù Thành...”

Thân thể của hắn đột nhiên cứng lại, gần như đóng băng. Qua một hồi lâu, hắn ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt bình tĩnh, dịu dàng nói: “Liên Sơ, từ nay về sau cũng chỉ có tôi, đừng có gọi tên người kia nữa.”

Trên mặt Liên Sơ xuất hiện một vẻ mê muội, giống như căn bản không nghe rõ lời của hắn.

Hắn hơi mỉm cười nói: “Nhiếp Bá Khôn mang bên mình một chiếc đồng hồ đẹp tay, đó là món quà tôi đã tặng hẳn mừng cha con gặp nhau...Giờ phút này, Bùi Thù Thành đang ở trên đường đoàn tụ với cha mình.”

(46) Tam trình cửu liệt: thành ngữ dùng để ca tụng trình liệt của người phụ nữ, thà chết không tái giá, không để thất thân.

47. Chương 49: Tình Yêu Của Tôi Không Phải Là Dạ Oanh

Thành phố N, khu biệt thự họ Bùi.

Xa cách mười năm, Triệu Thù lại lần nữa đặt chân vào cánh cửa của khu biệt thự xa hoa lộng lẫy này. Bà đã sinh ra ở đây, trải qua mấy năm không buồn không tư lự, sau đó bị đuổi ra ngoài.

Bà thật sự rất thích nơi này, cứ thế rời đi vài năm, cuối cùng vẫn không nhịn được len lén chạy về nhìn nơi đã hoàn toàn thay đổi, đã sớm không thuộc về bà này. Cho đến một ngày, cô gặp được một chàng trai bắt hảo tốt ở chỗ này...

Một nhóm cảnh sát liên tục ra vào khu biệt thự, Triệu Thù cũng bước vào trong, ở ngưỡng cửa bị người ta chặn lại: “Bà là ai? Chỗ này hiện tại không thể vào?”

Triệu Thù nói: “Tôi muốn tìm Bùi Thù Thành, đó là con trai của tôi.”

Người cảnh sát kia sững sờ: “Bác ạ, đội trưởng Bùi anh ấy...”

Đúng lúc ấy, một đoàn người khiêng một chiếc băng ca bước ra từ biệt thự, một người đàn ông trong đó và Triệu Thù bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không khỏi sững sờ.

Bọn họ lại gặp nhau lần nữa ở nơi này, lần trước là chàng thiếu niên tóc xanh đầu để chỏm, lần này lại là một lão già tóc bạc trắng, thời gian một đời đã qua quá nhanh.

Bọn họ có lẽ đều từng nghĩ đến tình huống gặp nhau lần nữa sẽ là thế nào?

Chỉ trích? Oán giận? Lạnh nhạt? Mừng rỡ? Hay chỉ hơi thất vọng, bình tĩnh?

Nhưng giờ phút này, những xúc cảm trong lòng kia chỉ hiện lên trong thoáng chốc, căn bản không để ý đến. Triệu Thù hào tới bên cạnh người đàn ông đang bị hôn mê nằm trên cáng, sắc mặt tái nhợt, run giọng gọi: “Thù Thành _____”

“Nhiếp Bá Khôn mang bên mình một chiếc đồng hồ đẹp tay, đó là món quà tôi đã tặng hân mừng cha con gặp nhau...Giờ phút này, Bùi Thù Thành đang ở trên đường đoàn tụ với cha mình.”

Liên Sơ tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn Dạ Nhiên, đôi mắt bình tĩnh sáng suốt xưa nay giờ đây mờ mịt không có một tia phản ứng.

Nửa ngày sau, cô mới cứng ngắc vô lực khạc ra mấy chữ: “Tôi không tin!!”

Cô gần từng chữ từng câu: “Anh ấy biết rõ tôi đang đợi anh ấy, chúng tôi nói sẽ ở chung một chỗ thật tốt, anh ấy tuyệt đối sẽ không chết một cách dễ dàng như vậy. Dạ Nhiên, anh không thể chia rẽ được chúng tôi.”

Dạ Nhiên nói không ra lời, có một cảm giác như bị chặn lại trong cổ họng, không phân biệt rõ đến tột cùng là đau khổ hay là chết lặng

Liên Sơ đẩy hân ra, bò dậy, che ngực lại tập tễnh bước về phía trước, chưa được mấy bước lại lần nữa bị té ngã xuống đất.

Cô có thể vượt qua tất cả, trừ chuyện này!

Dạ Nhiên đi tới, nửa quỳ trên mặt đất ôm chặt cô từ phía sau.

Nước mắt của cô chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Dạ Nhiên, tôi không hiểu được, tôi không hiểu được. Anh nguyện chết vì tôi, nhưng tại sao lại không chịu để tôi hạnh phúc? Anh cứ hận tôi vậy sao? Cố ý muốn tôi phải sống không bằng chết?!”

Dạ Nhiên mờ mịt nói: “Tôi không biết, Liên Sơ, tôi cũng thật sự không hiểu được.”

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt lướt qua mu bàn tay của anh nhỏ xuống mặt đất. Đây là lần đầu tiên hấn tận mắt nhìn thấy cô khóc.

Cô là một người phụ nữ mạnh mẽ đến cỡ nào, anh và cô cùng nhau vượt qua nhiều hiểm cảnh như vậy, còn có nhiều khoảnh khắc tuyệt vọng và nhục nhã như vậy, cô chưa từng khóc trước mặt hấn.

Hấn nhớ tới một đêm, hấn cô đơn ngủ trên thuyền, hấn tỉnh lại từ trong mộng, mở mắt ra, thế mà lại thấy được cô.

Bây giờ nghĩ lại, một khắc kia có lẽ là khoảnh khắc trọn vẹn nhất trong cuộc đời hấn.

Hấn ôm chặt cô, dịu dàng nói: “Liên Sơ, tiễn anh đi một đoạn đường nữa thôi.”

Chiếc xe chậm rãi chạy về phía trước không có mục đích. Đêm cuối thu, khí trời yên tĩnh mà se lạnh, ánh trăng cao ngạo mang theo vài phần hồ hững lại dịu dàng.

Không biết lần kế tiếp được nhìn thấy ánh trăng buổi tối sẽ là lúc nào?

Xa xa, tiếng còi xe cảnh sát chạy tới phá vỡ sự yên tĩnh của bóng đêm. Dạ Nhiên đem xe dừng lại ven đường.

Quay đầu lại, trên mặt của cô vẫn yên tĩnh không có biểu cảm gì, không thấy hờn hờ ra mặt cũng không thấy một tia chán nản và lo lắng.

Dạ Nhiên cười cười, đột nhiên thò tay giúp cô sửa sang lại váy.

Quần áo của cô cũng bị hấn xé rách, thật may, áo khoác phía ngoài coi như đầy đủ.

“Liên Sơ, đừng tin những lời quỷ tôi nói hồi nãy, tôi và Bùi Thủ Thành là cùng một loại người, sao có thể để cô bị người đàn ông khác nhìn chứ?”

Khóe môi Liên Sơ giật giật, lộ ra một nụ cười không biết là giấu cợt hay là lạnh nhạt.

Dạ Nhiên lại nhìn cô mấy giây, nhẹ giọng nói: “Liên Sơ, cảm ơn cô, hẹn gặp lại.”

Liên Sơ trầm mặc một lát, nói: “Dạ Nhiên, anh hãy tự thú đi.”

Dạ Nhiên bật cười, nụ cười trong sáng và dịu dàng chưa bao giờ có: “Cô xác định cô nghĩ như vậy? Xác định muốn tôi sống sót? Liên Sơ, cho dù tôi bị phán tử hình hoãn lại vô thời hạn, ngồi mấy chục năm ra ngoài tôi sẽ lại tìm đến cô.”

Trong mắt Liên Sơ lộ ra một tia khó hiểu, một lát sau, cô chẳng hề nói gì, xoay người mở cửa bước xuống xe.

Cặp mắt Dạ Nhiên cười cười, khởi động xe, đột nhiên quay đầu nói vọng ra với Liên Sơ: “Trong xe này có một quả bom đã được hẹn giờ, Liên Sơ, thử đoán xem nó được dùng để làm gì?”

Gương mặt Liên Sơ biến sắc, dừng một lát nói: “Che dấu hành tung, hủy xe không để lại dấu vết.”

Dạ Nhiên bật cười ha hả: “Người phụ nữ thông minh! Cô biết rõ đó là dùng khi cảnh sát đuổi tới, đồng quy vu tận đúng không?!”

Nói xong, chiếc xe như một mũi tên rời cung lao vút ra ngoài.

Nhóm cảnh sát ở đối diện nhìn thấy chạy như bay tới, cũng cảnh giác hơn.

Tiếp đó, bố trí chướng ngại vật, vượt qua ải, truy kích, bắn nhau. Cuối cùng chiếc xe kia bỏ chạy thực mạng bị trúng bình xăng nổ âm ầm.

Liên Sơ nhìn theo ánh lửa sáng rực ngày càng mờ hồ, chỉ im lặng.

Đột nhiên, ngón tay chạm phải quần áo, bên trong hình như có vật lạ.

Cô lấy ra, bên trong là một chiếc máy ghi âm bằng kim loại. Vậy chắc là hấn mới thừa dịp cô chưa chuẩn bị lén bỏ vào.

Mở ra, chỉ có một đoạn ghi âm.

_____ “Yêu anh không? Liên Sơ, có yêu anh không?”

_____ “Đúng vậy, đúng vậy, em yêu anh.”

Tình yêu của tôi không phải là dạ oanh.

_____ Bùi Đa Phỉ.

Tình yêu của tôi không phải là một con dạ oanh.

Từ trong tiếng hót trong veo mà thức tỉnh.

Từ trong tiếng hót trong veo mà thức tỉnh

Nhờ nụ hôn của ánh mặt trời mà phồn hoa trên mặt đất.

Nó hót lên tiếng ca mỹ diệu.

Tình yêu của tôi không phải là khu vườn khả ái.

Có chim bồ câu trắng chao lượn trên mặt hồ phẳng lặng.

Hướng về phía ánh trắng sáng chiếu rọi vào trong nước.

Chiếc cổ trắng như tuyết của nó cũng gật đầu.

Tình yêu của tôi không phải ngôi nhà hạnh phúc.

Như một vườn hoa, tràn ngập hòa bình.

Trong đó là hạnh phúc tựa như có mẹ

Sinh ra tiên nữ, xinh đẹp hân hoan.

Tình yêu của tôi không phải là một khu rừng rậm.

Trong đó là ghen tỵ, giống như cường đạo.

Trên tay của nó cầm kiếm: là tuyệt vọng

Mỗi một vết đâm đều là cái chết tàn khốc.

48. Chương 50: Quá Khứ

Liên Sơ vội vàng chạy một mạch đến thẳng cửa phòng mổ của bệnh viện, tín hiệu “Đang phẫu thuật” trên bảng điện tử ở cửa phòng mổ vẫn đang bật sáng.

Rất nhiều người im lặng chờ đợi trước cửa và hành lang dài, Liên Sơ liếc mắt đã thấy mẹ của Thù Thành, Triệu Thù. Cô bình tĩnh đi tới, hỏi: “Mẹ, Thù Thành thế nào rồi?”

Triệu Thù ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó quay mặt đi chỗ khác.

Họ từng có quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất hòa thuận nhưng bởi vì sự việc mấy năm trước mà Triệu Thù vẫn lạnh nhạt xa cách với cô.

Nhìn người phụ nữ mặt mày tiều tụy trước mặt này, trong lòng Liên Sơ cảm thấy buồn bã, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Thật xin lỗi, mẹ, Thù Thành thế nào rồi ạ?”

Lúc này, một người đàn ông xông lại hung hăng gạt cô ra, phản nộ quát: “Cút ngay, nơi này không có chỗ của cô!”

Liên Sơ ngẩng đầu nhìn nét mặt âm trầm tức giận của Nhiếp Bá Khôn, cố chấp nói: “Tôi là vợ của Thù Thành, tôi sẽ không đi đâu hết.”

Nhiếp Bá Khôn nghe vậy càng tức giận hơn, cặp mắt như muốn phun lửa đến nơi: “Bây giờ cô thật sự nhớ tới mình là vợ của ai rồi hả?. Đồ không biết xấu hổ! Nếu không phải tại cô, con tôi bây giờ sao có thể chưa biết sống chết mà nằm trên bàn mổ? Ai còn mẹ nó hiếm lạ việc cô chạy tới giả mù sa mưa, lập tức cút cho tôi...”

Lúc này, Triệu Thù vẫn đứng một bên im lặng không nói chột mồm miệng: “Đủ rồi, đừng nói nữa! Thù Thành bây giờ còn nằm trên bàn mổ, hai người còn muốn ở đây làm loạn để trở thành chuyện cười cho người ta nữa hả?”

Nhiếp Bá Khôn đang định nói chuyện. Triệu Thù nói: “Thù Thành tỉnh lại nhất định cũng muốn nhìn thấy con bé.”

Sắc mặt của Nhiếp Bá Khôn không khỏi biến đổi, suy nghĩ một lát, muốn nói lại thôi.

Sau hai giờ, bác sĩ chủ trị mệt mỏi từ phòng phẫu thuật bước ra. Nhiếp Bá Khôn vội vàng tiến lên hỏi: “Tình huống của con tôi rất cuộc thế nào rồi?”

Vị bác sĩ kia thở dài nói: “Tạm thời bảo vệ được tính mạng, chỉ là có thể tỉnh lại hay không tôi lại không dám bảo đảm.”

Mọi người không khỏi ngây người như phỗng.

Sau một hồi lâu, Liên Sơ mới hỏi: “Ông nói là...Thù Thành sẽ thành người sống cuộc sống thực vật.”

“Bây giờ còn chưa nói trước được. Thông thường, người bệnh bị tổn thương não bộ hôn mê từ ba đến năm tháng cũng không ít người có ít cơ hội thức tỉnh, nhưng mà, nếu vượt qua sáu tháng thì lại rất ít cơ hội, khi đó rất có khả năng sẽ rơi vào trạng thái hôn mê sâu, cũng chính là cái mà mọi người vẫn nói, người sống đời sống thực vật.”

Ba người đứng trong phòng bệnh của Thù Thành im lặng kinh ngạc, những người đến thăm hỏi trước đó cũng tạm thời bị Nhiếp Bá Khôn bảo thư kí ngăn lại.

Trầm mặc hồi lâu, Liên Sơ đi tới trước giường bệnh của Thù Thành lẳng lặng nhìn gương mặt tuần tú khôi ngô của anh, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, Thù Thành nhất định sẽ tỉnh lại, chúng ta để cho anh ấy tạm thời nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Chồng của cô vẫn à biến cả bao dung cô, thay cô che mưa chắn gió.

Thời gian dài như vậy cũng có chút mệt nhĩ?

____Được rồi, Thù Thành, lần này đến lượt em chăm sóc anh. Chỉ là, thân ái, xin đừng khiến chúng ta phải đợi quá lâu.

Nhiếp Bá Khôn dần dần khôi phục lại như cũ từ trong mờ mịt vô cảm, trái tim như bị ngàn vạn rễ cây xoắn vào đau nhói.

Ông vừa gặp lại con trai của mình, ngay sau đó lại nhận được tin tức có khả năng bị mất đi vĩnh viễn.

Ông tìm vợ mất ba mươi năm, bây giờ bà ấy đã “chết mà sống lại” đứng trước mặt ông nhưng ông lại khó có thể cảm thấy dù chỉ một chút vui mừng.

Trước đó, ông đã điều tra tư liệu về Thù Thành: cha đẻ “mất sớm”, mẹ tái giá...

Thì ra mình canh cánh trong lòng ba mươi năm, nhưng ở trong lòng bà ấy lại rất ngắn ngủi, không đáng giá để nhắc tới.

Những chuyện này nên oán trách ai?! Sự phẫn hận đầy ắp ép chặt ông khiến ông gần như muốn giết người.

Nhìn thấy Liên Sơ đứng trước giường bệnh nức nở cười nói, hận ý trong lòng ông đột nhiên giống như núi lửa phun trào: người phụ nữ bề ngoài thù mị lại hư tình giả ý này. Chính cô ta đã hại mình và con trai

đến mức phụ tử tương tàn! Chính cô ta đã khiến A Thành cũng cảm nhận được nỗi thống khổ và sỉ nhục nhất của một người đàn ông giống như mình.

Nhiếp Bá Khôn đột nhiên tiến lên một bước gạt bàn tay đang nắm chặt tay Thù Thành của Liên Sơ: “Đủ rồi, đừng có ở đây giả mù sa mưa nói ‘không sao’ nữa. Hừ, đâu chỉ là không sao! Trong lòng cô phải rất vui mừng mới đúng?! Nghĩ rằng con trai của tôi gặp chuyện không may thì cô có thể danh chính ngôn thuận chiếm đoạt công ty Sở Thịnh à? Cô có thể vừa tìm một đám nhân tình phong lưu khoái hoạt, lại có thể thoải mái vui vẻ làm một phú bà?! Nằm mơ đi!”

Liên Sơ lộ vẻ khó tin nhìn ông: “Ông nói cái gì?”

Nhiếp Bá Khôn châm chọc nói: “Kỳ Liên Sơ, đừng nên đánh chủ ý quá sớm, có tôi ở đây, loại phụ nữ lăng lơ không chung thủy như cô đừng nghĩ có thể chiếm được nửa điểm tiện nghi từ trên người con tôi.”

Sắc mặt Triệu Thù không khỏi biến đổi, “lăng lơ, không chung thủy” này rõ ràng là nói cho bà nghe.

Liên Sơ trầm mặc hồi lâu, nói: “Ông muốn làm thế nào? Kiện lên tòa án?”

Vẻ mặt của Nhiếp Bá Khôn rét lạnh không nói gì.

Liên Sơ lại nói: “Ông muốn đem sự việc mấy năm trước làm huyền não lên để mọi người đều biết? Muốn ai cũng biết Thù Thành từng bị phụ nữ cho đội nón xanh?”

Khiếp Bá Khôn biến sắc, đang chuẩn bị nói câu lại bị Liên Sơ chặn lại, cô nói: “Tôi từ bỏ tất cả tài sản của Thù Thành, không chỉ là Sở Thịnh mà còn bao gồm nhà hàng Hạnh Vũ Nam. Đó cũng là tiền anh ấy đã bỏ ra.”

Nhiếp Bá Khôn và Triệu Thù nghe thấy không khỏi sững sờ.

Nhiếp Bá Khôn trầm mặt nhìn cô một lúc, nói: “Rốt cuộc cô có ý gì?”

Liên Sơ nói: “Bây giờ tôi đã không còn tinh lực để đi quản lý chúng nữa rồi, chỉ muốn chuyên tâm chăm sóc Thù Thành.”

Cô ngừng lại một chút, biết Nhiếp Bá Khôn không muốn cô gọi ông ấy là “ba” nên đổi lời nói: “...Bác trai, công ty Thù Thành xin nhờ bác. Khu mỏ kia cũng là tâm huyết của anh ấy, anh ấy hi vọng có thể bảo vệ tài nguyên được khai thác trong đó...Thù Thành là một người đàn ông giỏi giang, anh ấy nhất định sẽ vượt qua cửa ải này. Ngài đừng quá lo lắng.”

Trong lòng Nhiếp Bá Khôn như bị một tảng đá chặn lại, nhưng cố tình lại không thể đẩy nó ra được.”

Liên Sơ nói những lời đó với giọng điệu mềm mỏng lại như đinh chặt sắt, khiến cho người ta tin cậy. Đây là một người phụ nữ bề ngoài ôn hòa bên trong cứng rắn, nếu đã quyết định chuyện gì tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Phụ nữ vốn là phức tạp và mâu thuẫn như thế, ví dụ như mẹ của thằng bé, thoát nhìn ngoan ngoãn thiện lương biết bao, nhưng một khi phản kháng lại độc ác và tuyệt tình hơn bất kì ai khác.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Bá Khôn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm Triệu Thù. Triệu Thù hơi ngẩn ra, sau đó vẻ mặt nhàn nhạt không một gợn sóng quay mặt qua một bên.

Bà đã già hơn trong trí nhớ rất nhiều, nhưng vẻ dịu dàng vẫn còn lại một chút. Rất nhiều năm trước, bà vẫn chỉ là một cô gái nhỏ có gương mặt non nớt, khi đó ông đã hỏi: “Sao cô lại ở chỗ này?”

Bà chỉ vào một đám cỏ dại đã mọc thành bụi, liếc mắt một cái nhìn khu vườn không thấy bờ nói: “Đó là vườn hoa của tôi.”

Ông không nhận được bật cười ha hả: “Thì ra hôm nay gặp phải con nhóc bị bệnh thần kinh.”

Bà không nổi giận giống như những đứa trẻ khác mà khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ nhàn nhạt nghiêng đầu sang một bên.

Kết quả, cái vẻ mặt già dặn xuất hiện trên mặt một cô bé làm hấn càng cảm thấy buồn cười.

Nhưng đến bây giờ ông mới hiểu rõ vẻ mặt nhàn nhạt đó của bà có lẽ chỉ là xem thường.

Mặc dù bị đẩy ra khỏi khu biệt thự, bà vẫn cho rằng mình là một quý tộc gặp rủi ro, mà ông vĩnh viễn chỉ là một người không đáng nhắc tới, gặp gỡ bà thì là một chàng trai không có giáo dục, chia tay bà lại là một người đàn ông lưu manh cần bả tâng tận lương tâm.

Nhiếp Bá Khôn đột nhiên cảm thấy không thể ở đây thêm một phút nào nữa, oán hận xoay người phất tay áo bỏ đi.

Hai người ở lại hơi trầm mặc, Liên Sơ ngập ngừng một chút nói: “Mẹ, con biết rõ mẹ vẫn còn giận con. Chuyện trước kia con cũng không muốn nhiều lời, sau này con sẽ thật tâm đối xử tốt với Thù Thành cả đời, mặc kệ anh ấy biến thành bộ dạng gì. Xin mẹ hãy tin tưởng con.”

Triệu Thù tâm trạng phức tạp nhìn Liên Sơ, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ là chậm rãi thở dài một hơi.

Ba tháng sau.

Liên Sơ dậy sớm như mọi ngày giúp Thù Thành rửa mặt, chải tóc, mát xa, lúc mình ngồi ăn bữa sáng thì mở cho anh một đoạn nhạc, thuận tiện đọc mấy tin tức thú vị trên báo buổi sáng.

Lúc chuông đồng hồ điểm 10 giờ, cô và y tá cùng nhau đẩy anh đến phòng trị liệu để tiến hành vật lý trị liệu, làm xong mọi thứ cũng gần 12 giờ trưa.

Liên Sơ nói với y tá của phòng chăm sóc đặc biệt: “Từ Tuệ, phiền em chăm sóc anh ấy một lát, chị ra ngoài mua cho anh ấy mấy bộ quần áo để tắm rửa và mấy vật dụng hàng ngày xong sẽ trở lại.”

Từ Tuệ cười nói: “Chị mau đi đi, xin cứ yên tâm.”

Hai giờ chiều, Liên Sơ trở lại.

Bên trong phòng chăm sóc đặc biệt rộng tươm, Liên Sơ tìm được Từ Tuệ hỏi: “Thù Thành đâu? Lại đi làm kiểm tra?”

Về mặt Từ Tuệ hơi do dự một lát, nói: “Vừa rồi cha mẹ anh ấy đến đón anh ấy đi rồi...”

Khuôn mặt Liên Sơ biến sắc.

Trong biệt thự của Nhiếp Bá Khôn.

Triệu Thù cau mày nói: “Ông cứ đem Thù Thành về như vậy thật không ổn đâu? Hay là nói lại một tiếng với Liên Sơ.”

Nhiếp Bá Khôn khinh thường nói: “Nói với loại phụ nữ đó làm cái gì? Không cần nói cũng được. Nếu không phải trước khi hôn mê A Thành liên tục dặn dò, tôi sẽ không thể để nó được sống đến bây giờ.”

Triệu Thù lạnh lùng nói: “Ông vẫn cứ như vậy sao? Thấy ai ngứa mắt liền đuổi tận giết tuyệt? Mặc kệ thế nào con bé cũng là vợ của A Thành, có quyền ở chung một chỗ với A Thành.”

Nhiếp Bá Khôn bị chọc tức, cười lạnh nói: “Một người mẹ chồng che chở con dâu giống như bà thật đúng là hiếm gặp, giờ thế nào? Vật hợp theo loài người che theo nhóm? Bản thân cho chồng mình đội nón xanh thì thôi, còn phải tìm một nàng dâu bỏ trốn cùng người khác?!”

Nói xong, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Hai người lạnh lùng nhìn nhau, sắc mặt Triệu Thù dần trở nên trắng bệch nhưng lại không nói được lời nào.

Qua một hồi lâu, Nhiếp Bá Khôn đột nhiên cười tự giễu, thở dài nói: “Chúng ta vốn dĩ đều là nửa cái thân cũng chôn xuống mồ rồi, hiện tại con trai lại thành thế này, tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa...Nhưng mà, tại sao?”

Triệu Thù nói: “Không phải ông không biết tại sao.”

Nhiếp Bá Khôn sững sốt, lộ ra vẻ mặt buồn bã: “Phải, thật ra thì tôi biết rõ bà là vì chuyện của vợ con Chu Cương. Lúc ấy, tôi vừa thấy ánh mắt của bà đã rất hối hận, thật sự không nên để bà nhìn thấy những hình ảnh kia...Nhưng mà, không phải bà không biết tôi tức giận thế nào! Lúc tôi vọt vào kho hàng gặp phải cảnh bà bị tên họ Chu đó đè trên đất, tôi cũng muốn điên rồi.”

Triệu Thù rũ mắt: “...Tôi hiểu, tôi vốn cũng muốn ở lại cùng ông cả đời, nhưng cuối cùng lại thay đổi chủ ý. Tôi không thể để con trai của mình trưởng thành trong hoàn cảnh đó, không thể để cho thằng bé trở thành một người giống như ông.”

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Nhiếp Bá Khôn lộ vẻ sầu thảm cười nhạt, nhỏ giọng nói: “A Tiểu, bà thật độc ác.”

Cũng trong nháy mắt đó, Triệu Thù thiếu chút nữa rơi lệ.

Đó là bao lâu trước đây?

.....

“Triệu Thù, ba mẹ em đặt cho em cái tên quý gì vậy” Triệu Thù, Chiếu Thua! Làm hại tôi mỗi lần đều thua! Aizz, gia đình giúp em một cái vậy...Ừ, vóc dáng của em nhỏ như vậy, nếu không gọi A Tiểu là được rồi...”

Đang lúc hai người trầm mặc, đột nhiên truyền đến một trận chuông cửa dồn dập.

Một người vội vã chạy tới: “Chú Nhiếp, cái cô Kỳ Liên Sơ ấy muốn gặp chú.”

Nhiếp Bá Khôn nói: “Cậu nói với tôi làm gì? Trực tiếp đuổi đi là được, thế nào? Việc này còn cần tôi dạy cho cậu?”

Đang nói, Liên Sơ đã xông vào.

Cô hít một hơi, hết sức bình tĩnh nói: “Bác trai, Thù Thành ở chỗ nào? Tôi muốn gặp mặt anh ấy.”

Nhiếp Bá Khôn lạnh lùng nói: “Cô đã bước vào tôi đành nói cho cô biết một câu, sau này đừng tới nữa, nếu không tôi thấy cô một lần sẽ bảo người đánh cô một lần.”

Sắc mặt Liên Sơ chợt trắng bệch, giận quá hóa cười nói: “Tôi cũng muốn nói cho ông biết một câu, bây giờ là xã hội pháp trị, ông đừng nghĩ mình có thể một tay che trời. Nếu ông đã muốn trở mặt vậy tôi nhất định sẽ theo hầu đến cùng!” (Ý chị là kiện giành quyền...nuôi chồng đấy)

Nói xong liền nghiêng răng quay đầu bỏ đi.

Triệu Thù tức giận nhìn Nhiếp Bá Khôn: “Ông không muốn ở lại đây nhìn mặt con trai nữa à, đừng có ngồi đó mà ăn nói lung tung.”

Triệu Thù hùng hăng trợn mắt nhìn Nhiếp Bá Khôn một cái, mặt lạnh không nói một lời bỏ đi.

Nhiếp Bá Khôn nhìn theo bóng lưng của bà, sắc mặt giận đến tái xanh.

Tại cửa chính, Triệu Thù gọi Liên Sơ lại.

“Liên Sơ.”

Liên Sơ quay đầu lại.

Triệu Thù bước lên phía trước, do dự một chút nói: Liên Sơ, mẹ biết là Nhiếp Bá Khôn rất quá đáng, nhưng dù sao ông ấy cũng là cha của Thù Thành, nếu như Thù Thành tỉnh lại nhất định cũng không muốn con và ông ấy gây gổ âm ỉ như vậy.”

Liên Sơ trầm mặt hồi lâu, ngược mắt nói: “Con hiểu rõ ý của mẹ, mẹ cứ yên tâm.”

Triệu Thù nhìn ánh mắt trong suốt ẩn nhẫn của cô, tâm tình không khỏi phức tạp, thở dài một hơi: “Liên Sơ, con đừng so đo với ông ấy. Ông ấy già rồi, gần như đã tìm Thù Thành cả đời, ai ngờ vừa mới gặp mặt đã...”

Liên Sơ nói: “Con hiểu, mẹ, cảm ơn mẹ.”

Vài ngày sau, nửa đêm.

Thù Thành lẳng lặng nằm trong một căn phòng sạch sẽ thông thoáng, máy theo dõi điện tâm đồ đặt bên đầu giường hiển thị đồ thị nhịp tim đều đặn của anh.

Đột nhiên, cửa sổ bên cạnh vườn hoa được mở ra. Theo gió đêm, có một bóng dáng nhẹ nhàng lén vào trong phòng.

Cô đi tới bên giường nhìn một lát, cúi đầu dùng mặt chạm vào gò má của Thù Thành, trong lòng vừa mừng rỡ vừa uất ức: “Thù Thành, Thù Thành, ba ngày không gặp, anh có nhớ em chút xíu nào không?”

Đồ thị theo dõi nhịp tim dường như nhảy lên một cái khác thường, sau đó lại bình thường lại.

Khuôn mặt của anh vẫn anh tuấn mà khép chặt như vậy.

Liên Sơ có chút tức giận mà sát mờ môi lạnh lùng mê người của anh: “Lưu manh, lưu manh, sao anh còn chưa tỉnh lại? Ba anh bắt nạt em...Nhưng mà ông ấy không thể ngăn cản được em, có gì đặc biệt hơn người chứ, cùng lắm thì sau này mỗi buổi tối em lại chạy tới nhìn anh...”

49. Chương 51: Giác Mộng Dài

Thù Thành giống như rơi vào một giấc mộng dài, âm thanh hỗn loạn âm ỉ, đột nhiên xuất hiện hình ảnh hỗn loạn, giống như gần trong gang tấc, nhưng lại giống như bị ngăn cách bởi một lớp thủy tinh, khiến cho người ta nghe không rõ cũng không nhìn rõ. Anh thử phá bỏ lớp thủy tinh kia nhưng lại chỉ có thể càng lún càng sâu, cuối cùng rơi vào một mảnh yên tĩnh màu xanh dương đậm.

Không biết trải qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh nghe có vẻ rất xa xôi, âm thanh ấy như những cơn gió mùa hè, ấm áp và sáng lạn, từ xa lại gần, mê đắm chảy vào trong lòng: “...Một nơi nào đó ở thành phố Hắc Long Giang, có người tự nhận đã tận mắt nhìn thấy một vật thể lạ không rõ là đĩa bay hay là phi thuyền, còn chụp được một tấm hình. Liên hệ tới sự kiện “liên kết giữa các vì sao” trước kia, tin tức UFO lần nữa xuất hiện sau 18 năm dẫn tới sự chú ý rộng rãi...Thù Thành, anh nói chúng ta có phải cũng đi xem thử một chút, không chừng thật sự có phi thuyền ngoài hành tinh phóng xạ xuống người anh thì tốt nhỉ?”

Anh bị giọng nói dịu dàng trên choker, tâm trạng nhất thời .

Cô nói tiếp: “Còn muốn nghe tin tức gì nữa? Hay là tạp chí tài chính và kinh tế? Thôi đi, nghe xong sẽ làm anh học mấu. Kể từ lúc tin tức anh bị bệnh nặng truyền ra, cổ phiếu công ty của anh đã hạ xuống rất nhiều điểm. Chỉ là anh cứ yên tâm, giá xuống thấp thế giới cũng tăng rồi, cho nên giá cổ phiếu của công ty sẽ tăng lại rất nhanh thôi. Còn tin tức thể giới, để em xem lại một chút, không có tí lực nào, người dân thể giới tiếp tục ngồi trong nước sôi lửa bỏng, Syria lại sắp có nội chiến...”

Có lúc cô sẽ dùng đến tài hùng biện đồng thời còn phải động tay chân, ví dụ như hiện tại, lật đi lật lại, đèn lên nhấn xuống trên người anh.

“Thù Thành, anh lại gầy đi rồi, xương cốt có điểm dọa người”, cô lập tức an ủi nói: “Nhưng mà vẫn cực kỳ anh tuấn đó. Thật may là ba anh mời được một người đàn ông làm người chăm sóc đặc biệt cho anh, không thể thích anh được...”

Mặc dù anh bắt đầu đã bị rơi vào trong tình cảnh này, nhưng thật may là cô vẫn luôn mang đến cho anh rất nhiều khoảnh khắc nhỏ nhặt mà thú vị:

“Hôm nay thầy Lý ở hiệp hội mát xa dạy em một chiêu rất đặc biệt, nghe nói rất có hiệu quả khi trị liệu bắp thịt co rút, em làm thử cho anh xem, nếu đau thì phải lên tiếng nha...”

“Hôm nay em đến tuổi Hương Khê đấy...hoa mai ở đó cũng nở rồi, quả nhiên giống như là anh nói, cả con tuổi trái cây cánh hao rơi, cực kỳ xinh đẹp. Thù Thành, sang năm chúng ta cùng đến đó được không...”

“Đúng rồi, hôm nay Lâm Trí tới tìm em, nói cho em biết một chút tình huống của anh, còn bảo em đừng lo lắng nữa. Ha ha, anh ấy còn tưởng rằng em không thấy được mặt anh đấy”, trong giọng nói của cô không khỏi lộ ra một tia đắc ý, “Thiệt là, anh ấy cũng không nghĩ đến em là học trò của ai chứ, chỉ có một chút thủ đoạn của lão đầu nhà anh mà muốn ngăn được em? Bất quá, Lâm Trí đúng là một người bạn tốt...Mặc dù con người của hắn hơi đáng ghét một chút nhưng mà mỗi lần chúng ta gặp chuyện không may, anh ấy luôn ở bên cạnh...”

Dần dần, Thù Thành có thể phân biệt được ban ngày và ban đêm: những lúc ồn ào, người đến người đi là ban ngày, những lúc an tĩnh, gió đêm thổi nhẹ, cô theo gió mà đến là ban đêm.

Cô cũng không phải lúc nào cũng lạc quan và vui vẻ như vậy, có lúc cũng sẽ dăm không hiểu chuyện nổi cáu: “...Bùi Thù Thành, tên khốn kiếp, cái người này đã ngủ bao nhiêu ngày rồi còn chưa đủ hả? Nhanh mở mắt lại cho em!” Cần cổ của anh hơi đau nhói, cô cắn xuống một phát, nhưng cuối cùng lại không nỡ dùng lực: “...Tại sao anh còn chưa tỉnh lại, Thù Thành, em hi vọng anh ôm anh một cái...Anh không muốn sao?”

Dường như có thứ gì ướt lạnh thấm ướt cần cổ của nh, trong nháy mắt trái tim đột nhiên co rút từng trận. Anh muốn mở mắt ra, muốn gơ tay, muốn nhìn thấy dáng vẻ của cô một chút, muốn ôm chặt cô....Nhưng có giấy giữa nhiều hơn cũng không dậy nổi một chút gợn sóng lẫn tẩn.

Qua hồi lâu, cô dùng giọng điệu giống như là đã ngộ đạo nói với anh: “Không sao, anh muốn ngủ thì ngủ đi. Vậy cũng không tồi, ít nhất chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ, em vĩnh viễn đều biết được chồng mình vẫn nằm trên chiếc giường kia, vĩnh viễn không cần lo lắng anh càng già càng có mị lực đến kỳ mãn kinh bị một con nhóc chưa dứt sữa câu đi. Được, cứ như vậy đi, cùng lắm thì em sẽ vì anh mà đập đầu năm mươi năm, nếu đến lúc đó anh vẫn chưa tỉnh lại, em liền mỗi người một chai pô-ta-xi-um Xi-a-nit dẫn anh đi...”

Cô gái của anh, trong lòng phải tức giận đến cỡ nào mới có thể nói ra những lời ngu ngốc này?

Anh nhớ em ____ Liên Sơ

Thời gian không thể làm gì khác hơn cứ vậy mà trôi qua, chỉ có cô là kì tích trên chặng đường dài bất đắc dĩ này

Những tháng ngày vui vẻ kia lại khiến cho lòng người vỡ vụn.

Tài nghệ mát xa của cô ngày càng thành thực, “...Thoải mái không? Có phải cảm thấy có một luồng nhiệt nóng chảy tới huyết vị, xoa bóp các huyết vị này rất có hiệu quả kích thích thần kinh não bộ...Đây là cường gân hoạt huyết....Đây là...” giọng nói của cô nhỏ hơn vài lần, “trắng dương sinh tinh...”

Một luồng nhiệt nóng bất tri bất giác chạy xuống bụng dưới của anh.

Giọng điệu của cô cũng hơi thay đổi, thật nhỏ giọng nói: “Ông xã, anh nói bây giờ XX nó, nó sẽ có phản ứng không?”

Cõi lòng anh không khỏi mong đợi.

Kết quả....

“Ách, đây là cô bồn bồn nguyên...”

Chờ đợi nửa ngày, cuối cùng lại chờ được cô bình tĩnh đem tay di chuyển đến huyết vị trên bắp đùi anh...Lại một lát sau, cô cực kỳ chán nản dừng lại nói: “Thù Thành, anh khỏi cần phản ứng thật sự cho em xem, em biết rõ chức năng sinh lý của anh bình thường, thật. Lần trước giúp anh tắm, em đã phát hiện. Huyết vị đó thật sự có hiệu quả như vậy? Aizzz, lúc này anh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ để em ngồi lên người...”

Giọng nói của cô ngừng lại, anh không nhìn được mà khẩn trương lên.

Một lát sau, cô tức giận nói: “Không được, không được, đây là bỉ ổi, bỉ ổi anh có hiểu không? Hiện tại anh lại không có ý thức, nếu như em làm chuyện đó...Ai da, thật quá đáng rồi.”

Gặp quý, ai có thể giúp anh gõ mạnh vào đầu cô một phát không?! Bỉ ổi? Đầu óc của cô rất cuội có hình dạng gì?!

Cô dứt khoát đánh gãy ý nghĩ không an phận của mình, “Sắc là lưỡi dao sắc bén! Kỳ Liên Sơ, cô đừng có nhìn thấy sắc đẹp lại biến thành cảm thú!”

Thù Thành: “...”

Anh đoán thời tiết đã đến khoảng tháng tư và tháng năm, trong không khí phiêu dang một cổ hương vị của nắng ấm và hoa quả nhàn nhạt. Nếu như là dĩ vãng, anh có thể cùng cô ngắm nhìn cảnh đẹp mây trên đỉnh núi đẹp tựa khói sương.

Quả nhiên, cô nói với anh: “Thù Thành, lại đến tháng tư rồi. Có nhớ không? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt cũng là tháng tư.”

Giọng điệu của cô chậm rãi giống như chảy qua một tầng mây mỏng trên bầu trời xanh biếc của thành phố Đồng, ánh nắng tươi sáng của tháng tư.

“Sau đó, cũng gặp lại vào tháng tư...”

Đúng vậy, tại nhà hàng Hạnh Vũ Nam dưới ánh đèn đêm rực rỡ.

“...Thù Thành, nếu anh có thể nhìn thấy em vào một tháng tư khác nữa, em hi vọng khi đó em chưa quá già...”

“Phải rồi.” qua một hồi lâu, cô lại nói: “Anh đoán xem vừa rồi ở trong sân em đã nhìn thấy cái gì? Ba mẹ anh cứ nhiên đứng ở đó ầm ĩ! Ầm ĩ đến tận bạo ấy..., nhưng cứ ầm ĩ mãi liền...Ai, hay là anh sớm tỉnh lại đi, nếu không bọn họ thừa dịp anh ngủ thiếp đi chuẩn bị sinh cho anh thêm một đứa em cũng không chừng...”

Thù Thành: Sau đó, giọng nói của cô toát ra một nỗi phiền muộn không đè nén được: “Thù Thành, mặc dù mẹ anh đã lẩn tránh ba mươi năm, nhưng mà vẫn không thoát khỏi duyên phận với ba anh, thật ra, bọn họ như vậy cũng tốt. Thù Thành, không phải muốn em cũng chờ đợi lâu như vậy chứ? Thật ra thì em chẳng sợ gì cả, chỉ sợ thời gian quá dài, anh sẽ quên mất em...”

Trong lòng Thù Thành có một khoảng không chưa xốt, nhưng mà, trong nỗi chưa xốt ấy lại mang theo vài phần thần nhiên và ngọt ngào khó tả.

Việc đau khổ nhất trên đời này chính là không có cách nào ôm được người trong lòng.

Nhưng hạnh phúc nhất chính là được người mình yêu vĩnh viễn chờ đợi bên cạnh mình không xa không rời, không bao giờ từ bỏ.

Anh cảm thấy một bên giường ngủ hơi hạ xuống, một thân thể ấm áp nhẹ nhàng dựa sát vào anh.

“Thật xin lỗi, Thù Thành, em có chút mệt mỏi, em có thể dựa vào anh nằm một lát không?”

Cô khẽ tựa người vào vai anh, giống như mọi lần.

Mặc dù bả vai dày rộng rắn chắc của anh nay đã trở nên gầy gò, mỏng manh, nhưng chỉ cần được tựa vào vai anh, cô thấy đã đủ.

Thế giới trở nên tĩnh lặng, dịu dàng.

Anh và cô, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Chương 52: Đại kết cục

Không biết đã bao lâu, không gian tĩnh lặng đột nhiên bị một giọng nói cực kỳ tức giận phá vỡ: “Kỳ Liên Sơ, mau cút khỏi đây cho tôi!”

Mọi thứ xung quanh bắt đầu trở nên huyền ảo hỗn loạn, kích động cái vã, chỉ trích cay nghiệt, khuyên giải bất đắc dĩ, càng lúc càng nghiêm trọng. Anh nghe thấy Liên Sơ cực kỳ cảm phẫn nói: “Ông có quyền gì mắng chửi tôi như vậy? Tôi nhượng bộ thêm lần nữa là bởi vì ông là cha của Thù Thành. Được rồi, bây giờ ông có thể đuổi tôi đi, bất quá, tôi cũng nói cho ông biết, tôi sẽ quay lại.”

Nhiếp Bá Khôn lạnh lùng nói: “Cô nghĩ rằng chỗ này của tôi là vườn rau để cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi à? Kỳ Liên Sơ, đừng có ý vào A Thành thích cô mà hếch mũi lên mặt được voi đòi tiên, không sợ chết thì cô cứ việc quay lại, xem tôi còn có thể tha thứ lần nữa không.”

Liên Sơ giận quá hóa cười: “Bác trai à, ngài cũng già đến 60 tuổi đi, được, ngài cứ tiếp tục ở đây hoành hành đi, bảo trọng thân thể mình cho tốt, để xem cuối cùng ngài có thắng nổi tôi không.”

Nhiếp Bá Khôn tức giận đến cả người phát run: “Cô...cô...Đuổi cô ấy ra ngoài cho tôi!”

Vệ sĩ đứng ở xung quanh xông tới.

Triệu Thù đứng ở một bên bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Bá Khôn, cái người này, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích gây sự như vậy? Liên Sơ, con về trước đi, đừng tranh cãi với ông ấy nữa...”

Trong lúc hỗn loạn, ba người họ không chú ý tới đồ thị trên máy điện tâm đồ hơi khác thường.

Giờ phút này, người đau khổ nhất trong cuộc cãi vã của bọn họ chính là Bùi Thù Thành.

Anh không ngờ có một ngày Liên Sơ bị chỉ trích và chửi rủa ngay trước mặt anh như vậy, lúc này, cha anh và mấy gã thuộc hạ kia lại còn ở đó thô lỗ đuổi cô đi.

Anh không có cách nào tha thứ dễ dàng cho người khác dám đối xử với cô như thế, cho dù là ai cũng không được. Liên Sơ bề ngoài hòa nhã cởi mở của anh trên thực tế rất cao ngạo, nhưng cô lại vì anh mà phải chịu uất ức như vậy.

Trong lòng Thù Thành như bị ngàn vạn mũi kim đâm thẳng, anh cố gắng muốn mở mắt ra, muốn phát ra giọng nói để ngăn cản họ, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể không chút động đậy nằm ở trên giường mặc cho vợ mình bị người khác coi là tên trộm và đuổi ra một cách chật vật như vậy.

Cảm xúc của anh chưa từng xám xịt như vậy, chưa bao giờ hận sự bất lực của bản thân mình như vậy. diên-đần-lê-quý-đôn. Liên Sơ...Anh dường như nhìn thấy hình ảnh Liên Sơ bị người ta đẩy ra cửa, lảo đảo hai bước đứng không vững, quay đầu lại xem xét cửa chính đã bị đóng lại cái rầm, lại ngẩng đầu nhìn xem cỏ cây rực rỡ khắp núi rừng, trầm mặc chốc lát, cười bất đắc dĩ, một mình đi bộ xuống núi.

Ngọn gió xuân thổi qua mang theo mùi hương của cây cỏ, bóng lưng của cô càng cô độc và cô đơn, dù có kiên cường hơn nữa, có cười nhiều hơn nữa cũng không che giấu được dáng vẻ cô độc của cô.

Không phải là cô lại ở trong gió không một tiếng động mà khóc đấy chứ?

Thù Thành rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô vào lúc này, dù nó có thể khiến anh đau khổ không nguôi, nếu có thể để anh được nhìn thấy cô lần nữa, có bảo anh phải trả giá cao cỡ nào anh cũng đồng ý.

Anh chưa bao giờ trải qua lo lắng và chờ đợi.

Nhưng cô lại không hề quay lại.

Đêm thứ nhất...

Đêm thứ hai...

Đêm thứ ba...

Dù chỉ một phút cũng trở nên không thể kiên nhẫn. Rốt cuộc là cô thế nào rồi? Bị cha của anh ngăn lại bên ngoài? Hay là thật sự như lời cha anh đã nói, làm tổn thương cô?!!

Khả năng ấy khiến cho lòng anh rối loạn như điên. Vô số ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt anh.

Lòng ngực bởi hít thở không thông mà như muốn nổ tung, cách một lớp thủy tinh nặng nề ngăn cách, anh đột nhiên nhìn thấy gương mặt của cô, không chút biểu cảm, chỉ có ánh mắt mờ mịt ẩn chứa nỗi ưu thương. Chỉ thấy cô mỉm cười nhìn anh, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào cũng không hề có nhân khí.

Không! Không được!!

Anh nhào tới, tiếng động vang dội...Thù Thành nằm trên giường bệnh đột nhiên mở mắt ra.

Người hộ sĩ đang đấm bóp cho anh trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, hơn nửa ngày sau mới phản ứng kịp, la lớn: “Mọi người tới đây...Đi tìm bác sĩ nhanh lên...”

Trong nháy mắt, trong phòng hỗn loạn, Nhiếp Bá Khôn nhìn Thù Thành trên giường, đôi môi run rẩy nói không nên lời, Triệu Thủ nhào tới bên giường, nước mắt rơi đầy mặt.

Bác sĩ đi tới, hòa nhã nói: “Xin ngài nhường lối một chút, để tôi kiểm tra giúp bệnh nhân trước.”

Triệu Thủ vội vàng gạt đầu đứng dậy, Thù Thành quay lại gắt gao nhìn bà, sau đó ngẩng đầu lên liếc cha của mình một cái, hâu kết xoay động, qua hồi lâu mới phát ra một tiếng cực kì khó khăn: “Liên...”

Bác sĩ vui vẻ nói: “Vẫn chưa bị mất tiếng!”

Thù Thành nhìn ông ta chằm chằm, nói lại lần nữa: “Liên...”

Triệu Thủ thận trọng hỏi: “Có phải con lo lắng cho Liên Sơ? Yên tâm, con bé không có việc gì.”

Nét mặt Thù Thành chợt buông lỏng.

Bác sĩ làm kiểm tra tổng quát cho anh, không nhịn được thở dài nói: “Thật đúng là kì tích, hôn mê trong một thời gian dài như vậy tỉnh lại còn có thể phân biệt được người thân của mình, lại không hoàn toàn mất tiếng...Thật là kì tích.”

Nhiếp Bá Khôn vui mừng hỏi: “Vậy lúc nào thì có thể hồi phục hoàn toàn?”

Nụ cười trên mặt bác sĩ hơi cứng lại: “Ách...Việc này cũng khó mà nói được, tình trạng hồi phục và thời gian hồi phục chủ yếu phụ thuộc vào vị trí và mức độ tổn thương của đại não cùng với tập luyện phục hồi chức năng. Chẳng qua là, mọi người phải chuẩn bị tư tưởng cho tốt, đây là một quá trình khá dài, chỉ là, theo tôi thấy, bệnh nhân có thể thông qua tập luyện phục hồi chức năng để đạt tới khả năng có thể tự lo liệu cuộc sống vẫn rất có hi vọng.

Trong lòng Nhiếp Bá Khôn và Triệu Thủ không nhịn được trầm xuống. Đó là Thù Thành đấy! Con trai của họ cho tới bây giờ đều là ‘rỗng’ trong biển người, nhưng bây giờ lại chỉ có thể vui mừng vì có khả năng khôi phục được đến mức tự lo liệu cuộc sống.

Ánh mắt Thù Thành hơi tối sầm lại, ngay sau đó lại thay đổi trở nên thâm thúy mà bình tĩnh.

Sau khi bác sĩ rời đi, Triệu Thủ nâng giường bệnh lên, ngồi ở mép giường nhìn ánh mắt trấn tĩnh của con trai, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót, khóe mắt bất giác cũng ướt nhèm.

Nhiếp Bá Khôn hơi khấn trương dừng một bên nhìn con trai, sau nửa ngày mới lộ ra vẻ mặt tươi cười, đang định mở miệng nói chuyện, Thù Thành đột ngột ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn ông một cái, lời nói đến miệng của Nhiếp Bá Khôn đột nhiên bị mắc lại trong cổ họng.

Triệu Thủ nhìn cha con bọn họ, ngẫm thử dài, dịu dàng nói: “Thù Thành, có phải con muốn gặp Liên Sơ? Mẹ sẽ thông báo để con bé chạy đến đây?”

Nhiếp Bá Khôn đang muốn nói gì đó, nhưng nhìn Thù Thành muốn nói lại thôi.

Giờ phút này, khuôn mặt đóng băng của Thù Thành mới xuất hiện một nụ cười.

Triệu Thủ khẽ mỉm cười, đang định đứng dậy, ngón tay Thù Thành đột nhiên khẽ động, vô lực đặt lên mu bàn tay của bà.

Triệu Thủ sửng sờ, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Thù Thành đang bình tĩnh quan sát hình ảnh của mình qua gương.

Người trong gương hoàn toàn xa lạ, dáng vẻ tiêu tụy, toàn thân cứng đờ, muốn nói ra một chữ, cử động ngón tay cũng rất khó khăn. diên♫đàn♫lê♫quý♫đôn

“Thù Thành, em muốn anh ôm em một cái...” Anh đã nghe cô nói đi nói lại rất nhiều lần.

Triệu Thù nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy anh chậm rãi cử động khoe môi, dùng hình môi nói: “Chờ một chút.”

Triệu Thù và Nhiếp Bá Khôn bước ra khỏi căn phòng của Thù Thành. Nhiếp Bá Khôn không khỏi lau mồ hôi lạnh, nói: “Bà nói xem vừa rồi con trai nhìn tôi như vậy là có ý gì? Cứ nhìn như vậy khiến trong lòng tôi cũng nổi da gà.”

Triệu Thù liếc ông một cái nói: “Ông vẫn không rõ là ý gì? Ông thừa dịp người ta hôn mê bắt nạt vợ người ta, người ta còn có thể cho ông một sắc mặt tốt?”

Nhiếp Bá Khôn lúng túng nói: “Không phải là tôi chỉ nói mấy lời để hù dọa con bé một chút thôi sao? Lại không thật sự làm như vậy. Liên tiếp mấy tháng, con bé đêm đêm lên vào trong phòng Thù Thành, tôi cũng không phải người ngu không thể phát hiện, còn không phải mắt nhắm mắt mở sao? Vậy mà con bé càng lúc càng quá đáng, lại dám qua đêm ở chỗ này! Tôi đương nhiên là tức giận, nhìn không thuận mắt. Nếu con bé thực sự muốn ở lại làm con dâu của nhà họ Nhiếp thì nên đập đầu nhận lỗi mới đúng. Con bé thì hay rồi, một điểm cũng không chịu thua...”

Ông nói xong nhìn thấy Triệu Thù đang quát mắt, đột nhiên đổi đề tài nói: “Chỉ là A Thành quả thật không hổ là con tôi, thích phụ nữ đều phải chết lên chết xuống như vậy.”

Sắc mặt Triệu Thù hơi đỏ lên, làm mặt lạnh không thêm để ý đến ông tiếp tục đi về phía trước.

Những ngày kế tiếp, Thù Thành bắt đầu gian nan tập luyện phục hồi. Anh khiến cho bác sĩ chủ trị mỗi một tuần đều phải kêu lên một lần ‘đúng là kì tích’: ngày thứ hai đã bắt đầu tự ăn cơm, ba ngày sau đó có thể nói rõ ràng những câu đơn giản, khả năng ngôn ngữ và khả năng hành động tiến bộ vượt bậc mỗi ngày, mà trí nhớ và năng lực tư duy lại càng khôi phục nhanh hơn nữa.

Thông thường mà nói, những người bệnh trải qua một thời gian dài hôn mê sau khi tỉnh dậy đều trải qua giai đoạn cảm xúc cực kỳ nóng nảy, không ít người bởi vì cảm thấy mất mát và thất bại còn có thể sinh ra khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng. Nhưng Bùi Thù Thành lại rất bình tĩnh và kiềm chế khiến người khác không dám tin anh là người có đại não mới bị tổn thương nghiêm trọng, làm cho người ta chỉ có thể nghĩ tất cả đều là nhờ anh có ý chí nghị lực và được số phận ưu ái.

Một tuần sau.

Liên Sơ đứng ở một căn biệt thự khác bần thần hồi lâu. Kể từ lúc bị đuổi ra khỏi biệt thự lần trước, đã rất lâu cô không được nhìn thấy Thù Thành. Nhiếp Bá Khôn tăng cường cảnh giới, hơn nữa còn đem những góc chết của camera mà vất vả lắm cô mới tìm ra được cài đặt lại. Bây giờ mà cô lên sang từ đây nhất định sẽ bị bắt lại.

Aizz, mặc kệ mặc kệ! Cứ chơi với lão già kia đi, dù sao hôm nay cô cũng nhất định phải đến gặp Thù Thành!

Cô dứt khoát cắn răng một cái, như một con mèo leo qua tường của biệt thự.

Rất may, không có ai lập tức nhào tới gọi lớn.

Liên Sơ vội vàng nắm chặt thời gian chạy vào phía trong, hết sức cẩn thận né tránh camera, rất nhanh đã vòng tới trước cửa sổ căn phòng của Thù Thành, kéo cửa sổ ra nhảy vào trong phòng.

Thù Thành vẫn an tĩnh nằm trên giường lớn, gương mặt dưới ánh trăng thật anh tuấn mà gầy gò.

Liên Sơ chạy chạy nhanh tới đầu giường, quỳ xuống si ngốc nhìn anh.

Mấy tuần không gặp, anh dường như đã thay đổi không ít, lại gầy hơn sao? Cô đưa tay vuốt ve gương mặt gầy gò của anh, tìm chột đau xót, cúi đầu hôn xuống môi anh.

Cô cảm thấy môi anh khê hé mở, nhẹ nhàng ngậm mút môi cô.

Lập tức, tất cả máu trong người Liên Sơ như ngừng chảy, toàn thân cứng lại như một tảng đá, không động đậy không phản ứng chút nào. Xúc cảm ở môi càng lúc càng quen thuộc, bờ môi ấm áp này, nụ hôn quyến luyến triền miên này...Cô ngơ ngác để mặc anh dịu dàng hôn, qua thật lâu, bên tai mới truyền tới một tiếng than nhẹ: “Liên Sơ...”

Sấm chớp ùng ùng!!!

Cô hét lên một tiếng nhảy dựng lên, chăm chú quan sát người trên giường: anh tỉnh! Anh đã tỉnh! Anh tỉnh rồi!!!

Cô liều mạng chạy đến kéo cửa phòng ra hô lớn: “Mọi người mau tới đây, THù Thành tỉnh rồi...”

Sau khi gọi xong, cô lại chạy lại nhào tới đầu giường ôm chặt lấy bờ vai của anh, nước mắt rớt như mưa.

Hốc mắt Thù Thành cũng ẩm ướt, dùng sức nâng cánh tay muốn vuốt ve mái tóc của cô. Lúc này, trên hành lang truyền tới một loạt tiếng bước chân vội vàng lộn xộn.

Liên Sơ đứng lên, lau sạch nước mắt quay đầu nói với mọi người đứng ở phía sau: “Thù Thành đã tỉnh.”

Nhiếp Bá Khôn, Triệu Thù, nhân viên chăm sóc đặc biệt, vệ sĩ...Cả phòng không một ai lên tiếng nói chuyện.

Liên Sơ hoài nghi nhìn bọn họ, một lúc sau ánh mắt liền biến đổi, cô quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Thu Thành đã chống đỡ ngồi dậy, ánh mắt trấn tĩnh nhìn cô.

Cô nói khô khốc: “Anh đã sớm tỉnh lại rồi hả?!”

Sắc mặt Thù Thành khê biến: “Liên Sơ...”

“Anh đã sớm tỉnh lại!!!” Cô bỗng cao giọng, ánh mắt không nhịn được run rẩy, “Em lo lắng như vậy, mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên...Anh...Anh đã sớm tỉnh lại rồi hả?!”

Sắc mặt Thù Thành trắng bệch, giọng nói khàn khàn: “Liên Sơ, anh...”

Liên Sơ đột nhiên quay đầu lại xông ra ngoài.

Cô chạy như điên dọc theo đường núi, nước mắt rơi xuống phiêu dạt trong gió, trong ngực tràn ngập cuồng loạn không biết là vui mừng hay là uất ức.

Anh đã tỉnh...

Anh đã tỉnh...

Anh đã tỉnh...

Tên khốn kiếp này...

Nhiếp Bá Khôn nhìn ánh mắt đờ đẫn của con trai, thở dài nói: “Đừng lo lắng, ba nhất định sẽ đem con bé quay lại cho con.”

Thù Thành khôi phục tinh thần lại, lắc đầu một cái, dùng giọng nói cứng ngắt như cũ nói: “Không, con tự đi.”

Dưới chân núi Mai, trước cổng nhà bọn họ.

Thù Thành gơ tay chậm rãi nhấn mật mã, chiếc cửa cảm ứng tự động mở ra.

Nhân viên chăm sóc đặc biệt Trình Chính Đang đẩy xe lăn tiến vào.

Bên ngoài biệt thự không một bóng người.

Thù Thành nhìn tất cả vật dụng quen thuộc trong nhà, im lặng thật lâu.

Trình Chính Đang nói: “Anh Thành, chúng ta về trước đi, thân thể của anh không thể quá mệt mỏi.”

Thù Thành lắc đầu, suy nghĩ một lát lại nói: “Đi đến suối Hương Khê.”

Phía Nam chân núi Mai, bên bờ Hương Khê.

Một bóng dáng quen thuộc quả nhiên đang cúi đầu ngồi bên dòng suối gần người.

Anh còn nhớ rõ, vào một đêm nào đó, ánh trăng sáng tỏ, cô cũng ngồi bên dòng suối như vậy, cúi đầu đưa tay vốc nước, nước như tơ lụa chảy xuống từ kẽ tay, rơi vào tiếng chảy róc rách...

Đêm hôm ấy, bọn họ đứng dưới bầu trời đầy sao, xúc động hôn môi. Cô kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt dần dần hóa thành dòng suối trong suốt mà dịu dàng, qua hồi lâu mới mở miệng nói: “Có dòng Hương Khê làm chứng, tôi Kỳ Liên Sơ suốt cuộc đời này tuyệt đối không phản bội Bùi Thù Thành nữa, nếu như làm trái lời thề sẽ phải chịu bơ vơ cả đời.”

Đứa ngốc, cho dù cô phản bội anh thế nào đi nữa, anh cũng không để cô phải chịu bơ vơ cả đời.

Liên Sơ nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn thấy bọn họ. Cô đứng dậy, cũng không nói chuyện, không động đậy, cứ như vậy tức giận nhìn anh.

Thù Thành mỉm cười, vươn tay, lẳng lặng nói: “Tới đây, Liên Sơ, bây giờ anh có thể ôm em rồi.”

Liên Sơ giật mình, qua hồi lâu, gương mặt lộ ra một nụ cười rưng rưng mà sáng lạn, chạy gấp tới ngồi khụy xuống ôm chặt anh.

Cũng trong nháy mắt đó, cuộc sống dĩ vãng như một thước phim quay chậm xẹt qua trái tim. Uống phí bao nhiêu công sức, bấy nhiêu khổ sở! Trải qua ngàn kiếp, thoát khỏi sai lầm, ân sâu nghĩa nặng, người cũ tình thâm, may mắn vẫn chỉ có em cùng anh làm bạn.

— ———HOÀN CHÍNH VĂN ——— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-xem-anh-yeu-em-nhieu-bao-nhieu>